

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

*Ashley
Winstead*

KESİK

Amazon ve
Apple'da
Ayın En İyi
Kitabı

HATIRALAR

ROMAN

Çeviri • Ahen Sena Yılmaz

sms

Ashley Winstead

KESİK HATIRALAR

Altı arkadaş.
Bir üniversite buluşması.
Çözülmemiş bir cinayet.

Altı arkadaş, kendilerinden bile sakladıkları karanlık sırlarla
on yıl sonra bir araya gelir.

Jessica Miller, Duquette Üniversitesi'ndeki buluşmaya muzaffer
bir edayla katılır; ne de olsa Heather'ın ölümünden sonra okulun
en güzel kızı olarak ön plana çıkmıştır: kendine güvenen, altı
arkadaşı birbirine sıkıca bağlayan bir köprüdür.

Fakat buluşmada, Heather'ın öldürüldüğü geceyle yüzleşmek
zorunda kalacaklar ve sırlarını saklamak için ellerinden
geleni yapacaklardır.

Karanlık bir kampüs ortamı, dostluk, aşk, takıntı ve hırs
hakkında, ikili zaman çizelgesiyle anlatılan Kesik Hatıralar'ı
elinizden bırakamayacaksınız.

Bağımlılık yapan ve bir o kadar da sürükleyici bir psikolojik
gerilim - LIV CONSTANTINE Uluslararası Çok Satan Yazar.

Amazon Ayın En İyi Kitabı
Apple Ayın En İyi Kitabı
Library Journal'ın 2021'de en iyi çıkış yapan kitabı

sms
Yayınları

www.smsyayinlari.com.tr
www.soosalyayinlari.com.tr
f t @ /soosalyayinlari

KESİK HATIRALAR

ASHLEY WINSTEAD

ROMAN

Copyright **SOYSAL** Yayınevi Yayın Hakkı ©
Bu kitabın her türlü yayım hakkı **SOYSAL Eğt. Dan. Rek. Yay. San.
ve Tic. Ltd. Şti.'ye** aittir. Bu kitabın baskısından **5846** ve **2936**
sayılı Fikir ve Sanat Eserleri Yasası hükümleri gereğince kaynak
gösterilerek kısmi alıntı yapılabilir, herhangi bir şekilde
çoğaltılamaz, **genel ağ ve elektronik ortamlarda** yayımlanamaz.

Soysal: 108

SMS Yayınları No: 40

Eserin Özgün Adı: In my Dreams I Hold a Knife

Genel Yayın Yönetmeni: Mustafa SOYSAL

Yazar: Ashley WINSTEAD

Çevirmen: Ahen Sena YILMAZ

Editör: Ömür AKTAŞ

Dizgi: Ümit BAHADIR

Kapak Tasarım: Nuri ÇAM

Baskı Sayısı ve Tarihi:

1. Baskı, Şubat 2023

Yayıncı Sertifika No: 41948

Basım Yeri: SONÇAĞ YAYINCILIK MATBAACILIK/ANKARA

ISBN: 978-625-8328-09-7

Copyright© (2021) by Ashley Winstead Originally Published in
the United States by Soourcebooks, LLC. www.sourcebooks.com
Nurclhan Kesim Telif Hakları Ajansı aracılığı ile alınmıştır.

www.sosalyayınları.com.tr

www.smsyayınları.com.tr

sosalyayınları@gmail.com

[bilgi@sosalyayınları.com.tr](mailto: bilgi@sosalyayınları.com.tr)

[f](https://www.facebook.com/sosalyayınları) [i](https://www.instagram.com/sosalyayınları) [y](https://www.youtube.com/sosalyayınları) /sosalyayınlarıgrubu

Kavaklıdere Mahallesi

Konur Sokak 65/8

Kızılay / Çankaya / Ankara

Tel: (0312) 474 20 24

Fax: (0312) 474 20 23

GSM: (0530) 546 27 23

KESİK HATIRALAR

ASHLEY WINSTEAD

ROMAN

BİYOĞRAFI

Ashley Winstead

Ashley Winstead, modern çağda güç, hırs, suç ortaklığı ve sevgi hakkında yazan bir yazardır. Ayrıca bir ressam ve eski bir akademisyendir. Lisans derecesini İngiltere, yaratıcı yazarlık ve sanat tarihi alanlarında Vanderbilt Üniversitesi'nde tamamlamış ve doktora derecesini yirmi birinci yüzyıl kurgusu, dil felsefesi ve anlatı biçimleri siyaseti üzerine çalışmalar yaparak Southern Methodist Üniversitesi'nden almıştır. Akademik yazıları *Studies in the Novel* ve *Science Fiction Studies* dergilerinde yayımlanmıştır. Şu anda Houston, Teksas'ta kocası ve iki kedisiyle birlikte yaşıyor. Bu kitap onun ilk romanıdır. Daha fazla bilgi için ashleywinstead.com adresini ziyaret edin.

ÇEVİRMEN BİYOĞRAFI

Ahen Sena Yılmaz

1991 yılında Sivas'ta doğmuştur. Lisans öğrenimini 2013 yılında Çankaya Üniversitesi Mütercim Tercümanlık Bölümünde yüzde yüz burslu olarak tamamlayan Yılmaz, daha sonra Atılım Üniversitesi Çeviribilim Yüksek Lisans Programından mezun olmuştur. Şu an Ankara Sosyal Bilimler Üniversitesinde İngilizce Öğretim Görevlisi olarak çalışmakta ve ayrıca Ankara Hacı Bayram Veli Üniversitesi Çeviri ve Kültürel Çalışmalar Doktora Programında çalışmalarını sürdürmektedir.

*Nezaketleriyle hayatımı değiştiren Don ve Linda
Tannenbaum için.*

BÖLÜM 1

GÜNÜMÜZ

Bedeniniz bilir. Bir anten veya su arama çubuğu misali havadaki titreşimlere duyarlıdır, daha adını bile koyamadığınız derinlere gömülü şeyleri izler. Cumartesi günü bu hisle bir gitar teli gibi gergin bir hâld e uyandım. Bütün gün sırtımı ürperten bir his vardı, anahtarı posta kutusunun kilidine soktuğum, kilidi çevirdiğim ana kadar sezgi olarak tanımlamadığım bir histi ve işte oradaydı. Bütün resmiyetiyle Duquette Üniversitesi'nin teslimatınızı gerçekleştireceğine mutlaka güvenebilirsiniz: ağzının kapandığı yerde bal mumunun üzerinde Blackwell Kulesi'nin kan kırmızısı amblemiyle damgalanmış kalın, krem si bir zarf... Zarfı posta kutusundan çıkardığım an ellerim titremeye başladı. Uzun zamandır bu zarfı beklemiştim ve sonunda gelmişti.

Âdeta bir rüyadaymışçasına, apartmanın mermer zeminini geçtim ve asansöre girdim, katlarda asansörden inen diğer insanların neredeyse farkına bile varmamıştım ve nihayet on sekizinci kata ulaştık. Eve girince kapıyı kilitledim, ayakkabıları çıkarıp köşeye attım ve anahtarları tezgâha fırlattım. Kendi kurallarına aykırı olsa da spor kıyafetlerimle ve hâlâ terden nemli olan taytımla fildişi renkli kanepeye kendimi bıraktım.

Tenimde hissettiğim kâğıt kes iğini görmezden gelerek parmağımı zarfın kapağının altına kaydırıp çekerek zarfı açtım. Kelimeleri kalın ve kabartılı harflerle yazılmış ağır davetiye

kucağıma düştü. *Duquette Üniversitesi 5-7 Ekim Mezunlar Toplantısı'na davetlisiniz.* Davetiyedeki Blackwell Kulesi'nin kırmızı mürekkeple çizilmiş eskizi o kadar uzundu ki kulenin tepesi neredeyse kelimelere dokunuyordu. *Sevilen bir Duquette geleneği olan mezunlar hafta sonunda sizi tekrardan kampüsümüzde ağırlamayı dört gözle bekliyoruz. Ekte 2009 mezunları onuncu yıl partisine davetiyenizi bulabilirsiniz. Gelin, Duquette günlerinizi yâd edin ve Crimson Kampüsü'nden ayrıldığınızdan bu yana imza attığınız başarılarınızı ve sınıf arkadaşlarınızın başarılarını hep birlikte kutlayın.*

Zarfı sallayınca içinden küçük bir kırmızı davetiye düştü. Davetiyei sehpanın üzerinde mükemmel bir şekilde hizalayarak daha büyük olanın yanına koydum, her keskin köşesine dokunarak ellerimi kabartmalı harflerin üzerinde dolaştırdım. Nefesim kesildi, ciğerlerim sanki kondisyon bisikletine bin-yormuşum gibi çalışıyordu. *Duquette Mezunlar Toplantısı.* Tam olarak ne zaman giderek bir saplantı hâline geldiğini anlayamamıştım, belki de planım zengin detaylarla dolu bir görüde yoğunlaştıkça olmuştu bu.

Yemek masasının üzerinde sallanmakta olan T-E-B-R-İ-K-L-E-R yazılı pankarta baktım. Terfimi kutladığım iki hafta önceki partiden bu yana orada asılı kalmıştı -danışmanlık devi Coldwell&Company New York'ta ortaklık verilen en genç kadın olmuştum. *Daily News*'da, kurumsalda yükselen bu genç kadın hakkında feminist bir bakış açısıyla kaleme alınmış kısa bir yazı bile yayımlanmıştı. Buzdolabımın üzerinde yazının bulunduğu bir kâğıt parçası asılıydı -arkadaşlar geldiğinde çıkarmıştım- ve masa çekmecemde altı kopya daha vardı. Yedincisini Virginia'daki anneme postalamıştım.

İşte zafer, tam da öncesinde, mükemmel bir zamanlama... Mahremiyetten ödün verme pahasına perdeleri şehre karşı açık bırakarak kanepeden banyoya koştum. Şimdilerde Yukarı Doğu Yakası kızı olmuştum, üniversitede de bir Doğu Evi kıızıydım. Bu durumdaki sürekliliği, o zamanlar nasılsam şimdi

de hayatımın yine öyle olmasını seviyordum. *Gelin, Duquette günlerinizi yâd edin*, diyordu davetiye. Banyo aynasının önünde dikilirken kelimeler bir büyü havası vermişti. Gözlerimi kapatıp hatırlamaya çalıştım.

Yükselen Gotik kulelerin altında; kalın kavisli dalları, mumsu yaprakları ve kokusuyla sizi içine çeken beyaz çiçeklerle dolu, uzansanız dokunacağınız manolya ağaçlarıyla yumuşatılmış çarpıcı mimarinin içinde göz açıp kapayıncaya kadar kaldırımdan uzaklaşmaya başladığınızın farkına varacağınız kampüs yürüyüşleri... Üniversite: Bu denli yoğun özgürlük hissinin mutluluğu dört yıl boyunca hiç etkisini yitirmemiştir.

Sadece bir yıl kalmış olmama rağmen Doğu Evi'nin tuğla duvarları bugün bile bir yuva düşündüğümde aklıma gelen ilk görseldi. Ve gece yarısı Phi Delt evi, kapalı kapılar ardında gürleyen müzik sesleri, pencerelerden yanıp sönen flaş ışıkları, Mint'in her zaman hayalini kurduğu temalı partilerden biri için giyinmiş öğrenciler... Siyah göz kalemiyle çerçevelenmiş gözlerim, Caro ile kol kola girmiş bir hâlde taş basamaklardan her çıktığımda midemde hissettiğim o kıvılcım. Bütün her şey o kırmızı plastik bardaklar ortaya çıkmadan önce bile sarhoş edici...

Dört yıl boyunca günler capcanlı renklere bulanmış, duygularsa kıvaamlı bir yapıştırıcı misali, hayat sanki bir fauvist resim tuvalindeki gibi yaşanmıştı. Sanki hayat bir oyunmuşçasına, çıkışlar birer uçurum tepeleri, inişler ise karanlık vadiler... Şöhretimizi ve lakabımızı kazandığımız birinci sınıfın güz döneminden beri bizim grup okulun yıldızıydı. Doğu Evi Yedilisi. Mint, Caro, Frankie, Coop, Heather, Jack ve ben.

Hayatımın en güzel günlerinin ve en büyük kâbusunun sorumlusu olan insanlar. Ama en kötü günümüzde bile olacak şeyleri kimse tahmin edemezdi.

İçimizden birisinin üniversiteden sağ çıkamayacağını. Diğerinin onu öldürmekle suçlanacağını. Geri kalanlarımızın ise rüzgârla sürükleneceğini.

Doğu Evi Yedilisi artık bir onur olmaktan çıkıp gazete manşetlerinde yer alan bir ithama dönüşmüştü.

Gözlerimi açtığımda banyo aynasının karşısındaydım. Bir saniyeliğine, Norfolk Virginia'daki kuaförlerde kesilmemiş bir saç modeline ihtiyaç duyan ve boyasız saçlarıyla on sekiz yaşındaki Jessica Miller bana bakmaktaydı. Bir ergen sıskalığından ötürü kemikli dirsekli, tırnakları boyalı; pilili eteklerden birini giymiş. Göze çarpma isteğiyle yanıp tutuşan bir Jessica Miller.

Anlık bir görüntünün ardından kız gitti. Onun yerine New York'ta bir danışman maaşının elverdiği ölçüde parlatılmış, kırmızı yüzlü ve terli otuz iki yaşında bir Jessica duruyordu: daha sarışın, daha beyaz dişli, daha pürüzsüz tenli, daha yalın ve daha kaslı.

Bana baktıklarında başkalarının ne gördüğü arayışıyla bütün hayatım boyunca yaptığım gibi kendimi inceledim.

Mükemmeliyeti görmelerini istiyordum. İçimin en derin karanlıklarında bunun için savaş veriyordum: en iyisi olup diğerlerine tozumu yutturmak... Bu kabul etmesi öyle kolay bir şey değildi, bu nedenle, bir defasında gittiğim terapist hariç, şimdiye dek bunu kimselere anlatamamıştım. Kadın bana mükemmel olmanın mümkün olduğunu düşünüp düşünmediğimi sormuştu ve ben de en iyisi olduğum sürece mükemmel olma gerek olmadığını söylemiştim.

Sevimsiz bir itiraf: Nadiren de olsa *bazı zamanlar* gerçekten mükemmel olduğumu ya da en azından mükemmele yakın olduğumu hissediyordum.

Bazen şimdi olduğu gibi banyo aynasının önünde durup, yavaşça saçımı tarayıp, burnumun düz hatlarını inceleyip, elmacık kemiklerimin kıvrımlarını izleyip şöyle düşünüyordum: *Çok güzelsin Jessica Miller*. Bazen kendimi bütün değerlerin birbiriyle uyumlu olduğu bir hesap tablosu gibi düşünürdüm ve böylece nesnel açıdan nasıl bu kadar iyi olduğumla gurur duyardım. Otuz iki yaşında, kariyeri yükselişte, Duquette'ten

en yüksek başarı derecesi, Kappa kız öğrenci birliği mezunu, Lake Granville Lisesi okul ikincisi. Kıskanılacak bir eski sevgililer listesi, dünyanın en prestijli şehrinde kendime ait bir daire, ağzına kadar dolu bir giysi dolabı ve ondan daha da dolu bir pasaport ve yüksek SAT puanları. Neresinden bakarsanız bakın çok çok çok iyiydim. Başarı açısından insanoğulları içinde en yüksek yüzdeler dilimde olduğumu söyleyebilirdim.

Ama kulağa ne kadar iyi gelse de, başarılarımın parlayan mücevherlerine ne kadar tutunmaya çalışsam da karanlık listemin ortaya çıkması hiç uzun sürmedi. Şimdiye dek başarısız olduğum her şey, her ikincilik, her kayıp, her reddediliş *birikti, birikti ve bir dağ oldu* gözümde. Ta ki şüphe dayanılmaz hâle gelene ve saç fırçası lavaboya düşene dek. Aynada yeni bir görüntü oluştu. Sapsarı saçları, bembeyaz dişleri ve pahalı spor taytı, gerçeği gizlemek için yaptığı tüm girişimleriyle, Ben, Jessica Miller, tümüyle vasat biriyim ve hayatım boyunca da öyleydim.

Ne kadar inkâr etsem de karanlık listem kulağıma fısıldıyordu: *Çaresizlikten danışman oldun çünkü olmak istediğin şey elinden alınmıştı. Kappa, okul ikinciliği? Daima ikinci en iyi... SAT puanın beklediğin kadar iyi değildi.* O da ismimin vadettiği kadar sıradandı ve ilginçlikten öteydi: doğduğum yıl en yaygın kız ismi olan *Jessica* ve son birkaç yüzyıldır Amerika'daki en yaygın soy isimlerden biri olan *Miller*. Bütün dünya Jessica Miller'la doluydu. Beş para etmezdim.

Hangi hikâyenin gerçek olduğuna hâlâ karar veremiyordum -başarılı olan Jessica mı yoksa vasat olan Jessica mı? Hayat hikâyem ayrıştıramadığım çelişkili kanıtlarla doluydu.

Lavabodan fırçayı aldım ve dikkatle banyo tezgâhına koydum, sonra tekrar bir düşünceyle onu elime alıp fırçanın kolları arasından sarı saçları çekerek çıkardım. Saçları parmaklarımin arasında yuvarladım, tellerin dolanışını hissettim.

İşte bu yüzden Mezunlar Toplantısı önemliydi. Hayatımın hiçbir kısmı üniversitede hayal ettiğim gibi görünmüyordu.

Her bir hayal, her bir plan yıkılmıştı. Ama yine de mezun olduğumdan bu yana geçen bu on yılda güzel, başarılı ve büyüleyici biri olmak için yorulmaksızın çalışmışım. Her zaman insanların görmesini istediğim kendimin inkâr edilemez bu hâlini oluşturmak için çalışmışım. İşe yaramış mıydı? Eğer Duquette'e geri dönüp görüşleri en önemli olan insanlara kendimi gösterebilirim onların gözlerindeki gerçeği okuyabilirdim. Ve ancak o zaman gerçekte kim olduğumu bilebilirdim.

Mezunlar Toplantısı'na gider, o tanıdık binalarda dolaşır, tanıdık insanlarla konuşur, Eski Jessica'nın hikâyesine Yeni Jessica'yı ekler ve onun işleri nasıl değiştirdiğini görebilirdim. O zaman yaptığım onca şeyin buna değip değmediğini anlayabilirdim.

Gözlerimi kapattım ve hayalini canlandırımdı; o kadar tanıdık gelmişti ki sanki bunu çoktan yaşamış gibiydim. Herkesin kokteyl zarafetiyle bir araya geldiği 2009 Mezunları Partisi'ne giriyorum. Bütün gözler bana dönüyor, konuşmalar bir anda kesiliyor, müzik susuyor, daha iyi görebilmek için ellerdeki şampanya kadehleri biraz daha aşağı indiriliyor. Mezun öğrenciler denizini yürüyerek geçerken fısıltıları duyuyorum: *Bu Jessica Miller mı? Müthiş görünüyor. Şimdi düşündüm de sanırım o her zaman okulun en güzel kıızıydı ve Coldwell New York'un şimdiye kadarki en genç kadın ortağı olduğunu biliyor muydun? Forbes'ta adının geçtiğini duydum. Sanırım o her zaman bir dâhiydi. Acaba neden daha önce dikkatimi çekmedi?*

Ve nihayet hedefime varıyorum: mesafelere ve onca yıla rağmen her zaman beni cezbeden o yere. Beni yörüngelerine çeken insanlara. Mint, Caro, Frankie, Coop. Ancak bu sefer aralarında Heather ya da Jack yok. Bu kez kendini kaçınılmaz biçimde gruba dâhil ettiği için Courtney orada. Ama önemi yok çünkü bu kez parlayan benim. Caro beni gördüğünde nefesi kesiliyor ve Frankie onca mankenle takılmasına rağmen hâlâ gördüğü en güzel kız olduğumu söylüyor ve Courtney

kıskançlıktan morarıp ne kadar başarılı olduğumdan, oldukça para kazanıyor olmamdan ötürü bir fitnes fenomeni olarak o saçma kariyeri hakkında konuşmaktan utanç duyuyor. Mint, gözlerini benden alamayarak Courtney'nin elini sanki bir koru elinde tutuyormuşçasına bırakıyor ve Coop... Coop...

İşte her defasında tıklandığım yer tam da burası.

Çok saçma bir hayal. Bunu biliyordum ama bu istememe engel olmuyordu. Ve otuz iki yaşındaki Jessica Miller, üniversite çağındaki Jessica'nın daha yeni yeni öğrenmeye başladığı bir şeyi kendine ders edinerek yaşıyordu: Eğer bir şeyi yeterince çok istiyorsan onu elde etmek için her şeyi yaparsın. Evet, davetiyenin de dediği gibi geri dönüp Duquette günlerimi yâd edecektim ama bu sefer daha da iyisini yapacaktım. Olağanüstü Jessica olacaktım. *Mükemmel* Jessica. Fırsatları varken görmemekte ısrarcı olmaları konusunda yanıldıklarını onlara gösterecektim. Mezunlar Toplantısı benim zaferim olabilirdi.

Saç topağını çöpe attım. Karmaşık olsalar bile, röfleli sarı saç yumağı kulak pamukları ve beyaz kâğıt mendil yığınları üzerinde güzel duruyordu.

Ve yine beyaz çarşafların üzerinde yapış yapış ve kırmızıya bulanmış yolunmuş sarı saçların anlık bir görüntüsü geldi gözümün önüne. Hemen kafamı sallayıp görüntüyü çabucak zihnimden uzaklaştırdım.

Hepsine gösterecektim. Ve sonunda kendimi, Doğu Evi'ni aile arabamızın çatlak camından ilk gördüğüm günden beri içimi kemiren o karanlık şüpheden, o sinsî fısıltıdan kurtarabilirdim -her şeyi yanlış yaptığımı, hatta olabilecek en kötü hataları yaptığımı söyleyen o şüpheden... Ve belki de çok daha öncesinden beri orada olan o şüpheden...

Sonunda geri dönüyordum.

BÖLÜM 2

GÜNÜMÜZ

Mezunlar Toplantısı'na gitmek için yola çıktığım akşam Jack ile bir içki içmek üzere buluştuk. Davetiyenin gelmesinden bu yana geçen haftalarda, Jack'in de davetiye aldığını ama bir milyon yıl geçse bile geri dönemeyeceğini bildiğim için heyecanım suçluluk duygusuyla karışmıştı. Şehrin bir ucundan diğer ucuna en sevdiği sessiz ve gösterişsiz bara giderken bir yandan da bu küçük çaplı zahmetin asla telafı edemeyeceğim şeyler için ufak bir kefaret olduğunu düşünüyordum. Hayatımın onunki gibi yirmi iki yaşında gözlerimin önünde ellerimden kayıp gitmemesi bu şeylerin en başında geliyordu.

Karşısındaki koltuğa yavaşça kayarak oturdum. Viskisini içti ve gülümsedi. “Merhaba dostum. Sanırım Duquette yolcususun?”

Üniversiteden hiç bahsetmezdik. Derin bir nefes aldım ve ellerimi masanın üzerinde birleştirdim. “Uçağım yarın.”

“Biliyorsun...” diyerek gülümsedi Jack bardağı kendine yaklaştırırken. “Orayı gerçekten özledim. Bütün o çörtlenleri,¹ vitrayları ve o payandaları² özledim.” Başını kaldırıp tekrar

1 Çörtlen: Gotik mimaride bina süslemelerinde kullanılan küçük heykelcikler. (ç. n.)

2 Payanda: Gotik mimaride binaların yanlarında bulunan devasa destek kemeri. (ç. n.)

bana baktı. “Çok gösterişli, özellikle Kuzey Carolina için, ama aynı zamanda çok da güzel, bilirsin işte.”

Onu incelerken başımı onaylarcasına salladım. Jack içimizde en çok değişen kişi değildi -muhtemelen Frankie, belki de Mint en çok değişen kişiydi- ama kesinlikle en çok yaşlanmış olan oydu. Saçları uzundu ve kulaklarının arkasına atmıştı ve bir maske misali o bebek yüzünü kaplayan sakalları vardı. Gözlerinin kenarlarında vaktinden çok önce yerleşmiş kırışıklıklar vardı. Hâlâ yakışıklıydı ama bir gençlik grubu liderinden bekleyebileceğiniz o pürüzsüz yakışıklılıktan, çocuğunuzun bakıcılık yapması konusunda şüpheye düşmeyeceğiniz mahallenin gözde çocuğu havasından eser yoktu.

“Kampüsün nasıl değiştiğini merak ediyorum.” Jack rüya gibi bir gülümseme kondurmuştu yüzüne. “O eski Frothy Monkey kafe hâlâ orada mıdır sence?”

“Bilmiyorum.” Sesindeki o duygusallık içimi parçalıyordu. Bakışlarımı ellerime çevirdim.

“Hey.” Jack’in ses tonu değişti ve göz göze gelmek için kafamı kaldırım. Kahverengi uzun kirpikliydi ve her zamanki gibi ağırbaşlıydı. Bunu nasıl korumayı başardığını asla anlamıyordum. “Umarım benim yüzümden tuhaf hissetmiyor-sundur. Eğlenmeni istiyorum. Sen döner dönmez haberleri almak için seni bekleyeceğim. Bana bir iyilik yap ve Monkey’yi kontrol et, tamam mı? Heather ve ben her pazar oraya gid-” Konuşmayı kesti ama en azından sesi eskisi gibi titrememişti. Bu konuda giderek ustalaşıyordu. Panik ataklarından birinin ortasında beni arayalı yıllar olmuştu; sesi bir çocuğunki kadar yüksekti, bana tekrar tekrar, *Cesedi gözümün önünden gitmiyor*, diyordu.

“Elbette gideceğim.” Barın iki garsonundan aşırı somurtkan olanı önüme bir kadeh şarap koydu ve tek bir şey söylemeden gitti. “Teşekkürler,” diye arkasından seslendim ve bir yudum aldığım sırada Jack beni izlerken gözümü kırpmamak için elimden geleni yaptım. Her zamanki gibi siparişim barın

en pahalı kırmızı şarabıydı ama bunun hakkını pek de verdiği söylenemezdi.

Kendimi yutmaya zorladım. “Başka nelerin raporunu istersin?”

Jack doğruldu, heyecanlandı ve bir an için tekrar on sekiz yaşındaymış gibi görünmüştü. “Ah dostum, daha neleri bilmek istiyorum? Tamam, ilk olarak, Caro ve Coop’la ilgili tüm detayları istiyorum -teklifi nasıl yaptı, düğün ne zaman, gelinlik nasıl olacak?” Jack, davet edilmediği gerçeğini görmezden gelerek devam etti. “Sence üniversitede de takılıyorlar mıydı ve bunu hepimizden gizlediler mi? Caro’ya sor. Tüm pis detayları istiyorum. İkisini birlikte kim hayal edebilirdi ki? Olsaydı beklenmedik bir şey.”

Bardağımdan son yudumu aldım ve parmağımı bir tane daha istemek için kaldırdım ancak bunu yaptığımda garsonun bundan hoşlanmadığını biliyordum. “Mm-hmm,” dedim yutkunarak. “Tabii, tabii.”

Jack sırtıttı. “Coop’un neye benzediğinin tam raporunu istiyorum. Kaç tane dövmesi olduğunu, hâlâ o *Yabancı* havasını taşıyıp taşımadığını, saçını kestirip kestirmediğini bilmek istiyorum. Kendi saçının bir tutamını çekiştirdi. “Ne düşünüyorsun... Coop’un saç tarzına yaklaşıp mıyım?”

Sanki milyonlarca kâğıt keşiğiyle oracıkta öldüm. “İnan hiç *umurumda* bile değil. Klasik Coop işte. Peki ya Caro’yla ilgili herhangi bir şey?”

Jack’in bakışları düşünceli bir hâl aldı. “Sanırım sadece mutlu olduğunu bilmek istiyorum. Bilmiyorum... Caro asla değişmez. En çok ondan bahsedersin zaten.”

Haklıydı. Caro o zaman nasılsa şimdi de aynen öyle görünüyor ve davranıyordu. Üniversitede olduğu gibi her beş dakikada bir olmasa da bana düzenli olarak mesaj atmaya devam ediyordu. Aslında, Caro hakkında gerçekten değişen tek şey Coop’un da resme dâhil olmasıydı.

“Bana Mint’in hâlâ bir film yıldızı gibi görünüp görünmediğini söylemelisin,” dedi Jack, “ya da saç çizgisinin nihayet babasıninki gibi gerileyip gerilemediğini. Tanrı’m, onun daha da yakışıklı olduğunu mu söylemeni istiyorum yoksa saçları dökülüyor demeni mi bilmiyorum çünkü bu onun işine gelirdi. Aile şirketini kurtarmak için hukuk fakültesinden ayrıldığına inanamıyorum. Ailesiyle ilgili hep bir terslik vardı, değil mi? Sorun babasında mıydı yoksa annesinde miydi? Bir keresinde son sınıfta Mint’in kendisini kaybedip-” Jack cümlelerin ortasında gözlerini iyice açarak duraksadı. “*Ah tüküreyim*, özür dilerim. Ben aptalın tekiyim.”

Ve işte olan olmuştu. Jack bile bana acıyordu. Çünkü eskiden beni sadece yanımda olarak bile değerli kılan kişiyi, Mint’i kaybetmiştim. Ve ayrılığımıza, darbenin derinliğine, nasıl parçalanıp dağıldığıma şahit olan kimse olmasa bile yine de herkes bunu hissetmişti.

“Her şeyden önce,” dedim, garson boş bardağımı dolu bir bardakla değiştirdiği sırada, “bu uzun zaman önceydi ve kelimenin tam anlamıyla bundan daha az umursayamazdım. Aslına bakarsan Mint’i görmeyi dört gözle bekliyorum. Ve Courtney’yi de. Birlikte çok mutlu olduklarına eminim.” Duvara fırlatılarak parçalanmış dizüstü bilgisayarımın ekranında düğün fotoğraflarından birinin titreyerek yanıp söndüğü görüntüyü gözlerimi kırptırarak uzaklaştırdım. “İkinci olarak *tüküreyim* mi? Hâlâ küfür etmemeni çok sevimli buluyorum. Erdemli insan daima erdemli oluyor. Hey, Frankie’nin Mint’in evlerinden birini aldığını biliyor muydun?” diyerek devam ettim.

Bıçağı saplamış ve bükmeye başlamıştım. Dişe diş.

“Gerçekten mi?” Jack umarsızca sallanıp omuz silkti ama âdemelmasının yutkunurken yaptığı yukarı aşağı hareketini görebiliyordum. “Aferin ona. Sanırım istediği her şeye sahip oluyor.” Jack saçını arkaya attı, Coop’tan taklit ettiği başka bir hareketti bu. “Her neyse... Dünyadaki herkes her pazar Fran-

kie'yi görür. Onun durumunu anlamak çok da zor değil. Asıl istediğim şey, döndüğünde bana Courtney'nin iyileştirici taşlara ve meditasyona nasıl merak saldığını ve negatif enerjiyi nasıl defettiğini anlatman. Ya da emekliye ayrılmış yarış atlarına nasıl fizik tedavi yaptığından söz etmen. Hayırseverlikle ilgili ve beklenmedik şeylerini işte.”

Neredeyse yudumladığım şarabı burnumdan fişkırtacaktım. “*Courtney* mi? Eğer bir nebze olsun o şirretliğinin azalmış olduğunu görürsem bunu o muazzam kişisel gelişimin bir alameti sayarım.”

Jack gözlerini devirdi. “Bu *umduğum şey*, beklentim değil, Sayın Bayan Tam Anlamıyla Umursamaz.”

“Hımm.”

“Bilirsin, onun için hep üzölmüşümdür. Tasarımcı kıyafetlerinin ve o kaltaklığının altında Courtney, sevmek için çaresizce çırpınan, güvensiz küçük bir kız gibi görünürdü bana.” Elini göğsünün üzerine koyup derin bir nefes aldı. “Şuna bak... *küfür ettim*. Bu anın keyfini çıkar çünkü bir daha tekrarlanmayacak. O ilahi suçluluk duygusu çoktan başladı bile.”

Yüzümdeki gülümsemeyi korumaya çalışarak kafamı salladım ama içerilerde bir yerde kalbim paramparça olmuştu.

“Jess.” Jack elini benimkinin üzerine koydu. “Gerçekten eğlenmeni istiyorum. İkimiz için de.”

Eğlenmek. Bundan çok daha fazlası için geri dönüyordum. Boğazımı temizledim. “Sana herkesle ilgili raporumu verdikten sonra ödölüm sonunda Will’le tanışmam olacak.”

Jack elini çekti. “Belki. Bilirsin bazı şeyleri... ayrı tutmayı severim.”

Jack beni erkek arkadaşıyla hiç tanıştırmamıştı. Tuhaf bir biçimde yeniden arkadaş olduğumuzdan beri bir kere bile olmamıştı bu. Jack son senemizde Heather’ı öldürmekle suçlandıktan sonra ve kampüsten temelli ayrılmadan önceki birkaç ay boyunca diğer öğrenciler onu gördüklerinde yollarını değiştiriyorlardı ve bir katile baktıklarından sonuna kadar

emindiler. Bir odaya girdiğinde herkes bir anda buz kesilir ve kaçışmaya başladılar.

Ama ben öyle yapmadım. Polisin neredeyse su götürmez biçimde hazırlamış olduğu davaya rağmen uzuvlarım rahat, kalp atışlarım sakin ve ellerim sabitti.

Mantıklı bir tepki değildi bu. Jack, Heather'ın sevgilisiydi ve istatistiklere göre onu öldürmesi en olası kişiydi. Heather'ın kanyıyla kaplı makas -onu defalarca bıçaklamak için kullanılmıştı- Jack'in yurt odasında bulunmuştu. Görgü tanıkları Jack ve Heather'ın, ceset bulunmadan saatler önce birbirlerine bağırdıklarını görmüşlerdi. Kanıtlar oldukça sağlamdı.

Ama sonunda polisler Jack'i tutuklayamadı. Fakat bunun hiçbir önemi yoktu. Herkesin gözünde o bir katildi.

Ben hariç herkesin gözünde.

Vücudumun bu bilinci yavaş yavaş, santim santim beynime de sızmıştı. New York'a taşındıktan bir yıl kadar sonra bir gece, küçük kiralık yatak odamda soğuk terler içinde uyanıp bir kazık gibi dimdik doğrulduğumda, ağzımdan şu sözler dökülmüştü: Jack masumdu.

Ona ulaşmam üç ay sürmüştü. Aynı şehirde yaşıyorduk ama kendini gizlemeye çalışıyordu. Ona, masumiyetine inandığımı söylemişim ve o günden sonra bir elin parmaklarını geçmeyen arkadaşlarından biri olmuşum. Heather'ın öldüğü güne kadar oldukça popüler olduğu üniversiteden kalan tek arkadaşıydım. Öğrenci Birliği Başkanlığı, Phi Delt Saymanlığı ve Duquette Üniversitesi Yılın Gönüllüsü gibi unvanları vardı.

Bugüne kadar Jack ile görüştüğümü kimseye söylememiştim. O benim sırrımdı. En azından sırlarımdan biriymi.

Şimdi dört bir yanından nezaket fişkırıran bu adama bakınca içimi bir öfke duygusu kaplamıştı. Jack inkâr edilemez biçimde iyiydi, bu apaçık belli oluyordu. Pek çok kişinin onun şiddete yatkın biri olduğunu düşünüyor olması şaşırtıcıydı. Tehlikeli insanlarla tanışmışım -gerçekten tehlikeli insanlar-

la- ve gözlerindeki şiddeti görmüştüm, seslerinde şiddetin tonunu duymuştum. Jack öyle biri değildi.

Bu yüzden davalar düşmüş olsa bile yeni tanıştığı kişilerden geçmişini neden korumak istediğini anlayabiliyordum. Gerçi bu durumu insanlardan tümüyle saklaması mümkün değildi, hele ki internet varken! Hayatı boyunca, basit bir Google aramasıyla onu işten atmayacak küçük çaplı işlerde çalışmaya mahkûm olduğu bir gerçektir. *Ya da* artık ailesiyle zar zor görüştüğü gerçeği... Aslına bakarsanız bu Heather meselesinden ziyade daha çok onların güneyli zihniyetinden, tutuculuklarından, katı mizaçlarından kaynaklanıyordu.

Jack'in neden *şimdi* ve *geçmiş* arasında sağlam, aşılmaz bir çizgi çizmek istediğini anlayabiliyordum. Ama yine de bu kavrayabileceğini bir şey değildi çünkü geçmiş hâlâ benim bir parçamdı. Dürmaksızın karşıma çıkan ve devamlı gözümde canlanan anılarla yaşıyordum. Arkadaşlarımla sesleri kafamın içinde yankılanıyor, konuşmalarımız zihnimde tekrarlanıyor, yıllardır tek taraflı olarak sadece ben konuşuyor olsam bile şunu söyleyip duruyordum: *bekleyin ve görün*.

Bir heyecanla kollarımdaki tüyler diken diken oldu. Yarın artık bekleyiş sona erecekti.

Jack içini çekti. "Gitmeden önce beni görmeye geldiğin için teşekkürler. Hiç değişmediğine sevindim. Cidden. On yıl geçti ve yine aynı Jess'sin."

Neredeyse bardağımı düşürüyordum. "Ne diyorsun sen?" Eski kendimle çoktan vedalaşmıştım. "Çok değiştim. Bu elbise Rodarte'tan. Şu saçlara, şu tırnaklara bak. Altıncı sayfaya çıktım. Avrupa'ya *sekiz kez* falan gittim. Artık tamamen farklı biriyim."

Jack şaka yapıyormuşum gibi güldü ve alnımı öpmek için öne eğilerek koltuğundan kalktı. "Asla böyle tatlı bir insan olmaktan vazgeçme, tamam mı? Sen iyi insanlardan birisin."

Ben tatlı bir insan olmak istemiyordum ki! Ne kadar ilgisiz ve acınası bir şeydi bu! Ama iyi olanlardan biri olmak

istiyordum, bu kulağa özel bir kulüpmüş gibi geliyordu. Nasıl cevap vereceğimi bilemedim. En azından Jack bana buraya gelmekteki amacım olan şeyi, kefaretin yanı sıra lütfunu vermişti. Artık Duquette'e suçluluk duymadan gidebilirdim. Bunun için, ceketini omuzlarına alırken dilimi tuttum.

Masadan uzaklaştı, sonra geri döndü ve gözlerinde bir şey vardı -Endişe miydi o? Korku mu? Tam olarak kavrayamamıştım. "Bir şey daha var. Son zamanlarda bazı mektuplar alıyorum—"

"Lütfen bana yine İsa ucubelerinden geldiklerini söyleme, hani şu sonsuza dek cehennemde yanacağını söyleyenlerden."

Jack göz kırptı. "Hayır. Tam tersi." Aniden yukarı çıkan kaşlarına baktı. "Aslına bakarsan çok da önemli değil. Sonuçta bir anlamı olmayabilir." Omuzlarını düzeltti. "Şarabını hesabıma yazdır. Clara bana asla hesap ödetmez."

Jack omzumu sıktı ve barın rengârenk sandalye koleksiyonunun etrafından dolaşarak gitti. Kapıda durdu ve omzunun üzerinden baktı. "Sadece... Duquette'e gittiğinde Eric Shelby'ye benden selam söyle." Daha sonra kapıdan çıkıp kaldırıma adım atarak insan denizinin içinde gözden kayboldu.

Bu sefer gerçekten şarabı burnumdan fişkırttım. *Eric Shelby* -Heather'ın küçük kardeşine mi? Eric biz son sınıftayken birinci sınıftaydı. Heather'ı buldukları gün köşeyi dönüp yanımıza geldiğinde yüzündeki ifadeyi asla unutamamıştım. Yurt odamızın önünde toplanan kalabalığı görmüş, kız kardeşinin yüzünü görmek için hepimizi taramış, onu bulamamıştı...

Eric ve Jack'i en son bir arada on yıl önce kütüphanenin dışında görmüştüm. Etraflarında bir kalabalık toplanmıştı. Eric, Jack'e onun bir katil olduğunu, kardeşine yaptığı şeyin bedelini ödeyeceğini ve polisler bu işin peşini bıraksa bile kendisinin bırakmayacağını haykırıyordu. Jack'in yüzü bir hayalet gibi bembeyaz olsa da çekip gitmemişti. Eric çığlık

atarken ve arkadaşları onu cılız, çırpınan kollarından tutmaya çalışırken Jack, yumruklarını sıkarak orada duruyordu. Şu hayatta Jack Carroll'dan Eric Shelby kadar nefret eden biri varsa bile ben tanımıyordum.

Jack neden ona selam söylememi istemişti ki?

BÖLÜM 3

AĞUSTOS, BİRİNCİ SINIF

Duquette'e taşındığım gün tek düşündüğüm şey dördüncü sınıftı. Yaz tatilinde Bedford'dan Norfolk'a taşınmıştık, bu nedenle dördüncü sınıfta yeni bir okula başlamıştım ve umutsuz bir biçimde utangaçtım. Neredeyse kimseyle konuşmuyor, devamlı ayaklarımı ve muşamba zemini inceliyordum. Mucizevi bir şekilde öğretmenim bende bir ışık görmüştü ve üstün yetenekliler sınavına girmemi önermişti. Kazanmak için yeterli puanı almıştım ve birdenbire her şey değişiverdi. Okumam için bana dokuzuncu sınıf kitapları verilmeye başlandı. Üst üste girdiğim matematik sınavlarının kâğıtları, üzerlerinde kırmızı kalemle yazılmış kocaman şişman 100'lerle geri dönüyordu. Sanki radyoaktif bir örümcek beni ısırılmış ve bana bir süper güç olarak cesaret aşılamıştı. Artık insanlar benimle konuştuklarında kafamı yerden kaldırıp yüzlerine bakmaya başlamıştım çünkü ilk kez kendimi dikkat çekmeye değer görüyordum.

Dördüncü sınıf, hayatımın en güzel yılı olacağına dair sinyaller vermeye başlamıştı. Öğretmenim Bayan Rush'ı çok severdim. Sınıfta dolaşan, övgüler dağıtan ve öğrencilerin saçlarını okşayan kısa boylu, fırtına gibi bir kadındı. Gelgit havuzlarına yapacağımız büyük saha gezisinin olduğu gün, yola çıkmadan önce galoşları değiştirmek üzere tuvalete gitmek için izin almıştım. Her gün okuldan sonra gelgit havuz-

larında yaşayan hayvanları araştırmış ve anneme bana galoş alması için yalvarmıştım, böylece içeri girip öğrendiklerimi herkese gösterebilecektim. Tıpkı bir uzman gibi. Yetenekli bir öğrenci gibi.

Ama sınıfa döndüğümde sınıf boştu. Bensiz gitmişlerdi. Hatalarının farkına varıp geri dönmelerini otuz dakika kadar bekledikten sonra ön büroya doğru gittim. Orada günün geri kalanında hiç de rahat olmayan bir plastik sandalyede oturdum. Ağlamamak için kendimi sıkıyor -ve ne yazık ki başarısız oluyordum. Saatlerce boğazım ağrıyordu.

Bayan Rush nihayet günün sonuna doğru ofise geldi. Doğrudan resepsiyon görevlisine yürüdü ve dedi ki “Çocukları saydım ve haklısın, sadece otuz bir tane var. Ama ne kadar kafa patlatsam da kimi unuttuğumu asla hatırlayamadım.”

Kelimeleri beni ikiye bölmüştü. Bayan Rush, en sevdiğim öğretmenim -beni kesinlikle gördüğünü hissettiğim, özel olduğumu fark ettiğini düşündüğüm öğretmenim- benim orada olup olmadığını hatırlamıyordu. Resepsiyonist kafasıyla beni işaret ederek fısıldadı, “Jessica Miller saatlerdir burada bekliyor.” Bayan Rush döndü ve ellerini yüzüne bastırdı. “Elbette -Jessica M. O kadar çok Jessica var ki! Çok özür dileirim.”

Bana sarılmasına, saçlarımı karıştırmasına izin verdim ama asla unutmadım. Onu asla affetmedim. En önemlisi de, bu kadar tamamen unutulabilir olmanın günahını asla affetmedim.

Birinci sınıfın Taşınma Günü’nde beni rahatsız eden şey bu gelgit havuzu anısıydı. Taşınmanın heyecan verici olması gerekiyordu, çocukluktan yetişkinliğe geçildiğini gösteren önemli bir anı olmalıydı. Ama tek düşünebildiğim o boş sınıftı; heyecanın inançsızlığa, sonra da acıya dönüşmesiydi. Midem bir kelebek çukuruydu -ve altında yatan daha da karanlık bir şey vardı.

Neden bu kadar korkuyordum?

Norfolk'tan Winston-Salem'e dört buçuk saatlik yolculuk, babamın radyoyu kapatıp konuşma isteği sebebiyle bana bir hafta gibi gelmişti. Önce üniversite hakkında, sonrasındaysa aklına gelen hemen hemen her şeyden konuştuk. Babamın bu katılım gösterme çabası benim için alışılmadık, yeni bir şeydi. Sohbet cehennem azabıydı. Daha küçükken onunla konuşmak için, onun bana ilgi göstermesi için her şeyimi verebilirdim. Ama şimdi bütün o inişli çıkışlı zamanlarımız nedeniyle sanki babamın içine bir sahtekâr kaçmış gibi kötü hissediyordum. Dışarıyı işaret ederek bana bir şeyleri göstermesi ve arkaya doğru dönüp sorular sorma enerjikliğı bana çok fazla gelmişti. Sürdürülebilir bir şey değildi. Bu iyileşmiş hâlinin sürmesine imkân yoktu.

Sonunda Winston-Salem şehir merkezini dolaşıp Duquette Üniversitesi'nin bir sır gibi saklandığı dağ eteklerine doğru yola çıktığımızda, annemin parmakları direksiyonun üzerinde bembeyazdı. Birkaç saat önce babamın konuşmasından dolayı radyoyu açmaya çalışmaktan vazgeçip sessiz sakin arabayı sürmeye devam etmişti.

Sola döndük ve sonunda: Duquette'in giriş kapısı olan o devasa taş kemer işte oradaydı. Broşürlerdeki gibiydi. Midemdeki kelebekler kanatlarını çırpmaya başlamışlardı. Arka koltukta midemi tutuyordum.

Babam onaylarcasına, "Ee, bu bir ihtişam duygusu veriyor, değil mi?" dedi. Annem bile bana etkileyici bir bakış atmaya yetecek kadar gözlerini yoldan ayırmıştı.

Kemerin altından geçtik ve kampüse doğru süzülerek yavaşça ilerledik. Duquette mükemmelden de öteydi. Rektörün ofisine ev sahipliğı yapan Blackwell Kulesi, Paris'teki Notre-Dame Katedrali'nden esinlenerek yapılmıştı, gökyüzünü ölümcül bir biçimde delip geçen sivri bir ucu ve sivri örümcek bacakları gibi yanlardan çıkan payandaları vardı. Ağustos ayı sonlarının ışıltılı ihtişamında, kırmızı mersin ağacı sıraları her yerde kıpkırmızı bir deniz oluşturmuş; bu renk okyanusu sa-

dece, mevsimlerinin sonu gelmiş olan, bükülü kolları dağınık beyaz çiçeklerle uzanan boğumlu manolya ağaçlarıyla kesin-tiye uğruyordu. Kıpkırmızı ve bembeyaz. Kan ve ruh, tıpkı bir Duquette sloganı gibi: *Mutantur nos et vos, corpus et animam meam. Seni, bedenini ve ruhunu değiştireceğiz.*

Ben değişmeye hazırdım.

Babamın yaşadığı olaydan kalan ön camdaki büyük çatlağın görüşümü engellememesi için yer değiştirdim. Aylar olmuştu ama hâlâ ön camı değiştirecek paramız yoktu, bu yüzden hepimiz biraz sola yaslanmayı öğrenmiştik.

“İşte orada,” dedim nefesim kesilerek. “Doğu Evi.”

Her ne kadar Blackwell Kulesi ve Dupont Gözlemevi kampüsteki en ikonik binalar olsa da Doğu Evi beni daha çok cezbetmişti. Zemininden çatıya kadar kalın, yeşil sarmaşıklarla kaplı, mütevazı büyüklükte bir yurt binasıydı. Birinci sınıf öğrencileri için ayrılmış altı binadan biri olmasına rağmen, bir hikâye kitabındaki bir kaleye ya da *Gizli Bahçe*’deki bir eve benzeyen tek binaydı. Ön kapının üzerine “Güneş doğudan doğar” cümlesi oyulmuştu.

Bu güzel bina -bu heybetli kampüs- artık benim hayatımdı. Duquette’i kazanmış, *U.S. News&World Report*¹ listesinde yer alan ülkedeki en iyi on altıncı üniversitede okumak isteyen binlerce öğrenci arasından seçilmiştim. Başlangıçta arzuladığım şey ya da babamın benden beklediği şey olmayabilirdi -sonuçta bir Harvard değildi- ama iyi bir şeylerin başlangıcıydı. Yeni bir hayatın başlangıcı. Şu andan itibaren farklı bir insan olabilirdim.

Annem park edene kadar etrafımızdaki insan selinin farkına varmamıştım. Endişenin karanlık yüzü yeniden ortaya çıkmıştı.

1 Amerika Birleşik Devletleri’nin başkenti Washington’da basılan bir haber dergisi. (ç. n.)

“Pekâlâ,” dedi babam emniyet kemerini açarken, “Çakma Crimson Kampüsü’nde işlerin nasıl yürüdüğünü görmenin zamanı geldi.” Kapıya uzandı.

“Bekle-” O anda tek düşündüğüm, giymekte ısrarcı olduğu o şeydi: Harvard mezunu tişörtü. Hayatımda ilk defa bunu görmek, arzu yerine utanç hissi vermişti. Bütün bu insanlar -Duquette öğrencileri- ne düşünürdü? Elbette babamın artık sadece bana değil, hepsine vermeye çalıştığı mesajı anlardı.

Annem bana keskin bir bakış attı; her zaman olduğu gibi, gerilime mükemmel biçimde uyum sağlıyordu. “Ne oldu?”

Bir ona bir babama bakıyordum. Annem ve babam. İkisi de farklı sebeplerden ötürü burada olmak istememesine rağmen buradaydılar işte. Sadece iki gün daha, sonrasında da bu arabayla Norfolk’a geri döneceklerdi, artık boş evlerinde kim bilir ne yapacaklarsa!.. Buna dayanabilirdim.

“Yok bir şey,” dedim koltuğuma yaslanarak. “Bagajla başlayalım.”

Nihayetinde ailem beklediğimden erken dönme kararı aldı ama öncesinde annem kampüs turu sırasında ufak çaplı bir şoka girmişti (*her şey çok pahalıymış; karar verirken bunun farkına varmamış mıyım?*) ve babam da kampüsün güzel bir yer olduğu ama bir Cambridge kadar güzel olmadığı kanısına varmıştı. Çok iyi bir fikri de vardı: Bir dönem daha beklem ve Harvard’a yatay geçiş öğrencisi olarak başvursam olur muymuş acaba? Kuzey Carolina’da bir dönem geçirdiğimi kimseye söylemek zorunda da değilmişim.

Bütün bunlardan ve eşyalarımı o avuç içi kadar odaya tıkıştırma zahmetlerinden sonra gitmelerinin beni oldukça rahatlatacağı kanısındaydım. Ama yalnız başıma kaldığım anda da bir bebek gibi ağlamaya başlamıştım. Odayı başka biriyle paylaşmak zorunda olmam -özellikle de ürkütücü biçimde sessiz olan ve her yüksek sesli nefes alışımında bana endişeli bakışlar atan oda arkadaşım Rachel- nedeniyle hıçkırıklarımı

gizlemek için yorganımın altına girmek durumunda kalmıştım.

Üniversite hayatı beklediğim gibi değildi. Diğer tüm birinci sınıf öğrencileri anında en iyi arkadaşlar hâline gelmişlerdi. Hayatlarının en güzel zamanlarını geçiriyorlardı. Öğleden sonraları koridorlarda, kapı eşiklerinde durmuş bütün gece süren kardeşlik partilerinden ve sabah sekiz derslerini kırmalarına sebep olan korkunç akşamdan kalma hâllerinden konuşan öğrencileri dinleyerek başım eğik yürürdüm. O an yine dokuz yaşına dönüyor ve o sınıfa girip kimseyi bulamıyordum. Görünmez olmak gibi bir şeydi. Hiçbir şey değişmemiştii.

Bir gece sabah üçte uyanmış ayaklarımı sürüyerek tuvalete giderken, gülmekten ağlayarak odalarına gitmeye çalışan iki kız gördüm. Belli ki sarhoşlardı ama aynı zamanda mini etekleri ve parlak rujlarıyla yine de göz alıcıydılar. Onları daha önce de fark etmiştim. İkisi de sarışındı ve biri hayatımda gördüğüm en güzel kızdı. Saçları o kadar parlaktı ki! Onu ilk gördüğümünden beri hangi şampuanı kullandığını ya da sadece genetik olarak mı böyle olduğunu merak ederek pek çok gece geçirmiştim. Ona uzaktan bu kadar hayranlık duymak garip bir duyguydu, sanki yarı âşık olmak gibi bir şeydi bu.

Eğer alıcı gözle bakarsanız diğer kız da güzeldi ama daha da önemlisi o tenin altında tamamen rahat görünüyordu. İnsanların gözlerinin içine bakıyor, yüksek sesle konuşuyor ve sanki evren sadece onun etrafında dönüyormuş gibi davranıyordu. Bu arada güzel kız koluna girmişken gerçekten de durum böyleydi. Onları izlerken acı, içimde bir bıçak gibi bilenişti.

Ertesi gün hepimizin, intihal yapmayacağımıza dair yeminlerimizi imzalayacağımız birinci sınıflar şeref töreni yapılacaktı. Bizim binadaki herkes, ağzını bıçak açmayan oda arkadaşım bile, katılmak zorunda olmamızdan dolayı şikâyet ediyordu. Topuklu ayakkabı ve elbise giymek biraz can sıkıcıydı ama hepimizin eşit muamele gördüğü bu törende bütün

birinci sınıflarla birlikte bir şeyler yaptığım için gizliden gizliye hâlimden memnundum. Sürü hâlinde yurtlardan Eliot Çim Alanı'na gidiyor olmak iyi hissetmeme sebep olmuştu.

Törenden dönüşte gün batımının ilk işaretleri gökyüzünde belirmeye başlamıştı. Biri dirseğime çarptı ve özür dileyerek ona doğru döndüm. “Hey,” dedi kız, koyu gözleri aydınlanmıştı. “Aynı yurttayız, değil mi? Doğu Evi, dördüncü kat?”

“Evet.” Neredeyse el sıkışmak için elimi uzatıyordum, sonra tekrar düşündüm. *Çok resmîydi. Çok garip olurdu.* “Jessica Miller.”

“Caroline Rodriguez.” Gizemli sarışınıninki kadar parlak olduğunu fark ettiğim uzun kahverengi saçlarını salladı. “O dilsiz kızla mı yaşıyorsun?”

Kendimi tutamayarak bir kahkaha patlattım. “O aslında dilsiz değil ama evet, Rachel. Hemen hemen hiç konuşmaz. Ya da odadan çıkmaz.”

Caroline gözlerini devirdi. “Bu bir kâbus. Benim oda arkadaşım da tam bir inek. Onunla tanışırsan böyle söylediğimi söyleme. Adı Eustice. Duquette’in algoritması bizi nasıl eşleştirdi bilemiyorum.”

“Aslında oldukça basit bir algoritma.” Caroline ile yan yana yürümek keyifliydi ve bunu mümkün olduğunca uzatmak istemiştim. “Araştırdım ve sadece farklı cevaplara göre bir formüle uyarlanan bir grup ağırlıktan ibaret olduğunu gördüm. Pek sofistike bir şey değil.”

Caroline durdu. “Nesin sen, matematik dehası mı?” Söylediği şey kulağa bir suçlama gibi gelmişti.

Ben de durdum. “Sanırım. Yani, ben bir âlim falan değilim. Sadece ortalama bir başarı. Yani, *muhtemelen* başarı. Normal olanından.” Gerçek şu ki Harvard’ın iktisat programına kabul edilmemi sağlayacak bir öz geçmiş hazırlamaya çalışırken, benden önce babamın da almış olduğu gibi, halk eğitim kurslarından saatlerce fazladan matematik dersleri almıştım. Ama içimden bir ses bu bilginin Caroline’ı benimle

konuşmaya devam etmekten vazgeçirecek bir şey olduğunu söylüyordu.

“Oda arkadaşşıma rağmen Donahue ya da Chapman binaları yerine Doğu Evi’ne yerleştığım için hâlimden memnunum.” Caroline burnunu buruşturdu. “Chapman’da insanların çamaşırlarının kurutucudan çalındığını duymuştum.”

Yüz ifademin şaşkınlığı Caroline’ı güldürmüştü. Caroline ufak tefek, koyu tenli ve tatlı bir kızdı ve güldüğünde tüm bedeniyle gülüyordu. Avlunun ortasında duran ferforjeden yapılmış piknik masalarını işaret etti. Bazı öğrenciler her akşam orada oturuyor, birlikte takılıyor ve penceren açıksa kokusu burnuna gelecek kadar ot içiyorlardı. “Biraz takılmak ister misin? Eustice’in yanına dönmeye çok da can atmıyorum. Bana bir Klingon ismi vermek istediğini söylüyor, böylece Klingon savaşçı kız kardeşleri olabilirmişiz, artık her ne demekse bu!”

“Star Trek’i bilmiyor musun?”

Caroline bana boş boş baktı. “TV dizisi mi?”

Masaya yürüdük ve gün boyunca güneşe maruz kalmasından dolayı hâlâ sıcak olan banka oturduk. Yanımızdan geçen diğer birinci sınıflar bize bakıyorlardı. Bizde ne gördüklerini hayal etmeye çalıştım: belki de yakın iki arkadaş, diğer arkadaşlarının da kendilerine katılmalarını bekleyen yazlık elbiseli iki kız. Daha dik oturup eteğimi düzelttim.

“Bu beni garip gösterecek belki de,” dedi Caroline, “ama ailem televizyon ya da film izlememe izin vermezdi.” Boyunda köprücük kemiğinin üzerinde asılı duran kolyeye uzandı -narin bir altın haçtı bu- ve parmaklarının arasında çevirmeye başladı. “Papazımız bunun kötü bir etkisi olduğunu söylerdi. Tabii bu annemi Latin dram dizilerini izlemekten alıkoymazdı. Yalnızca *ben* bu durumdan muzdariptim. Yemin ederim, ailem Duquette’ten ayrıldıktan sonraki ilk gece, *Dawson’s Creek*’in ilk sezonunun tamamını bir oturuşta bitirdim. Resmen sömürdüm. Bu diziyi on iki yaşımdayken izlemeyi çok istemiştim.”

“Eee? Nasıl buldun?”

“İzlemek için yanıp tutuşarak geçirdiğim altı yıla değmezmiş.” Gülüştük ve sonra bir şey dikkatini çekti ve omzumun üzerinden el salladı. “Heather! Buradayız!”

Caroline’ın benden sıkılıp başka birisine yöneliyor olmasından dolayı ne kadar büyük hayal kırıklığına uğradığımı göstermemeye çalışarak ben de arkama döndüm. O anda kime el salladığını fark ettim. Odamın bulunduğu katta gördüğüm o kendine güvenen sarışın kız çim alanı geçerek bize doğru gelmekteydi.

“Caro! Bu ne bayıcı bir şeydi ya? Yirmi birinci yüzyılda yaşadığımız gerçeğine uygun biçimde e-posta aracılığıyla imzalamak yerine Tanrı bilir neden yüz yüze imzalamak zorunda kaldık!” Bu kadar yakından kızın burnundaki minik çilleri görebiliyordum ve alnının, yüzüne oranla birkaç beden büyük olduğunu fark ettim. Yüzünün simetrisini bozan, onu gerçekten güzel olmaktan alıkoyan şey büyüydü. Ama tok kumaşı ve mükemmel dikişiyle gece mavisi elbisesi... Pahalı olduğu duruşundan bile belliydi. Uzanıp dokunmak istedim.

Kız bana dönerek elini uzattı. “Henüz seni tanımıyorum. Ben Heather Shelby.”

“Jessica Miller.” El sıkışması kendinden emindi. “Caro’yu nereden tanıyorsun?”

Caro. Lakap, dilinden sakın ve samimi bir biçimde dökülmüştü. “Biz daha yeni tanıştık. Aynı yurtta kalıyoruz.”

Heather göz kırptı. Sonra banka oturarak beni şaşırttı. “Hadi canım! Bu demek oluyor ki sen de Doğu Evi’ndesin.”

Başımla onayladım ve Heather’ın daha önce yanımdan yüzlerce kez geçtiği ve yine de beni fark etmediği gerçeğini görmezden gelmeye çabaladım. *Çünkü göze çarpmıyorsun,* diye fısıldadı sinsi bir ses.

“Ohhh,” dedi Heather, kafasına bir şey dank etmiş gibi. “Bir dakika, sessizlik yemini eden şu rahibeyle oda arkadaşısınız siz, değil mi?”

Nasıl oluyordu da Rachel insanlarda benden daha fazla etki bırakıyordu?

Caro bize doğru eğildi ve Heather'la ben de içgüdüsel olarak ona doğru eğildik. "Şimdi bakmayın," diye fısıldadı, "ama bizim yurttta, annemin beni uyardığı her şeyin bir özeti olan bir çocuk var ve şu anda yanımızdan geçiyor. *Bakmayın dedim,*" diye tısladı hem Heather hem de ben dönerken.

Kimden bahsettiğini anlamak kolaydı. Etek ve ceket denizi içinde farklı giyinmiş olan tek kişiydi. Siyah botlar ve yakası gevşek, kolunun yarısı renkli dövmesini gizleyen bir tişört giymişti. Uzun boylu ve zayıftı, o kadar gür koyu renk saçları vardı ki bu onun daha da uzun görünmesine sebep oluyordu. Yüzünde farklı bir şey vardı -çene çizgisi ya da dudaklarının dolgunluğundan kaynaklanan bir şey. Titredim.

"Annemin ona bir kez bakması baygınlık geçirmesine sebep olabilir," dedi Caro. "Ya da beni manastıra göndermesine."

Sanki dikizlediğimizi hissetmiş gibi, çocuk aniden döndü ve bana baktı. Ağzım kurumuştu. Gözleri açık renkliydi ama bu mesafeden ne renk olduğunu kestiremiyordum. Küçük bir gülümsemeyle dudakları kıvrılmıştı.

"Çok seksi," dedi Heather. Endişe verici derecede normal bir sesle konuşuyordu. "Bir seferlik de olsa kötü bir çocuğun tadına da bakmalı aslında. Ben artık iyi çocuklar kısmına geçtim. Ama her kız bunu yaşamalı. Bir dönüm noktası olarak."

"Deliriyor muyum yoksa bu tarafa mı geliyor?" dedim fısıldayarak. Kalbim yerinden çıkacak gibiydi.

"Kesinlikle bize doğru yaklaşıyor," dedi Caro.

Çocuk geldi ve siyah botlarından birini bankın üzerine koyarak durdu. Caro ve Heather'ı da dâhil etmek için biraz onlara da dönerek "Merhaba," dedi. Bakışları yüzümden ayrılır ayrılmaz şaşkınlıkla karışık bir rahatlama hissetmiştim. "Yeminlerinizi ve her şeyinizi yaptıktan sonra kendinizi şerefli hissediyor musunuz?"

“Çok da değil,” dedi Heather.

“Mükemmel.” Masanın diğer tarafındaki banka oturdu ve cebinden bir şey çıkardı. “Bu durumda biraz tüttürmek ister miydiniz?”

Elinde bir sigara vardı.

Neredeyse banktan düşüyordum. “Burada, herkesin içinde mi?”

Bana sırtıttı ve aniden bunun, beni kendisiyle konuşmaya ikna etmek için kullandığı bir taktik olduğunu hissettim. Onunla göz göze gelme hatasında bulunmuştum ve şimdi gözlerinin taze çimen kadar yeşil olduğunu görebiliyordum. “Ne yani, risk almaz mısınız?” Hâlâ öyle sırtıyordu ki benim de dâhil olduğum ama henüz anlayamadığım ikinci, gizli bir soh-bete yanıt veriyormuş gibiydi.

“Ben risk alıyorum,” dedi Heather. “Tabii ot iyiye. Kötüsünden olmasın lütfen, hayat bunun için çok kısa.”

“Ben almayayım,” dedi Caro parmaklarıyla haç işareti yaparak.

Çocuk cigarayı ağzına yerleştirdi, bir çakmak çıkarıp çaktı ve dumanı içine çekti. Hiç zorlanmamıştı. Elini saçlarının arasından geçirip masaya geri koyduktan uzun süre sonra bile saçı başının üstünde, kalın ve kıvrılmış bir hâlde kalmıştı. Bir nefes daha aldı ve cigarayı bana uzattı.

Kafamı hafifçe iki yana salladım. Küçük ama bilecen bir gülümsemeyle cigarayı Heather’a uzattı ve o da hemen aldı.

Gözleri yine bana odaklanmıştı. “Brandon Cooper. Doğu Evi, üçüncü kat.” “Jessica Miller.” Terlemiş olan ellerimi elbiseme sildim. “Dördüncü kat.” “Biliyorum.” Cebine uzanıp bir şeyler aradı. Elini cebinden çıkardığında küçük bir kâğıt tutuyordu. “Bunu senin için aldım.”

Fal kurabiyesinden çıkan bir kâğıttı. Kâğıdı alıp şaşkınlıkla ona baktım. “Ne? Neden?”

“Seni görmüştüm. Bu fal bana seni hatırlattı. Kapına bantlayacaktım ama işte buradasın.”

Boş bakışlarım, çimlerin ötesinden gelen sesle, bir erkek sesiyle bölündü. “Coop, sen misin? Dostum, yine avlunun ortasında cigara mı içiyorsun?”

Dördümüz birden kurmalı oyuncak gibi dönmüştük. Üç çocuk bize doğru yürüyordu, ortadaki çocuk dünyanın en komik şeyine rastlamış gibi sırtıyordu.

Ağzımın açık kalmasını engellemek zordu. Üç çocuk da çekiciydi ama ortadaki, lider gördüğüm, en yakışıklı çocuktü. Tam bir altın prensti -bunu başka bir şekilde tarif etmenin yolu yoktu. Teni açık altın, saçları koyu altın rengindeydi ve gözleri de şaşıllacak ölçüde kristal mavisiydi. Dişleri tamamen düz ve beyazdı -gerçek dışı dişler, aslında hiçbir insanın sahip olamayacağı türdendi. Arma işlemeli lacivert bir ceket ve onunla eşleşen lacivert bir pantolon giyiyordu.

Caro bana yaklaştı ve fısıldayarak “Sanırım bir Abercrombie kataloğuna düştük,” dedi.

Üçlü grup mutlu bir biçimde önümüzde durmuştu. Prens solundaki çocuk “Taşaklı adammışsın Cooper,” dedi. Kafası tıraşlı, bronz tenli ve uzun boyluydu. Göğsü ve omuzları o kadar kaslıydı ki üzerindeki cekete zor sığıyordu. Vücudu *spor-cuyum* diye bağırırcasına dimdikti. Konuştuktan sonra prene onay beklercesine bir bakış attı.

Coop omuz silkti. “Atılırsam, ödemem gereken faturalardan biri eksilmiş olur.” Cigarayı geri aldı ve yukarı kaldırdı. “İster misiniz?”

İçimdeki panik büyüüyordu. Hiç kimsenin, faturalar hakkında sanki parasız olmak hayatın bir gerçeğiymiş gibi bu denli açık konuştuğunu duymamıştım. Sanki bunda utanılacak bir şey yokmuş ve herkese küçük ve önemsiz biri olduğunu açıkça söylemiyormuşsun gibi... Sanki bir anda herkesin bana dönüp beni ailemin faturaları hakkında konuşturmaya çalışacağı gibi manasız bir hisse kapılmıştım.

“Dalga mı geçiyorsun?” İri olan çocuk kollarını bağlayıp kafasını salladı. “Futbol takımındayım. Sana bu kadar yakın durduğumu bilseydi bile babam beni öldürürdü.”

“Bu arada,” dedi Coop sinsice gülümseyerek, “taşınırken babanın sana bağırdığını duydum. Adam bütün her şeyini senin futbol kariyerine yatırmış. Gecenin bir yarısı geri gelip yüzünü keseceğinden ve maske gibi takıp kampüste senin gibi davranarak dolaşacağından endişeleniyorum.”

“Siktir git!”

“Şunu bana ver,” dedi prens elini sallayarak. “Oda arkadaşları iyi günde de kötü günde de birlikte olmalı.” Coop’un yanına oturup cigarayı aldı, bir nefes çekti ve başını gökyüzüne doğru kaldırdı.

“Benim adım Jack Carroll,” dedi son çocuk kibarca elini uzatarak. Coop, Caro’nun annesinin içgüdüsel olarak kutsal suya sarılmasını sağlayacak biriye Jack de kadının önünde bir katalog olsa seçebileceği tek çocuk olurdu. Saçları güzelce yana doğru taranmıştı, hırkası üzerinde kalıp gibi duruyordu ve kravatı da bir iğne gibi dümdüzdü. On sekiz yaşındaki Bay Rogers’a benziyordu.

Her birimiz Jack’in elini sıktık ve o da pantolonunu düzelterek banka dikkatlice oturdu.

“Jack bir yavru kurt,” dedi prens. “Tabii bunu ilk bakışta anlamışsınızdır.”

“Ve Mint de bir emlak imparatorluğunun vârisi olur,” diye karşılık verdi Jack bir eliyle kravatını düzeltirken. “Bunu havasından anlamışsınızdır.”

“Mark Minter,” dedi prens, bir duman halkası çıkararak. Kafasıyla iri çocuğu işaret etti. “Ve bu da Francis Kekoa, Duquette’in en yeni futbol yıldızı. Babasına göre ise Oahu’nun gururu.”

“Frankie,” dedi çocuk hızla, Mint’in yanındaki banka kendini bırakarak. “Annem dışında kimse bana Francis demez.”

“Ama Frankie benim Francis dememe izin verir.” Mint cigaradan derin bir nefes aldı ve sonra da Coop’a uzattı. “Çünkü beni sever.”

Frankie gözlerini devirdi, sonra Caro'ya doğru başını salladı. "Kolyeni beğendim. Aynısından bir tane de bende var." Gömleğinin yakasından elini içeri soktu ve kalın bir altın zincirin ucunda asılı olan bir haç çıkardı. "Biz Katolikler örnek teşkil etmeliyiz."

"Kolombiyalı olmam beni otomatik olarak Katolik yapmaz," diye tersledi Caro, kolyesini çıkarıp avucunun içinde sıkarak. "Ben Presbiteryenim."

Coop gülerek dumandan boğuldu. "İyi işti Frankie."

"Üzgünüm," dedi Frankie. "Katolik duygularımı bir başkasıyla paylaşıyor olma düşüncesi beni biraz heyecanlandırdı. Sanırım bunu da Kutsal Mary listesine ekleyeceğim."

"Kolombiya'nın neresindensin?" diye sordu Mint, Caro'ya.

"Bogota'da akrabalarım var." Sözler ağzından tok bir sesle dökülmüştü. "Ailem ve ben Miamiliyiz."

Mint başını salladı. "Kolombiya'ya pek çok kez gittim. Son zamanlarda Cartagena'da yaz tatili yapan bir sürü insan var."

"Yaz tatili." Bu sözler Coop'un ağzında sönmüştü.

"Eğer aileden ve dinden konuşacaksak," dedi Jack, "benim ailem Güney Baptizminin gerçekten eğlenceli bir aşamasında; insan olmayı bıraktılar ve yürüyen, konuşan İncillere dönüştüler. Bu yüzden onları kampüste gezdirmek ve Yunan klüp binalarının önünden geçirmek oldukça eğlenceliydi." Cigarayı aldı ve Mint'e göz ucuyla baktı. "Dur tahmin edeyim: Sen Metodistsin. Zengin çocuklar hep metodisttirler."

Mint burnundan dumanı üfledi. "Evet, doğru. Ailemin taptığı tek din paradır."

Gülüştük. Alaca karanlık giderek derinleşmişti; güneş, ağaç dallarının arasında saklanan bir portakal gibi batmaktaydı. Sıcak bir esinti tenimde gezindi. Bu esintinin piknik masası etrafında daireler çizerek hepimize dokunduğunu ve bizi birbirimize yakınlaştırdığını hayal ettim. "Peki ya sen Coop?" diye sordu Mint. "Daha aile muhabbeti yapmadık seninle."

Coop masaya baktı. “Benim ailem tek kişilik. Ve o da ate-ist. İnanca inancımız yok.”

Frankie, burnunu çekerek “Ne kadar asice,” dedi. Heather’a doğru kafasını sallayarak “Senin olayın ne?” diye sordu.

Bütün gözler onun üzerindeyken Heather, kanaryayı az önce mideye indirmiş bir kedi gibi gülümsedi. “Benim ailem tek bir gerçek tanrıya tapıyor.” Dikkatimizin kendisinin üzerinde olduğundan emin olarak konuşmaya devam etti. “Ve bu da *ben* oluyorum.” Gözleri Jack’e odaklanarak “Bir ara bunu sen de denemelisin,” dedi.

Bütün masa kahkahalara boğulurken Jack, parlak kırmızıya dönmeye başladı. Frankie ve Mint birbirlerine kısa bir bakış attılar ve sonra Mint aniden masanın karşısından bana sırtarak baktı. Derin bir nefes aldım. Dünyanın en güzel çocuğu, bir adım ötede bana gülümsüyor ve beni yaptığı şakaya ortak etmeye çalışıyordu. Bu anın mükemmelliği bende bir şeyleri uyandırmıştı. Bir öz güven dalgası damarlarımda yayılmaya başladı.

“O zaman şimdi aramızda *bir* çift taşaklı var,” dedim ve bütün masa kahkahalarla inliyor, Heather bile gülüyordu. Mint bana onaylayıcı bir bakış attı. Resmen bağımlı olmuş-tum. Hayatımın geri kalanında tek istediğim şey buydu -bu insanları güldürmek ve batan güneşte cildi parlayan, gözleri iyice maviye dönen Mint’in bana öyle bakmasını sağlamak.

“Senin sıran,” dedi Caro dirseğime dokunarak. “Nasıl bir ortamda büyüdün?”

Gülüşüm soldu. Ailem dindar değildi ama her birinin kendi adanmışlığı vardı. Babamın hayatı, şimdiye dek elde etmek için didinip durduğu, her zaman kazanan olmak, sıra dışı olmak gibi şeyler üzerine kurulu bir tapınaktı. Bunu asla dile getirmese de neye inandığını biliyordum: Eğer en iyi olamıyorsan hayat yaşamaya değmez ve bundan, başarısızlığın verdiği bu acıdan kaçınmak için bir yol bulmalısın. Hayat babamı hayal kırıklığına uğratmaya başladığında oldukça etkili

başka bir yol bulmuştu. Öte yandan annem ise çok sıradandı, babamın vakit harcamaya değer görmediği her şeye kendini adamıştı. Babam, annemin tekdüzeliğe taptığını söylerdi muhtemelen. Bunu nasıl açıklayabilirdim ki?

Boğazımı temizledim. “Neden bir cuma gecesini bir grup inek din bilimleri öğrencisi gibi din hakkında konuşarak geçiriyoruz? Şimdi bana şunun cevabını verin: bu gece nereye gidiyoruz?”

“Hay yaşa!” Frankie masayı yumrukladı. “O zaman cevap, Phi Delt’in Kıyafet Hariç Her Şey partisine ne dersiniz?” Kendisini, Mint’i ve Jack’i işaret ederek “Kardeşlikten birinden davetiye aldık,” dedi.

Masadakiler çöp torbalarının kıyafetlere nasıl dönüştürülebileceğine ve kardeşlik binasına doğru yola çıkmadan önce tam olarak ne zaman içmeye başlamamız gerektiğine dair hararetli bir sohbete başlamışlardı. Geriye yaslanıp onları izledim. Etrafımız ateş böcekleriyle doluydu ve küçük ışık kıvılcımları saçıyorlardı. Esintiyle ağaçların dalları ve çimenler sallanıyor, sanki gizli bir şarkıyı mırıldanıyorlardı. Etrafımızdaki çimlerin ve dalların ve batmak üzere olan güneşin mırıltılarını hissedebiliyordum. Bizi birbirimize bağlıyorlardı.

Büyülü bir şeydi bu. Yeni dinim buydu. Her biri, beni çekim güçleriyle kendine çekmeye çalışan birer yıldızdı sanki. Onlara aittim. O anda kendimi tamamen onlara teslim etmiştim. Onlara tapıyordum. Tam oracıkta, çimenliğin, avlunun ortasında ölmüş ve yeniden doğmuştum.

Ertesi gün bacaklarıma yapışan çöp torbasından elbiseyle yatakta dönüp dururken nihayet Coop’un fal kâğıdını açtım. Altı tuhaf kelime yan yana dizilmişti: *Bugün, hiç bitmeyecek bir şey başlıyor.*

Falı kapıma yapıştırdım. Ne anlama geldiğini anladığımı sanmıştım. Ama gençtim ve çok saftım. İleride bizi neyin beklediğine dair en ufak bir fikrim yoktu.

BÖLÜM 4

GÜNÜMÜZ

Duquette, geceleri bir Bizans tablosundaki haleler misali dairesel ışık veren eski tip lambalarla aydınlatılan karanlık bir krallıktı. Taksi beni kampüsün dışında, Kurucu Takı'nın girişinde bırakmıştı. Okulun sloganının yazılı olduğu (*Sizi, bedeninizi ve ruhunuzu değiştireceğiz*) heybetli beyaz taşın altında yürürken bunun okulu sadece bir kez ziyaret eden babamı bile ne kadar etkilemiş olduğu geldi aklıma.

Diğer tarafa geçtiğimde hava değişti. Uzaktan, müziği ve sesleri duyabiliyordum. Ayakkabılarımın çıkardığı *tık tık* ve kalbimden gelen *güm güm* seslerine rağmen seslere kulak vermeye çalışarak yolun aşağısına doğru yürüdüm.

Uçağım gecikmişti ve bu da hızla otele gidip Caro'nun birlikte hazırlanma davetini savuşturmak için mükemmel bir bahane yaratmıştı. Onu görmem gerektiğini biliyordum, bundan kaçış yoktu, sonuçta o benim en iyi arkadaşımdı. Ama bu gece mümkün olduğunca çok insanla konuşacak, dans edecek ve farklı kalabalıklara karışacaktım. Bir planım ve hizmet ettiği pek çok amacım vardı.

Önümde, Eliot Çimlerinin ortasında beyaz bir çadır yükseliyordu. Şimdi yüzlerce dönem arkadaşımı görebiliyordum; çadırın etekleri koyu renk ceketlerin ve siyah renkli kokteyl elbiselerinin üzerine dökülüyordu. Köşedeki yaylı çalgılar

dörtlüsünden müzik yükseliyordu. Derin bir nefes aldım, kalçalarımın üzerinden elbisemi düzelttim ve içeri girdim.

İlk başta bara doğru ilerlerken kimse beni fark etmedi. Ama sonra boyun çizgimin hemen aşağısından omuzlarımın arkasına, çıplak ve pürüzsüz sırtıma doğru inen kar beyazı kayışlara doğru atılan ilk bakışı yakalamıştım. Üzerimdeki elbise iki aylık ev kredisi değerindeydi ve buna değmişti. Bu ilk bakışı diğer bakışlar da izlemiş ve sonrasında da ben nereye gidersem bütün bakışlar bana, siyahlar deryasında bembeyaz giyinmiş kıza dönmüştü. Beni baştan aşağı süzerek aralarında fısıldaşıyorlardı. Ama ne söyledikleri önemli değildi, sadece konuşuyor olmaları bile benim için yeterdi. Adrenalin beni heyecanlandırmıştı, nihayet bara ulaştığımda ellerim titriyordu.

İşe yaramıştı.

Tam bir kadeh şarabı ağzıma götürdüğümde, Caro bir hayalet gibi yanımda belirdi. “*Jessica!*”

Neredeyse şarabı elbiseme döküyordum. “*Tanrı'm! Caro!*”

Kollarını boynuma dolayıp sıkı sıkı sarıldı. Beni nasıl bu kadar çabuk bulmuştu? Elbisemin beni fener gibi bir şeye dönüştürdüğünü düşündüm.

Beni kollarıyla tutup incelemeye başladı. “*Şu hâline bak. Bunu sevdim. Seksi bir melek gibisin.*” Alışkanlıktan, on yıldır takmıyor olmasına rağmen, boynundaki haça uzandı.

Caro. En gerçek arkadaşım. Yanımdan hiç ayrılmayan, bugün bile beni mezun olduğumuz gün kadar çok seven. Suçluluk duygusu dalga dalga beni ele geçiriyor gibiydi.

“*Seni gördüğüme çok sevindim,*” dedim hislerimi yutkunarak. “*Her zamanki gibi harika görünüyorsun.*” Tanıştığımızdan beri bir gün bile yaşlanmamıştı. Herkes gibi, klas bir siyah elbise giymişti ama Caro’luğunu konuşturan kısa, koyu ve güzel bir elbiseydi ve üzerinde mükemmel görünüyordu. O kadar aynıydı ki üzerindeki tek fark olan parmağındaki ışıltılı pırlanta kendini hemen ele veriyordu. Kalabalığı gözlerimle taradım.

“Kimler burada?”

“Ah, herkes,” dedi Caro rüyada gibi.

Ama Heather yok, dedi bir ses ama hemen savuşturdum. Heather’ın yüzünü kalabalığın içinde aramak yıllar önce bıraktığım bir alışkanlıktı. Şimdi yeniden başlamamalıyım.

Caro, “Burada olduğumuz için çok mutluyum,” dedi. “Bütün bu hafta sonu Eric’in fikriydi, biliyor musun?”

Donup kaldım. “Eric?”

“Eric Shelby. Hatırladın mı? Artık Duquette’te çalışıyor. Birlikte Mezunlar Toplantısı planlama komitesindeydik.” Belli belirsiz, Caro’nun ‘09 Mezunları’na bir şeyin gönüllülüğüyle ilgili hatırlatma e-postaları attığını hatırladım. Coop’tan hamile kaldığını ya da gizlice evlendiklerini söyleyeceği korkusuyla yarısını açmadan sildiğim pek çok mesajından biriydi mutlaka. “Eric çok tatlı birine dönüştü.” Başka bir şey söyleyemeden Caro kolumu tuttu ve çekmeye başladı. “Hadi, grubun geri kalanını bulmalıyız.”

Hayır, hayır, hayır.

Topuklarımı sürterek direndim. “Bunlar Elizabeth Barley ve Vanessa Reed mi?” Birkaç metre ötede duran kızlara sahte bir heyecanla el salladım. İşe yaramış gibiydi çünkü hemen bize doğru geldiler.

“Aman Tanrı’m,” diye bağırdı Elizabeth, bana sarılarak. “Sarışın olmuşsun. Üniversitede hiç böyle giyinmezdin. *Çok güzelsin.*”

“Teşekkür ederim.” Söylediklerinin her birini tek tek sindirerek ve tadını çıkararak ona sarıldım. “Ben de saçını beğendim.” Elizabeth ve Vanessa, Duquette’in sosyal statü basamaklarında bizim kız öğrenci birliğinden daha alt düzeyde olan bir öğrenci birliğindeydiler. Bu tür şeylerin farkında değilmişsiniz gibi davranmanız gerekiyordu. Ama şimdi, on yıl sonra bile o eski seviyelerimize tekrar yerleştiğimizi ve kurallara itaat ettiğimizi hissedebiliyordum.

“New York’ta danışman olmuşsun, değil mi? Yemin ederim geçen sene kuzenim bana, içinde senin de fotoğraflarının bulunduğu bir sosyete gazetesi gönderdi. Bir kodamanla çıkıyordun.” Vanessa bütün bunlar sıradanmış gibi konuşuyordu ama sesinde, benim sahip olup kendisinin olamadığı bir şeye duyduğu arzunun tonunu duyabiliyordum. “Kesinlikle mü-kemmelsin.”

Gururdan kabarmıştım. “Çok nazıksın. Evet, Coldwell’in ortağıyım.” Caro, “New York şubesinin en genç kadın ortağı,” diye atıldı yardım edercesine ve Elizabeth ve Vanessa bir ooo çekti.

Bu benim yüceldiğim bir andı. Her şey tam olarak, *tam olarak* plana göre gidiyordu. “Ve sen Caro...” dedi Elizabeth ona dönerek, “yüzüğü görelim!”

Mideme bir yumruk yemiştım. Caro güldü ve parmaklarını kıpırdatarak elini kaldırdı.

“Çok güzel,” dedi Vanessa mücevheri inceleyerek. “*Brandon Cooper*’la evlendiğine hâlâ inanamıyorum. Asla evlenmeyeceğine dair iddiaya girebilirdim.”

“Cidden,” diye onayladı Elizabeth. “Okuldaki her kız ona âşıktı. Şu kötü çocuk olayı, bilirsiniz ya? Tam bir James Dean’di. Motosikleti ve deri ceketıyla.”

“*James Dean*?” dedi Vanessa şaşkınlıkla, “Doksan yaşında mısın sen?”

Elizabeth güldü. “Tek bildiğim ona çok fena âşık olduğum. Hep milyonlarca kızla çıktığı söylentileri vardı ama onu hiç kimseyle görmemiştım. Şanslısın Caroline.”

“Aslında—” Vanessa’nın sesi alçalmıştı. “Sanırım dedikodular, yaptığı şeyler yüzünden başlamıştı, unuttun mu? Her zaman insanların odalarına girip çıkıyordu çünkü şey satıyordu—”

“Hey!” dedim çabucak, Caro’nun kaşları çatılmıştı. “Seks kaseti sızan şu kızı hatırlıyor musunuz? Acaba şimdi ne yapıyor?”

Caro'nun gözleri inanamayarak bana doğru dönmüştü. Yine dikkati dağıtarak suçluluk duygusundan kurtulmuş olmaktan memnundum.

Vanessa şaşırmış görünüyordu. "Hani şu bizden bir dönem altta olan, yatay geçişle giden kız mı?"

"Anaokulu öğretmeni olduğunu duymuş—"

"Aman Tanrı'm," diye nefesini tuttu Elizabeth, bakışları odanın karşısındaki bir şeye odaklanmıştı. "Bakın, Courtney Kennedy bu."

Doğal insan içgüdüğü mü yoksa isminin gücü mü olduğunu bilmiyordum ama hepimiz Elizabeth'in baktığı yöne doğru döndük. Tabii ki oradaydı, çadırın Chi O'larla çevrili diğer köşesinde duruyordu. Onu bu kadar uzun süre sonra gerçek hayatta görmek, vahşi doğada bir ünlüyü fark etmek gibi küçük bir şok etkisi yaratmıştı.

Courtney üzerini saran kan kırmızısı bir elbise giymişti, koyu bir göz kalemi çekmiş ve parlak bir ruj sürmüştü. Hatıralar gözümde canlanmıştı: birinci sınıfta daha henüz hiç arkadaşım yokken onu gördüğümde Heather'ın kollarında histerik biçimde gülerek odasına dönmeye çalışıyordu. Bugün bile, hâlâ, gördüğüm en güzel kızdı. Her zaman balonun en güzeliydi.

"Courtney *Minter*," diye Vanessa düzeltti ve sonra Elizabeth onu dirseğiyle dürttüğünde "Ne?" diyerek döndü. Vanessa durumun farkına varıp dehşetle bana baktı. "Tanrı'm, gerçekten üzgünüm. Unutmuşum. Bu senin için çok tuhaf olmalı."

Courtney'nin hâlen bu kadar mükemmel olduğunu görmenin acısı ile Vanessa ve Elizabeth'in o leziz kıskançlığının birdenbire acıma hissine dönüşmesi arasında bir duygu gelgiti oluşmuştu. İçimdeki girdabı sakinleştirmek için şarabımı yudumladım. "Özür dileme. Tuhaf değil. Mint'le yıllar önce ayrıldık. Cidden. Bunu çoktan aştım."

Bir müddet kimse konuşmadı, ardından Elizabeth aceleyle lafa girdi. “Yani Mint mükemmel biri ve siz neredeyse bütün üniversite yılları boyunca birlikteydiniz. Demek istediğim, siz Duquette’in demirbaşısınız. İkinizi birlikte görmek çok ilham vericiydi. Bu bizlere umut vermişti, bilirsin işte. Yani en olmadık kişilerin birlikte olabileceğine dair. Şimdi Courtney ile birlikte ve bu çok *bariz*.” Mideme bir yumruk yemiştım. Bizlere umut vermişti ha? Elizabeth onunla benim aynı olduğumuzu mu düşünüyordu? Tasarımcı elinden çıkmış elbiseme, mükemmel saçlarıma, işime ve parama baktı ve eşit olduğumuzu mu düşündü? Tanrı aşkına, ben bir *Kappa*’ydım. Yanılıyor muyum?

Bütün bunlar manasızdı. Elizabeth’in elindeki votka tonik bardağına vurup düşürme dürtüsüyle yükselen öfkemi hissedebiliyordum.

“Jess ve Courtney aslında gerçekten iyi arkadaşlar,” dedi Caro canlı bir ses tonuyla koluma girerken. “Hatta biz de tam şimdi onunla konuşmaya gidiyorduk. İyi geceler!” Beni peşinden sürükleyerek hızlı adımlarla uzaklaştı.

Elizabeth’in bu yorumu beni doğrudan lise yıllarına geri göndermişti. Birinci sınıftayken, hepimiz sıralama yapmaya takıntılıydık; öğretmenlerin, filmlerin, spor takımlarının listelerini hazırlardık ve nihayet erkekler kızları sıralamaya karar vermişlerdi. Günlerce kimin en seksi kız olduğu hakkında söylentiler duymuştuk. Öğle yemeğinde spekülasyonlar yapıyor, herkesin duyabileceği şekilde her kıza en seksinin o olduğunu söylüyorduk. Ama herkes kendi kafasında kendi kıyaslamalarını yapıyordu. Ne kadar istesem de ilk sırada yer alamayacağımı biliyordum. On dört yaşında, kalbinin arzusunu nadiren elde edebildiğini öğrenmişim. Ama ilk beşte olacağımı, belki de ilk üçe gireceğimi düşünüyordum. Pek bir önemi olmasa da uzun boylu olduğum doğruydu ama sınıftakilere bakıp ölçüp biçtiğimde emindim: *En mükemmel görünen kızlardan biriydim.*

Liste, biyoloji dersinin sonuna doğru, zavallı Bayan Sikes bize hücresel mitozu öğretmek için boşu boşuna çabalarken sınıfta dolaşmaya başladı. Erkeklerin lideri olan Michael, Madison'a katlanmış bir kâğıt parçası uzattı. Madison umursamıyormuş gibi yaptı ama sonunda kâğıda baktı. Yüzünü büyük bir gülümseme kaplamıştı ve o an kalbim durdu. *Bir numara da o vardı.* Hep o aptal bukleleriyle onun birinci olabileceğini sezmiştim. Görünüşe göre, ikinci ya da üçüncü sıradan memnun olma konusundaki tüm söylemlerine rağmen, birinci olmayı gizliden gizliye ummuştum.

Kâğıt, nihayet bana ulaşana kadar masaların etrafında dolaştı. Titreyen parmaklarımla açtım ve okudum. Madison birinci, Whitney ikinci miydi? Kalbim daha da hızlı atmaya başlamıştı. Renata üçüncüydü -Renata mı? Listenin geri kalanını adımla bulana kadar hızla taradım. Kalbim on iki numarada bir anlık durdu ama bu sadece Jessica C. idi. Ben neredeydim? Listenin en altına gelmişim ve zavallı Marybeth korkunç bir zulümle sivilceleri yüzünden yirmi beşinci sırada yer alıyordu. Sonra korkunç gerçek kafama dank etmişti. *Listede bile değildim.* En iyi kızlardan biri olmayı geçtim, -adımın geçmesine bile değer görülmemiştim.

İşte o zaman anlamıştım: Gerçekten de bir hiçtim. Arka plandaki gürültüden başka bir şey yoktu, sanki kör olmuştum. Yemin etmişim: *bir daha asla!*

Ama şimdi Elizabeth'in yorumu bana sanki dört yıllık üniversite hayatında hiç kimseymişim gibi hissettirmişti ve ben bunun farkına varmamıştım. İnsanların benim hakkımda düşündüğü şey bu muydu yani?

"Ne troller ama," diye mırıldandı Caro, onların duyabilme menzilini geçtiğimizde. "Kan peşindeki köpek balıkları!"

Caro'nun yüzünde beliren çok ciddi ve öfkeli ifade aklımdan karanlık yerlerine güneş ışığı saçmıştı. Kolumu ona doladım ve sıktım. "Sen gerçekten en iyi arkadaşsın, bunu biliyor musun?"

“Peki, bunu aklında tut çünkü gerçekten de bizi Courtney’nin yanına *götürüyorum*.”

“Ne? Hayır!” Kolumu ondan almaya çalıştım.

“Çok geç, geldik bile, bu senin için iyi olacak. Merhaba Courtney!” Caro yüzüne kocaman bir gülümseme yapıştırmıştı. Etrafıma bakındım. Gerçekten de gelmiştik: Cehennemin onuncu katında, Chi O’larla birlikteydik.

Courtney yanındaki kızla konuşmayı keserek gözlerini bana odakladı. Memnun bir gülümseme yerleşti ağzına. Gü-lünç göğüs-bel oranı ve parlak saçlarıyla, yaşayan, nefes alan bir Barbie bebeğe benziyordu. Dünyada en çok istediği şey şimdi eline geçmiş olan bir Barbie bebeğe...

“Caro! Ve *Jessica* -sizi gördüğüme çok sevindim. Düğün-den beri bayağı zaman geçti.” Öne eğilerek önce Caro’nun yanağını, ardından da ben kazık gibi dikilirken benimkini öptü. Chi O’lar bize geniş bir alan açtılar.

“Sözü açılmışken, erken ayrılmak zorunda kaldığım için özür dilerim,” dedim gıcırdayan dişlerle. “Mint sana söyledi mi bilmiyorum ama o zaman erkek arkadaşımın Paris’e gitmem gerekiyordu. Manhattan’dan Chris Beshear, -onu tanıyorsundur.”

- Courtney başını eğdi. “Tanımıyorum. Ama yeniden bekâr olduğunu duydum. Ne yazık, Paris nişanlanmak için mükemmel bir yer. Bunu yaşayamadığın için üzüldüm.”

Caro çaresizce araya girmenin bir yolunu bulmaya çalışı-yormuş gibi görünüyordu ama kafası yeterince hızlı çalışmı-yordu.

“Ah,” dedim sahte bir şaşırmaıyla. “Paris’i sever misin? Zevkinin biraz daha dünyevi olduğunu sanıyordum. Bilirsin, Amerikan fast-food zincirleri gibi. Mint’le ilk kez Wendy’nin tuvaletinde birlikte olmuştunuz, değil mi?”

Yanımızdaki bir Chi O nefesini tuttu. Courtney kızarmıştı. Bu benim kozlarımdan biriydi ve bu kadar erken kullandığıma pişman olmuştum ama fazla üzerime gelmişti, ağzının payı-

nı vermem gerekiyordu. Yine de Mint'le sarhoş oldukları bir akşam ilk nerede takıldıkları da dâhil kirli sırlarının birkaçını biliyordum. Biliyordum çünkü Mint bunu bana bizzat kendisi, gözlerinde yaşlarla itiraf etmişti.

Courtney ağzını açtığı anda biri görüş alanıma girdi. Döndüm ve her şeyin sebebini karşımda buldum.

Mark Minter. Benim evlenmem gereken adam.

"Jëss." Bana her zamanki gibi, dikkatinin odak noktasında olmamı ve her şeyi doğru ölçüp biçmeyi isteyen o değerdendirme bakışından attı. Eğildi ve soğuk elini çıplak sırtıma koyarak beni sarılmaya zorladı. Tüylerim diken diken olmuştu.

"Mint, seni pislik, ortaya çıkman fazla uzun sürdü," dedi Caro ona sırtarak.

"Merhaba Minik." Mint onu kucakladı. "Seni görmek çok güzel." Onu incelemek için kucaklaşmalarını bahane olarak kullandım. Yaşlanmıştı. Hâlâ odadaki en yakışıklı adamdı – sanırım- ama yüzünün keskin hatları yaşla birlikte yumuşamıştı. Bu elbette şok edici bir şey değildi. Artık -kaçınılmaz olarak- bir yetişkindi.

Gürleyen bir ses araya girdi. "Bunlar *Caroline Rodriguez* ve *Jessica Miller* mı? Hayır, olamaz çünkü en yakın arkadaşları Frankie'yi görmek için, geldikleri anda bütün partiyi altüst edip aramış olmalıydılar."

Frankie iki viskiyle bardan çıktı ve birini Mint'e uzattı, sonra Caro'yu kucakladı. Elbette -Mint neredeyse Frankie de ondan birkaç adımdan daha uzakta olamazdı. Hâlâ üniversitede olduğu gibi saçları tıraşlıydı ama şimdi omuzları bir şekilde daha da genişlemiş olmasına rağmen takımı üzerine mükemmel bir şekilde oturmıştu. Takım elbise de çok daha hoş olmuştu.

Frankie, Caro'yu bırakıp bana sarıldı. "Şu hâline bak. *Kahretsin* Miller, ortalığı yakıyorsun. Minty, hiç üzölmüyor musun?" Frankie durup yutkundu. Courtney'nin kaşları şimdi saç çizgisinin daha da kuzeyindeydi. "Üzgünüm, eski alış-

kanlıklar. Her neyse şu buluşmaya bak! Tanrı'm, sizi görmek güzel çocuklar.”

Sohbetimizi duyan Chi O'lardan biri kıkırdadı. “Frankie, kocama seninle fotoğraf çektireceğime söz verdim. Çok büyük bir Saints hayranı. Sorun olur mu?” Sanki Frankie'nin bakışlarının üzerinde olması büyük bir onurmuş gibi gözlerini alçak gönüllükle yere çevirmişti.

Frankie içkisini, tutmayı itiraz etmeden kabul eden Caro'ya uzattı ve hemen kıza doğru yöneldi. “Bilirsin hiçbir hayranımı geri çevirmem. Video çekmek ister misin? Bu şanslı adamın adı ne?”

Gözlerimi devirdim ve Mint'le göz göze geldik. Alışkanlıktan, birbirimize sırtttık. “İçimden bir his bana, NFL¹ yıldızı olmanın Frankie'nin beynini yıkadığını söylüyor,” dedi.

“Cidden mi? Ben de tam Frankie'nin üniversiteden beri değişmediğini düşünüyordum.”

Mint güldü. Cortney bana yan yan bakarak Mint'in koluna girdi. “Asıl merak ettiğim,” dedi Caro, “Frankie'nin babasının hâli. Adamın Frankie'nin futbol kariyeriyle nasıl içli dışlı olduğunu hatırlıyor musunuz? Hayatının en güzel günlerini yaşıyor olmalı.”

Mint inledi. “Aklından geçen her neyse onu üçle çarp. Babası Hawai'deki evini bırakıp Frankie'nin havuzlu evine taşındı. Frankie nereye giderse adam da peşinden gidiyor, yolda bile yalnız bırakmıyor. Eşlik eder gibi yaşamaktan bahsetmiyorum -kelimenin tam anlamıyla adam Frankie'nin hayatını yaşıyor.”

“Çünkü Frankie, babasının her zaman istediği hayatı yaşıyor, değil mi? Sakatlanmadan önce adam da bir futbol yıldızı değil miydi?” Caro başını salladı. “Aileler işte! İstemedenden çok ürpertici olabiliyorlar.”

1 NFL: Amerikan Futbol Ligi ve Ulusal Futbol Ligi arasında eşit olarak bölünmüş 32 takımdan oluşan profesyonel bir Amerikan futbolu ligidir. (ç. n.)

“Freud’un da dediği gibi...” diyerek araya girdi karanlık bir ses. “Özgür olmak için önce babanı öldürmelisin.” Duraksadı. “Yoksa bu bir rap şarkısının sözleri miydi?”

Donup kaldım. Ses vücudumdaki her bir sinir ucunu tetikleyerek onları harekete geçirmişti. Yer çekimi kadar karışı konulamaz bir çekimle savaşıarak yavaşça döndüm. Belki de, sadece belki de, eğer bakmasaydım -o anda, yani *önceki o anda* kalsaydım- güvende kalabilirdim. Güvende kalmak bu hamlenin sonunda karşılaşacağım şeyden çok daha emniyetli olabilirdi. Döndüğümde, aramızda kısacık bir mesafeyle etten ve kemikten karşımda bulacaktım onu.

Durdum. Ve baktım.

Hepsi bunca zamandır Mint’in yasını tuttuğumu sanıyordu. Onu ve Courtney’yi birlikte görmenin benim için dünyanın sonu olduğunu. Evet, Mint canımı acıtmıştı ama beni parçalara bölen ve iyileşmeyen yaraları açan kişi Mint değildi. Geceleri ne tarafa dönsem gördüğüm o yüzün sahibi Mint değildi. Ağırlığı her şeyin içine; düşüncelerime, ağzımdan çıkan her sözcüğe, attığım her adıma sızan ve nereye gidersem gideyim üzerimde fazladan bir yük taşıyormuşum hissi veren sebep, Mint’e ettiğim ihanet değildi. O anda yavaş yavaş sebebinin farkına vardığım, on yıldır süren panik ataklarımın suçlusu Mint değildi.

Hayır. O adam tam da karşımda durmuş her zamanki gibi tehlikeli, kayıtsız, çimen yeşili gözleriyle bana bakıyordu.

Coop.

BÖLÜM 5

EKİM, BİRİNCİ SINIF

Lisansüstü öğrenci yurdunun arkasındaki terk edilmiş alanda -gizli olduğunu düşündüğümüz saklanma yerinde- durmuş önümüzdeki enkaza bakıyorduk. Olanlara dair bir fikir verecek hiçbir ipucu yoktu. Sincapların ağaçlarda donup kaldığı, kurumuş ölü yaprakların bile çıt çıkarmadığı alanda sessizlik içinde dikilen yirmi öğrenci bulunuyordu.

Geçit törenine bir gün kalmıştı ve bizim haftalardır hazırlamak için uğraştığımız gösteri maketimiz parçalanmıştı. Tam bir enkaza dönmüştü. Doğu Evi'nin, Birinci Sınıf Binaları Savaşı'ndaki beş yıllık galibiyet serisine eğlenceli ama kibirli olmayan bir gönderme olacağına Courtney'nin bizi ikna ettiği *Duquette Kraliyeti* temalı platform, Doğu Evi'nin dört metrelik kalesi gibi tasarlanmış, karmaşık bir şekilde üzerini kaplayan gerçek sarmaşıklarla tamamlanmış detaylı bir kopyasıydı.

Ya da öncesinde öyleydi. Şimdi tüm maket, bir yıkım topuyla darbe alarak çökmüş gibiydi. Maketin öldürücü darbeyse, masrafları Mint'in ailesi tarafından cömert bir biçimde karşılanan ve şu anda test edilmek üzere sırt çantasında hazır bekleyen, kulelerin her birinden ateşlenecek olan havai fişek gösterisi olacaktı. Ama kuleler parçalanmış, kırık uzuvlar gibi tuhaf biçimde maketin üzerinde asılı duruyordu.

Geçit törenindeki kalabalığın gözünü kamaştırıp Doğu Evi'ne altıncı birincilik galibiyetini getirmek ve kampüs ta-

rihindeki yerimizi sağlamlaştırmak istemiştik. Haftalarca kaleyi ve etrafını saran her bir çiçeğe kadar her şeyi çizmeye çalışmış, diğerlerini de nereyi nasıl boyayacakları hakkında yönlendirmiştik.

Bütün çabalarımız boşa gitmişti.

Ne olmuştu böyle?

Arkadaşlarıma bakıp kendi paniğimin yansımasını yüzlerinde görmeye çalıştım. Yurttaki diğer insanlarla birlikte çalışmıştık tabii ama bu yarışma bize ait bir şeydi. Bizim dehamız ve bizim liderliğimizdi. Birbirimizi her gün, her gece görmek için bahanemizdi. Kısa zamanda birbirinden çok az ayrı kalan farklı kişilerden ziyade, birbirinin birer vazgeçilmez uzvu olan tipte arkadaşlara dönüşmüştük. Bu saldırı kişisel bir hakaret gibi gelmişti.

Maketin başında duran Mint havai fişeklerle dolu çantasını yere bıraktı. Yere çok sert biçimde çarpmıştı ve bu da Mint'in arkasında bir gölge gibi duran Frankie'nin kenara sıçramasına ve patlayacak korkusuyla gözlerini çantaya dikmesine sebep olmuştu. Yanımda duran Caro elleriyle yüzünü kapattı ve gözlerini korumaya çalıştı.

Coop bana yaklaşarak yumuşak bir sesle konuşmaya başladı. "O maket bir sanat eseri idi."

Birisi adını koyunca eserimin kaybının acısını daha da çok hissederek bakışlarımı önüme çevirdim. "Sadece küçük, boyanmış bir el işiydi. Önemli bir şey değildi." Jack bir parça eğilmişti, kırık asma dalını alıp kucağına koydu. "Buna ne sebep olmuş olabilir? Sanki makete bir buldozer çarpmış gibi." "Yanlış soru. Yani *kim* yapmış olabilir demek istedin sanırım." Hayrete düşmüş yüz ifadesiyle dolu kalabalığın içinde yalnızca Heather'ın bir çıkarı varmış gibi görünüyordu. Yüzler ona doğru döndü.

Courtney ellerini beline koymuştu, ince dirsekleri ceke-tinin altında bile jilet gibi keskin duruyordu. "Hepimiz bunu kimin yaptığını biliyoruz. Chapman Binası'ndaki ucubeler

yaptı. Başlarında da o çifte bela vardır kesin: Trevor Daly ve Charles Smith. O kadar çok kazanmak istiyorlardı ki rekabeti ortadan kaldırmaya karar verdiler.”

Haklı olduğuna dair mırıltılar yükselmeye başlamıştı. Trevor ve Charles kaba heriflerdi ve sadece kendilerinin komik olduğunu düşündükleri şakalarıyla tanınıyorlardı. Çamaşırhaneden kızların iç çamaşırlarını çalıp ağaç dallarına asmak gibi şakalarla.

“Pekâlâ şimdi,” dedi Mint, ellerini paltosunun cebine sokarak. “Trevor ve Charles, Phi Delt kardeşliğinin üyeleri.” Bunu suçlamalara karşı bir koruma tılsımıymış, tartışılmayacak bir onaymış gibi sunmuştu ortaya. Ne de olsa Phi Delt kampüsteki en iyi kardeşlik grubuydu. Herkesin Mint’in eninde sonunda gideceğini düşündüğü yerdı. Frankie ve Jack’i de aralarına katmak istiyorlardı ama bunun sebebinin hep Mint’in yanında dolaştıkları için olduğunu düşünmüştüm.

“Trevor ve Charles maketimizi nerede bulacaklarını nasıl bildiler?” Onu kampüsün kenarında kalan, lisans öğrencilerinin nadiren geldiği, lisansüstü öğrencilerinin kaldığı yurt binalarının arkasına saklama fikri bana aitti ve o ana kadar da bu fikirden oldukça memnundum.

Frankie kızaran yüzünü elleriyle ovuşturdu. “Bira pong oynadığımız esnada... ses getirecek bir şeyler yaptığımızdan... ve yüksek lisans öğrencilerinin bize bağırıp durduğundan bahsetmiş olabilirim.”

Koro hâlinde iniltiler ve *ne bok yediğini sanıyorsun Frankie* sesleri küçük grubumuzda yükselmeye başlamıştı. Ve bu, durumun korkunç bir hâl aldığıнын kesin kanıtıydı çünkü normalde tüm yurt bizim yerel futbol yıldızını severdi.

“Frankie, sen ve o koca ağzın!” Jack sinirle derin bir nefes aldı. “*Tek bir sır* dostum. Şu hayatında sadece *tek bir sır* saklaman gerekiyordu. Becerebilseydin hayret ederdim. “

“Anladınız mı?” Heather en sevdiği moda geçmişti: tiyatroculuk. Sahnenin bir ucundan diğer ucuna uzun adımlarla

giderken kılıcını kaldırıp *Ve artık savaştayız* diye bağırarak seyirciyi mest ediyordu. “Bizim yurdun dişlerine göre rakip olduğunu *biliyorlardı* ve maketimizin nerede olduğunu da biliyorlardı. Bu bir sabotaj.”

Mint ve Coop’un odasının birkaç oda yanında kalan çocuklardan biri maketin arkasına doğru gitti. Şimdiyse buruşmuş kale duvarını işaret ederek gülmeye başlamıştı. “Mint, bunu görmelisin. Sana bir mesaj bırakmışlar.”

Görmek için topluca oraya doğru ilerledik. Maketin arkasında parlak kırmızı renkli boyayla çizilmiş, çizgilerin her birinden boya izleri süzülen bir çöp kadın figürünün kucağında yatan bir çöp adam figürü vardı. Etraflarında kabataslak çizilmiş dolar işaretleri vardı. Çöp adamın ağzından yükselen bir konuşma balonunun içinde şunlar yazılıydı: *Bu maketi bana anneciğim aldı. Çöpten figürlerin altında yamuk harflerle ve arkadaşlar kelimesinin altında da Doğu Evi hile yapıyor. Sevgiler, Chapman* yazıyordu.

“Bu mesajın Mint’e yazıldığını nereden bileceğiz?” diye fısıldadı Caro. “Hadi ama,” dedi alayla Heather. “Tabii ki Mint’e.”

Mint’e dönüp baktım. Artık arkadaş olmamıza rağmen her defasında ona baktığımda sanki güneşe çok yakınlaşmışım da tehlikedeymişim gibi hissediyordum. Ama Courtney çok yakınında olup omzu her hareketiyle onun omzuna değiyorken bile Mint, sadece boyaya odaklanmıştı. Sanki Mint ve Courtney birbirleri için mükemmel birer eşti, bense yakınlıklarının içimde uyandırdığı o iç gıcıklayıcı duyguları görmezden gelmeye çalışıyordum.

Ama Mint’te bir terslik vardı. İki ayımı onu gözlemleyerek geçirmiş, yüzünün aldığı bu hâli hiç görmemiştim. Yanaklarından kırmızı bir çizgi boynundan aşağı doğru yol alıyordu. Teni, dokunsak elimizi yakacak bir hâl almıştı. Gözleri etrafta dört dönüyor ve her küçük gülüşe odaklanıyordu.

Coop elini Mint’in omzuna koydu. “Ne güzel. Ölümsüz oldun işte. Ve böylece adın bir binaya ya da bir yapıya ve-

rilmiş oldu.” Ağzı garip bir kıvrım aldı. “İtiraf etmelisin ki benzerlik ürpertici. Sana bacak kaslarını kalınlaştırmam için daha çok çalışmanı söylemiştim. O baldırlar gerçekten de çöp adama benziyor dostum.”

Mint omzunu silkerek “*Siktir git,*” dedi.

Öfkesi bir yıldırım gibi ani olmuştu, kimse bunu bekle-miyordu. Coop bir adım geri çekildi ve iki elini de havaya kaldırarak teslim oldu. “Tamam, sakın ol.” Mint’in arkasından etrafa bakarken göz göze geldik ve yüzünde bir gülümseme oluştu.

Bu, aramızda özel bir bağ oluşturmak için bana verdiği bir mesajdı. Bunu hep yapardı. İster iğne atılsa yere düşmeyecek kadar kalabalık bir partide olalım, ister ders çıkışında insan kalabalığı arasında sürüklenirken onu bir bankta oturmuş kitap okurken göreyim, ister hep birlikte öğle yemeği yerken o aramıza sonradan katılıp masanın öteki ucuna otursun, hep böyle yapardı. Gözleri hep beni bulurdu ve bakışlarımızın birbirini yakaladığı o ilk ve tek anda sanki bambaşka bir yerde baş başa kalıyorduk. O kısacık süre dolmadan önce asla çözemeyeceğim bir şeyi bana söylemek için bize özel bir oda kuruyordu sanki.

“Hiç komik değil,” dedi Mint sert bir şekilde. Bakışlarımı Coop’tan alarak ellerini yumruk yapmış olan Mint’e çevirdim. “Bu bir yalan.”

“Apaçık hem de,” dedi Frankie, her zamanki sadakatiyle.

“Lanet *ezikler!*” Mint resmin tam da ortasından maketi tekmeledi ve maketin tahtası çatlayıp parçalandı. “*Yalancı-lar.*” Kıp kırmızı yüzüyle ikinci tekmesini savururken gruptaki herkes sessizleşmişti. Ve sonra kalenin kenarı tamamen dağılıncaya ve resim koca bir deliğe dönüşene dek Frankie de tekmelemeye başladı.

Birkaç saniye boyunca duyulabilen tek ses Mint’in hırslı nefes alışığıydı. Sonra Jack, “Sanırım maketi kurtarmaya çalış-mıyoruz,” dedi.

Benimle aynı katta kalan kızlardan biri iç çekti. “Bunun için bu kadar zaman harcadığıma inanamıyorum. Felaket.” Saçlarını savurarak arkasını dönüp gitmek için hamle yaptı. Yüzünde ihanete uğramış bir ifadeyle “Nereye gidiyorsun?” diye sordu Caro.

Kız ona inanamayan bir bakış attı. “*Törene* bir gün kaldı Caro. Acınası hâldeki bir maketi bir araya getirmeye çalışıp, bütün partileri kaçırıp yine de yarın kaybetmeyi göze alamayacağım.”

“Ben de,” dedi bir başkası ve böylece ölüm çanları çalmış ve perde kapanmıştı. Mırıldanmalar yükseldi ve ardından herkes çantasını omzuna atıp hareketlenmeye başladı. İnsanlar ikişerli üçerli gruplar hâlinde dağılırken Chapman Binası hakkında konuşuluyor ve bu sidik yarışıyla ilgili şakalar havada uçuşuyordu.

Geriye sadece sekizimiz kalmıştık ve maketteki o koca deliğe bakmamak için elimizden geleni yapıyorduk.

“İnanabiliyor musunuz?” diye sordu Caro. “Biri geri adım attı ve diğer herkes ona katıldı. Hani nerede *sadakat*?”

Jack iç çekerek yere çöküp ölü yaprakların arasına tünedi. “Bunu söyleyen kişi olmaktan nefret ediyorum ama sanırım hapı yuttuk.”

Heather yanına oturdu ve ona doğru yaslandı. Jack’in yaknakları pembeleşti ve biz izliyor muyuz diye etrafa bakındı. İki aylık arkadaşlığımızın sonunda pembenin bu tonunun Jack’in, Heather’ın ilgisinden oldukça memnun olduğu anlamına geldiğini ve olur da birisi bunu dile getirirse anında kaybolacağını çözmüştüm. Heather bu utangaçlık durumuna Psikoloji’ye Giriş kitaplarının birinden esinlenerek *Jack’in yıllardır maruz kaldığı baskılardan kurtuluşu* adını vermişti. O, Caro ve ben güzellik maskelerimizin kurumasını beklerken ya da beynimiz eriyene kadar televizyon izlediğimiz bazı akşamlar Heather, Jack’in ona anlatmış olduğu daha önce hiç öpüşmediği ya da kız arkadaşı olmasına asla izin verilmediği gibi bazı sırlarını

bize anlatırdı. Ama sabırlı olup Jack'le o ilk hamle için her gün tekrar tekrar baştan başlıyordu. Heather böyleydi. Seçenek olarak bile aklıma gelmeyen şeyleri yapardı.

“Hadi ama, maketi düzeltmek için yapabileceğimiz bir şeyler olmalı. Ya da en azından Chapmanlardan intikam almak için bir planımız.” Heather başını Jack'in omzuna koydu. Jack de bir kütük gibi dimdik oturdu.

“Neyse artık Chapmanları siktir edip tören işini rafa kaldıralım,” dedi Coop. “Durum çok boktan.”

“Coop haklı. Beni buna ikna etmenize izin verdiğime hâlâ inanamıyorum.” Courtney, Heather'a döndü, kırmızı rujla boyalı dudakları somurtur bir vaziyetteydi. “Size başından beri abartılmış bir el işi yarışmasının bizi Chi O'nun popülerlik zirvesine taşımayacağını söylemiştim. Ve şimdi kazanamayacağız bile. Oldukça aşağılayıcı.”

Phi Delt gibi Chi Omega da en iyilerdendi. Kız öğrenci birliğinin mükemmel bir rekorlar listesi vardı. Her yıl birliğe davet edilen her kız, Chi O'nun güzide havasını dört yıl boyunca soluyacağını bildiği için bunu memnuniyetle kabul ederdi. Söylentilere göre diğer kız öğrenci birliklerinin hiçbiri -en iyi ikinci birlik olan Kappa bile- rekorlarının sayısına yaklaşamamıştı.

Duquette'te sosyal hayatın iki şeyin etrafında döndüğünü çabucak kavramıştım: futbol ve Yunan Kulüpleri. Bir futbol şampiyonasını kazanmak ölüm kalım meselesiydi, ihtimal-lerse sadece doğru kardeşliğe girmekle güçleniyordu. Bu durumun antik bir çağrışımı olsa da (futbol ve Yunan yaşantısı *Pleasantville*'den çıkmış bir şey gibiydi) başka bir yönüyle de zamansızdı: bütün bunlar sadece kendine bir yer edinmenin farklı yollarıydı. Ve Duquette'e giden yolda savaşıp kazanan ya da kaybeden her öğrencinin bildiği gibi hayat *rekabet*, *rütbe* ve *sıralama* olmadan bir şeye benzemiyordu. Hiyerarşi. Bu normal bir şeydi. Garip olan şeyse sonunda birinin gelip seni

doğru yere koyması için ne kadar arzu duyduğun ve buna ne kadar derinden ihtiyacın olabileceğiydi.

“Courtney,” diye tersledi Frankie, “*bir saniye susup düşünmemize izin verir misin?*”

Courtney’nin gözleri irileşti. Kimse onunla böyle konuşmazdı. Kollarını göğsünde kavuşturmuş hâlde dikilen Mint’in olduğu yere doğru gidip hızlı ve kendimden emin bir nefes alarak elimi omzuna koyup sıvazladım. “Hey. İyi misin?”

Dokunuşumdan kaçmadı ama bana da bakmadı. “Aşırı tepki verdim. Charles’ın ailesi ailemi tanıyor ve düşündüm ki...”

Kalp atışım hızlanmıştı.

“Kıskandıklarını biliyorsun, değil mi?” Elimini omzunda tutmaya devam ettim ve bakışlarımı yüzünden çekmedim.

Bana döndü, hızlı hareket etmişti. “Kıskanmak mı?”

Yakalanmıştım. Sıcaklık bir güneş ışığı gibi içime dolmuştu. “Besbelli.” Mint gülümsedi.

“Jessica.” Courtney’nin buz gibi sesi araya girdi. “Mint’in modu düşükken elinden gelenin en iyisini yapman gerektiğini biliyorum ama şimdi flört etme zamanı *değil*.”

Sanki çimenliğin öteki ucundan uzanıp bana bir tokat atmıştı. Ya da daha kötüsü -sanki üzerimdekileri soydu ve niyetlerimi ve arzularımı herkesin görebileceği biçimde çırılçıplak bıraktı. Elimini Mint’in omzundan alıp gözlerim aşağılanma duygusuyla yanarak geri çekildim. Ama ne diyeceğimi bilemez bir hâlde nefes bile alamazken Heather araya girdi.

“Courtney. Kaltaklık yapmayı bırak.”

Belki de şaşırmamalıydım. Heather doğru ve yanlış hakkında dogmatik düşünen birisiydi, dünyayı pürüzsüz ve basit bir biçimde *iyiye* ve *kötüye* ayrılmış olarak görüyordu. Bu durumu on sekiz yıldır hayatının oldukça düzgün biçimde akmasıyla bağlamıştım; karmaşadan uzak, engellerden yoksundu. Bu kolay seyir onun dünyayı gri alanlardan uzak, yalnızca siyah ve beyazlardan oluşan bir yer olarak görmesine sebep

olmuştu. Heather böyle düşünebiliyordu çünkü hak ettiği şeylere durmadan tırnaklarıyla kazıyarak ulaşmasına gerek olmamıştı hiç. Sevdği insanları anlamak ya da onları affetmek için hayatını gri alanlarda yaşamasına gerek yoktu. Sahip olduğu güzel kıyafetleri ve çantaları gibi bu da başka bir lükstü. Yine de Heather ve Courtney bir çiftti -en iyi arkadaş hatta oda arkadaşlarıydılar. En azından buna sadık olması gerekiyordu.

“Ciddi misin?” Courtney de benim kadar şaşkın görünüyordu. Omuzlarındaki parlak, magazin dergisi fotoğraflarından fırlamış saçlarını rüzgâr savuruyordu. “Onu mu seçiyorsun?”

İşte nihayet sınırlar çiziliyordu. Ben ya da Courtney. Bir ona, bir diğerine bakmaktan başka bir şey yapamadım. Heather son darbesi öncesi sessizliğini korudu ve ardından şöyle dedi: “Evet. Sıradan insanlara sataşmayı kes.”

Beni seçmişti.

Courtney’nin ağzı açık kaldı. Bir müttefik ya da bir sempati ifadesi ararcasına tek tek herkesin yüzüne baktı. Bakışları bir süre benim yanı başımda, Mint’in yüzünde oyalandı. Ama gördüğü her ne ise yutkunmakta zorluk çekmesine sebep oldu, sonrasındaysa gözlerini devirdi. “Tamam, her neyse. Sıkıldım. Zamanınızı boş şeylere harcarken size iyi eğlenceler.” Heather’a baktı. “Sanırım daha sonra falan görüşürüz.” Bu daha çok soru gibi gelmişti: *Görüşecek miyiz?* O anda Courtney genç ve güvensiz görünmüştü.

Heather başını salladı. “Evde görüşürüz.” Ama Courtney gittiğinde benimle göz göze geldi ve gülümsedi. İçim ışıkla dolmuştu. Mint’i boş vermiştim; asıl bu güneşe bakmak gibiydi. Heather beni savunmuştu. Beni seçmişti. Bunu başka kim yapmıştı ki?

“Hey siz!” Jack’in gözleri heyecanla doluydu. “Bir fikrim var. Chapmanlardan intikam almanın ve yarışa yeniden girmenin bir yolu. Tek sorun, biraz kural dışı olması.”

Ve böylece, son yarım saatte yaşananlar silinip gitmiş, temiz bir sayfa açılmıştı. Birbirimize sırtttık.

Heather, Jack’i dürttü. “Körle yatan şaşı kalkar.”

“Dökül bakalım,” dedi Frankie.

Jack, Caro’ya göz kırptı. “Tamam. Charles’ın Caro’ya nasıl takıntılı olduğunu biliyorsunuz?”

Mint gülmeye başladı. “Ah, bunun sonu iyi olacak gibi.”

“Her ne düşünüyorsan *hayır*,” dedi Caro.

“Beni dinle. Chapmanlar maketimizi mahvettiğine göre, biz de onlarınkini çalsak?”

“Aptal Jack,” dedi Coop. “Beni zaten kural dışı dediğin anda tavlamıştın.” Coop’a gülümsemeye çalıştım ama benim bulunduğum tarafa bakmadı.

“Chapmanların maketlerini Bishop’un arkasına sakladığını biliyoruz.” Bishop Binası son sınıfların kaldığı bir yurttu, bu yüzden Chapman birinci sınıf öğrencilerinden birinin üst sınıflarla bir bağlantısı olmalıydı. “İhtiyacımız olan tek şey Caro’nun Charles’ın odasına girip anahtarları alması ve bizi makete götürmesi. Sonra bu gece onu çalacağız, Doğu Evi maketine çevireceğiz ve yarın zafere giden yolda bizi taşıyan o olacak.”

“Zekice,” diye soludu Frankie. “Havai fişekleri bile kullanabiliriz.”

Gözlerimi devirdim. “Yani bütün plan Caro’nun bir geceliğine James Bond olmasına bağlı. Baskı yapmayın kıza.”

“Tabii, unutun gitsin,” dedi Heather. “Caro fahişelik yapamaz. Charles’dan nefret ediyor. O bir lakros züppesi.”

Coop, “*Bir Phi Delt lakros züppesi*,” diye düzeltti. “Bu tamam demektir.”

“Hayır, bekleyin bir saniye.” Caro derin bir nefes aldı. “Yapacağım. Sizin için.”

Gözlerimi kısarak “Emin misin?” dedim. Bazı zamanlar Caro’nun sadakatinin derinlikleri beni endişelendiriyordu.

Frankie alkışladı. “*Efsane* olacağız.”

“Ufak bir pürüz var,” dedi Mint. “Trevor’ın Chapman geçit temasının *Cennette Duquette* olduğunu söylediğini hatırladığımdan eminim.”

“Yani?” diye sordu Heather.

“Yani palmiye ağaçları, kumu ve her şeyiyle tekerlekli bir plaj. Mayoyla binmeyi planlıyorlardı.”

“*Ekim* ayındayız,” dedim.

“Evet, kazanmak için her şeyi yapacakları aşıkâr. Demek istediğim, kazak giyerken oldukça aptal görüneceğiz.”

“Hadi canım. Peki o zaman. Tanrı’ya şükür ki bütün dönem spor yaptık.” Frankie bizlere baktı ve kaşlarını çattı. “Ne? Neden hepiniz bana öyle bakıyorsunuz?”

Coop, Frankie’nin omzuna vurdu. “Kafanın çalışma şekli çok tatlı.”

“Maketlerinin kaybolduğunu anlar anlamaz onu bizim aldığımızı anlayacaklar,” dedi Jack. “Geçit töreni başlamadan önce bulamayacakları bir yere saklamamız gerekiyor. Paniğe kapılınsınlar, kampüsü arayarak zamanlarını boşa harcasınlar.”

“Oraya girecek cesaretimiz olduğu akıllarına bile gelmez,” dedi Heather. “Ama yine de stadyuma erken gitmeliyiz. Onlar farkına bile varamadan geçit töreninin ortasında olmalıyız.”

Coop dudağını ısırıldı. “Saklayabileceğimiz bir yer biliyorum. Birkaç blok ötedeki eski, terk edilmiş alan. Oldukça karanlık ama akıllarına gelmeyecek. Garanti veririm.”

Caro burnunu çekti. “Nasıl emin olabiliyorsun?”

Sadece omuzlarını silkti. “Diyelim ki hangi Duquette öğrencilerinin burayı bildiğini ve hangilerinin bilmediğini biliyorum.”

“Her neyse. Coop’un ürpertici alanı bana uyar,” dedi Heather.

“Tamam o zaman.” Jack, Caro’nun omzuna kolunu attı. “Mal eline geçince bize mesaj at ve biz de planı uygulamaya başlayalım.”

Ponpon kızlar geçit töreninin başlamasına birkaç dakika kaldığının ve maketlerin sıraya girmeleri gerektiğinin sinyali-ni veren turuncu konileri kenara çeker çekmez basketbol saha-sının dışındaki boş otoparka doğru ilerledik.

Biz dura kalka ilerlerken Heather otoparkı taramıştı. “Mü-kemmel. Chapman Binası ajanları yok.” Gülümsemesiyle du-dakları yukarı kıvrılmıştı. “Muhtemelen hâlâ saçlarını yolup kampüste dolaşıyorlardır.”

Önümüzde, sadece geleneğe göre her zaman ilk sırada yer alan ve içi iri yarı futbolcularla dolu olan tören şefi ma-keti olacak şekilde erkenden yerimizi almıştık. Birkaç dakika gergin bekleyişten sonra, arkamızdaki otoparka giren her bir maketi izlerken stadyumun diğer tarafından müzik yükseldi. Hoparlörlerden bir ses patladı, tam olarak anlayamadığım bir şeyler söyledi ama kulağa heyecan verici geliyordu. Aniden geçit trafiğini yönlendiren polis duyuruya kulak verdi. Tören şefi maketine işaret etti, sonra bize baktı ve bizi sağa çekmek için işaret etti.

Geri dönmek için artık çok geçti. Bugüne dek araba hır-sızlığına kalkışacağım ve sonra da onu tüm dünyanın göre-ceği şekilde bir gösteriye çıkaracağım aklımın ucundan bile geçmezdi. Şimdiyse çalıntı bir maketin üzerinde, her şeyden önemlisi de siyah bir bikininin içinde titreyerek kendimi tüm öğrenci topluluklarına ve mezunlara göstermek üzereydim. Ve tek düşünebildiğim, geçit törenini organize eden polislerin oyun bittiğinde nazik olup olmayacağı ve beni yere indirip in-dirmeyecekleriydi.

Ne uğruna, zafer mi?

Mint, sürücü koltuğundaki Jack’e başını salladı ve ona başparmağıyla onay işaretini verdi ve sonra basketbol stadyu-munun kapısının arkasından geçit törenine doğru ilerlemeye başladık.

Caro elimi sıktı. “Buna değse iyi olur.”

Ona bir bakış attım. Caro herkesten çok fedakârlık etmişti. “Charles’tan anahtarları alman ne kadar sürdü? Seni bekleyecektim ama uyuyakalmıştım. Nasıl yaptın?”

Caro’nun yanakları alev alevdi. “Uzun zaman aldı,” diye mırıldandı. “Ve nasıl olduğunu boşver.”

Garipti—

“El sallayın aptallar!” Parlak sarı bikinisiyle sanki evindeymiş gibi konforlu görünen Heather, kalabalığa coşkuyla el sallayarak bize bakıyordu.

Kalabalık. Görebildiğim kadarıyla sokağın iki yanında yüzlerce insan sıralanmıştı. Görüş alanlarına girdiğimiz andan itibaren insanların Kuzey Carolina güzünün ortasında plaj kıyafetleri giymiş komik görünümlü bizi işaret edip güldüğünü görebiliyordum

“Bağırışları duyabiliyor musunuz?” Frankie kalabalığa doğru işaret ediyordu. “Bizi sevdiler!”

Ve gerçekten de haklıydı. El salladığım herkes sırtarak karşılık veriyordu. Dalgaların arasında yüzüyormuş gibi yapan Mint’e çocuklar tezahürat yapıyorlardı. Chapman öğrencileri maketin arkasını kırmızı-beyaz konfetilerle doldurmuşlardı ve şimdi Coop onları patlatıyor, parçacıklar da önlerinden geçtiğimiz insanların üzerlerine bir yağmur gibi yağıyor, insanlar konfetileri yakalamak için birbirleriyle kavga ediyordu. Üşümem bile geçmişti. Adrenalin kanımı ısıtıyor, sokağa bakar-ken havanın soğukluğunu unutturuyordu. Geçit töreninin sonu olan Blackwell Kulesi çok uzakta değildi.

Aslında durumu kotarmıştık.

“Tehlike!” Heather kalabalığı göstererek bağıriyordu.

Chapman öğrencileri yolun kenarına koşuyordu. “Hır-sızlar!” diye bağırdı Trevor. Courtney onun gerçekten de bir gelinciğe benzediğini düşünüyordu. “O pislikler maketimizi çaldı!”

“Hayır biz bir bok yapmadık!” dedi Frankie, bağıarak önde asılı *Chapman Binası Şampiyonları* yazısını karalayıp yerine *Doğu Evi Yedilisi* yazdığımız pankartı işaret ederek.

“Önce siz bizimkini parçaladınız!” diye bağırdı Heather.

“Caroline!” diye bağırdı Charles kırmızı-beyaz lakros formasıyla yan çizgilerde durup ona bakarak. “Sana güvenmiştim!”

“Uh-oh,” dedi Caro arkamdan.

“Bizim maketimizi kullanarak kazanmanıza izin vermeyeceğiz!” Chapman öğrencilerinden biri geçit bariyerini aştı ve doğrudan bizim olduğumuz yöne doğru sokağa koştu, onun peşinden hızla daha fazla öğrenci geldi. Blackwell’deki bitiş çizgisine ulaşmanızı engellemeye çalışıyorlardı. Bizi durdururlarsa diğer tüm maketler arkamızda sıra olurdu. Tüm geçit töreni durma noktasına gelirdi.

Jack bize doğru eğilip sürücü koltuğundan bağırdı. “Ne yapıyoruz?”

“Birini vurdum,” diye bağırdı Coop, hâlâ avuç dolusu, kırmızı-beyaz konfetileri etrafa saçıyordu ama daha çok saçına dizilmiş sim gibi duruyorlardı. “Geriye kalanlar da derslerini alacaklar!”

Çaresizlik içinde düşünmeye çalışırken aklıma bir fikir geldi. Çılgıncaydı ve hatta beladan başka bir şeye yol açmayabilirdi ama etrafımda Coop, Frankie, Mint, Heather ve Caro varken kötü bir şey olamayacağına dair bir his kaplamıştı içimi.

“Havai fişekler,” dedim. “Onları korkutmak için havai fişekleri patlatın.”

Frankie hiç soru sormadan, onları palmiye ağaçlarının arkasına sakladığımız yere doğru koştu.

“Nişan al,” dedi Mint. “Ve dikkatli ol, kimseyi yurmak istemez—”

Nasıl gerçekleştiğini defalarca tekrar canlandırmamıza rağmen kimse anlayamadı. İlk başta Frankie havai fişeklerin

fitiliyle uğraşıyordu; sonrasında birden mayosundan dumanlar çıkmaya, havai fişekler ısıklarla yukarı doğru süzölmeye başladı. Hepimiz çığlık çığlığaydık. Ardından Frankie, olanlar hakkında daha sonra konuştuğumuzda aklına gelen tek çözüm olduğuna yeminler ettiğı o şeyi yaptı: yanan mayoyu vücudundan sıyırıp attı. Havai fişekler havada patlayıp silah seslerine benzer sesler çıkarırken mayoya bir tekme atıp uzaklaştırdı. Kalabalık nefesini tutmuş, Chapman öğrencileri de sokaktan koşarak kaçışmıştı.

“Biri Frankie’nin önünü kapatsın!” diye bağırdı Mint. Frankie’nin gözleri kocaman açılmış, şoktan donmuş bir hâlde elleriyle aşağı kısımlarını kapatmaya çalışıyordu. Coop hayatında belki de ilk kez söylenene itaat ederek koca bir palmiye yaprağını koparıp Frankie’ye doğru itti. Frankie bir an yaprağı baktı. Sonra, yavaş yavaş kafasını salladı.

Frankie, “*Crimson* için sesleri duyalım,” diye bağırdı ellerini havaya kaldırıp. Coop yaprakla peşinden giderken make-tin kenarına doğru ilerledi. Frankie onlara arkasını döndüğünde kalabalık kendinden geçmişti.

“Gösteri zamanı!” Jack sürücü koltuğundan bağırdı. Gaza bastı ve maket öne doğru süzölmeye başladı.

Bu, *kelimenin tam anlamıyla bir kaostu.*

“Daha fazla havai fişek ateşlemeliyiz!” diye seslendi Heather. Koşan Chapman Binası öğrencilerine bakarak bütün her şey kontrol altındaymışçasına kalabalığı coşturucu çığlıklar atarkenki parıltısından ve sesindeki kahkaha tınısından etkilenerek etrafta koşuşturmaya başladım.

“Deli misin? Maketi yakacağız!”

Beni görmezden gelerek bir fitili ateşledi. Fişek mükemmel bir kavisle havaya fırlayarak pırıl pırıl bir çiçeğe dönüştü. Omuzlarını silkti. “Her 4 Temmuz’da babamla havai fişek ateşleriz.”

Tabii ya. Baba-kız zamanı, şu gizemli şey.

Köşeyi döndük, Blackwell Kulesi'ni ve önünde rektörün Mezunlar Toplantısı konuşmasını yapacağı devasa sahneyi görebiliyorduk. Çok yaklaştığımız.

Coop yanıma geldi, yüzü konfeti halesiyle doluydu. "Man-yak gibi görünüyorsun," dedim ona. "Bir okul ruhu meleği gibi."

"Melek mi? İğrenç." Bana çakmağı uzattı. "Hadi ama ikimiz de istediğini biliyoruz." Bana *baktığında* o tezahüratları, kahkahaları, patlama seslerini yok eden, arka planda kaybolmasını sağlayan bakışı geri dönmüştü ve sadece ikimiz vardık. Her şeyden öte o bakışın geri gelmesi, çakmağı yakıp havai fişeği ateşlememe sebep olan şey olmuştu.

"*Asi Jessica,*" diye bağırdı Coop, fitil ateşlenirken.

Parıldayan mücevherler gibi ışıklar yağarken ve alevler parmaklarımın arasından yukarı doğru yol alırken izledim.

Maket sahneye yaklaştı. Ve sahnenin tam ortasında durmuş uzun bir mikrofon tutan rektörle ilk defa yüz yüze geldik. Buradan bile yüzünün mosmor olduğunu görebiliyordum.

"Bütün öğrenciler," diye bağırdı, "üniversiteden atılmak istemeyen herkes ateşi kessin."

Kahraman olmuştuk. Doğruca uygunsuz teşhir, *yasa dışı havai fişekler, öfkeli Chapman Binası öğrencilerinin şikâyetleri* konulu azarlarımızı yemek için bir saat beklemek zorunda kalacağımız Blackwell'deki rektörlük ofisine kadar bize eşlik eden yönetime göre kahraman değildik tabii ki. Rektör, içimizde gömleğini giymeyi reddeden tek kişi olan Coop'u, sanki her şeyin arkasındaki karanlık beyin oymuş gibi sorgulamaya devam etti. Ama ailesinin nüfuzuyla Mint ve futbol kariyeriyle Frankie de oradaydı. Sonunda bize iki ay kamu hizmeti cezası verdi ve sonraki üç yıl boyunca beladan uzak durmamız için de sert bir uyarıda bulundu.

Yönetim bizden nefret ediyordu. Ama öğrenciler...

O gece yedimiz birlikte, kolkola Phi Delt mezunlar toplantısına girdiğimiz anda donup kaldık. *Chapman Binası Şampiyonları* yazısını karalayıp *Doğu Evi Yedilisi* yazdığımız pankart, girişin karşısındaki merdivenlerde asılıydı.

“Lanet olsun!” dedi Heather. “Pankartı kurtarmışlar.”

Kardeşlik evi çıldırmıştı, her zamanki öğrencilerin yanı sıra parlak kıyafetli avukatlar ve baba kotlarıyla bankacılar-
dan oluşan mezun öğrencilerle birlikte normalden daha fazla insan vardı. Afişin yanındaki merdivenin tepesinde duran bir adam bizi gördü ve birasıyla bizi işaret etti. “*Doğu Evi Yedilisi!*”

Girişteki herkesin gözü sanki birer spot ışığı gibi bize dönmüştü. “Geçit törenindeki o çıplaklar!” diye bağırırdı birisi. “Rektörü vurmaya çalışanlar!”

Tezahüratlar ve ısıklıklar odanın her bir tarafından yükseldi. “Yarışı siz kazanmalıydınız!” diye biri arkadan bağırırdı.

Bir Phi Delt son sınıf öğrencisi öne fırlayarak Frankie’yi yakaladı. “Dostum, efsaneydi. Hepiniz sağlam taşaklısınız.” Jack’in omzuna kolunu dayayıp sonra da Heather’a ve bana göz kırptı. “Ve hepinizi kastediyorum. Ama ciddi olalım, rektör ne dedi? Kovulmadınız değil mi? Çünkü siz palyaçolar Phi Delt olmak için doğmuşsunuz.” Mint’in omzuna bir yumruk attı. “Ve sen. Baş belası, kim bilebilirdi ki? Bayıldım.”

Adam bizim çocukları bara doğru sürükledi. Arkalarından kaşlarımı kaldırarak baktım. Frankie ve Jack daha önce kendi başarılarından ötürü böyle talep görmedilerse şimdi kesinlikle görüyorlardı.

“Hadi,” dedi Caro elimi sıkarak. “Dans pistine!”

İçeri girdiğimizden beri Coop’u görmediğimi fark ederek döndüm (nereye kaybolmuştu, hem de bu kadar hızlı?) ama Caro beni çoktan çekmeye başlamıştı bile.

Meğerse ünlü olan sadece çocuklar değildi. Dans pistine adım attığımızda, kalabalık bize yol açtı, dansçılar bize make-
timizi ve bikinilerimizi sevdiklerini, olaya yeni bir boyut ka-

zandırdığımızı, yönetimi ele geçirenleri ve abartılı Mezunlar Toplantısı geleneklerini yıktığımızı söylemek için döndü. İltifatlarına güldük ama onları düzelterek sadece *intikam peşinde olduğumuzu ve diğer her şeyin birer kaza olduğunu* söylemedik. Gülümsedik ve bize verdikleri içkileri içtik.

Sadece Courtney etkilenmemiş görünüyordu. Dans pistinin köşesinden bize bakıyordu, her zamanki gibi etrafı onun sahte versiyonları gibi giyinmiş kızlarla çevriliydi. Sanki parıltısının onlara da geçmesini istiyorlarmış gibi yakınına soku-larak fısıldıyorlardı. Neredeyse onun için üzülmüştüm, şimdi bunun için gücüm yeterdi. Doğu Evi Sekizlisi de olabilirdik ama o yanlış ata oynamıştı. Şimdi zafer bizimdi ve o dışarıda kalmıştı. Aramızdaki uçurumun görünmez ama sağlam bir şekilde büyüdüğünü hissedebiliyordum.

Heather, Courtney'ye bakmadı bile, dans pistinde kollarını açmış dönüyordu. Bu gece elbiseleri değiştirmiştik: arkadan bağlanan pembe elbisemi o giymişti ve alışveriş merkezinde satın aldığını gördüğüm günden beri imrendiğim siyah elbisesini de ben giymiştim ancak fiyat etiketini hatırlamak bile rengimin solmasına sebep oluyordu. Hazırlanırken "Giymek ister misin?" diye sormuştu. Ve bu bir soru bile değildi. Hemen dolabın önüne geçip inceliği ve parlaklığıyla kumaşın fısıldadığı o elbisenin asılı olduğu yere baktım. Ama o söyleyene dek elbiseyi istediğimi kendime bile itiraf edememiştim. "Şimdi ben de seninkilerden birini giyeceğim. *Adil bir takas olacak.*" Böylece sorun kalmamıştı. Pembe elbisemi üzerine geçirdi ve "*Mükemmel oldu,*" dedi gülümseyerek. Ve sonra yansımasına bakarak fiyonku çekiştirip "*Büyüleyici bir sıradanlık,*" dedi.

Sıradan kelimesi o ana kadar hiç anlamamış olduğum bir şeyin kafama dank etmesine sebep olmuştu. Dün beni savunurken Courtney'ye söylediği şeyi hatırladım: *Sıradan insanlara sataşmayı kes.* Sıradan; sıradanlık. Bu demek oluyordu ki evet, Heather'ın arkadaşıydım ama yine de beni sıradan görüyordu.

Yine de siyah elbisesini giydim. Belki de bu nedenle sıradandım.

Frankie'nin odasında tekrar tekrar çalmaktan hoşlandığı o şarkı çalmaya başlamıştı ve mükemmel biçimde taranmış Bay Rogers saçları sanki bir arbededen yeni çıkmış gibi alnına dökülmüş hâlde, elinde bir şişe viskiyle sallanarak Jack köşeyi dönerek geldi.

“Bu benim şarkım,” dedi Frankie. Jack'in arkasındaki dans pistine doğru koşarken dengesini o kadar hızlı kaybetti ki Jack onu ayakta tutabilmek için yakalamak zorunda kaldı. Hiçbir şey olmamış gibi müziğin ritmine uyarak Caro'yu belinden tutup havaya kaldırdı. “Ne kadar *minik* olduğunu söyleyen olmuş muydu?”

Yanakları kızarık, gözleri de parlak bir biçimde elinde başka bir şişe viskiyle Mint arkalarında belirerek “Ama güçlü,” dedi. *Sarhoştur*. “Doğu Evi casusumuz.”

Jack mırıldandı. “Tatlı sabotajcı!”

Elindeki viskiye işaret ederek Mint'e baktım. “Phi Delt kardeşleri seni çok seviyorlar.”

Omzunu silkti ama sırtmasına engel olamadı. “Hepimizi seviyorlar.

Bu arada muhtemelen Chi O'nun radarına girdin. Bugünden sonra.”

Ne büyük bir tezat! Daha dün eski Jessica Miller'dım. Bugünse pahalı elbiseli, yedide birlik bir yıldız, gelecekte ise Chi O olmaya aday bir kızdım. Duquette'in sözünü düşündüm: *Seni, bedenini ve ruhunu değiştireceğiz*. Belki de olan şey buydu.

Heather Jack'i fark etti ve dönmeyi bıraktı, gözleri odadaki tek insan oymuş gibi Jack'e odaklanmıştı. Ona doğru yürüdü ve elini uzattı. Jack bir saniye emin değilmiş gibi göründü, sonra derin bir nefes aldı ve elini uzatarak Heather'a doğru yürüdü.

“Viski,” dedi Heather. Jack donup kaldı, elini geri çekip viskiyi alıp ona uzatırken neredeyse şişeyi düşürüyordu. Odanın karanlığı bile yanaklarının aldığı koyu rengi gizleyemiyordu.

Heather şişeden bir yudum aldı, sonra tekrar uzattı. Kedi-kanarya gülüşüyle ona gülümsüyordu. “*Cesaret için*,” dedi.

Neyin peşindeydi? O kadim soru.

Jack şişeyi hazırlamıştı ama Heather onu elinden tutup kendine çekti. Dans pistinin tam ortasında, hepimizin gözleri önünde, Heather onu öptü, bir eliyle viski şişesini, diğeriyle de Jack’in yüzünü tutuyordu.

“Sonunda,” diye inledim ve Frankie o kadar yüksek sesle ıslık çaldı ki Jack’in kaçıp gideceğini sandım. Mint sırtarak bana döndü, bir şey söylemek için ağzını açmıştı fakat tam o sırada müzik sesi yükseldi, bas zemini titretti ve Frankie bağırmaya başladı: “Bu benim en sevdiğim kısım!” Konuşmak yerine, Mint elimi tutarak beni döndürdü, siyah elbise mükemmel bir daire çizmişti. Yandan bakınca Caro’nun Frankie ile güldüğünü; Jack ve Heather’ın nihayet ayrıldığını ama yüzlerinin hâlâ birbirine yakın olduğunu görebiliyordum.

“Coop nerede?” Yükselen müziği bastırmak için bağırımtım.

Mint döndü ve dans pistinden avluya çıkan arka kapıya işaret etti. “Başka nerede olacaktı?”

Dönüp baktım. Tabii ki, Coop, avlunun köşesinde başka iki adamla birlikte duruyordu. Derin bir sohbet içindeydiler ve diğer adamlardan birinin konuşmasını dinliyordu. Dalgın dalgın elini koyu saçlarına atıp tutamları kulağının arkasına sıkıştırdı. Kıvırcık bir tutamın isyankâr bir biçimde havaya kalkmasını izledim ama o farkına varmış gibi görünmüyordu. Sadece ben fark etmiştim.

Orada, kalabalık bir partide kendime ait özel bir odada gibiydim o an.

Ama bakışlarım onu çekti ve bana doğru döndü.

“Coop!” diye bağırdı Caro, hızlanırken müziğe uyum sağlayarak. “Gel bizimle *dans* et!”

“Ezik olma!” diye bağırdı Heather.

Jack şişesini kaldırdı. “Viskimiz var!”

“Tekrar soyunacağım,” diye bağırdı Frankie. “Ama sadece nazikçe rica edersen!” Coop gülerek başını salladı ve konuşmasına geri döndü.

Derin bir nefes aldım ve bağırdım: “Hadi *Coop*.”

Döndü ve kaşlarını kaldırdı. Ben de benimkileri kaldırdım. Meydan okuyordum. Birden adamlardan birinin elini sıktı, bir şeyin alışverişini yaptılar, kapıdan içeri gelip dans pistini geçti. Caro ve Frankie bağırdı; Jack elindeki viski şişesini uzatmış sırtıyordu. Ve içimde tam adını koyamadığım, zorlukla farkına varabildiğim bir his vardı. Anlatabilecek en yakın cümleler, *bak neler yapabiliyorum* ya da *ben ne yaptım* olabilirdi. Ama Coop bana doğru gelmedi. Doğruca Caro’ya doğru yürüdü, Frankie’yi iterek elini tutup onu döndürdü ve Caro’yu güldürdü. İçimdeki his, bir oka dönüşmüştü—

Aniden üzerine pelerin gibi bizim pankartı atarak giriş alanından dans pistine fırlayan bir çocuktan korumak için Mint beni yakaladı, herkes geriye zıplamıştı ve alkışlıyordu. Şarkı doruk noktasına, zirvenin de zirvesine tırmanıyordu ve biz, yedimiz, gülüyor, kollarımız birbirine değerek zıplıyorduk. Karanlıkta parlayan yüzlerini görebiliyordum. Ve sanırım o zaman bile bundan daha iyi bir hâl alamayacağını biliyordum. Sanırım bir parçam -o anki zaferimizde, vahşi ve mükemmel başlangıcımızda bile- yıkımımızın küçük tohumlarını sezmişti.

BÖLÜM 6

OCAK, BİRİNCİ SINIF

Terör ve beklenti: dünyanın en tesirli kimyasal kokteyli. Birliğe kabul gününden önce bu kadar çok kızın bununla yapıp kalkmasına şahit olmamıştım. Spor salonundaki basketbol sahası duvardan duvara, kıvranan, titreyen birinci sınıf öğrencileriyle doluydu. Bazıları durmaksızın konuşuyor, kimisi ölümcül bir sessizlik içinde bekliyordu. Caro ve ben her iki grubu da temsil ediyorduk; o susmak bilmiyor, bense tek kelime bile edemiyordum.

“Sence dedikleri doğru mu, kardeşlik üyeleri verandalarında sıraya girip koşarlarken bize bağırıyorlar mı? Sence bir şeyler fırlattıkları doğru mu? Ya kesinlikle kimse bizi istemezse ve en kötüsüne düşersek, AOD’ye falan girersek? Ya Chi O’ya kabul alamazsak?” Caro gözlerini kapatarak derin bir nefes aldı. “Sorun olmayacak. Her şey güzel olacak.”

Ya Chi O’ya giremediysem? Beni rahatsız eden, konuşmamı engelleyen korku buydu. Ama *girebilirdim*; girmek zorundaydım. Kabul almak alınımı *güzel, popüler, en iyi* kelimelerle damgalamak gibi olurdu, böylece yürüdüğüm her yerde insanlar bunu bilebilirdi.

Birlik liderimiz önce Caro’ya, sonra da bana birer zarf verdi. Titreyen ellerimle tutuyordum.

Heather bize yaklaştı. “Heyecanlı mısınız?”

“Hı hı,” dedi Caro inandırıcı bir şekilde. Başımla onayladım, boğazım kurumuştı.

“Bu bizim sosyal hayatımızın kaderi; işte şu anda ellerimizde tutuyoruz!” Heather sanki onca beklentiyle ağırlaşmamışçasına zarfı fırlattı ve güldü. Tabii ki böyle yapması normaldi. Heather’ın kendinden son derece emin hissetmediği bir saniyesinin bile olmadığını öğrenmiştim. Doğal olarak bu baş döndürücü bir durumdu. O an bir kıskançlık hissetmiştim.

“Pekâlâ hanımlar,” dedi Birlikler Başkanı mikrofonu alıp. “Artık zamanı geldi. Zarflarınızı açın, sonra kız kardeşlerinizin sizi beklediği kampüsteki yeni evinize doğru yarışmakta özgürsünüz!”

Spor salonu yırtılma ve bağırışma sesleriyle dolmuştu. Zarfı açmak için çektim ama bana direniyordu.

Yanımda Caro çığlık attı. “*Kappa ’ya kabul edildim! Aman Tanrı’m, Jess. Biliyorum bu bir Chi O değil ama yine de mutluyum!*”

Onu teselli edecek vaktim yoktu. Spor salonunda çığlıklar ve hıçkırıklar yankılanıyordu. Daha sert çektim, sonunda zarfı ikiye böldüm, içindeki güzel biçimde şekillendirilmiş kart ellerimdeydi.

Jessica Miller, seni Kappa Kappa Gamma’nın 2006 çaylak sınıfının bir üyesi olarak görmekten mutluluk duyarız!

Kappa mı? Oturmama rağmen altımdaki zemin dönüyordu. Bir hıçkırık boğazımdan kaçmaya çalıştı ama kendimi tuttum. Burada ağlayamazdım. Olmazdı. İçimdeki oluşmaya başlayan şey patlamadan önce dışarı çıkmalıydım.

Bir mutluluk çığlığı, dikkatimi Geçit Töreni’nden beri araları düzelmiş olan Heather ve Courtney’nin birlikte zıp zıp zıpladıkları yere çekti. “Oda arkadaşınız ve Chi O kardeşleriniz!” Heather bir sevinç çığlığı attı.

Onlar kabul almıştı ve ben alamamıştım. Heather ve Courtney. Zemin eğilmeye başladı. “Jess, nereye kabul edildin? Neler oluyor?” Caro gülümsedi ama gözleri endişeliydi.

Kartı ona doğru uzattım.

“Aman Tanrı’m, bu mükemmel!” Kollarını kucaklarcasına açtı. “İkimiz de aynı yerdeyiz! Jess, bu harika. Artık her şeyi yan yana yapabiliriz!”

Ayağa kalktım, açtığı kucağı görmezden geldim ve spor salonunu boydan boya geçtim, bazıları sevinçle zıplayan, bazıları da açıkça ağlayan kız gruplarından kaçarak uzaklaştım. Dışarı çıkmalıyım.

Spor salonundan kurtulup koşuya katıldım, soğuk ocak havasını ve garip bakışları görmezden gelerek bacaklarımın beni taşıyabileceği kadar hızla koştum. “Kardeşlik yolu o taraf değil, çömez!” diye bağırdı çocuğun biri.

Doğu Evi’ne vardığımda gözyaşlarımdan etrafı zar zor görebiliyordum. *Başaramamıştım*. Bahçede bira içip komik biçimde giydirilmiş kardan adama gülmekte olan Frankie ve Jack’in yanından geçtiğimi hayal meyal gördüm. Ama durmaya cesaret edemedim, içeri girip merdivenlerden yukarı fırladım ve sert bir şeye çarptım. Kolları bana uzandı ve geri dönmeden beni yakaladı.

“Jess?”

Gözlerimi ovaladım. Deri motosiklet ceketiyle Coop’tu bu, her zaman gittiği ve bize söylemeyi reddettiği yere gidiyordu muhtemelen.

Elleri omuzlarımdaydı, paltoma rağmen sıcaklığını hissedebiliyorum.

Beni inceledi. “Ne oldu?”

Kafamı salladım. Gerçekten de odama gidip yalnız kalmak istiyordum. Rachel orada olsa bile umurumda değildi. Yine de ağlardım ve o da bunu kabul etmek zorundaydı.

Omuzlarımı ovuşturdu ve ona yaslanmaktan kendimi alamadım. “Cidden, sorun ne? Bana söyleyebilirsin.”

“Chi O’ya giremedim,” diye ağzımdan kaçırdım, daha fazla içimde tutamamıştım. “Chi O’yu tercih ettim ama beni

kabul etmediler ve şimdi Kappa'dayım. Kabul edilmediğime inanamıyorum. Benim sorunum ne?”

“Mesele kız öğrenci birliği mi?” Coop ellerini omuzlarımdan indirdi ve cebine soktu. “Bunun elitist bir saçmalık olduğunu biliyorsun, değil mi? Neden bunun bir parçası olmak isteyesin ki? Tam anlamıyla kendinden nefret etmen için tasarlanmış bir şey -bu, tüm sistemin üzerine kurulu olduğu şey.”

Bu bardağı taşıran son damlaydı. Gözyaşlarına boğuldum.

“Kahretsin. *Kahretsin*, gerçekten üzülyyorsun. Tamam, bunu düzeltebiliriz.” Coop kolunu omzuma doladı ve üçüncü kattaki salonun kapısını açtı. “Hadi, her şeyi konuşacağız. Bana Chi O’ların yaptığı tüm kötü şeyleri anlatabilirsin, sonra da binalarını falan yumurtalarız.”

Beni koridordan kendisinin ve Mint’in odasına sürüklemesine izin verirken dahi “Hayır,” diyordum. “Seni rahatsız etmek istemiyorum.”

Kapıyı açtı ve beni içeri soktu. O anda bile odalarına girince hafif bir gülümsemeye engel olamadım. Mint ve Coop’un birbirlerinden ne kadar farklı olduklarının bir temsili gibiydi: bir taraf maskülen kahve ve mavi tonlarında pahalı çarşaflarla, yüzücülük kupaları ve mükemmel olan her şeyle; diğer taraf ise grup posterleri, pembe çarşaflar ve etrafa saçılmış saçmalıklarla doluydu.

“Beni rahatsız etmediğini söylediğimde...” Coop beni yatağına oturtuyordu, “güven bana.”

Anahtarlarını masasına bırakıp kapıya doğru yürüdü. “Orada kal. Kök birası ve kırmızı üzüm getireceğim ki vücuduna biraz şeker girsin. Bunlar senin en sevdiklerin, değil mi? Ders çalışırken hep kırmızı üzüm yiyorsun.”

Gözyaşlarını içimde tutmaya çalışırken başımı salladım.

“Tamam, hemen dönerim. Cidden, kıpırdama.” Coop dışarı çıktı ve arkasından kapıyı kapattı.

Tek başıma ağlamaya başladım. Neyi yanlış yaptığımı anlamıyordum. Koşu sırasında kendimi umutlandırmamaya, hislerimi kontrol etmeye çalıştım ama önemi yoktu: Chi O'yu tüm kalbimle istemiştim. Kampüste göğsümde o harflerle doluşarak bulunduğum yeri herkesin görmesini sağlamayı hayal etmiştim. Ailemi arayıp babama kampüsteki en iyi kız öğrenci birliğine girdiğimi söylediğimi hayal etmiştim. Ona kanıtlan gösterip *Bak, kimim! En en iyisindeyim. Diğer insanlar bunu gördü ve bana bunu kanıt olarak verdiler.*

Kapı açıldı ve şaşkınlıkla sarsıldım. Ama Coop yerine Mint kapıda durmuş bana bakıyordu. Yanaklarımdaki gözyaşlarını sildim, parmaklarım maskarayla siyaha boyanmıştı. *Oh, Tanrı'm.* Günüm daha da kötüleşiyordu.

“Üzgünüm,” dedim hızla ayağa fırlayarak. “Coop’la takılıyorduk. Şimdi gidiyorum.”

“Bekle.” Mint sırt çantasını yere atıp paltosunu masasına bıraktı. “Ağlıyorsun.” Daha yakından bakmak için yaklaştı. “Bugün kız öğrenci birliği Kabul Günü, değil mi?”

Elbette Mint Kabul Günü’nü biliyordu. O, Jack ve Frankie gelecek hafta Phi Delt’e kabul edileceklerdi. Yaşadıklarımın önemini anlaması rahatlatıcıydı ama aynı zamanda utanç vericiydi çünkü doğrudan zirveye yerleşmek konusunda bir sorun yaşamamıştı.

“Hadi.” Mint mükemmel derecede düzgünce örtülmüş yatağına oturup yanına oturmam için eliyle işaret etti. Odanın diğer tarafına geçip yanına oturdum, göz ucuyla ona baktım.

“Chi O’ya giremedim,” diye itiraf ettim, kelimeler acı vericiydi. “Çok istemiştim.”

“Elbette istemiştin. Nereye kabul edildin?”

“Kappa.”

Mint diziyle benim dizime vurdu. “Kappa iyi bir kız birliği.”

Ona baktım. Burada, bu öğlen vakti, pis bir yurt odasında bile gözlerinin inanılmaz derecede mavi olması nasıl mümkün olabiliyordu?

“Bana yalan söylemene gerek yok. İkimiz de Chi O’nun en iyisi olduğunu biliyoruz. Courtney ve Heather kabul edildi.”

“Heather mı?”

Ona bakmak için döndüm, dizlerimiz çarpıştı. “Biliyorum, tamam mı? Kaba olmak istemem ama...” Durdum. İçimi kemiriyor, kalbimde bir delik açıyordu. Yüksek sesle söylemek istiyordum ama Mint’in nasıl tepki vereceğinden emin değildim. Ya gitmemi söyledikten sonra Heather’a söylerse? Bir nefes aldım, sonra konuşmaya başladım. “Neden o?”

Courtney’yi anlarım -elbette Chi O’ya kabul edilecek, bunun için doğmuş. Ama Heather? Heather neredeyse güzel biriydi. Alnı çok büyüktü. Kısa bir kızdı. Ne notları çok yüksekti ne de çok popülerdi. Doğu Evi Yedilisi’nin bir parçası olmak ikimize de eşit bir konum kazandırmıştı ya da ben öyle düşünmüştüm. Parası olduğu için miydi yoksa? Yoksa sesinin gür çıkmasından, öz güveninden, güçlü kişiliğinden mi kaynaklanıyordu? Böyle düşünüyor olmak korkunçtu. Heather’ı *seviyordum*. Birlikte olduğumuzda üstesinden gelemeyeceğimiz hiçbir şey yokmuşçasına özgür hissetmemi sağlardı. Ama bunu aşamıyor, benim olması gereken kartı elinde sallayarak Courtney ile birlikte zıplayıp güldüğü görüntüyü gözümün önünden silemiyordum. Ya yerlerimiz karıştıysa? Ya birlik liderine gidip bir soruşturma başlatıp hata yaptıklarını fark etmelerini sağlasan? Başkanın Heather’ın kartını ondan alıp bana, asıl sahibine verdiğini hayal ettim.

Hayır. Tabii ki bunu yapamazdım. Ama kendimi çok çaresiz hissediyordum. Kontrolü ele geçirip acıyı dindirmek için bir şeyler yapmak istiyordum. Heather’ın mutlu yüzünün görüntüsü gözümün önüne geldi.

“Bak,” dedi Mint, elini bacağıma koyarak. “Chi O seni seçmeyerek hata yaptı. Bunu onlara göster.”

“Nasıl?” Dokunduğu yerde tenim karıncalanıyordu.

“Kappa ikinci sırada, değil mi? Tek yapman gereken Chi O’nun önüne geçip bir numara olmak. Daha çok çabala. Onları kendi oyunlarında yen. Sana yardım edeceğim.”

“Edecek misin?”

Mint arkasını döndü, bacaklarını çaprazlayıp bana baktı. Elimde olmadan *On Altıncı Doğum Günüm*’de Jake Ryan’ın, Molly Ringwald’ın oynadığı karakterin karşısında otururken masada doğum günü pastasının olduğu ve ona bir dilek tutmasını söylediği sahne geldi aklıma. Mint, Jake Ryan’ın altın hâliydi.

“Tabii ki. Elimden geleni yaparım.”

Neredeyse nedenini soracaktım ama anı mahvetmek istemedim. Onun yerine “Bana bir şey söyle,” dedim. “Utanç verici bir şey.”

“Ne?” Mint şaşırılmış görünüyordu.

“Sana nasıl başarısız olduğumu anlattım,” dedim ve şimdi burada utanmış ve reddedilmiş bir şekilde oturuyorum. Bana durumu eşitlemek için utanç verici bir şey söyle.”

Mint’in yanakları gerçekten pembeye dönüyordu -kızardı-ğına mı tanık oluyordum? Gücüme hayran kaldım.

“Daha önce kimseye söylemediğin bir şey,” diye cesaretle ekledim.

Beni inceledi. Acınacak bir hâlde olmalıydım çünkü derin bir nefes alıp başını salladı. “Tamam. Bir daha asla dile getirmeyeceğine yemin edersen sana utandığım bir şeyi söyleyeceğim.”

“Yemin ederim.” Kelimeler sihirli birer bağlayıcı yemindi. Aramızda bir ipin gerilerek koptuğunu hissedebiliyordum.

“Annem...” Sesi kesildi ve derin bir nefes daha aldı. Tüylerim diken diken oldu —bana gerçekten önemli bir şey söylemek üzereydi, bunu hissedebiliyordum.

“Geçen yıl annemin babamı aldattığını öğrendim.” Anlayışlı bir biçimde iç çektim.

“Küçük düşürücüydü. Aile şirketimizin yönetim kurulu üyelerinden biriyle uzun zamandır aldatıyormuş meğerse. Herkes öğrendi. Ama adamla görüşmeyi bırakmayı reddetti. Babamın her şeyi bitirmesini, boşanmasını, o göt herifin sura-

tına bir yumruk atmasını bekliyordum. Kendimi evde yalnız kalan çocuk olmaya hazırlıyordum. Ama tamamen görmezden geldi.”

“Ne demek istiyorsun?”

“Çok zayıftı. Onunla savaştı bile. Annemin onu çiğnemesine, diğer adamın ona erkeklik taslamasına izin verdi. Günlerce ağladı ve boşanmaması için anneme yalvardı, diğer adamla görüşmeye devam edebileceğini, istediği her şeyi yapabileceğini söyledi. Herkes bunu da öğrendi ve şimdi gittiğimiz her yerde insanlar annemin başka bir adamla yattığını ve babamın nasıl lanet olası bir boynuzlu koca olduğunu fısıldıyor.”

Mint’in sesi konuştukça daha da sertleşerek keskinleşmişti. *Boynuzlu* kelimesini söylerken, o garip, eski moda kelime cam kırıntısı gibi bir hâl almıştı. Duyduklarımın yoğunluğuyla geriye doğru yaslandım. “Babam dünyanın en büyük korkağı. Ondan nefret ediyorum. Memlekette herkes arkamdan konuşuyor ve hepsi onun suçu. Ben Duquette’e gelmeden önce annemin verdiği akşam yemeğinde iştten geç geldi ve onu eve almadım. İnsanlar pencereden onu işaret edip gülüyorlardı. Ve biliyor musun, onun için üzüleceğime kendimi iyi hissettim. Gerçekten çok iyi. Kaybeden oydu, ben değil.”

“Mint, bu korkunç bir şey,” dedim kendimi tutamayarak.

“Evet, öyle. Artık utanç verici sırtımı biliyorsun. Daha iyi hissediyor musun?”

Mükemmel Mark Minter’in berbat bir ailesi olduğu gerçeğini sindirmeye çalışarak sessizce oturduk. Yutkundum. “Sanırım ben de babamdan nefret ediyorum.”

Mint kaşkolünü inceliyordu; şimdi başını kaldırıp bana baktı. “Gerçekten mi?”

“Sanırım öyle.”

“Hâlimize bak, babalarından nefret eden iki pisliğiz.”

Rahatlayarak güldüm çünkü tabii ki Mint bir pislik değildi ve eğer onunla aynı kefedeysem durumum gayet iyiydi.

“Bana bu kadar kişisel bir şey söylediğine inanamıyorum,” dedim.

“Söylememi sen istedin.”

“Evet ama... gerçekten söyleyeceğini düşünmemiştim.”

“Jess.” Mint saçlarını kulaklarının arkasına attı. “Senden hoşlanıyorum.”

O gün ikinci kez, dünya kendi eksenini etrafında dönmüştü. Mark Minter *benden* mi hoşlanıyordu? Benden, Jessica Miller’den? Bu, piyangoyu kazanmak ya da çikolata kâğıdında altın bir bilet bulmak gibi zaferlerin en imkânsızıydı.

Yutkundum, dayanılmaz derecede gergin görünüyordu ve şaşkınlık içinde henüz cevap vermediğimi fark ettim. “Sana inanmıyorum,” dedim.

Güneş kadar parlak bir gülümsemeyle altın çocuk utanç verici itirafını geride bırakıp Mark Minter olmaya geri dönmüştü. “Neden olmasın?”

“Çünkü sen... *Mint*’sin.”

Ellerini yüzümün iki yanına koydu. “Beni düşünme şeklini seviyorum.”

Derin bir nefes aldım, kolonyasından gelen portakal ve baharat kokularını içime çektim, sonra beni kendisine doğru çekti, o mükemmel dudaklarıyla beni öptü. İlk başta yavaş ve nazikti, ta ki ben ona yaklaşıp dizlerimin üzerine çıkana kadar; sonra öpücüğü derinleştirdi, ellerini saçlarımda dolaştırmaya başladı. Nefes nefese kendimi geri çektim. *Dünyanın en mükemmel çocuğu.*

“Ben de senden hoşlanıyorum,” dedim önemsiz bir şeymiş gibi ve onu tekrar öptüm.

Birden ağır bir gümbürtü bizi birbirimizden uzaklaştırdı. Kalp çarpıntısıyla kapıya doğru eğildim. Elinde kırmızı üzüm ve iki şişe kök birası ayaklarının dibinde yuvarlanırken Coop orada durmuş bize bakıyordu.

BÖLÜM 7

GÜNÜMÜZ

Eğer dünyada bir cehennem varsa o tam da şu andı.

“Babanı öldür ki özgür olasın mı? Bir üniversite partisinde Freud’dan alıntı yapmak senin için çok klişe tatlım.” Ağır çekimde, Caro beni geçip Coop’un durduğu yere doğru yürüdü ve onu öpmek için eğildi. Gerçeküstü bir görüntü gibiydi, sevdiğin bir filmi yeniden izlemek gibi, ancak aktörleri değişmiş de şimdi her şey yanlışmış gibi. Stilettolarımın çimlerin içine ikiz delikler açmasına odaklanarak uzaklara baktım.

“Ben kendi adıma Coop’un markası değişseydi üzülürdüm.” Mint kadehini kaldırdı. “En sevdiğim oda arkadaşım, aksi hâlde pastoral olacak hayatlarımızı uzun süre karartabilir.”

Courtney’nin şeker kırmızısı dudakları kocaman bir gülümsemeye genişledi, dişleri kocasınınki kadar beyaz ve inci gibi dizili biçimde yanıp sönüyordu. “Aslında, Minty ve ben nişan törenine katılamadığımıza göre, Caro ve Coop’a kadeh kaldıralım.”

Nişan töreni. Alkolle bulanıklaştı da yine de lanet olası berraklıkta anılar dibe gönderemeyeceğim kadar hızla su yüzüne çıkmıştı. Herkesin kadehini kaldırdığının farkına vararak kendime geldim. Boş olmasına rağmen aceleyle kendiminkini de kaldırdım.

“Caroline Rodriguez’e,” Coop kadehini kaldırdı, “hukuk fakültesinden sonra beni depresyondan ve yoksulluktan kurtaran, yaşayan bir aziz. Bir gün durup dururken beni aramasaydı kim bilir ne hâlde olurum. Umarım bir gün ona layık olurum.”

Caro tatlı bir biçimde kızardı.

“Caro ve Coop’a,” dedi herkes. Ben de tekrarlardım ama biraz geç kalmıştım. “Depresyon ve yoksulluktan bahsetmişken, bilin bakalım kimi gördüm?” dedi Courtney. “Eric Shelby’yi. Hatırlıyor musunuz, nereye gidersek gidelim sürekli etrafımızda dolanırdı. Mezunlar Toplantımıza girmenin de bir yolunu bulmuş.”

Caro’nun yanakları kızardı. “O burada çalışıyor. Ve ona daha nazik olmalısın.”

“İçki alacağım,” diye ortaya söyledim ve sonra topuklarımı çamurdan çıkarıp bar tarafına doğru hızla yöneldim.

Planım gözlerimin önünde dağılıyordu. Kimsenin tepkisi düşündüğüm gibi değildi. Caro’nun beni bu kadar çabuk pusuya düşüreceğini tahmin etmemiştim. Courtney ve Mint’in yörüngesine çekilmeyi, Eric’in klostrofobik baskısını orada bir yerlerde hissedip etrafımızda dolaşmasını beklemiyordum. Coop’u yeniden gördüğümde verdiğim tepkimi bir milyon yıl geçse de tahmin edemezdim.

Her şeyi değiştirmişti. Bütün hafta sonunu ondan uzak durarak geçirseydim herkese gerçek benliğimi -parlak, güzel, başarılı Jessica’yı- gösterme şansım neydi acaba? Her an hatıraları uzaklaştırmaya odaklanmak zorunda kalırsam, Coop’u son gördüğümde her şeyi mahvetmiş olmam umurumda değilmiş gibi davranmaya çalışırsam zaferimi nasıl güvence altına alabilirdim?

Bunun çoktan üstesinden geldiğimi, bu kanımdaki kıpırtının, bu Coop’un —gerçek, kanlı canlı Coop’un— iğneleyici farkındalığının sadece birkaç metre arkamda olması gerçeğini yendiğimi sanıyordum. Vücudum o kadar uyarılmıştı ki sanki

bu andan önce başka hiçbir şey gerçek değilmiş gibiydi. Bana belli belirsiz bakışlar atmıştı —ama şimdi bile, daha iyi bildiğimden, onun çekimini hissediyordum. Gitmek zorundaydım. Aramıza olabildiğince mesafe koymalıydım. Barmen bir şekilde ihtiyacım olduğunu sezerek bardağını ağzına kadar şarapla doldurdu. Bahşiş kavanozuna para tıkıştırıp çadırdan kaçarak ağaçların kadifemsi karanlığına doğru ilerledim. Bu gece mahvolmuştu ama yarın toparlardım. Her şey bitmiş değildi. Önemli olan şunu yapmaktı—

“Kaçıyor musun?”

Hayır. Yolu yarılamıştım ki donakaldım.

“Sanırım senin markan da pek değişmedi.”

Görmeyi umarak ama aynı zamanda görmemek umuduyla yavaşça döndüm fakat uzun boyuyla ve çadırdan gelen parıltıyla yüzü yarı gölgede aydınlanmış bir şekilde karşımdaydı işte.

Sırtımı dikleştirdim. Tenimden yukarı doğru çıkan elbise askılarımın yolunu takip ederek hareketimi izledi. Boğazımı temizledim. “Sallanarak geliyorsun. Çünkü bu strateji senin için her zaman çok işe yaramıştır.”

Coop sırttı. Nadir bir şeydi bu. “Neden buradasın?” diye sordum.

“Neden olmayayım? Duquette’ten mezun oldum, değil mi? O piçler beni ne kadar durdurmaya çalışsalar da!”

Bardağımı kafama dikip şarabın boğazımdan aşağı kaymasına izin verdim. *Onunla yalnızken konuşmak kötü bir fikirdi. Dön ve git Jessica.*

“Şerefe,” dedi Coop bardağını kaldırarak.

Gözlerine bakmamaya çalıştım ama elimde değildi; öyle bir bakıyordu ki bakışlarımı yerden kaldırmama sebep oldu. Gözleri canlı yeşildi ve kirpikleri koyuydu, bana her zamanki gibi çok yoğun bakıyordu. Kollarımdan yukarı doğru tüylerim diken diken olmuştu. “Hatırlarsam, eski Coop Mezunlar Toplantısı’nın aptalca olduğunu düşünürdüm.”

“Belki de yeni Coop okul ruhuyla doludur.” *Yeni Coop* —tabii. Üniversiteden bu yana on yıl geçmişti. Konuşmayalı ise tam bir yıl olmuştu. Benim gibi artık o da farklı biriydi. Sadece, her ne kadar üniversitedeyken olanaksız görünse de avukat olmasından kaynaklı değildi bu. Ya da Jack, Frankie ve Mint’le birlikte olmadığı yeni bir şehirde yaşadığından... O artık *nişanlıydı*. Başka birine aitti. En iyi arkadaşıma.

Bunu kendi kendime tekrarladım.

“Şey,” dedim, etrafından dolaşmaya başlayarak, “Geldiğine sevindim. Şimdi izinle.”

Kolumu yakaladı. “Ne... Bu konu hakkında konuşmamacak mıyız?”

Bir ürperti tüm vücudumu sardı. Eli sıcak, sonbahar havası ise soğuktu. O kadar yakındı ki! Konuşmak için ağzımı açtım ama başını salladı.

“*Ne hakkında* diye sorma sakın.”

Kıpırdamadım. “Söyleyecek bir şey olduğunu sanmıyorum. Bir yıl geçti.”

Çenesini sıktı. “Hayatımızda bir kez olsun dürüstçe konuşabilir miyiz?”

Güldüm -kendimi tutamamıştım. “Zaten en başından dürüstçe konuşmamız işleri mahvetti.”

Gözlerinde bir ışık çıktı. Parmakları kolumda gevşedi. “Nişan töreninde sarhoş olduğunu söylediğini sanıyordum.”

Bir anıyla kalbim paramparça oldu: Vücudum, onsuz nasıl tepki vereceğinden emin değil. Bir ayağımı diğerinin önüne koyamayarak acı içinde kıvranıyorum. Güzel pirinç korkuluk, kırmızı şarap şişeleri ve beyazlar içinde göz kamaştıran Caro. Umutsuzca düşündüm: *Ona söylemek zorundayım*.

Tehlikeli bölgeye geçiyorduk. Hayaletlerin kıpırdamaya başladığını hissedebiliyordum. “Öyleydim,” dedim dikkatle. “Çok sarhoştum”

“Peki, hangisi öyleyse? Dürüst müydün yoksa sarhoş mu?” Gözlerindeki ifade çok ciddiye. *Tanrı’m*, Coop. Hep çok şey isterdi.

Her şey yeniden canlanmaya başlamıştı. En iyi arkadaşımın nişan töreni. Herkes orada -aileler, o sırada muhteşem bir tatilde olan Mint ve Courtney hariç bütün üniversite arkadaşlarımız. İlk başta Coop'un Caro'yla çıktığı haberi kalbimi kırmıştı. Caro'nun arkadaşı olarak, nasıl yeniden bağlantı kurduklarıyla ilgili tüm acı verici detayları duymak zorundaydım. Ne kadar zaman geçmiş olursa olsun hep böyle biri olan, eski arkadaşlarını arayıp soran Caro, benim tam tersime, ben kaçmaya çalıştıkça üstüme düşen Caro —durup dururken bir gün Coop'u aramıştı.

Ve görünüşe göre mükemmel bir zamanlamaydı. Coop, hukuk fakültesi ve tam zamanlı iş hayatıyla mücadele ediyor-ken aynı zamanda da üzerine çöken başka bir şeyle de uğraşmaktaydı -Caro bunu bir sır verir gibi fısıldamıştı, tam olarak çözemediği bir şey Coop'un üzerine çökmüştü. Bir arkadaşına ihtiyacı vardı ve işte o anda Caro oradaydı. Kalbim hızla çarp- sa da üzerine neyin çöktüğünü *bildiğimi* ve bu şeyin bana da çöktüğünü haykırmak istesem de şaşırmış gibi davranıp telefonda sesimi normal tutmaya çalışmıştım.

İlişkilerini sessizce dinledim çünkü mecburdum. Yaranın iyileşmesini ya da kendi kendime kaçınılmaz olduğunu düşündüğüm ayrılıklarının haberini bekledim.

Ama sonra tam tersi oldu. Caro onunla yaşamak için Greenville'e taşındığını söyledi. Sonra, çok kısa bir süre sonra, Caro'nun çılgılık attığı ve dizlerimin ağırlıkla büküldüğü ve zeminden başka beni tutacak hiçbir şeyin olmadığı o telefon geldi. Nişanlanmışlardı. Ve içimde bir şey parçalandı, sanki yıllardır orada olan önemli bir şey, ben fark etmesem bile beni ayakta tutan bir şey... Acıyı ve karmaşayı azaltmak için her zamanki numaralarımı denedim ama güvenilir bir şekilde işe yarayan tek şey şaraptı.

“Jess, dürüst olmanı istiyorum.” Coop kolumdan çekerek beni kendisine yaklaştırdı. “İçinden geçenleri okuyamayalı yıllar oldu.”

O gece nişan töreninde dürüst müydüm? Onu barın en karanlık köşesinde tutup yalvardığımı düşündüm. *Onunla evlenme. Beni sevmen gerekiyor. Beni sev, beni sev, beni sev.* Bir ilahi gibi, bir büyü gibi, gerektiği kadar söylenirse gerçekleşecekti sanki. Elini tutuyorum. *Hemen benimle gel, hadi gidelim. Kaçalım ve bir daha geri dönmeyelim.* Tüm hayatımı bir anda ateşe veriyorum.

Ellerinin omuzlarımda olduğunu hayal ediyorum. Sarhoşsun Jess. *Söylediklerinde ciddi değilsin.* Yüzü taş kesilmişti. *Ciddi olmadığını biliyorum.* Çünkü ciddi olsaydın, yaptığın en acımasız şey olurdu bu. Bir adım geri çekilip aramıza mesafe koyuyorum. *Ve Caro senin arkadaşın.*

Dürüst müydüm yoksa sarhoş muydum?

Coop'un kolumu tutan eline, güçlü, zarif parmaklarına baktım. Kazağının altında belirgin olan pazılarının sert kıvrımlarını izleyerek, boynunun zarif kıvrımını dolgun dudaklarına, uzun kirpiklerine ve koyu renk saçlarına doğru gezdiren bütünü çizgilerini takip ettim. Her santimi tanıdık, güzel ve çileden çıkarıcıydı.

İçimde bir sıcaklık dalgası yayıldı.

Tam bir yıl, belki daha uzun süredir hissetmediğim bir şekilde yaşadığımı hissettim ve kararı benim için veren şey buydu. Tekrar hayatımdan çıkmasına izin veremezdim. Şu andan itibaren kurallara göre oynamalıyım, risk alamazdım, sadece arkadaşlarıma bağlı kalacaktım. Elimde kalan tek şey bir parça Coop olsa bile —birkaç dostça kelime, kolumda bir el— idare ederdim. Ne kadar acıtırsa acıtsın.

“Sarhoştum,” diye fısıldadım, sanki bir kapı kapatıyormuş gibi. “Tabii.” Bir an gözlerini kapadı, sonra açtı. Gözleri kapkaranlıktı ve yanıyordu. “Korkak.”

BÖLÜM 8

MART, ÜÇÜNCÜ SINIF

Ne yaparsam yapayım faturalar beni buluyordu. Öğrenci merkezindeki posta kutusunu görmezden gelsem de kapıma teslim ediliyorlardı. Masamdaki kitapların ve kâğıtların altına saklasam bile, bir şekilde kendilerini ortaya çıkarıyorlardı, yanlışlıkla Caro veya Heather tarafından devriliyor ve yere dağılıyorlardı.

Kırmızı zarfı açtım ve bir üniversite üçüncü sınıf öğrencisi olarak, ödemelerde kesinti nedeniyle yasal işlem yapılacağına dair tehditkâr sözlerin yazılı olduğu kâğıtta on bin dolarlık borcum olduğunu keşfettim —Heather’ın ailesi ise yepyeni bir BMW ile aynı gün ona sürpriz yapmışlardı. Kampüsü her zaman neşeli ve yakası sonuna kadar düğmeli insanlarla dolu bir versiyona dönüştüren Aile Hafta Sonu’nun ilk günüydü. Benim ailem hiç gelmezdi. Tabii ki okuldan gelen altın folyolu, kalın ve ağır bir davetiyeyi almışlar ama bundan hiç söz etmemişlerdi.

Elimde faturalarla odamızın kapısını açtığımda sadece Heather’ı ve Caro’yu değil, onların ailelerini de küçük mutfağımızda zıplarken, bağırırken ve şampanya patlatırken bulmuştum. İnce ayaklı, gazlı içkiyle dolu bardakları tokuşturarak kafa karıştırıcı olsa da güzel bir tablo oluşturuyorlardı.

Kapının eşiğinde durdum. “Merhaba Bay ve Bayan Rodriguez. Dr. ve Bay Shelby. Neler oluyor?”

Dr. Shelby sevgiyle, “Heather’ın yirmi birinci doğum günü için bir ön kutlama,” dedi. Heather’ın annesi âdeta onun karbon kopyasıydı, o çok büyük alna kadar benziyorlardı. Sedona’daki bir spanın sahibi gibi salaş, geniş kıyafetler giymiş ve ağır mücevherler takmıştı. Bu, Duquette’te aşına olmaya başladığım ve Elli Yaş Üstü Zengin Kadın adını verdiğim bir tarzdı.

“Bana *yeni bir araba* aldılar!” Heather çığlık atarak bana bir anahtar fırlattı. “Artık eski Audi yok. Eğer gelmek istersen Jack ve ailesini daha sonra gezintiye çıkaracağım.”

Anahtarları kırmızı zarfı tutan elimle yakaladım, sonra da görmesinler diye çabucak uzaklaştım. Anahtarlar büyük ve ağırdı, üzerinde o güçlü ve değerli tılsımıyla mavi-beyaz BMW logosu vardı. Yutkunarak onları masaya koydum. “Ah, normal sıradan anahtarlar.” Şaka yaptığımı göstermek için gü-lümsedim. “Altın kaplama falan olduklarını düşünmüştüm.”

Heather’ın beş yaşındaki eski Audi’sini ne yapacaklarını merak ediyordum. Bay Shelby, “Sana da bir kadeh dolduralım,” dedi. Kısa ve kel bir adamdı ve hep gülümsüyordu. “Fransız. Hakikisinden.”

“Aslında,” dedim faturayı tutarak, “Sanat laboratuvarı dersim olduğunu unutmuşum.”

“*Sanat laboratuvarı mı?*” Caro’nun annesi şaşırmış görünüyordu. “Senin iktisat okuduğunu sanıyordum.”

“Öyle,” dedi Heather küçümseyen bir el hareketiyle. “Jess tam bir akıl küpü. Ama aslında iktisatı sevmiyor. Resim yapmayı *seviyor*.”

“İktisat çok daha akılcı bir seçim.” Caro’nun babası ona uyaran bir bakış attı, sanki benim işe yaramazlığımın bulaşıcı olduğundan endişeleniyormuş gibiydi. “Özellikle de bu ekonomik durgunluğun ortasında! Konut piyasası hakkında söylenenleri duydun mu?”

“Şahsen sanatçı bir arkadaşımın olmasını *seviyorum*,” diye araya girdi Heather. “Dünyada her şey parayla ilgili ol-

mak zorunda değil.” Şampanya kadehini kaldırarak bana göz kırptı. “Jess’e, bizim Renoir’ımıza.”

“Merak etmeyin,” dedim Caro’nun babasına Heather’ın gösterişli havalara aldırmadan.

“Bu sadece bir hobi.” Omzumun üzerinden el sallayarak kapıya doğru ilerlerken Caro’nun bir anlık şaşkın bakışını yakaladım. Caro her dönem ders programımı ezberlerdi, böylece sanat laboratuvarı dersi konusunda yalan söylediğimi anlamıştı. Önemi yoktu. Dışarı çıkmalıyım.

Blackwell Kulesi’nin önünde durana kadar nereye gittiğimi bilemez bir hâlde kampüste gezindim. İçeri girip merdivenleri tırmanmaya başladım, ilerledikçe gözlerimden yaşlar akıyordu. Döne döne, gitgide daha yukarı çıktım.

Tabii ki bölümüm sanat değildi. Beni dünyada bir konuma getirecek, kapıları açabilecek bir bölüme, ciddi bir bölüme ihtiyacım vardı. Duquette’te gücün akışını ve neye benzediğini görmek kolaydı: babalarının hedge fonlarında staj yapan ve sorunsuz bir şekilde iş hayatına geçiş yapan öğrenciler; büyük miktarda para bağışladıktan sonra özel sermaye şirketlerinden akademiye geçiş yapan dekanlar; başkana ticaret anlaşmaları konularında tavsiyede bulunmak için öğretime ara veren donanımlı profesörler... Güç, futbol maçlarındaki sezonluk bilet tribünlerinin önünde park etmiş olan Maseratilere veya beyzbol stadyumundaki tanınmış isimlere benziyordu. Ünlü ekonomist Dr. John Garvey’ye benziyordu.

Sonunda bu dönem Dr. Garvey’nin derslerinden birine kayıt yaptırabilmişim ve o kürsünün arkasında ders anlatırken büyülenmemek mümkün değildi. Kuru, keskin bir sesi vardı, üç parçalı takım elbise giyiyordu ve savunma sekreterlerinin isimlerini sayabiliyordu. Geç kalıp da sınıfa girmeye cesaret eden her öğrenciyi azarlardı, ekonomi teorisi hakkındaki tüm kitaplarını okumamızı beklerdi.

Bana tam olarak çıkaramadığım birini, tanınmış birini hatırlatıyordu ve nihayet bir utanç darbesi geçen haftaki ders-

te başıma vurana kadar kim olduğunu fark edememiştim. Dr. Garvey bana, babamın babam olmadan önceki hâlini hayal ettiğim kişiyi hatırlatıyordu -Washington'da çalışmayı hayal eden, dünyayı değiştirme hayalleri olan bir Harvard iktisat mezunu. Bana babamın hayalet bir versiyonunu hatırlatmıştı; olması gereken, olabilecek olan babamı.

Bu durumda babamın hırslarını gerçekleştirmek için en iyi şansımın Dr. Garvey olması garip bir şekilde mantıklıydı. Eğer onun sınıfında kartları doğru oynarsam, onun onayını almak için her şeyimi ortaya koyup çalışırsam, bir sonraki yıl Duquette lisansüstü bursunu kazanma şansım yüksek olabilirdi. Bu burs Harvard'da lisansüstü eğitime kabul edilmem için tüm kapıları açacak ve bunu gerçekleştirmem için gerekli parayı bana sağlayacaktı.

Heather, *bu dünyadaki her şey parayla ilgili olmak zorunda değil* demişti. Heather, Courtney'ye karşı bana arka çıktığı o günden beri benim sadık avukatım olmuştu. Ama Heather aynı zamanda yüksek notlarından dolayı ya da herhangi bir ödül kazanmasından ötürü veya en ufak bir şeyi başardığı için değil; sırf doğmuş olduğu için BMW'si olan kızdı. Heather'ın işe yarayacak bir bölüm seçmek konusunda endişelenmesine hiç gerek yoktu. İstedığı her şeye sahipti, Duquette'te önemli olan tüm zengin çocukları gibi Chi O'lara ve Phi Delt'lere zahmetsizce uyum sağlamıştı.

Bu arada *bense* nereden geldiğimi, ailemin maddi sıkıntılarını, babamın... durumunu saklamak zorundaydım. *Bense* Heather'ın veya Courtney'nin veya kampüsteki pek çok çocuğun sahip olduğu şeylerin ufacık bir parçasına sahip olmak için kendimi borç batağına gömmüştüm.

Ve Mint'e gelince... Heather gibi, erkek arkadaşım da istediği her şeye göz açıp kapayıncaya kadar sahip oluyordu. Onu ne kadar sevsem de hayatımız gece ve gündüz kadar farklıydı.

Sonunda Blackwell Kulesi'nin en tepesine ulaşmış yalnızca üst sınıfların bildiği gizli bir yer olan depo odasına girdim. Hıçkırıklarımı gizlemeye zahmet etmedim.

“Jess? Burada ne yapıyorsun?”

Kahretsin! Çabucak gözlerimi silerek döndüm. Eski mobilya yığınlarını ve karton kutuları saymazsak oda gözyaşlarımdan görebildiğim kadarıyla boştu. Ama o oradaydı, köşedeki duvara yaslanmış, bir eli cebinde, öylece duruyordu.

“Coop.” Sesimi sakın tutmaya çalıştım. “Hep aynı şey. Nasıl oluyor da beni hep en dibe çökmüşken bulabiliyorsun?”

“Aslında,” dedi Coop, “beni bulan sensin.”

“Üzgünüm. Gidiyorum. Yalnız olacağımı düşünmüştüm.”

Coop yere bir şey attı ve ayağıyla üzerine bastı. İki eli cebinde bana yaklaşarak dikkatle baktı. Saçları o kadar karma karışıktı ki biraz vahşi görünüyordu.

“Mint’i çağırayım mı? Sanırım ailesiyle birlikte bir et lokantasında ama onu bulabilirim.”

Gülümsemeye çalıştım. “Hayır. Yine de teşekkürler.” Mint şu dünyada, borcum hakkında konuşabileceğim en son kişiydi. Ailesinin de durumumu anlaması düşüncesi midemi bulandırmıştı.

“Tamam. Odayı sana bırakıyorum o zaman.” Coop saçlarını kulaklarının arkasına attı ve kapıya doğru yürüdü.

“Bekle.”

Donup kaldı. Önümüzde yayılan ancak karanlık tarafından yutulmak üzere olan Duquette kampüsündeki büyük pencerele bakarak yutkundum. “Aslında, kalır mısınız?”

Coop döndü ve göz göze geldik. Yüzünü okumaya çalıştım fakat dikkatli bir biçimde ifadesizdi.

“Tabii,” dedi sonunda. Geri dönüp garip bir şekilde yanımda durdu. “Neden ağladığınızı tahmin mi etmeliyim?”

Yere yığılıp dizlerimi çeneme doğru çektim. “Önemli bir şey değil.”

“Yalancı.” Aramızda dikkatle bir mesafe bırakarak oturdu. Ama önemli değildi, boş alandaki bir uğultulu enerji gibi onu hâlâ hissedebiliyordum.

İçgüdüyle elimdeki faturayı daha sıkı tutmuştum ve bu hareket dikkatini çekti. Ben onu durduramadan uzanıp faturayı elimden kaptı.

“Coop -hayır!”

Kâğıdı zarftan çıkardı ve göz atmaya başladı. Kanım çekilmişti. Buraya kadardı. O an kabuğumun kırıldığı, içindeki çirkin gerçeğin ortaya çıktığı andı. Önce Coop, sonra da herkes öğrenecekti.

Islık çalarak bana baktı. “Kahretsin Jess. Bu çok büyük para. Hemen ödemelisin.”

Kocaman gözlerle konuşamaz bir hâlde ona bakakaldım.

Coop kaşlarını çatı. Akşam güneşi ağaçlardan gelen oynak gölgelerle birlikte yüzüne yansımıştı. “Ne, utanıyor musun?”

Hareket edemiyordum.

“Jess, babam ben beş yaşındayken ayrıldı. Hayatım boyunca iki işte hatta birkaç yıl üç işte birden çalışan bekâr bir anne tarafından büyütüldüm. Kırmızı zarfa yabancı olduğumu düşünüyorsan yanılıyorsun.”

Bir nefes aldım. “Gerçekten mi?”

Güldü. “Dalga mı geçiyorsun? O şımarık pislikler anlayamazlar ama ben anlarım.” Bana çekingen bir bakış attı. “Erkek arkadaşına laf attığım için özür dilerim. Altın çocuğa ne kadar taptığını biliyorum. Kardeşlik kralı ve profesörlerin sevgilisi falan.”

“Kıskanıyor gibisin.”

“Evet. Ama bunlardan dolayı değil.”

Havadaki ani gerilime karşı bacaklarımı birleştirdim.

Gözleri dizlerimin olduğu yere bakıyordu. “Ee, ödeyecek sin değil mi?”

“Ödeyemem.” Bunu yüksek sesle söylemek gözlerimin yaşarmasına sebep olmuştu. O görmeden elimi gözlerimin üzerine götürdüm. “Ailem de ödeyemez. Bu kredi kartı hesabını açtırdığımı öğrenirlerse beni öldürürler. Diğerleriyle aynı şeylere sahip olabilmek için gizlice başvurdum.” Neden bu kadar çok şey itiraf ettiğimi bilmiyordum ama işte apaçık her şeyi anlatmıştım.

Coop elini saçlarından geçirdi ve yine dağıldı saçları. Elini yere indirip kendini toparlamak için geriye yaslandığında bile dimdik duruyorlardı.

“Sıçtım,” dedim. “Dava edileceğim.”

Coop bacaklarını inceleyip yere uzattıktan sonra derin bir nefes aldı. “Sana parayı vereceğim.”

“Ne? Bu çok saçma. Nasıl on bin doların olabilir ki?”

“Hadi ama sanki bilmiyorsun!”

“Gerçekten bilmiyorum.”

Coop’un sesi birazcık yükseldi. “Uyuşturucu satıyorum. Bildiğini sanıyordum.”

Uyuşturucu mu? Yani gerçekten de bir uyuşturucu satıcısı gibi mi? Aklımın bir köşesinde parçalar yerine oturuyordu -Coop’ta her zaman uyuşturucu bulunurdu, gizemli zamanlarda gizemli yerlere giderdi— ama bu bile yaşadığım şoku azaltmamıştı.

“Bir şey söyle.”

“Mint, molly’sini senden mi alıyor?”

“Herkes benden alıyor. Ot. Molly. Daha başka şeyler.”

“Bu kötü bir şey Coop. Tehlikeli. İnsanlar uyuşturucu yüzünden öldürülüyorlar.”

“Evet, burs fonum şimdilik devam ediyor. Ve daha zar zor kirayı ödeyebiliyorken anneme bu masrafı da yüklemek gibi bir niyetim yok. Eğer üniversiteye gidersem onu endişelenmek zorunda bırakmayacağıma dair kendime söz vermiştim.”

Sert bir bakış attım. “*Sen* burs mu alıyorsun? Üniversite giriş puanın kaç?” Ben Duquette’e girmek için burs kazanmamıştım ama *Coop* kazanmıştı? Daha yakına eğildi, koyu renkli saçları alnına düşmüştü. “Cidden, takıldığın şey bu mu? Evet zekiyim, aman ne büyük şok. Hukuk hazırlık öğrencisi olduğumu biliyorsun değil mi?”

Cılız bir ses bunun kötü bir şey olduğunu söylese de güldüm. “Uyuşturucu ticareti yapan bir avukat... oldukça büyük bir çıkar çatışması gibi geliyor. Ya yakalanırsan?”

“Yasalar nüanslı ve karmaşıktır ve nüanslı ve karmaşık şeyleri severim. Ayrıca yasaları bilmek onu daha ustaca çiğnememe yardımcı oluyor. Sen de burslu değil misin? Bildiğini sanıyordum...”

Ve böylece o eski yara da açılmıştı. Annemle ilişkimin yıkılmış kalıntıları mezarlarından diriliyorlardı. “Hayır,” dedim kabul ederek. “Hepsini kendim ödüyorum.”

Coop bana kocaman gözlerle baktı. “Cidden mı? O zaman ne akla hizmet buraya geldin? Bok gibi parası olmayan kimse- nin buraya parası yetmez.” Duquette’ten kabul aldığım geceyi düşündüm.

O kalın zarf, üst kısmını makasla açmaya çalışmam, hı- zımı alamayıp parmağını da kesmem, duyduğum o acı ama acıyı önemsememem. Çünkü kanımla kırmızıya bulan an kâ- ğıtta *Tebrikler* yazıyordu ve sonra babamın yüzünde, hayatım boyunca beklediğim o ifadeyi gördüm.

“Kabul edildiğim en iyi okuldu.”

Coop’un sesi cılızlaşarak “Hiçbir okul buna değmez...” dedi.

Hiçbir okul kendini bu kadar borca sokmaya değmez Jes- sica. Ne yaptığını anlamıyorsun. Kendini diri diri gömüyor- sun. Annemin sesi kulaklarımda öfkeli ve keskindi. Ama ne söylediği ya da kaç kez söylediği önemli değildi çünkü uya- rılarının hiçbirinin benim için bir önemi yoktu. Eleştirilerinin hiçbirisi, Duquette’in bana ve babama vadettikleriyle kıyas- lanamazdı. Babamın arabayı çarptığı ve ön camı neredeyse paramparça ettiği gün annem saatlerce çılgılık atmıştı. Hiç bu kadar bağırdığını duymamıştım. Kendimi odama kilitleyip kapımın altındaki boşluğa çarşaf tikiştirmama rağmen *ciddi sorun* ve *kendini öldürmek* ve *bitmesi gerek* gibi kelimeleri kesik kesik duyabiliyordum. Sonunda annemin konuştuğuna inanmamıştım. Hatırladığım kadarıyla en başından beri ba- bamın sorunu, annem ve ben baş başayken bile lafı geçtiğinde sessizce, dolambaçlı bir şekilde konuştuğumuz bir konuydu.

Açıkça konuşulmasa da sorunun babamın gece gündüz yuttuğu, onu yaşayan bir ölüye dönüştüren -küçücük, zararsız- haplar olduğunu biliyordum. Uyanık ama kafası iyi bir hâlde saatlerce dünyadan uzaklaşır, öyle akli bulanıklaşırdı ki duvarlara doğru yürürdü. Öyle zamanlar olurdu ki bornozunu bile çıkaramazdı. Böyle günler daha önceleri nadir olurdu ama giderek daha sık yaşandı. İş yerinden birisi arayıp telesekreterimize bir mesaj bırakmıştı. Hiç sevmediği, onun seviyesinin çok çok altında olan ama bizim ihtiyacımız olan çelik şirke-
tindeki muhasebecilik işini kaybetme tehlikesiyle karşı karşı-
yaydı.

Yıllardır hep merak ederim: Babam o hapları yuttuğunda nereye gidiyordu? Ve neden bizim de gidemeyeceğimiz bir yere gitmek istiyordu? Bizden mi kaçıyordu?

Kazadan sonraki günlerde daha sık akli başında gibiydi fakat bu sadece, onunla aynı odada bulunmaktan korkar olmama neden olmuştu. Ya mısır gevreği kâsesinden kafasını kaldırıp da beni fark ederse -yıllar sonra ilk kez gerçekten beni görürse- ve gördüğü şeyden nefret ederse? Görünmez olmaya çalışarak evin içinde parmak uçlarımda dolaşıyordum.

Üniversite başvuruları zamanı gelene dek! Bir gün, onun Harvard Üniversitesi mezun gömleğini giyip mutfak masasının oradan, babamın yanından geçerken duraksadım. Kalbim hızla çarparak Harvard için başvuru formu doldurduğumu söyledim. Gözlerinde bir ışık çaktı. Bana bakarak -gerçekten bakarak- notlarımın ne olduğunu, üniversite giriş sınavı puanlarımı, ders dışı faaliyetlerimi sordu. Bacağını sandalyeye dayayıp ateşli bir şekilde konuşmaya başladı. Başvurumu getirdim ve inceledi. Ona göre, dünyanın en iyi okuluna girmek zorunlu bir şeydi. Bu benim en iyisi, kaymak tabakadan birisi olduğum anlamına gelirdi. Harvard'a kabul edildiğinde ailesi ona bunun hayatlarının en gurur verici anı olduğunu söylemişti. Doğruyu söylediğini biliyordum çünkü dedem ve babaan-nem her tatilde Harvard'ın konusunu açardı. Onların gözün-

de babam mükemmeldi. Zeki ve kusursuzdu, hayatını rayına oturtmaktan ve büyük adam olmaktan daima sadece bir adım uzaktaydı.

Haplardan haberleri yoktu.

Babam üniversite başvurularıma kafayı taktı. Her gün okuldan eve döndüğüm an, onları almak için odama koşardım. Toplamda on dört taneydiler ve onları mutfak masasına yayardık. Soruların cevapları hakkında konuşup istenilen deneme yazılarını tekrar tekrar incelerdik. Harvard başvurusunu mükemmel olana kadar yedi kez gözden geçirdik, sonra da birlikte postalayabilmemiz için işten bir gün izin aldı. Damgayı öpüp posta kutusunu kapattı ve varlığımın her zerresiyle babamın beni sevdiğini hissetmiştim.

Hangi yurttaki kalacağım, derslerimin nerede olacağı hakkında konuşarak aylarca bekledik. O kadar normale dönmüştü ki bu hâlini zar zor hatırlıyordum ama tekrar kavuştuğum için çok mutluydum. Annem bile şikâyet etmiyordu. O odada yokken alçak sesle benimle Cambridge'e taşınmaktan bahsetmişti. Dört yıl boyunca baba-kız zamanı.

Sonra mektup ince bir zarf içinde geldi. Üzülerek belirtiriz ki diye başlıyordu ve böylece bütün kalbimle istediğim şey ellerimden uçup gitmişti. Yeterince iyi değildim.

Yeterince iyi değildim.

Babamın bir şey söylemesini bekledim -herhangi bir şey- ama o kendini yatak odasına kilitleyip iki gün dışarı çıkmadı. Çıktığında da yüzüme bakmadı. Dikkatine değmezdim.

İki hafta sonra Duquette'ten zarf geldi. Bir Harvard değildi ama ülke sıralamasında on altıncı, listemdeki en iyi ikinci okuldu. Zarfı babama gösterdiğimde gözündeki ışık geri geldi ve sessizliğini bozdu.

Aferin Jessica.

O noktadan sonra burs kazanamamış olmam, Duquette'in bana maddi destek teklif etmemesi önemli değildi. Farklı bir seçim yapabileceğim başka bir dünya yoktu.

İstesem bile bunu Coop'a anlatabilecek kelimeleri bulamadım.

Bunun yerine "Anlayamazsın," dedim.

Bir an için sessizdi, sonra alçak sesle tekrarladı: "Anlayamam..."

Pencereden dışarı baktım. Altımızda, Frankie'nin futbol antrenmanlarından önce her sabah koştuğu, kampüste boydan boya uzanan bir yürüyüş yolu olan merkezî cadde bulunuyordu. Daha ötede, derslik binalarının ve yurtların zarif kuleleri tarafından kesilen yuvarlak ağaç tepeleri bulunuyordu.

"Jess."

Döndüğümde Coop'u o kadar yakınımda eğilmiş hâlde buldum ki dizlerimiz neredeyse birbirine değiyordu. Geri çekildim. Kalbim daha da hızlı atmaya başladı. Ve fark ettim ki *boş bir odada sadece ikimiz vardık.*

"Anlıyorum. Seninle ilgili her şeyi anlıyorum. Chi O seni birinci sınıfta reddettiği için Kappa'yı en iyi kız öğrenci birliği yapmaya kafayı taktığını biliyorum. Mint ve Phi Delt'e diğer herkes takıntılı olduğu için takıntılı olduğunu biliyorum. İktisat kendini öldürmek istemene sebep olsa da bütün gece çalışmak için gizlice Adderall aldığını biliyorum. Ve şimdi de sırf uyum sağlamak uğruna, bir kredi kartına gücünün yetmeyeceği binlerce dolar borçlu olduğunu biliyorum."

Zıplayarak kalktım. "Kes şunu Coop. Kapa çeneni."

Coop da ayağa kalkıp bana doğru bir adım attı. Geri çekildiğimde sırtıttı, gözlerinde bir parıltı vardı.

"Anlıyorum," dedi yavaşça, "kazanmak için her şeyi yaparsın. Her şeyi. Sen bir çeşit sosyopatsın."

Donup kaldım. "Bu, şimdiye kadar birinin bana söylediği en kötü şey." Yavaş yavaş sırtışı söndü. Ama gözleri benimkilere odaklanmış, bekliyordu.

Bana neler oluyordu? Öfke patlaması neredeydi? Neden derinlerde, samimi ve tehlikeli bir yerde tomurcuklanan bir öfke değil de kıvılcımlı bir sıcaklık hissetmişim?

“Kahretsin, anlamıyorum,” -sesim yükseliyordu, neredeyse bağıırıyordum- “neden şu anda öfkeli değilim? Neden sana vurmak istemiyorum?”

“Çünkü,” dedi Coop, “haklı olduğumu biliyorsun. Ve bunun, seni görebildiğim anlamına geldiğini biliyorsun.”

Söylediği anda bunun doğru olduğunu biliyordum -sosyopat kısmı değil ama beni gördüğü kısmı. Her zaman görebilmişti. Daha ilk günden beri.

İçimde vahşi ve korkunç bir şey açığa çıkmıştı. Bir an bile düşünmeden aramızdaki mesafeyi kapatıp Coop’un ağzını benimkine çektim. Nereye gidersem onu da umutsuzca çekerek onu sertçe öptüm. Dolgun dudakları anında açıldı, parmaklarını saçlarımın arasında gezdirerek beni daha sıkı kavradı. Onu açgözlülükle öpüyordum ve o da aç bir adam gibi bana karşılık veriyordu; ellerini gömleğime soktu, avuçlarını karnıma bastırmak için gömleğimi kaldırdı, kaburgalarımın arasında gezdirdi, dokunuşu sanki bir sonraki her santim için çaresizmiş gibi kabaydı.

Aniden uzaklaştı, göğsü hızla hareket ediyordu.

“Emin misin?” Sesi kısık, endişeyle gergindi. Sanki onun istediği değerli bir şeyi elimde tutuyormuşum gibi, ona vermememe seçeneğim varmış gibi.

“Evet,” dedim, beni tekrar öpmeden önce kelimeyi zar zor bitirerek. Beni tam boy pencereye doğru itti, sırtım soğuk cama yaslandı; sonrasında ise duvara. Vücudunun ağırlığı arzuladığım bir şeydi. Parmaklarını elmacık kemiklerimin boşluklarına bastırdı, elleriyle yüzümün kenarlarından tutuyordu. Başımı geriye doğru attım. Dudaklarını boynumdan çeneme, ağzıma kadar gezdirdi. Dudaklarıyla buluşunca inledim. Hiç bu kadar, her şeyi berbat etmeyi istememiştim. Hayatımda kimseyi bu kadar çok istememiştim.

“En iyi arkadaşımın kız arkadaşısın.” Coop kulağımın arkasından öpmek için başını eğdi. Bacaklarımın arasında lezzetli bir sıcaklık dolaşıyordu. “Mint. Altın çocuk.”

“Dur,” dedim, başımı öne eğerek onun bulunduğu seviyeye gelmesini sağlayarak. “Ben onun gibi değilim.”

Titriyordum ve o da dudaklarımı yakaladı. Ağzı sıcaktı ve hafif bir bitki tadı vardı. “Ben yavru kurt değilim. Sevmediğin şeyleri yapacağım.”

Coop. Her zaman doğruya en yakın şeyleri söyleyen çocuk, beni rahatsız eden çocuk, bana çok uzun süre çok yakından bakan çocuk. Karanlıktı, yanılttı, kusursuzun tam tersiydi. “Bunu bana neden söylüyorsun?”

“Sana bir çıkış imkânı tanıyorum.” Coop bacaklarımın arasına ulaşana dek ellerini vücudumda gezdirdi. Tam oraya dokunmasıyla duvara yapıştım. “Seni, gördüğüm ilk günden beri istiyordum, o lanet olası pilili eteğinle sınıfa girdiğin andan beri. Üç yıldır bu anın hayalini kuruyorum; sana dokunmadan ya da tek kelime demeden geçirdiğim üç yıldır.”

Kot pantolonumun fermuarını açtı ve elini içeri soktu, iç çamaşırımın üzerinden beni okşadı, elinin ısısı çok iyiydi, dayanabileceğimden çok daha fazlasıydı. Soluğum kesildi. “Sana açıkça söylüyorum. Daha fazlasına ihtiyacım var. Seni tekrar tekrar istiyorum. O nedenle bu senin için bir çıkış imkânı. Bunu kullan. Aksi hâlde benimsin, en başında olması gerektiği gibi.” Ahşap zemine diz çöküp çamaşırımı aşağı kaydırды. Önce soğuk hava nedeniyle tüylerim diken diken oldu ve sonra ağzını orama götürdü; sıcak ve ateşliydi, lanet olsun, o kadar iyiydi ki!..

Sadece bedenim, diye düşündüm. Sadece bedenim, benliğim değil; sadece bir anlık, sonsuza kadar sürmeyecek. Sahip olabilir. Coop dilini içeri soktu. Parmak uçlarımda yükselip sessizce ağlıyor ve parmaklarımı kalın, siyah saçlarında doluşturuyordum.

Çıkış şansını kullanmamıştım.

Ertesi gün dersten çıkıp odama geldiğimde masamın üzerinde iki zarfın içine sıkıştırılmış on bin dolar buldum.

BÖLÜM 9

GÜNÜMÜZ

Coop'un bana dokunamayacağı ya da gerçeği öğrenmek için baskı yapamayacağı tek yere gittim -partiye geri dönüp doğrudan arkadaşlarımızın olduğu yere. Çadırın içine girdim, onun sıcaklığını topuklarıma kadar hissediyordum. Kalabalığın arasından sıyrıldım ve ta ki Caro'ya rastlayana kadar kalbim çarparak ilerledim.

Bana dönüp zekice gülümsedi. "Çok iyi, Coop seni geri getirmiş!"

Bir esinti hissettim. Kafamı hafifçe çevirdiğimde göz ucuyla Coop'un arkamda olduğunu görebiliyordum. Kazağı koluma hafifçe dokundu. Söyleninemiş kelimelerin bastırılmış ağırlığı yutkunmama sebep oldu. O kadar yakındı ki kokusunu alabiliyordum -odunsu bitki kokusu. *Her zamanki gibi.*

Sonunda çözülmemeye sebep olan şey, kokusuydu. Tırnaklarımı koluma geçirdim, dizlerimi sabit tutmaya çalışmak acı vericiydi.

"Eric'i görmek için zamanında dönmene sevindim," diye devam etti Caro birine el sallayarak. "Hepimizi görmeyi umuyordu."

Tırnaklarım koluma geçmiş bir hâlde donup kaldım. Biri çemberin ortasına geçti.

Olamazdı. Önümde duran adamın hatırladığım çocukla uzaktan yakından alakası yoktu. Saçları uzun ve düzdü, eski sıs-

ka hâli, yerini giydiği kazağı geren geniş bir bedene bırakmıştı. Kazağı profesörlerin giydiği türdendi, dirsek yamaları vardı ve bunun bir kostüm olduğunu hemen anlamıştım. Gözlerinin altında karanlık, lanetli halkalar vardı. Ama yine de aynı Eric'ti.

Eric Shelby. Heather'ın kardeşi.

Coop'un yer değiştirdiğini hissettim, yanıma gelip kollarını bağladı. "Burada ne yapıyorsun? 09 mezunu değilsin ki!"

"*Coop.*" Caro üzölmüş gibi ydi. "Eric'in burada çalıştığını söylemiştim. Kaba olma." Caro'ya göre kabalık büyük bir günahtı.

"Eric herkesin hayalini yaşıyor." Mint bunu daha yumuşak bir şekilde söylemişti, havalı çocuk nezaketle daha aşağı seviyede birisiyle konuşuyor gibi ydi. Ama sakın ifadesine tezat oluşturan yüz hatlarındaki gerginliği fark edebiliyordum. "Mezun olmuş ama asla mekânı terk etmemiş." "Mezunlar Ofisinde çalışıyorum," dedi Eric gülümseyerek. Bir nefes aldım. Kız kardeşinin arkadaşlarıyla tanışmak için istekli, kocaman gözlü ve gergin asosyal birinci sınıf öğrencisi gitmişti. Gülümsemesi keskin dişli bir sözdü. Heather'ın ölümlü onun içinde bir şeyi kırmıştı ve bu kırık zamanla iltihaplanmış, çoğalmıştı. Bunu hissedebiliyordum.

Eric döndü ve göz göze geldik. "Etrafımın anılarla çevrili olmasına bayılıyorum. Ya sen?"

Caro'nun gözleri aramızda gidip geldi. "Jess'e bu hafta sonunun senin işin olduğunu söylüyordum." Sesi yanlış bir şekilde neşeliydi. "Mezunlar Toplantısı'nın arkasındaki aklın sen olduğunu duydum."

"Düşünüyordum da..." dedi Eric, sesi alçaldı, "hepiniz bir yerdesiniz, onuncu yılınızı kutluyorsunuz. Eğer düşünürseniz Heather'ın da onuncu yıl dönümü. Neden onu anma fırsatını değerlendirmiyorsunuz?"

Frankie rahatsız bir şekilde yer değiştirdi ve rehberlik için Mint'e baktı. Courtney gözlerinde özlümle Chi O'ların ilerimizde yeniden toplandığı yere bakındı.

Hayır, bu yanlıştı. Gecenin Heather'la ilgili olması değil, bizimle ilgili olması gerekiyordu. Benim dönüşümüm. Benim zaferim.

"Aklında ne var?" diye sordu Coop.

"Onun anma büstüne gidip saygılarımızı sunabileceğimizi düşünmüştüm." Eric Coop'a baktı ve hayır demesi için ona meydan okudu. "Partiye gelemediği için."

Caro gözlerini kırptırdı ve onu omuzlarından tutan Coop'a yaklaştı.

Arkadaşlarımla göz göze gelerek etrafıma baktım. Frankie. Mint. Hatta Courtney. Kimse gitmek istemiyordu. Hepimiz Eric'in gitmesini, bize musallat olan, arkadaş grubumuzun üzerinde asılı duran kara örtüyü hatırlatmamasını istiyorduk. Sonunda, Mint yutkundu ve her zamanki gibi liderliği ele almaya karar verdi.

"Sanırım en azından bunu yapabiliriz," dedi.

Hayır, hayır, hayır. Eğer bir şeyler su yüzüne çıkıyorsa bile şimdi alevlenme tehlikesinin sinyallerini vermeye başlamıştı.

"Sanırım," diye tekrarladı Frankie.

"Tamam ama hızlı olalım," dedi Courtney başını eğip sanki hiçbirimiz duyamıyormuşuz gibi Mint'e fısıldayarak. "Başka arkadaşlarım da var, biliyorsun."

"Bence bu harika bir fikir," dedi Caro, Eric'e sempatik bir bakış atarak. Bir sorun olduğunun farkına varamamıştı. Caro neden insanların aklından geçenleri hiç okuyamıyordu, Tanrı aşkına?

Bunu düşündüğüm anda suçluluk duygusu beni sardı. Caro'nun umursamazlığı, hatırlayabildiğim kadarıyla bizi arkadaş olarak bir arada tutan yegâne şeydi.

Eric çadırın dışarısındaki çimenlik alanı nazikçe işaret ederek "Önden buyurun," dedi. Gergin bir sessizlik içinde, karanlık ağaçların arasında, ışıktan ve insanlardan uzakta bir yol açarak grup hâlinde yürüdük. Kampüs alışılmışın dışında sessizdi.

Titredim. “Herkes nerede?”

Eric el salladı. “Ah, bilirsin. Çocukların hiçbiri mezunlar toplantısıyla ilgilenmiyor. Kardeşliklerde içki fiçılarında yüz-mek ve kötü kararlar vermek gibi şeylerle kafalarını bozmuş durumdalar. Nasıl olduğunu bilirsiniz.”

Frankie, Bay ve Dr. Shelby’nin Heather’ın anısına dikti-ği ağaca giden yola doğru sağa döndü. Ağaç, kampüsteki en sevdiği, bizimle, en yakın arkadaşıyla tanıştığı yer olan Doğu Evi’nin hemen yanındaydı.

“Yanlış yol,” dedi Eric, sola doğru bizi yönlendirmeye ça-lışarak.

“Sanırım Doğu Evi’ne giden yolu biliyorum,” diye dalga geçti Frankie.

“Doğu Evi’ne gitmiyoruz.” Eric o keskin dişli gülüşüyle tekrar gülümsedi. “Daha anlamlı bir anma yeri olarak düşün-düğüm bir yere gidiyoruz.”

Yol göstermek için öne geçmişti.

Neler oluyordu? Mint’e döndüm. “Bir şey yap.”

“Ne gibi?” dedi Mint, aynı anda Courtney de tıslayarak, “Ona ne yapacağını söyleyemezsin. O artık senin sevgilin de-ğil,” dedi.

Gözlerimi devirdim.

Frankie bizden uzaklaşmakta olan Eric’i göz ucuyla izli-yordu. “Sanırım onu takip etmeliyiz. Heather’ın kardeşi o.”

“Frankie haklı,” dedi Caro. “Aklında garip bir şey olsa bile buna katlanmak zorundayız. Gecenin sadece küçük bir kısmı. Biz bir arkadaşımızı kaybettik ama o çok daha fazlasını kaybetti.”

Gitmek istemiyordum. İçgüdülerim bana arkamı dönüp çadıra ya da otele gitmem gerektiğini söylüyordu. Güvenli bir yerlere... Ama Caro, Eric’in peşinden gitmeye başlamıştı, sonra Frankie, Mint ve Courtney onu takip etti. Sonunda Coop bile beni yalnız bıraktı. Paniğimi yatıştırıp yetişmek için hız-landım.

Birbirimize sorgulayıcı bakışlar atarak Eric'i Yunan klüp binalarına kadar takip ettik ve sonunda Phi Delt evinin önünde durduk. Heybetli, kalın sütunlu köşk boştu, pencereleri karanlıktı. Manzara gerçeküstüydü -yılın en büyük partisi olan Mezunlar hafta sonu zamanıydı. Phi Delt evinin müzikle ve insanlarla dolup taşıyor olması gerekirdi. En azından Mint'in sosyal etkinlik başkanı olduğu zamanlarda hep öyleydi.

Mint, Eric'e döndü. "Neden boş?"

"Mezunlar Ofisi, Phi Delt'lerin Mezunlar hafta sonunu rektörlüğün mülkünde geçirmelerinin daha rahat olacağına karar verdi. Kampüsteki yerleri ve Phi Delt mezunlarının her yıl Duquette'e bağışladığı örnek para miktarı göz önüne alındığında, bu uygun bir karşılık gibi görünüyor."

"Kardeşlik evini boşalttın," dedi Frankie, sesi huşu ve korkunun bir karışımıydı.

"Hadi ama," dedi Eric. "Davetiye beklemiyorsunuz değil mi? Burası sizin eski çöplüğünüz. Hükümdarlığınız, kaleniz. Çocuklar ne diyor -sihrin gerçekleştiği yer?"

Coop, "Eric, bizden üç yaş küçüksün," dedi. "Kes şunu."

Eric güldü ve hızlıca veranda basamaklarına koştu, kapıyı iterek açtı.

"Bu ürkütücü," diye mırıldandı Courtney.

"Ne düşünüyorsun Jess?" Frankie ağır kolunu omuzlarına sarmıştı. "Eski kardeşliğe geri dönmek ister misin?"

"Başka seçeneğimiz olduğunu sanmıyorum," dedim. Ve böylece, Eric'in ardından karanlık giriş holüne adım attık.

"Neredeyse geldik," dedi Eric. Onu evin en uzak köşesine, pis bir kapının önünde durana kadar takip ettik. Omuzlayarak kapıyı açtı.

"Bodrum mu?" diye sordu Mint şaşırarak.

Courtney geri adım attı. "Oraya girmek istemiyorum."

"Hey, sorun değil." Mint onu kendine doğru çekti ve öptü. "Sadece Heather'a saygılarımızı sunacağız."

“Ve Eric’e de,” diye mırıldandım. “Adam yürüyen ölümlere benziyor.”

“Ve Eric’e de,” diye tekrarladı Mint, Courtney’nin kafasının üzerinden bana gülümseyerek. “Sonra partiye geri döneceğiz.”

Derin bir nefes aldım ve Eric’in hemen ardından merdivenlerden aşağı inmeye başladım.

Phi Delt bodrumu. Efsanevi bir yerdi. Eğer anlatılanlar doğruysa burası penceresiz bir odada meraklı gözlerden uzak gerçekleşmesi gereken gizli taciz ritüellerinin yapıldığı yerdi. Yakın çevredekilerin içki içmeye ve üst katta dans eden kitlelerden kaçmaya geldiği yer olduğunu biliyordum. Heather, Caro, Courtney, Frankie ve Jack’le burada geçirdiğim vakit, sayılamayacak kadar fazlaydı. İçeri girmesine izin verilmeyen tek kişi Coop’tu.

“Olamaz,” dedi Coop gözlerimiz loş ışığa uyum sağlarken. Odada sadece bir duvara yaslanmış bir dizi döküntü kanepe ve köşede yere devrilmiş boş bir fiçı vardı. “Burası Phi Delt bodrumu değil. Âdeta bir *Kanun ve Düzen, Özel Kurbanlar Birimi Seti*.”

“Hepimiz buradayız,” dedi Eric, odayı göstermek için kollarını uzatarak. “Nihayet, on yıl sonra.”

Grafiti kaplı duvarların bir tarafında, bir çocuğun geçebileceği büyüklükte bir delik vardı. Âdeta bir bok çukuruydu. Burada içmek neden bu kadar havalı gelmişti ve davet edilmiş olmak niçin özendiriciydi?

“Eric, dostum, saygılarımızı sunacak mıyız?” Mint bodrumu tararken yakasını gevşetti. Burada birlikte geçirdiğimiz onca saati, kimsenin bakmadığı ya da herkesin umursamayacak kadar sarhoş olduğu zamanlarda öpüştüğümüz köşeleri hatırlıyor muydu? Vakıttı öldürdüğümüz, her şeyi yitirdiğimiz...

“2009 sınıfının mezun olup Duquette’ten ayrılmasından bu yana on koca yıl geçti. Neler yaptınız bakalım?” Eric bize masumca bakıyordu ve beynim *bu bir tuzak* diye bağırıyor-

du. “Dur, sakın söylemeyin. Zaten biliyorum. Evlendiniz, nişanlandınız, profesyonel sporcu oldunuz, iş dünyasının önde gelenleri ve avukatlar oldunuz. O kadar başarılı oldunuz ki -herkes sizden bir şeyler bekler oldu.”

Courtney, “Bazılarımız sosyal medya ünlüleri oldu,” diye ekledi, görünüşe göre kendi reklamını yapmaktan korkmuyordu.

“Son on yıldır *benim* ne yaptığımı bilmek ister misiniz? Polisler kız kardeşimin davasından vazgeçip onu öldüren kişinin geri kalanımızla özgürce dolaşmasına izin verdikten sonra?”

Bodruma kasvetli bir ağırlık çökmüştü. Eric bize doğru tam hızla gelen bir tren gibiydi ve hiçbirimiz hareket edemiyorduk.

“Son on yılın her gününü kız kardeşimin cinayetini araştırarak geçirdim. Polisin elinde olmayan ipuçlarını takip ederek, öğrencilerin yaydığı söylentileri izleyerek, kimsenin fark etmediği bağlantıları bulmaya çalışarak.” Bize baktı, hiddetliydi. “Ama *hepsi* birbirine bağlı. Polisler çok şeyi göz ardı ettiler.”

“Eric, dostum, hadi ama.” Frankie ağırlığını bir ayağından diğerine verdi. “Heather’a olanlar için hepimiz gerçekten üzgünüz ama bunu geride bırakmanın zamanı gelmedi mi? Bu sağlıklı bir şey değil.”

“Kız kardeşim,” diye fısıldadı Eric, “yatakta uyurken on yedi kez bıçaklandı. *Sağlıklı* olmak kimin umurunda? Tek umurumda olan şey adalet.”

Hepimiz sessizce duruyorduk. Panik, suçluluk, karanlık ve kötü bir şeyin uçurumundan devrilmek üzere olduğum hissi geri geldi.

“Neden buraya onun gerçek anıtı diyorum biliyor musunuz?” diye sordu Eric. “Çünkü Heather’ın hayatta görüldüğü son yer burasıydı. Buraya gelip onun mutlu olduğunu hayal etmeyi seviyorum. Kendisini neyin beklediğinden habersiz.”

Titredim. Buraya geldiğini bilmiyordum. Ama mantıklıydı. Öldürüldüğü gece Sevgililer Balosu gecesiydi ve Jack'in kız arkadaşı olan Heather, Phi Delt'in Sevgilisi seçilmek için yarışlıyordu...

Caro'nun sesi cılızdı. "En son gören tanıklar, onun Bishop'ta Jack'e bağırdığını söylememişler miydi?"

Eric onaylayarak başını salladı. "Molly Duvall ve Chris Holywell. İkisi de Heather ve Jack'e, Bishop binasının lobi-sinde sağlam bir kavga olarak nitelendirdikleri olayda tanık oldu." Polis raporunu ezberlemiş gibi konuşuyordu. "14 Şubat gecesi 6.32 civarında. Ama Heather'ın hayattayken görüldüğü son an bu değildi. Kimi kandırıyorum ben? Birçoğunuz bunu biliyor. Heather o gecenin ilerleyen vakitlerinde Phi Delt evinde görüldü -tam burada, bu odada. Bir grup kardeşlik üyesi ve Bayan Courtney Kennedy ile Sevgililer Balosu öncesi içkilerini içiyorlardı.

Şaşkınlıkla Courtney'ye döndüm. "Courtney Minter," diye düzeltti buz gibi bir sesle.

"Evet, o zamanlar Kennedy'ydin. Görgü tanıkları Heather'ı burada gördüklerini bildirdiler ama parti başlamadan, bir ara gitti. Kimse onun gittiğini görmedi ve nedeni bilinmiyor. Ertesi sabah Jack cesedini buldu."

Oda ölümcül bir sessizlik içindeydi. Arkadaşlarımla göz göze gelmeye çalıştım ama kimse bana bakmıyordu.

"Bunu bize neden anlatıyorsun?" Courtney'nin göğsü inip kalkıyordu. "Hepimiz Jack'in onu öldürdüğünü biliyoruz. Heather yüzüme karşı, tam burada, bu odada, aralarında her şeyin bittiğini söylemişti. Korkunç bir kavga etmişlerdi. Tanrı aşkına *silah*, odasında, *yatağının* altında bulundu. Polisleri onu öylece *bulduğunu* söyleyerek masum görünmeye çalıştı. O bir psikopat. Nereden geldiğine bakın! Tüm hayatı dinî bir tarikat içinde geçti ve sonunda kayışı kopardı. Onun yakalamaması polisin suçu. Tüm enerjini bir şeye yoğunlaştırsan onu neden bulamayasın ki?"

Eric, “Tek bir sorun var,” dedi. “Jack onu öldürmedi.”

Kalbim durmuştu. Eric, Jack’ın suçlu olduğunu düşünmüyordu. Buna inanan başka biri daha vardı. Sıradan birisi değildi bu: *Heather*’ın kardeşi.

“Ne biliyorsun?” diye sertçe sordu Coop.

“Çok şey biliyorum,” dedi Eric. “Sineği bile incitmeyen, kız kardeşi trajik bir şekilde ölen sıksa bir ezik olduğunuzda öğrenebileceğiniz şeyler şaşırtıcı. İnsanlar size her şeyi anlatıyorlar -öğrenciler, fakülte, dedektifler. Her biriniz hakkında çok şey biliyorum. En önemlisi de rol yaptığınız kişiler olmadığınızı biliyorum. Ünlü Doğu Evi Yedilisi! Tanrı’m, Heather sizi sevmiştir. Onun en iyi arkadaşlarıydınız. Ve hepiniz yalancısınız.”

Bu gerçek olamazdı. İçgüdülerim bana merdivenlerden yukarı koşturmayı, gerekirse duvarları yıkmamı söylüyordu. Kaçmamı...

“Yıllarca ipuçlarını takip ettim, parçaları *bir* araya getirdim, sakladıklarınızı ortaya çıkardım. Ne keşfettiğimi bilmek ister misiniz?”

Hayır, hayır, hayır.

“Jack, Heather’ı öldürmedi. Ama bu odadaki biri öldürdü. İçinizden birisi; bir maskenin arkasına saklanan bir canavar.”

BÖLÜM 10

ŞUBAT, SON SINIF

Şubat ayı mevsim normallerinin üzerinde sıcaktı, bu da tüm Duquette'in dışarıda, kardeşlik verandalarında içki içtiği, hoparlörlerden müzik seslerinin yükseldiği ya da Eliot Çimleri'nde piknik örtülerinde uzanıp güneşlendiği anlamına geliyordu.

Tabii ki sıcaktı; kampüsü hayalet bir kasabaya dönüştüren bulutlara, karanlık ve soğuk havaya ihtiyacım olan tek gün o gündü. Tek iyi yanı Duquette'i boydan boya şort ve tişörtle yürürken donmamış olmamdı.

İnsanların önünden geçerken onlara bakmıyor, sekiz yaşına geri dönmüş de var olmaktan utanıyormuşum gibi bakışlarımı ayaklarıma odaklayarak yürüyordum. Kendime, duyduğum kahkahaların benimle ya da giydiğim büyük beden spor kıyafetlerle hiçbir ilgisi olmadığını söylüyor ve neredeyse buna kendim de inanıyordum. Sonunda, *sonunda*, Doğu Evi'ndeki eski asma kaplı evimizden mümkün olduğunca farklı olan, üst sınıf öğrencileri için şık ve modern bir yurt olan Bishop Binası görünmüştü.

Asansörle on sekiz kat çıkmak, bitmek bilmeyen uzun bir süreydi ve sonra çıkıp koridorun aşağısından köşeyi döndüm. O kadar *yakındım ki!* Odamda saklanabilecek ve asla dışarı çıkmayıp -asla ve *asla*- dün geceyi düşünmeyecektim. Ve son-

ra onları gördüm. Odamızın kapısının önünde bir grup öğrenci toplanmıştı.

İçimde karanlık bir delik açıldı. Aceleyle kalabalığı tarayıp arkadaşlarımı buldum. “Neler oluyor?”

Kül gibi bir yüzle Mint bana bakarak “İyisin,” diye bağırdı, kolumu sarstı ve beni sertçe yanına çekti, sıcak boğazlı kazağı yanağıma değiyordu.

Karanlık delik daha da genişleyerek ışığı emdi.

Coop bana karanlık bir bakış attı ve ıslak saçlarımı düzelterek gömleğimin önünden akan buz gibi damlamalarla ürperdim. Gözlerimi kısarak Coop’a baktım. Kolu hâlâ, kasım ayından beri alçıdaydı ama yeni dayak yemiş gibi görünüyordu, yüzünün yan tarafında sert bir kırmızı çizik vardı. *Tuhaftı.*

“Heather,” diye fısıldadı Caro, Mint’in etrafından dolaşarak. Gözleri, sanki uzaktaki bir şeyin açılmasını izliyormuş gibi odaklanamıyordu. “Bu sabah geldim ve polisler buradaydı. İçeri girmeme izin vermediler ama Heather’ın adını söylediklerini duydum. Herkese buraya gelmeleri için mesaj attım. Neden cevap vermedin?”

Courtney, Caro’yu duymamış gibi içi boş bir sesle, “Allen’da trafik vardı,” dedi. Üzerindeki bol gelen kırmızı kadife eşofmanı kanlı gözleriyle uyum içindeydi. “Her yerde polis arabası var.”

“Polisler süitimize nasıl girdi?” diye sordu Coop. “Birileri onları aramış olmalı. Sorun Heather mı? Belki alkol zehirlenmesi falan geçirmiştir.”

Caro bir şeyler arayarak bana baktı. “Hiçbir fikrim yok. Senin var mı?”

Courtney’nin boş bakışları keskinleştğinde kafamı sallıyordum. Başını Caro’ya çevirdi. “Bu sabah nereden dönüyordun?”

Caro’nun yüzü kızardı. “Dün gece başka bir yerde... kaldım. Sevgililer Balosu’ndan sonra.”

“Başka biriyle mi? Kim? Phi Delt’ten biriyle mi? Hangisiyle?”

“Ne fark eder ki?” Coop öne çıktı. “Caro istediği kişiyle yatabilir. Konuyla alakası yok.”

“Şu anda neyin alakalı olup olmadığını sen mi biliyorsun?” Courtney gözlerini kısıp bana baktı. Sıradaki bendim.

“Jack nerede?” Araya girdim. “Biri onu aramalı.”

“Denedim.” Caro boynundaki haçı tutuyordu. “Açmıyor. Frankie de cevap vermedi.”

Mint başını çevirip bana şaşkınca baktı. “Spor salonundan yeni mi geldin?”

Tişörtü elimde büktüm. Kumaş kaşındırıyordu ve yabancı bir deodorant ile çamaşır deterjanı karışımı kokuyordu. “Ben—”

“Dün gece neredeydin cidden?” Mint kolumu neredeyse acı verecek kadar sıkmaya başlamıştı. “Seni milyonlarca kez aradım. Sevgililer Balosu’na hiç gelmedin. Seni hiçbir yerde bulamadım.”

Dün gece -acı veren, karanlıkta tümüyle yutuluncaya dek, gecenin ilerleyen saatlerinde hatları daha da bulanıklaşan anılar. Olanları hatırlamaya çalışmak yerine daha fazla karanlığın her şeyi yutmasını beklemeye niyetliydim.

“Sarhoştum,” dedim, kimseyle göz göze gelmemeye çalışarak. “Kendimden geçmişim. Üzgünüm.”

Coop, “Şu lanet olası Sevgililer Balosu’nu konuşma zamanı değil,” diye tersledi. “Ciddi bir terslik var—”

Koridorun aşağısındaki bir hareketlenme herkesin dikkatini çekti. Küçük, sıska Eric Shelby köşeyi dönmüştü. Ona dehşetle bakan kalabalığı görünce bir an donakaldı, öne doğru eğildi ve sonra ileri atıldı.

“Bırakın içeri gireyim!” dedi yol açmak için kollarını kaldırarak. Ama kalabalık ona yol açmak için geri çekilmişti bile. Kapı kolunu tuttu ve bükerek kapıyı açtı -Caro’nun soluğu kesildi- ama bir polis tarafından engellendi. “Geri çekil,” dedi

polis havlarcasına ve Eric neredeyse düşüyordu. “Bu bir polis soruşturması.”

Mint’i de bana doğru çekerek şaşırtıcı bir şekilde geri adım attım. Ama polis kapıyı yüzümüze kapatmak yerine tamamen açtı. Onun arkasından oturma odamızın ve mutfağımızın parımparça olduğunu, yastıkların kanepelerden döküldüğünü ve her bir çekmecenin açık olduğunu görebiliyordum. Heather’la paylaştığım odanın kapısında siyah giyimli bir acil servis çalışanı belirdi; beyaz bir bezle örtülmüş sedyeyi taşıyor, geri geri yürüyordu. Başka bir acil servis çalışanı da sedyeyi diğer ucundan tutmuştu ve ortağına nazikçe yönlendirme talimatları veriyordu. Kalabalık, onlar ön kapıdan salona geçerken sessizleşmişti.

Beyaz örtüye baktım. İnsan vücudunun o tanıdık tepelerini ve vadilerini gizleyememişti.

Akşamdan kalmışlığımın neredeyse zayıflatıcı acısı ve mide bulantısıyla, anılarımın siyah bulanıklığı ve göğsümdeki daraltıcı sancısıyla bile bunu biliyordum. Dejavu gibi garip bir his: *Heather öldü.*

“Herkes geri çekilmeli,” diyerek emretti polis.

“O Heather mı?” Eric sedyeden geri çekilirken neredeyse kendi ayağına takılıp düşüyordu. “Heather Shelby mi?”

Sesindeki çaresizlik gözlerimin yaşlarla dolmasına neden oldu. Karanlık delik daha da genişledi, hatıralar içinden taşıyordu ama onları uzaklaştırıyordum.

Polis gözlerini kısarak “Sen kimsin?” dedi.

“Ben Heather’ın kardeşiyim.” O son *kardeşiyim* kelimesiyle birlikte Eric yere çöktü, dizlerinin bağı çözülmüştü. Mint beni bırakıp onun yanında diz çöktü ve omzuna elini koydu. Ama Eric bunu fark etmedi. Polise bakıyordu, tüm dünyası o polisten ve vereceği cevaptan ibaretti.

Polisin hiddeti azalmıştı. “Evlat, benimle gelmen gerekecek.”

“Hayır,” dedi Eric. Yere kapandı ve Mint onun yanı başında doğrulup bekledi. “Hayır, hayır, hayır,” diye hıçkırdı Eric. “Heather olamaz.”

Polis, Mint’e baktı. “Hazır olduğunda ona kalkması için yardım et, tamam mı? Onu merkeze getirmeni istiyorum. Ailesini aradık zaten.”

Mint başını salladı, sorumluluğu vakur bir şekilde kabullenmişti.

Polis kalabalığa döndü. “Oda arkadaşları nerede? Caroline Rodríguez ve Jessica Miller.” Adımı duymak sanki kötü bir şey yaparken yakalanmışım gibi bir şok etkisi yaratmıştı.

Caro temkinli bir şekilde bir adım öne çıktı. “Caroline benim.” Kalabalığın gözleri bana doğru döndü.

“Ben.” Boğazımı temizledim. “Jessica.”

Polis başını salladı. “Bazı soruları cevaplamak için benimle gelin.”

Panik duygusu arttı. Attığım her adımda, kalabalığın bakışlarının ağırlığı, kafatasımın derinliklerine batan dikenli bir taç gibiydi.

Her şey iyi olacak diye fısıldadım kendime. *Doğruyu söyleyeceksin. Sadece tamamını değil!*

BÖLÜM 11

GÜNÜMÜZ

Eric'in sözleri bodrumda yankılandı: İçimizden biri. *Bir yalancı. Bir canavar. Bir katil.*

"Sen delisin," dedi Courtney, bodrum merdivenlerine doğru sendeleyerek ilerlerken. "Belli ki Jack yaptı. Bütün kanıtlar onu gösteriyordu. Cinayet silahı..."

Eric, "Kanıtları biliyorum," dedi. "*Bütün* kanıtları; sadece Jack'i suçlamak için yerleştirilenleri değil."

"Ne demek onu suçlamak?" diye sordu Frankie ateşli bir şekilde. "Jack, Heather'ı öldürdü. Bunu herkes biliyor."

"Oh, herkes biliyor, değil mi?" Eric bana döndü ve bakışlarının sıcaklığı bir sorgu lambası gibi hissettirdi. Yutkunarak geri adım attım. "Katilin Jack olduğuna inanıyor musun Jessica? Bu yüzden mi bunca yıldır onunla arkadaşydın?"

Arkadaşlarımdan hepsi bana doğru döndü.

"Bu *doğru* mu?" Courtney şaşırmıştı elbette ama aynı zamanda suda kan kokusu almış bir köpek balığı gibiydi. "Heather'ın katiliyle gizliden gizliye arkadaş mıydınız?"

"Düşündüğünüz gibi değil," dedim, Coop'un yüzünde beliren, ihanete uğradığında takındığı boş bakışı görüp panikleyerek. "Jack'in yaptığına inanmıyorum. Ve yapmadığı bir şey için onu cezalandırmak hiç de adil değil." Sesim yükseldi. "O bizim arkadaşımızdı!"

“Tam olarak düşündüğümüz gibi,” dedi Mint kuru bir şekilde. “Bu gerçekten rezil bir şey, Jess. Burada, ölümünden beri Heather’ın anısına ihanet etmemişsin gibi saygılarını sunuyorsun.”

“Bana hiç söylemedin,” dedi Caro suçlayarak. “Bunca yıl.”

“O masum,” diye bağırdım.

“Nereden biliyorsun?” Coop’un sesi ölçülü ve mesafeliydi. Göz göze geldik. Gözlerinin yeşili o kadar canlıydı ki minik evrenler yakalanıp yüzüne yapışmış gibiydi.

“Biliyorum işte. İçgüdüsel olarak biliyorum.” Neden bu kadar emin olduğumu, neden derinlerde Jack’in onu öldürmediğini *bildiğimi* anlatacak kelimelerim yoktu.

“Harika,” dedi Frankie. “Bir içgüdü, Caro’nun kanlı makasını Jack’in yatağının altında bulmaktan çok daha inanılsıdır.”

Caro, Frankie’nin sözleriyle irkilerek Eric’e baktı. Fakat utangaç, sıska birinci sınıf öğrencisi, ifadesinde en ufak bir değişiklik olmadan kız kardeşinin cinayet silahından söz etmeye dayanabilecek sağlam bir adama dönüşmüştü.

Heather’ın ölümü onu bu hâle getirmişti. Bütün hayatı -büyüdüğü, dönüştüğü kişi- kız kardeşinin ölümüyle yeniden şekillenmişti. Bir çömlek tezgâhındaki bir vazo gibi, hayatı Heather’ın yokluğunun karanlığı ve boşluğu etrafında şekillenmişti.

Eric Frankie’ye dönerek konuştu: “Dediğim gibi. Polisler halka her şeyi anlatmadılar. Gerçeği bilmek istiyor musunuz? Cinayeti Jack’le ilişkilendiremediler çünkü kanıtlar uyuşmuyordu. Ve *tüm* kanıtları kastediyorum, sadece duyduklarınızı değil. Örneğin...” Bir adım ileri attı ve bir şekilde Frankie’nin defans oyuncusu vücuduna kafa tutarak, “*Senin* sırrını biliyorum,” dedi. Frankie’nin yüzünden kan çekildi. Eric, Frankie’nin sırrını mı biliyordu? Bunca yıldır sakladığı, saklamak için her şeyi yaptığı o sırrı? Ama bunun neyle ilgisi vardı?-

“Heather’ın öldüğü gece polislerin seni nerede bulduğunu biliyorum.” Eric geri kalanımızla yüzleşmek için döndü. “Siz biliyor musunuz? Gerçekte ne kadar yakındınız?”

“Eric!” Sesimde bir kararsızlık vardı. “Yapma...” Frankie ile göz göze geldim. Korkuyla doluydular.

“Sırlarının ortaya çıkma zamanı! On yıldır erteleyebilmiştin ama şimdi zamanın doldu.” Sesi bir oktav yükselmişti. “Heather öldürüldükten saatler sonra polisler genç Bay Francis Kekoa’yı Brooksman Köprüsü’nün tepesinden aldılar.”

Dengesizlikle dolan havayı içime çektim. Heather’ın öldürüldüğü gece Frankie Brooksman’da mıydı? Neden? Şimdi hatırlıyordum: O korkunç sabah, süitimizin dışındaki kalabalığın içinde Frankie yoktu. Jack de yoktu ama herkes Jack’in cinayetin en büyük şüphelisi olarak sorgu odasında olduğunu biliyordu.

“Polislere ne itiraf ettin Frankie?” Frankie’nin yüzü soldu.

“Hey, dinle Shelby,” dedi Mint, Frankie’yi durumdan kurtarmaya çalışarak ama Eric devam etti.

“Kendini öldürecek kadar suçluluk duyduğunu söylemiştin, değil mi? O köprüden atlayacaktın ama polisler ne denini söyleyemezdi. Şimdi anlat Frankie. Neden atlayacaktın? Kendini bu kadar suçlu hissettirecek ne yaptın?”

Courtney sanki bir ampul sönmüş gibi nefesini tuttu. “Ben biliyorum!”

Ama nasıl?

“Courtney,” dedim cesaretle, “yemin ederim, kapa çeneni.” Ama bu uyarım durumu sadece daha da kötüleştirdi. Courtney bana zevk alan bir bakış attı. Ah, tamam, anladık benden nefret ediyordu. Gün gibi açıldı, artık saklanmıyordu da. Mint’le önce benim birlikte olmamdan, üniversite yıllarını düşündüklerinde akıllarına *Mint ve Jessica*’nın geliyor olmasından nefret ediyordu.

“Frankie’nin Heather’ı Jack’ten çalmak istediği konusunda hep nasıl şaka yaptığını hatırlar mısınız?”

“Bu zararsız bir şakaydı, değil mi Frank?” Mint, fiziksel olarak onu koruyabilirmiş gibi arkadaşının önüne geçti.

Courtney, “Heather, Frankie ile eve gitti,” dedi. “Sevgililer Balosu’nun olduğu gece, Frankie onu eve götürdü. Polise hiç söylemedim çünkü Jack’in yaptığından çok emindiler. Ama eğer onu son gören kişi Frankie’yse ve sonra kendini öldürmeye çalıştıysa...”

Duymayı beklediğim şeyle o kadar alakasızdı ki ciğerlerimdeki hava bir anda boşaldı.

“Bu doğru mu?” Coop üniversitede öğrendiği tehditkâr hareketi kullanarak bir adım öne geçti. Görünüşe göre, aile hayatı -hukuk hayatı- henüz onu değiştirmemişti.

Coop’un meydan okumasına Frankie, eski Frankie’nin yapacağı gibi karşılık vermek yerine suratını asmıştı. Yanından bir gözyaşı damlıyordu. Tam önümüzde, Phi Delt bodrumunda Francis Kekoa ağlıyordu.

“Ben yaptım,” diye hıçkırdı. “Onu incittim.”

BÖLÜM 12

MAYIS, ÜÇÜNCÜ SINIF

Vakit bizim için bile geç olmuştu. Sarhoş ve yorgunduk, ama yine de Doksanlar partisi için giyilen kostümlerin saçmalıklarından dolayı kafamız iyiydi. Frankie, Heather'ı Phi Delt'in ikinci katından aşağıya taşıyordu -hepimiz çok fazla tekila shot içtikten sonra her zamanki gibi yeterince güçlü olan tek kişi oydu. Jack onun yanında yürüyor, ona göz kulak oluyordu. Caro ve ben, birbiriyle uyumlu Cher ve Dionne mini eteklerimizle grubun önünden yürüyüp merdivenlerden iniyorduk. Ama Coop'a dönüp bakarak gülmekten kendimizi alamıyorduk.

“Sana bir daha asla ama *asla* aynı şekilde bakamayacağım,” dedi Caro, tırabzanı tutarken. “Cidden, bu hâlin sonsuza dek aklımda kalacak.”

Coop sırttı ve saçlarını tutan ışıltılı kelebek klipslerini parmakladı. Kendi beden ölçüsüne uygun bulduğuna inanmadığım pembe, kısa bir gece elbisesi, diz hizasında beyaz çoraplar ve siyah Mary Jane'ler giymişti. “Biliyor musunuz, itiraf etmek gerekirse,” dedi Coop, “muhtemelen her zaman içimde on iki yaşında bir kız vardı, sadece dışarı çıkmayı bekliyordu.”

“Lütfen Phi Delt Evi'nde on iki yaşındaki kızları ikna etmekle ilgili konuşmaktan vazgeç Coop, yoksa seni yeniden yasaklı listesine almak zorunda kalacağım.” Kurt Cobain atle-

ti giymiş olan Jack, Frankie'nin omzunun üzerinden Heather'ı izliyordu. Heather uykulu gözlerini kırptırdı.

Ortaokuldaki hâlimin aynısı gibi ortalıkta dolaşırken Coop'u arzuluyor olmak garipti ama onu istiyordum işte. Göz göze geldik ve sıırttı. "Ah, millet?" Caro'nun sesi, biz merdivenlerin son basamağına geldiğimizde değişmişti. "Burada neler oluyor?"

Ana girişte bizden bir dönem üstte olan kardeşlikten bir grup çocuk duvarda asılı büyük resimlerin önünde toplanmaya başlamıştı. Yaklaştıkça ne yaptıklarının farkına vardım: Danny Grier'in yüzüne kalın X işaretleri çiziyorlardı.

Danny Grier, homoseksüel olduğunu yakın zamanda ilan eden bir Phi Delt kardeşıydı. Bunca yıldır Duquette'te bu durumu ilan eden tanıdığım tek kardeşlik mensubuydu -ki bu sadece onun cesur olduğunu gösteriyordu. İçimden öfke taşıyordu ama daha ben ağzımı bile açmadan Jack öne çıktı.

"Ne yapıyorsunuz?"

Bir an Jack için korkmuştum -Jack çok sevilen biri olsa da üçüncü sınıftı ama onlar son sınıf öğrencisi popüler Phi Delt kardeşleriydiler. Güçlüydüler ve bizden sayıca üstündü. Ama Jack konumunu korudu, başı dikti.

"Neye benziyor?" diye sordu içlerinden biri. Uzun boyluydu ve birinci sınıftayken ondan hoşlandığımı hatırladım -şimdi aklıma gelen bir hoşlanmaydı bu. "Resimleri temizliyoruz."

"2008'deyiz," dedim. "Nasıl bu kadar gericisiniz?"

Coop, "Evet, bu gerici bir saçmalık," dedi. "Aptal tarikatınıza katılmak istemememe şaşmamalı."

"Frankie, hadi ama." İçeri girdiğimizde Danny'nin yüzünü karalamakta olan kardeşlerden biri kaşını kaldırdı. "Arkadaşlarına sahip çık." Jack'e döndü ve "Frankie lanet bir futbol tanrısı. O ne yaptığımızı anlar," dedi.

Frankie'ye döndük. Konuşmalar Heather'ı uyandırmıştı ve şimdi kendi ayakları üzerinde durmuş, başını titreyerek sallıyordu. Frankie silahın namlusuna bakıyor gibiydi. Geril-

miş bir hâlde kardeşlerine cehenneme gitmelerini söylemesini bekliyordum.

Frankie bunun yerine, “Haklılar,” dedi kalın bir sesle. “Danny buraya ait değil. Öyle davranıp bir Phi Delt olamazsın. İşler öyle yürümüyor.”

Sözleri beni göğsümden vurmuştu. Yanımda duran Caro şaşkınlıkla geri döndü.

“*Vay canına Frankie!*” Jack kollarını göğsüne çekti. “Tıpkı baban gibi konuştun. Tebrikler.”

Frankie, Jack’e baktı, yüzünde öfke ve utanç vardı.

Coop telefonunu çıkardı ve Phi Delt’lerin fotoğrafını çekti. Hepsi birden resimlerin olduğu yerden atlayıp küfretmeye ve ellerindeki kalemleri fırlatmaya başladı.

“Neden defolup gitmiyorsunuz,” dedi Coop nazik bir şekilde, “yoksa bu resmi rektöre mi göndereyim?”

“Hey, bak, zarar yoksa ceza da yok,” dedi uzun boylu olan, teslim olmuş bir şekilde ellerini kaldırarak. “Sadece şaka yapan birkaç kişiyiz. Nükleer silaha gerek yok.”

Ardından uzaklaştılar. Birkaç dakika aradıktan sonra temizlik malzemelerini bulduk ve camı temizlemeye başladık. Zor, tınakları parçalayan bir işti ve kimse konuşmuyordu, Frankie’nin sözlerinin şoku hâlâ etkisini sürdürmekteydi.

Resimlerin temizliği bitmeden önce Caro ve ben Heather’ın eve gitmesi gerektiğini düşündük, dolayısıyla onunla birlikte odamıza kadar yürüdük. Hem Heather’ın hem de Caro’nun ışıkları sönene kadar bekledim, sonra yeterince hızlı olduğumu ve Coop’un hâlâ orada olduğunu umarak kardeşlik evine geri döndüm.

Giriş alanı boştu ve temizlik malzemeleri gitmişti. Gece sonu içkilerine dadanmış olabileceğini düşünerek ikinci kata çıktım ama bütün kapılar kilitliydi. Öylesine kontrol etmek için bodrum kapısını açıp merdivenlerden aşağı koştum.

Aşağıya inince donup kaldım. Odanın köşesinde Frankie ve Jack vardı. Jack’in kolları Frankie’nin omuzlarındaydı. Frankie’ye doğru eğilmişti. Frankie’nin gözleri kıpkırmızıydı.

“Kimseye itiraf etmene gerek yok,” dedi Jack, Frankie’nin omuzlarını ovuşturarak. “Sana baskı yapmak değil niyetim. İşin aslı bu konuda konuşacak son insan benim. Ama sen *bunu* yapamazsın. Kendini korumak gibi hissettirse bile gey olduğunu ilan edemezsin. Bu yanlış ve kendinden gizlice nefret etmen beni endişelendiriyor.”

“Nefret etmiyorum. Ben sadece—” Frankie’nin sesi o kadar gergindi ki zar zor duyabiliyordum. “Söylediklerim doğru, değil mi?” Gözlerini kapatarak sıktı. “İkisine de sahip olamam. NFL’de hiç böyle birini gördün mü? Hayır ve benim *oraya girmem gerek*. Hayatım boyunca bu hep böyleydi. Kıçımдан ter akana kadar antrenman yaptım, sağlıklı beslendim. Uyuşturucu kullanmadım. Tümüyle disiplinliydim. NFL’nin istediği gibi olabileyim, babamın yapamadığını yapabileyim diye. Anlamıyorsun. Eğer batırırsam beni öldürür. Babam beni öldürür.”

“Hey,” dedi Jack, gözlerini açana kadar Frankie’nin çenesini tutarak. “Öncelikle, anlıyorum. Sen hiç benim ailemle *tanıştın* mı? İkincisi, lütfen böyle konuşma. Neyle uğraştığını anlıyorum ama bu dünyanın sonu demek değil. Daha büyük bir hayal gücün olmalı.”

Frankie ona kuşkuyla baktı. “Ne yani, sen, ben ve ailem bir arada; büyük ve mutlu bir aile gibi mi? Birlikte ayinlere falan katılıyoruz? Sahilde futbol oynuyoruz?”

Jack omuz silkip Frankie’yi kendine yaklaştırdı. “Neden olmasın? Eğer senin büyük hayal kurma şeklin buysa hadi öyle olsun. “

Frankie içini çekerek gözlerini yukarı doğru kaldırdı. Ama bir saniye sonra gözleri tekrar Jack’in yüzüne bakıyordu. Birbirlerine karşı naziklerdi. “Biliyor musun... seninleyken kendimi çok iyi hissediyorum.”

Arkadaşımın yüzünde hiç böyle bir ifade görmemiştim. Kalbim şefkatle dolmuştu.

Jack eğildi ve Frankie gözlerini kapattı. İşte o anda dank etti, biraz gecikmeli de olsa her şey apaçıktı: Buraya ait değildim. Gitmek için döndüm ama birden ayağım kaydı ve merdivenlerden aşağı yuvarlanmamak için korkuluğu tutarak nefes nefese kaldım.

Jack ve Frankie dönüp benimle yüz yüze geldi.

BÖLÜM 13

GÜNÜMÜZ

Frankie, Heather'a zarar mı vermişti?

Bir anlık bir şok dalgası ve ardından her şey bir anda olmuştu. Caro nefesini tuttu, Courtney “*Seni pislik,*” dedi tiz bir sesle, Coop Frankie’yi radyatöre yapıştırdı ve Mint de ona engel olmadı. Eric, Frankie’nin etrafında yarım ay çizerek elleri arkasında yürüdü.

“Açıkla,” dedi Eric, garip bir sakinlikle.

Courtney, Frankie’yi işaret etti. “Az önce itiraf etti. Polisi arayın!”

“Heather’ı ben öldürmedim,” dedi Frankie başını sallayarak. “Ama... korkunç bir şey yaptım. O gece.”

“Ne yaptın dostum?” Coop, iki elini de saçından geçiriyor, onları dikleştiriyordu. “Doğruyu söyle; kendini özgür bırak.”

“Eğer bunun hakkında konuşacaksak polisleri aramalıyız,” dedi Caro, Frankie’ye bakarak. “Avukatı olmalı.”

Frankie başını salladı. “Bu sırrı çok uzun zamandır saklıyorum.” Eric’e baktı. “Çok özür dilerim.”

“Ne için?” Eric, Frankie’nin önünde yavaşça yürüyor ve onu izliyordu.

“Sevgililer Balosu’nun olduğu gece Heather çok ama çok sarhoş olmuştu. Bilincini kaybetmişti yani. Courtney eve gitmesi gerektiğini söyledi, ben de onu götürdüm.”

Odadaki bütün kafalar Courtney’ye döndü.

“Ah, *hayır*, bana öyle bakmayın. Heather, Jack’e çok kızmıştı. Bütün geceyi unutmak istediğini söyledi. Kıza terapi verdiğimi inkâr etmeyeceğim.” Courtney, saçını omzuna attı. “Ayrıca Frankie için endişelenmem gerektiğini nereden bilebilirdim ki? Sizin o aptal Doğu Evi Yedilisi’nden biriydi o da.”

“İyi iş Courtney,” dedim. “Onu iyi bir arkadaşımıymış gibi eve göndermek.”

“Kapa çenenini. Sen orada bile değildin. Sevgililer Balosu’na geleceğini düşünüyordu ama sen gelmedin.”

Bana vuracakmış gibi geri çekildim ama bu doğrudu -ve bu sadece başlangıçtı.

“Onu eve götürdüğünde ne oldu?” Eric bastırıyordu.

Frankie’nin gözleri karardı. “Onu süitine götürdüm, sıkıntı yoktu. Ama içeri girdiğimizde yatmak istemedi. Konuşmak istiyordu.” Frankie’nin sesi çatallaştı. “Sürekli Jack’in ona nasıl ihanet ettiğinden bahsediyordu. O gece, onu aldattığını söylemişti ve Heather yıkılmıştı. Hep onunla evleneceğini düşünmüştü. Bu konuda konuşmak istememiştim, özellikle de o sarhoşken.”

Gözlerinde acıyla Eric’e baktı. “Onu yatağa yatırmaya çalıştım ama uzanmak istemedi. Sonunda onu Jess’in yatağına yatırdım, en yakın yatak oydu ama bir süre güreştik, sonra düştü ve kafasını vurdu. O zamanlar kötü olduğunu düşünmedim, bana inan lütfen, fakat ne olduğunu öğrendikten sonra endişelenmişim -ya onda beyin sarsıntısına sebep olduysam ve katil geldiğinde karşılık vermesini engellediysem?”

Demek ki Heather bu yüzden benim yatağımdaydı! Hep merak etmişim, farkı anlayamayacak kadar sarhoş olduğunu varsaymışım.

“Bu yüzden mi köprüünün tepesine tırmandın?” Eric’in sesi çelik gibi soğuktu. Frankie konuşurken kıpırdamadı bile. “Heather kafasını vurdu diye mi kendini sorumlu hissettin?”

“Hayır,” dedi Frankie sefil bir şekilde. “Bana söylediği başka bir şeyden dolayı.” Radyatörde oturduğu yerden bana

baktı ve ne söyleyeceğini anladım. “O gece Jack sadece onu aldattığını itiraf etmemişti. Ona biseksüel olduğunu da söylemişti.”

Caro’yla göz göze geldik, tek kaşını kaldırmıştı. Jack ile ilgili bu durum yeni bir şey değildi -polis tarafından aklanıldıktan sonra, gizli saklı olmadan onu bütünüyle tanımamızı istediğini söyleyerek bize bunu anlatmıştı. Ama Jack’in bunu öldüğü gece Heather’a söylemiş olması yeni bir bilgiydi. “Heather’ın bana bunu neden söylediğini bilmiyorum,” diye devam etti Frankie. “Sarhoş olduğu gerçeğinin dışında. Heather’ın fark etmediği şey bunu zaten bildiğimdi. Çünkü Jack’in onu aldattığı kişi bendim.”

İnanılmaz bir sessizlik oldu.

Yapmıştı. Frankie bu sözleri yüksek sesle söylemişti. Onları sevdiğim için bunca yıldır bu sırrı saklamış olmam, yıllardır yapılması gereken doğru şey olduğu için bunu saklamış olmam içimde patlıyordu.

“Sen ve... Jack?” Courtney önüne dünyanın en şaşırtıcı matematik problemi konulmuş gibiydi. “*Birlikte?*”

Coop başını salladı. “Doğru mu anladım? Jack’e âşık olduğun için köprüden mi atlayacaktın? Yaşadıklarını ya da herhangi bir şeyi küçümsemek istemem çünkü babanın nasıl biri olduğunu hatırlıyorum ama bu biraz *Lifetime* filmleri gibi, değil mi? Yani, Jack yakışıklı biriydi. Ondan hoşlanmayan mı vardı?”

Frankie başını salladı. “Ondan değil. Yani evet, o zamanlar çok utanıyordum. İnsanların öğrenmesini engellemek için her şeyi yapardım. Ve sonra Heather -Jack yüzünden kendimi çok suçlu hissettiğim tüm insanların içinden arkadaşım olan Heather- bunun hakkında konuşmak istedi. *Gerçekten* konuşmak istemişti. Benimle ilgili olmayıp Jack’le ilgili olsa da dayanamadım. Sadece konuşmayı kesmesini istiyordum. Üstünü örtmeye çalışıyordum, direniyordu ve sonra düştü.” Islak gözlerle yere baktı. “Heather’ı incittim çünkü beni çok rahatsız

etti, bir dakika daha onunla odada olmak istemedim. Beni dehşete düşüren de buydu. Böyle bir insan olmak istemiyordum. Jack'in kendisi olmaya cesareti varken, ben saklanmak adına bu kadar çabaladığım için Heather'a zarar verdiğimi defalarca düşündüm. Hep babamın bundan haberi olsa benden nefret edeceğini söyleyip durdum ama Jack'in ailesi de benimkiler kadar kötüydü. Ama o yine de bunu yaptı. O gece köprüye gittim çünkü hayatımı düşünüp durdum ve kendim olamazsam mutlu olabileceğim bir yol göremedim. Ama aynı zamanda NFL'den, çabaladığım her şeyden vazgeçecek kadar cesur olmayı hayal bile edemezdim. Jack hep hayal gücümün büyük olmadığını söylerdi ve haklıydı da." Frankie'nin sesinde -bunca yıldan sonra *hâlâ*- aşka yakın bir şeylerin izini duyabiliyordum ta ki boğazını temizleyene kadar. "Bu Jack'in ne yaptığını öğrenmeden önceydi."

Frankie'nin Jack hakkında konuşmasını dinlerken hissettiğim sevgi, rüzgârda bir duman gibi yok oldu. "Bir dakika... Gerçekten Heather'ı öldürdüğünü mü düşünüyorsun? Nasıl biri olduğunu bilmene rağmen?"

Frankie gözlerime baktı. Bitkin görünüyordu. "Bence fikrini değiştirip korkmuş olabilir. Bunu bile anlayabiliyorum."

Frankie sözlerine devam edene kadar kelimeler odada asılı kaldı. "Jack yapmış olmalıydı. Çünkü o yapmadıysa, bu onu sebepsiz yere kaybettim demektir."

Mint duvardan fırladı ve ona doğru yürüdü.

"Bunca zaman," dedi, "sen ve Jack arkamda birlikteydiniz." Frankie onu endişeyle izledi. Neden endişelendiğini biliyordum. Mint onun idolüydü. Söyledikleri Frankie için çok önemliydi. "Babana söyledin mi?" diye sordu Mint. "Takım arkadaşlarına?"

Frankie başını salladı. "Henüz değil. Michael Sam emekli olmadan önce açıklayan tek NFL oyuncusu ve bak ona ne oldu! İnsanlar protesto etti. Kariyeri göz açıp kapayıncaya ka-

dar bitti. Bunun benim de başıma geleceğini düşünüyorum ve ben... bunu riske atamam.”

Mint hiçbir şey söylemedi; sadece takım elbisesinin sivri omuzlarıyla keskin bir dönüş yapıp uzaklaştı.

“Merak ediyorsan otopsi Heather’ın kafasına beş küçük, üç büyük darbe aldığını gösterdi.” Eric ayağını beton zemine vurarak Frankie’nin dikkatini dağıttı. “Ama hiçbirisi sarsıntıya neden olmamıştı.”

Frankie gözlerini kapatıp başını salladı, ağlamamak için çok çabalıyormuş gibi görünüyordu.

“Hepiniz duymuşsunuzdur, Heather herkesin yapacağını aksine, saldırgana karşılık vermemişti. Tırnaklarının altında deri ya da saldırganın kanı yoktu. O odada her yerde düzine-lerce insanın DNA’sı olduğu gerçeğiyle birleşince -sizinki ve benimki dâhil- polisler adli kanıtların çıkmaz sokak olduğunu düşünüyordu.”

Kullanılabilir DNA eksikliğini hepimiz duymuştuk. Bütün kampüs, yeni bir şüpheli olmamasına rağmen onun serbest bırakılmış olmasına yoğunlaşırken, Jack’in suçlamalarının düşürülmesi üzerine kullanılabilir DNA’nın yetersiz olduğu, açığa çıkan şeylerden biriydi.

“Halka açıklanmayan toksikoloji raporu Heather’ın neden karşılık vermediğini açıklıyordu,” dedi Eric. “Vücudu polislerin tanımlayamadığı bir uyuşturucuyla doluydu. Duyularını köreltip tepkilerini yavaşlatmış olabilirdi.”

Uyuşturucu mu? Caro ve ben birbirimize şaşkın bakışlar attık. Bu hiç mantıklı değildi. Biz Heather’ın oda arkadaşlarıydık. Uyuşturucu sorunu olsaydı bilirdik. *Ben* bilirdim.

“Polislerin karşılaştırabileceği en yakın şey, o zamanlar onlara çok fazla sorun yaratan bir uyuşturucuydu. Tweak adında bir sokak uyuşturucusu.”

Tweak. Camın kırıldığını, ayak seslerinin çitirtisini, beni sonsuza dek rahatsız edecek korkunç bir acı çığlığını duydum.

Gözlerinde şiddet, derilerinin altında karanlık uyanan tehlikeli insanlar...

Odanın karşısından bana kimin baktığını görmek için kafamı kaldırmama gerek yoktu. Her zamanki gibi bakışlarının çekimi manyetikti, karşı konulamazdı.

Onunla isteğim dışında göz göze geldim, gözlerindeki o korkunç biliyor olma hâlini görebilmek için zamanında dönmüştüm.

“*Canıma... yetti. Artık!*” Courtney herkesi şaşırtarak bağırmıştı. Atılan bir bira şişesini aldı ve duvara fırlattı, cam parçaları keskin yağmur damlaları gibi dağılmıştı. “Burada durup Heather’ın *bakmadığımı sandığı zamanlarda göğüslerimi dikizleyen* ve cinayetini üstümüze yıkmaya çalışan küçük kardeşini bir saniye daha dinleyemeyeceğim.”

“Court—” diye söze başladı Mint, hayrete düşmüş bir bakışla.

Courtney ona doğru döndü. “Hayır! Bu sapkın oyunu oynamayacağım. Sırada ne var? Ruh çağırma tahtası mı çıkacak? Yalan dedektörü testlerine mi gireceğiz? Heather’ın mezarını mı kazacağız? Ben partiye geri dönüyorum, sen de öyle.” Geri kalanımıza döndü. “Siz pislikler ne isterseniz yapabilirsiniz.”

Eric’in yüzüne yavaş ve tatmin edici bir gülümseme oturdu. Ellerini kaldırdı ve yavaşça alkışladı. “Bravo. Gerçekten heyecan verici bir performans.”

BÖLÜM 14

OCAK, İKİNCİ SINIF

Zamanla, benim gibi Kappa'da olup ikinci en iyi olmaktan mutsuz olan başka kızlar bulunduğunu öğrendim. Hiçbir kız bunu yüksek sesle söylememişti ama yine de birbirimizi bulmuştuk. Chi Omega'yı tahttan indirmek için ilk fırsatımız ikinci sınıfta gerçekleşen yarış oldu. Her şeyimizi ortaya koyduk -Facebook'ta birinci sınıf öğrencilerini saatlerce araştırdık, onlara alkol aldık, yurtlarımızda gizlice yarış partileri verdik, kardeşlik banyolarında sıra beklerken yasak konuşmalara girdik. Yapmamamız gereken her şeyi yaptık. Ayrıca bazen, insanın yapmasıyla yapmaması gerekenler arasındaki boşluğun o dağınık gri alanlardan biri olduğunu ve bunun kullanılabilecek bir şey olduğunu da öğrenmiştim. Tıpkı lise son sınıfta Madison Davies'le okul ikinciliği için kafa kafaya yarıştığım zamanlardaki gibi. Mükemmel bukleleri ve en seksi kız statüsüyle Madison'ın ayrıca zeki de olması beni dehşete düşürüyordu. Sınıf sıralaması kış finallerinde başa baştı. Güz dönemi sonunda hangi sıralamada olursak üniversite başvurularında onları kullanacaktık. Harvard'a başvurumu bu sıralamayla yapacaktım.

Kış tatilinden bir gün önce yapılan son sınavdı. Son sınıf sınavları için kapatılmış olan kütüphanedeydik. Diğer öğrenciler doksan dakika boyunca iç çekip ardından kalemlerini toplayıp sınav kâğıtlarını teslim ettiler. Madison'la ikimiz son

dakikaya kadar sınavda kalmıştık. Sonunda Madison ayağa kalkıp sayfalarını karıştırdı ve bana gülümsedi -sadece kendinden emin bir sırıtış değil, kilise kıyafetleri içinde her şeyi bilen, kendinden emin bir sırıtıştı bu.

Kendinden memnun bir havayla hareket ederken elindeki kâğıt yığınının yere düşen ve gözetmen masasının altına kayan kâğıdı fark etmedi. Onu almak için eğilmek yerine, sınav kâğıdını gözetmene teslim etti ve kapıdan fırladı.

Son cevap şikkını da işaretleyip kâğıtlarımı dikkatle topladım, ayağa kalktım ve kâğıtlarımı almak için uzanan gözetmene doğru yürümeye başladım. Bir an tereddüt ettim. Bir kaşını kaldırdı.

Madison'ın yerdeki sınav kâğıdına, masanın altından bir teslim bayrağı gibi çıkmış küçük bir üçgen biçimindeki beyaz kâğıda göz ucuyla baktım.

Sonra gülümsedim ve gözetmene kâğıtlarımı verdim. İyi bir kış tatili geçirmemi diledi, evraklarımı çantasına yerleştirdi ve mırıldanarak çıktı. Kadın gözden kaybolana dek sessizce izledim.

Sınıf ikincisi olmuşum.

Çok kolay olmuştu -geriye dönüp baktığımda öyle düşünmüştüm. Daha kolay olamazdı: Kâğıdı bul. Gözetmene her şey normalmiş gibi kocaman bir gülümsemeyle bak. Ve sonra *hiçbir şey yapma*. Sessiz kal. Bu kadar az çabayla maksimum etki. Bunu yapmak eski, sıcak bir cübbeyi giymek gibi rahat olmuştu.

Geriye baktığımda düşündüğüm ikinci şeyse şuydu: İkincilik için savaşmak zorunda kalmam ne kadar da zavalılıcaydı!

Ama Chi O ile rekabet ikincilik için değildi. Birincilik içindi. *En iyisi için*. Ve dürüst olmak gerekirse intikam içindi.

Caro, ikinci sınıftaki rekabetçiliğim konusunda benimle alay etmişti. Diğer kızlarla geçirdiğim zamanı kıskandığından şüpheleniyordum. Caro böyleydi -ayrılmaz ikili gibi kalmaya çalışıyordu, Doğu Evi Yedilisi'nden başka insanlarla geçirdi-

ğimiz her zamana kıızıyordu. Yalnız kalmamak için *her şeyi* yapabileceğini fark etmişim -gerçekten, her şeyi hatta Frankie'nin futbol antrenmanını izlemeye bile giderdi. Bazen durup düşündüğümde Mint'le çıkıp Caro'yu geride bıraktığım için kendimi kötü hissediyordum, tıpkı Heather'ın Jack'le çıkması gibi.

Ama diğer zamanlarda yalnız kalmaya ihtiyacım vardı. İkinci sınıf yarışı da onlardan biriydi. Birinci sınıftaki kızların içinde en göze çarpan kişi Amber Van Swann'dı. Zengindi, güzeldi, mükemmel giyiniyordu ve son sınıflardan bir Phi Delt'le çıkıyordu. Kampüsteki bir numaralı çömezdi. Onu o kadar çok istemişim ki -Heather'la arkadaş olduğum için Chi O'ların da onu istediğini biliyordum. Heather, işleri dostça tutmak için yarıştan bahsetmeme kuralı koymuştu ama *yine* de... Biliyordum.

Sonra Kabul Günü'nden önceki gece geldi -aday listemizi aldığımız gece. Her şeye rağmen, onca çabamıza rağmen Amber Van Swann bu listede yoktu. Chi O'yu seçmişti. Kabul gününde Kappa'nın önündeki çimenlikte durup arkadaşlarım ve ben onu Chi O verandasına koşarken ve çığlık atan kızlara sarılırken izledik. Bu kargaşanın merkezindeyse birbirleriyle eş, altın folyodan taçları ve pembe otrişleriyle Courtney ve Heather vardı.

Ne gösteri ama! Neredeyse Heather'ın sesini duyabiliyordum: *Sıradan insanlara sataşmayı kes.*

Orada durup başlarından taçlarını koparıp aldığımı, elimi kaldırıp sivri uçlara eriştiğimi, sarı saçlarını çektiğimi ve ikisine de zarar verdiğimi hayal ettim. En az benim kadar ikinclikten nefret eden arkadaşım Kristin'e dönerek titredim ve görüntüyü gözümünden uzaklaştırdım.

Bana baktı ve sıfır tonlamalı bir sesle "Amber Van Swann'ın seks kaseti var," dedi.

Bir an bakakaldım. "Göster bana."

O gece, üçümüz Kristin'in yurt odasında oturmuş, masaüstü bilgisayarının etrafında toplanmıştık -ben, Kristin ve beni takip etmekte ısrarcı olan Caro. Kristin önce çözünürlüğü düşük, sonra çok ama çok netleşen bir video açtı. Amber Van Swann ve Phi Delt'ten erkek arkadaşı başrolde. Oldukça gürültülüler.

"Bunu nasıl aldın?" diye sordu Caro, video bitip gözlerini açtığı anda.

Kristin omuz silkti. "Amber erkek arkadaşına göndermiş ve o da videoyu geçen hafta sonu takıldığım bir Phi Delt'e gönderdi. Bana şaka olarak gösterdi ve ben de bana iletmesini istedim. Basit oldu."

"Bu korkunç," dedi Caro.

"Gerçekten öyle," diye kabul ettim. "Bugünlerde neyi kayda aldığınıza çok dikkat etmelisiniz. Ne düşünüyorsunuz Kristin?"

Kristin, "Oldukça açık," dedi. "İsimsiz olarak juicycampus'a gönderiyoruz."

"Ne?" Caro sıçramıştı. "Bu yasa dışı değil mi?"

"Çok iyi bir soru." Kristin'e gözlerimi kısarak baktım. "On sekiz yaşında, bu yüzden çocuk pornosu değil ama başka yasalar var mı?"

"Bazı eyaletlerde var. Ama Kuzey Carolina'da yok."

"Hmm." Çeneme dokundum.

Caro bir bana bir Kristin'e bakıyordu ve kaşları şimdiye dek gördüğüm en yüksek seviyeye kalkmıştı. "Kutsal olan her şeyin aşkı için, bana bunu gerçekten düşündüğünü söyleme. Yapmamız gereken, videonun her kopyasını bulup silmek. Bu kız dayanışması."

"Ah öyle mi?" diye sordum. "Amber'in bana Kappa'yı seçeceğine söz vermesi için ona Nelly Furtado konserine bilet ve bütün bir dönem boyunca alkol almam kız dayanışması mıydı? *Borcunu ödeyemediğim bir kredi kartıyla hem de!*" diye ekledim sessizce. "Courtney'nin bakmadığımı düşündü-

ğü her seferinde kendini Mint'in üzerine atması kız dayanışması mı?"

Caro pembeleşti. Demek o da fark etmişti.

"Ya da -üzgünüm onu sevdiğimi biliyorsun ama- Heather'ın *devamlı öylesine*, hepimizin kazanmak istediğini bildiği hâlde son beş Sevgililer Balosu kazananlarının Phi Delt ve Chi O'lar olduğunu söylemesi? Bu da kız dayanışması mı?"

Kristin burnunu çekti. "Ya da Courtney'nin Emma Davis'e bir erkek arkadaş edinebilmesi için kilo vermesi gerektiğini söylemesi, hem de Emma'nın tiroid sorunu olduğunu bildiği hâlde! Peki annesinin Çin'den aldığı diyet haplarından kullandığı için Courtney'nin sıska olduğu gerçeğine ne dersin?"

"Bunların *hiçbiri* iyi şeyler değil," diye bağırdı Caro. "Özellikle Courtney'nin hapları. Bu şeyler evet hızlı bir şekilde işe yarar ama onu delirtiyor ve çok zayıflatıyor. Bunları ona annesinin alıyor olması üzücü. Ama Chi O'dan intikam almak için zavallı bir birinci sınıf öğrencisinin seks kasetini yayımlamak daha da kötü." O bilindik Caroline Rodriguez suçlayıcı bakışlarının tüm baskısını bana yöneltti. "Lütfen bunu anladığınızı söyle. Hepiniz Leydi Macbeth'e dönüştünüz ve bu beni korkutuyor." Kristin'in penceresinin dışında, güneş çelik grisi gökyüzünü aydınlatmaya ve yerdeki karların yarısını ısıtmaya başlamıştı. Bir kuş ötmeye başladı.

Bir nefes aldım. "Caro haklı. Bu yanlış. Ve yakalanabiliriz. Üzgünüm K." Kristin sadece omuz silkti.

"Tanrı'ya şükür," dedi Caro alnını ellerine dayayarak.

Caro ve ben yurt odamıza geri döndük, mısır patlattık ve *Felicity*'yi izledik. İki gün sonra, Amber Van Swann'ın seks kaseti isimsiz bir numaradan kardeşlik üyelerine gönderilmişti; onlardan arkadaşlarına geçti, onlar da kendi arkadaşlarına gönderdi ve bir hafta içinde bütün okula yayılmıştı.

Amber yıkılmıştı. Odasından çıkamadı. Ailesi okulu dava etmekle tehdit etti ancak yönetimin gerçekten yapabileceği hiçbir şey yoktu ve Amber, ailesinin sızıntının en muhtemel

kaynağı olan erkek arkadaşının peşine düşmesine izin vermemiştir. Dönem bitmeden önce Duquette'ten başka bir okula geçiş yaptı ve aylar boyunca -birkaç muhteşem ay boyunca- tüm kampüs Chi O'ları *seks kaseti kızları* olarak adlandırdı. Heather çok öfkeliydi. Courtney, Amber'in adını yüksek sesle söylemeyi reddediyordu.

Caro'nun tadı kaçmıştı. Bir süre dışarı çıkmak istemedi, doksanlar şovlarını izlemek istemedi, kütüphanede tek başına ders çalıştı. Ama doğru ve yanlış hakkındaki tüm konuşmalarına rağmen, bir kere bile bildiklerimizle rektöre gitmemiz konusunda ısrar etmedi.

Açıkçası dehşete düşmüştüm. Ama görüntülerin sızdığı gün, ilk düşüncem -elimde olmadan- bazen, tam olarak istediğini elde etmek için parmağını bile oynatmana gerek kalmasıydı. Bazen tek yapman gereken arkana yaslanıp *hiçbir şey yapmamaktı* ve her şey bu kadar kolaydı.

Elbette, bu düşünceyi kafamdan sildim.

BÖLÜM 15

GÜNÜMÜZ

Resmen koşarak perili Phi Delt evinden kaçtık; ışıklı, müzikli ve güvenli olan beyaz çadıra dönme telaşı içindeydik. Konuşmuyorduk -bunu daha sonraya yani dayanabileceğimiz, zarar görmüş ve dedektifliğe soyunmuş erkek kardeş Eric'in görüntüsü zihinlerimizde canlılığını yitirdiği zamana bırakmıştık. Şimdilik hareket hâlindeydik, kalplerimiz hızla atıyor, nefes almakta zorlanıyorduk.

Çadır ileride belirmişken Frankie sarsılarak durdu. "İçeri girmeyeceğim."

Caro o kadar sert fren yaptı ki neredeyse düşecekti. "Ne... Neden?"

"Oraya, Eric'in yanına mı? Böyle olmasını beklemiyordum..." Frankie nefesini tuttu ve önce gözlerine, sonra hızla uzağa baktı. "Size söylediğimde farklı olmasını istemiştim. Heather ve o suçlamalarla çevrelenmiş bir hâlde değilken. Çok fazlaydı. Ve şimdi... bilmiyorum. Partiye geri dönüp bütün bunlar olmamış gibi davranamam."

"Seni önemsiyoruz Frankie," dedim sessizce. "Seni destekliyoruz. Kimi sevdiğin hiçbir şeyi değiştirmez. Biz Doğu Evi-" Sesim kesilmişti. Doğu Evi Yedilisi değildik. Heather ya da Jack olmadan değildik; Eric *sırlar* kelimesini söylediğinden beri birbirimize bakış şeklimizden dolayı değildik.

Caro Frankie'ye doğru atıldı ve onu sert bir şekilde kucakladı. "Hey," dedi geri sıçrayarak. "Seni seviyoruz." Caro'nun sözleri kafasını ceketine gömdüğü için boğuk çıkıyordu. "Gitme."

"Caro haklı," dedi Coop. "Et kafalı olsan bile seni seviyoruz."

Bir sorun vardı -Coop kaygısız olmaya çalışıyordu ama davranışları öyle değildi. Onu incelemeye başladım. Yüzü gergindi. Kaygılıydı. Eric kötü anıları karıştırmıştı elbette ama bu daha derin bir şey gibiydi...

Frankie yüzlerimizi inceledi, gözleri kaldırıma kilitlenmiş Mint'e gelene kadar yüzü aydınlıktı. Frankie'nin gülümsemesi söndü. "Evet, şey... Yine de yatsam daha iyi olur. Yarın geçit törenim var."

Caro onu omuzlarından tuttu. "Frankie Kekoa, Mezunlar Geçit Töreni'nin şefi. Bizi gururlandırıyor."

Caro'yu silkerek kendisinden uzaklaştırdı. "Ben sadece, profesyonel olan ilk Duquette oyuncusuyum. Yine de teşekkürler. Yarın görüşürüz." Hâlâ göz teması kurmayan Mint'e son bir kez daha bakış atıp ardından karanlıkta kaybolup kaçarak uzaklaştı.

"Tanrı'm, eğer oradaysan lütfen bana bu sefil turda yaşananları unutmam için yedi votka toniğin gücünü ver." Courtney ince topuklarının üzerinde döndü ve her adımda otları tekmeleyerek uzaklaştı. "Peşimden geldiğinizi duyamıyorum," diye seslendi.

Frankie'nin yönüne son bir bakış atıp onu takip ettik.

Ya kardeşlik evinin sessiz, ürkütücü bodrumunda çok uzun süre kalmıştık ya da 2009 Mezunları biz yokken sarhoş olmuştu. Her iki durumda da çadırın içindeki gürültü azami seviyeye çıkmıştı. Eric'i geride bırakıp partinin güvenli ortamına geri döndüğümüzde planımı, burada olma sebebimi hatırladım. Bunu hâlen yapabilirdim. Herkes oradaydı ve Jessica Miller 2.0'ı deneyimlemeye hazırdı. Her şeyi düzeltebilirdim.

Courtney, Chi O çemberine kaçmıştı ama şaşırtıcı bir şekilde Mint onu takip etmedi. Onun yerine bana döndü. “Hâlâ kırmızı şarap mı?”

Gözlerimi kırptım. “Olur.”

“Hemen dönerim.” Bara doğru ilerledi.

Mint karısına katılmak yerine gerçekten bana içki mi alıyordu? Etrafa bakınıp bir tanık aradım ama kimseyi bulamadım. Caro ve Coop nereye gitmişti? Onları bir köşede durup ateşli bir konuşma yaparken görene kadar kalabalığı taradım. Caro hararetliydi; Coop bir milyon mil ötedeymiş gibi görünüyordu. Midem sıkıştı.

Mint tekrar gelip de bana bir bardak uzatırken yanından geçip gitmeli miyim diye düşünmeye başlamıştım.

“Özlenmeyeceğine emin misin?” diyerek Courtney’nin olduğu tarafı işaret ettim. “Biraz sinirli -sanırım Eric yüzünden. Daha önce de görmüştüm. Gittiğimi fark etmeden önce beş dakikam daha var.” Mint içkisinden bir yudum aldı. “Ayrıca seninle konuşmak istedim. Konuşmayı özledim.”

Neredeyse şarabımı fişkırtacaktım ama tam zamanında kendimi tutup zarif bir öğürme sesi çıkardım.

Mint’in mavi gözlerinin köşeleri, gülümserken kırışmıştı. “Böyle bir sürpriz karşısında kendimi kötü hissediyorum.”

Neler oluyordu? Eski Mint’e bakıyordum sanki -nazik, zeki Mint, cesur lider. Zamanda geriye yolculuk yapıp kaybetmişim ve kaybetmişim için üzüldüğüm biriyle konuşmak için bir şans daha elde etmek gibiydi. Söylemek istediğim o kadar çok şey, bana verilen o geçici pencereye sığacak o kadar çok soru vardı ki! *Hiç pişman oldun mu? Onu gerçekten seviyor musun? Beni terk etmene sebep olacak ne yaptım?*

Ama eski Mint’le ne kadar zamanım olduğunu bilmiyordum. Uğruna her şeyi yapabileceğim o sevdiğim çocuk... Pencere şimdi bile kapanıyor olabilirdi. “Ben de... çok özledim.” Yutkundum ve boğazımı temizledim. “Eric’in nasıl bu hâle geldiğini anlayamıyorum. Mezun olduk ve onu hiç kontrol et-

medik. Onu burada, kardeşinin öldüğü yerde terk ettik.” Kafamı salladım. “Kendimi kötü bir abla gibi hissediyorum. Bu tuhaf mı?”

“Tuhaf değil. Ama Jess, Eric kafayı yemiş. Keder onu delirtti mi yoksa başından beri öyle miydi bilmiyorum ama bodrumdaki o adam sinirli değildi. Bir çeşit kedi fare oyunu oynuyordu.”

Yavaşça başımı salladım. “Birimiz ailesine ulaşmalı, durumu bilip bilmediklerini anlamalıyız. Hey—” Koluna vurdum. “Ayrıca Frankie’yle aranızda neler oluyor?”

Mint’in gözleri karardı. “Ne?”

“Görmedim sanma. Onu görmezden geliyor, cezalandırıyordun. Bunu nasıl yaparsın? Gerçekten o kadar mı rahatsız oldun?” -Frankie’nin izni olmadan Frankie’yi ifşa etmek istemediğim için sesimi alçalttım: “Frankie’nin eş cinsel olmasından mı?”

“Hayır, elbette değilim.” Mint viskisinden koca bir yudum aldı ve ağzını elinin tersiyle sildi. “Frankie’nin kiminle çıktığı umurumda değil. Ama o bana *yalan söyledi*. Yıllarca hem de.” Mint’in sesi yükselmişti. Etrafa baktım ama kimse bakmıyordu. “En iyi arkadaş olmamız gerekiyordu ama o ve Jack bunca zaman arkamdan iş çevirdi. Bu beni ne yapar biliyor musun? Enayi! Gerçek dostları olmayan bir ezik! İnsanların sana bunu yapmasına izin veremezsin, yoksa bir bakmışsın, yürüyen bir şakaya dönmüşsün.”

Tanrı’ım! “Sen baban değilsin Mint. Frankie de annen değil. Kimse sana ihanet etmiyor ya da erkekliğini elinden almıyor. Bu olay seninle ilgili bile değil.”

Gözleri parladı, rengi yanaklarına taşıyordu. “Benimle ilgili değil ha? Frankie bize söylediğinde pek şaşırılmış görünmüyordun. Ve eğer zaten biliyorsan, bu Frankie’nin bana özellikle söylememeyi seçtiği anlamına geliyor.”

Ellerimi kalçalarımın altına koydum. “Ah, *neden acaba?*”

Göz açıp kapayıncaya kadar Mint'in öfkesi sakın bir maskeye dönüştü. Ama gözleri onu ele veriyordu –çakmak taşı kadar sert ve soğuktu. “Babamla ilgili hikâyeyi bildiğini unutmuşum.”

Ellerimi indirdim. “Evet, eskiden arkadaştık.” Derin bir nefes aldım. “Bu arada onun için üzgünüm. Bunu geçen sene sana söylemeliydim.”

Mint'in bakışları omzuma odaklandı. “Zaten yıllardır eskisi gibi değildi. Sonunda ölmesi bir lütuftu. Sefil ve yalnız, hak ettiği gibi.”

Mint'in babası, düşmüş bir devdi. Mütevazı bir kahramandı. Mint'in yüzünde, çenesini sıkmasında, sesinin dikenli telinde çok fazla öfke vardı. Öfkenin üzerine konumlanmış o kadar çok incinmişlik ve kırgınlık vardı ki! Yüzeyin altı metre altına bile gömülü değildi. İltihaplanmıştı.

Elimi omzuna koydum. Muhteşem bir ipek, keskin hatlı çizgiler.

Bana baktı. “Eskiden arkadaştan daha fazlasıydık, hatırlıyor musun?”

Nefesim kesildi.

“Mint?” Bir anda ortaya çıkan Courtney, ben elimi çekene kadar Mint'in omzunda duran koluma baktı. Etrafımızdaki insanların kıkırdamalarını duyabiliyordum.

Belki de eski Mint'e bu kadar yaklaşmış olmanın ve bunu koparıp almış olmasının hayal kırıklığıydı fakat kelimeler onları kontrol edemedi ağzımdan çıktı. “Ah, ne güzel. Herkesin en sevdiği kişi geri döndü.”

Çimlerin arasında biraz tökezledi ama dengesini toplamayı başardı. “Biliyor musun Jessica? Adil bir şekilde kaybettin.” Sesini yükseltti, sesi her zamankinden daha sarhoş geliyordu. “Beni duyuyor musun? *Sen. Kaybettin.* Anla artık bunu.”

Kelimeler göğsüme bıçak gibi saplandı. Bir yerlerden kıkırdama sesi duydum ve etrafa bakındım, alaycı gözlerin bana baktıklarını görmeyi bekliyordum. Herkes bakıyordu ama

bana değil, Courtney'ye. Sınıf arkadaşlarımız o yalpalarken fısıldıyor ve ona işaret ediyordu. Şaşırtıcı bir şekilde yüzlerindeki bakışlar nazik değildi.

Onu desteklemiyorlardı. Belki de beklediğim an buydu.

Omuzlarımı düzelttim. "Ben mi aşayım? Üniversitedeki erkek arkadaşım beni seninle aldattı, seninle evlendi ve on yıl sonra bu konuda böbürleniyor musun? Bunun seni ne kadar iğrenç gösterdiğini görmüyor musun? Senin için üzülüyorum Court. Hayatında ne kadar az şey oldu ki hâlâ buna takıntılısın?"

Fısıltılar daha da yükseldi; birinin usulca güldüğünü duyduğumu sandım. Courtney'nin gözleri büyüdü. Elleri iki yanında titriyordu ve sabit durmaları için onları tuttu. Sadece sarhoş muydu? Mint'in sözleri geldi aklıma. *Biraz sinirli-sanırım Eric yüzünden.* Hayır -daha büyük bir şey olduğunu anlayabiliyordum. Bu adil bir dövüş değildi. Ama kazanıyordum, her şeyi tersine çeviriyordum. Ve onu bir kez olsun tek başıma yenmek için yanıp tutuşuyordum. Ben de devam ettim. Sıradan olana sataştım.

"Birisi bana bir keresinde senin bütün o tasarımcı kıyafetlerinin ve sürtüklüğünün altında, umutsuzca sevmek isteyen güvensiz küçük bir kız olduğunu söylemişti. Sanırım sonunda bunu anlayabiliyorum. Sorun değil Courtney. Anladık. Saldırmayı bırak."

Artık kimse kahkahasını gizlemeye çalışmıyordu ya da fısıldamaya zahmet etmiyordu. Kalabalığın arasında adımın geçtiğini duydum; insanlar onaylarcasına başlarını sallıyorlardı.

Vay anasını! Aslında kahraman bendim ve kötü adam da Courtney'ydi.

Yüzü elbisesi kadar kıpkırmızı olmuştu. Cevap vermek yerine başını eğdi ve kalabalığı itekleyerek kendisi için yol açmaya zorladı. Mint onun peşinden giderek beni yalnız bıraktı ama hiç önemli değildi çünkü bir sessizlik sonrası, belli belir-

siz tanıdık görünen biri -Brittany Lowell, Pi Phi, belki?- kadehini bana kaldırdı, ben de benimkini cevap olarak kaldırdım. Ve sonra etrafım gülen, sempati dileklerini ileten ve elbisemi sevdiklerini söyleyen insanlarla dolup taşı. *Jessica Miller, bu inanılmazdı. Jessica Miller, çok cesursun. Courtney yıllardır herkese kötü davranıyordu ve bunu hak etmişti.*

Doğrudan Mezunlar Toplantısı fantezilerimden oluşan bir sahneydi, hayallerime o kadar yakındı ki bunu gerçekten yaşamış olmak gerçeküstü hissettirdi.

Şaşırtıcı bir şekilde Mint kalabalığının arasından geri döndü ve herkes varlığına sessiz bir cevap verir gibi bilinçsizce ona yol açtı. Elini belime koyup beni kendine yaklaştıırken ağzı kulağıma hafifçe degecek şekilde eğildi. Gözlerimi kapadım. *Bu bir rüyaydı.*

“Bunun için üzgünüm. Courtney’nin yalnız kalmaya ihtiyacı var.” Başını hafifçe kaldırdı, göz göze geldik ve vücudum ateş böcekleri gibi gecenin karanlığına dağılan binlerce kıvılcıma boğuldu. Bu o eski büyüydü. Onun çekimi ve çekim gücüydü. “Gel, konuşalım?..”

Mint’in omzunun üzerinden bir hareket gözüme çarptı. Coop çadırın dışında tek başına bizi izliyordu, Caro görünürde yoktu. Nereye gidiyordu? Önsezi ateşböceklerini boğmuştu.

Mint’e baktım. Yüzü o kadar yakındı ki on dört yaşındayken hayal ettiğim bir prens gibi acı verici derecede güzeldi. Altın çocuk, sevdiğim ilk çocuk. Bu anı o kadar çok istiyordum ki defalarca zihnimde canlandırmıştım. Telafi gibi bir şeydi, kulağıma tekrar ve tekrar fısıldayan bir ayın gibiydi: *Haklıydın. Haklıydın. Haklıydın.*

Sonra Coop’a baktım, ağaçların arasında kaybolurken omuzları gerginlikle kamburlaşıyordu. Pek de iyi şeyler vadedmiyordu.

Mint’le mi kalmalıyım, Coop’a mı gitmeliydim?

BÖLÜM 16

ÜNİVERSİTEDEN BİR YIL SONRA

Mint evlenme teklifi yapacaktı. Bunu iliklerime kadar hissedebiliyordum. Mezuniyetten sonraki yıl boyunca izleyeceğimi düşündüğüm yolların aniden kapanmış olanlarından uzaklaşmak için, kendimi yeniden yaratmak için uğraştım. Yeni bir kariyer bulmalıydım -tam da iş fırsatları herkes için, tüm ülke için azalmışken- ve ailemin içi boş, yeni şekline uyum sağlayıp Doğu Evi Yedilisi'nin kalıntılarıyla boğuşuyordum. Bir yıl boyunca, Mint iyi olan tek şeydi.

Heather öldükten bir hafta sonra kapıma geldiği günden itibaren dizlerinin üstüne çökmüş, hassas ve kederli ve hayatta olduğum için minnettar -ve Heather'a ihanet ettiği düşüncesiyle suçluluk duygusuyla doluydu. Kendi suçlu kalbim erimişti. Birçok ihanetimi gömdüm ve ilişkimiz her zamankinden daha da güçlendi. Arkadaşlarımızın geri kalanı birbirinden uzaklaşırken biz birbirimize tutunduk, ayrılmazdık.

Heather'ın ölümü korkunç bir şeydi, karanlık bir uçurum hayatımıza girmişti, sefalet ve suçluluk doğurmuştu. İşlerin tekrar normal, iyi ve her şeyin dürüstçe olmasını istiyordum. Güneş ışığının altında hayatıma devam etmek istiyordum.

Mint güneşin ta kendisiydi. New York'a taşınmıştık, Mint hukuk fakültesine başlamıştı; bense diğer bütün seçeneklerim yok olduğundan benim için en prestijli seçenek olan Col-dwell'de başlangıç seviyesinde bir işe başlamıştım. Zor bir yıl

olmuştu ama Duquette'teki ilk Mezunlar Toplantısı'nı yeni atlatmıştık; iyi anıların kötü, yenilenmiş dostluklardan daha ağır bastığını kanıtlıyorduk. Hayat yine umutla dolmuştu ve şimdi burada, en sevdiğim restoranda akşam yemeğine çıkmıştık. Restoran o kadar pahalıydı ki Mint hesabı ödediğinde kendimi minnettar hissettim. Kutlanacak bir şey yoktu, burada olmamız için gerçek bir sebep yoktu. Bu da demek oluyordu ki...

Mint yüksek sırtlı sandalyesinde karşımda oturuyordu. Restoranın loş aydınlatması, yüzünü sıcak teni, keyif verici çizgileri ve yumuşak gölgeleriyle bir yağlı boya tablosuna dönüştürmüştü. Elimi tuttu.

“Sana bir şey söylemek istiyorum. Önemli.”

Kalbim kabardı ve parmaklarını sıktım. Bütün gece cekeyine bakıp yüzüğü nereye sakladığını düşünmüştüm.

“Jess, seni sevdiğimi biliyorsun. Birinci sınıftan beri sevdim.”

“Ben de seni seviyorum,” dedim nefes nefese konuştuğumu umursamadan. “Ve bu yıl şehirde iyi geçti. Beklediğimden daha iyi.”

Başımı salladım.

Derin bir nefes aldı. “Ama mesele şu ki bunun yürüyebileceğini sanmıyorum.” Bakakaldım, kafam karışmıştı.

“Sahip olduklarımız için her zaman minnettar olacağım ama... sanırım uzun zaman önce bitmesi gereken bir şeyi canlı tutmaya çalışıyorum.”

Sonunda jeton düşmeye başladı. “Ne?” diye fısıldadım.

Elini saçlarının arasında dolaştırdı. “Bir şey itiraf etmeliyim?” Sert bir şekilde yutkundu, ağlamaklı olmasının başlangıcı olarak kabul ettiğim bir şeydi bu.

“Seni aldattım Jess! Mezunlar Toplantısı'nda. Cumartesi gecesi, geri döndüğümde Frankie'nin otelinde kaldığımı söylediğim zamanı hatırlıyor musun?”

En ufak bir şekilde dahi hareket edemiyordum. Sanki bu anın bir parçası olmayı reddetmek, her şeyin ilerlemesini engelleyebilirmiş gibi.

“Gerçek şu ki çok sarhoş oldum. Barlardan sonra bir grup insanla Wendy’s’e gittim ve -açıkçası bununla gurur duymuyorum- ama Courtney’yle takıldım. Tuvalette. Sonra onun oteline gittik.”

Hayır, Courtney olamaz. Courtney hariç kim olursa olsun!

“Bir süredir ondan hoşlanıyorum sanırım,” diye devam etti Mint bıçağı daha da derinlere saplayarak. “Üniversitede sanırım ondan hoşlanıyordum fakat hiçbir hamle yapmadım çünkü seninle birlikteydim. Ama şimdi harekete geçmek istiyorum.”

Elimdeki çatal parmaklarımdan kaydı ve tabağa çarptı. “Ne diyorsun sen?”

Mint’in gözleri yaşlarla doldu. Mint’in ağladığını o kadar az görmüştüm ki sayısı bir elimin parmaklarını geçmezdi. Şaşkınlık sisini delip geçen bu görüntü o anı gerçek kılıyordu. “Çok üzgünüm Jess. Bu veya diğer her şey için senden ne kadar özür dilesem az. O kadar suçluluk duyuyorum ki yapamıyorum...” Titrek bir nefes aldı. “Ama ayrılmam gerek. En iyisi bu.”

Panik duygusunun soğukluğu kalbimi ele geçirerek parçalamaya başlamıştı. “Hayır,” dedim gözlerim yaşlarla dolarak. “Bunu yapma. Benden ayrılma.”

“Ama seni aldattım,” dedi Mint, sesini alçaltarak ve şimdi benimki yükseliyordu. “Courtney’yle.”

O anda her şey netleşti. Tam olarak skorun ne olduğu, tam olarak ne yapmam gerektiği, ne olmadan yaşayabileceğim ve yaşayamayacağım. Mint’i kaybedemezdim. Mint, birinci sınıfta bana bakıp gülümseyen ve *beni birine dönüştüren kişiydi*. Onu elimde tutmalıydım. “Seni affediyorum,” dedim. “Bunun bir önemi yok. Bunun da üstesinden geliriz. Hiçbir

şey olmamış gibi devam ederiz. Yemin ederim, bunu asla sana karşı kullanmayacağım. Lütfen beni bırakma.”

Alçalmıştım, döşeme tahtalarını tırmalıyordum, kaldırıma çıkmak için basılan çamurlu bir su birikintisiydim ama umurumda değildi. Çaresizlik, içimde tehlikeli bir biçimde vızılıyordu. Çılgılık atabilirdim, masayı fırlatıp atabilirdim. Bunu durdurmak için her şeyi yapardım.

Mint bunu gözlerimde okuyabiliyordu. Masadan geriye çekildi. “Jessica, deli gibi davranıyorsun.” Restoranda bize doğru dönen kafalara baktı. “Burada daha kolay olacağını düşünmüştüm ama yanılmışım. Yapma lütfen.” Beni zorla kaldırmaya çalıştı ama kendimi sandalyeye iyice yapıştırarak geriye çekiyordum.

“Jessica,” diye tısladı gözleri büyüyerek. “Neden böyle davranıyorsun? Bu zavalıca. Kalk. Gidelim.”

Hayır, hayır, hayır. Eğer oradan gidersek her şeyin biteceğine emindim. Mint’i kaybedebilirdim, kendimi kaybedebilirdim. Zaten pek çok şeyi kaybetmiştim. Daha fazla şey kaybetmeyi göze alamazdım.

Bu yüzden korkunç bir şey yaptım. Sandalyeden dizlerime kadar kayarak ellerimi birbirine birleştirdim. Restorandaki herkes sustu, dikkatlerini yalvaran kızın gösterisine vermişlerdi.

“Lütfen,” diye bağırdım, sesim gözyaşlarıyla boğuklaştı. “Lütfen beni kabul et. Lütfen beni bırakma. Lütfen beni sev. Her şeyi yaparım.”

Daha da aşağı, aşağı, aşağı inmiştim.

Hayatımın geri kalanında, sonunda gerçekten kim olduğumu gören Mint’in gözlerindeki korku ve tikslenme ifadesini unutamayacaktım.

BÖLÜM 17

GÜNÜMÜZ

Coop'un peşinden ağaçların arasına dalmıştım, çimler topuklarıma batıyordu. İliklerime kadar bir şeylerin yanlış olduğunu biliyordum, bu yüzden Mint'in inanamayan yüz ifadesini görmezden gelerek çadırdan çıkmıştım. Kendimi ne yaptığımı düşünmemeye zorluyordum -her şeyin yerli yerine oturduğu anda hayallerimdeki o anı geride bırakmıştım.

Partinin ışıklarından uzaklaşıp kampüsün karanlık kalbine doğru gidiyordum. *Seni, bedenini ve ruhunu değiştireceğiz*; o eski Duquette sloganının şu anda gerçekleştiğini hissedebiliyordum. Metamorfoz aşırı yoğunlaşıp ben koşarken ortaya çıkmıştı. Ayaklarım topuklu ayakkabıların üzerinde bükülüyor, yaralanıyor ve parçalanıyordu; kalbim çarpıyor, ters yüz oluyordu. On yıllık o zırh -katman katman- çatlamış ve her adımla üzerimden dökülmüştü.

"Coop!" Sesim yankılandı. Onu önümde ilerlerken görebiliyordum.

Durdu ve döndü. Tam olarak bunu yapmayı ne kadardır istediğim, koşarak kendimi onun kucağına atmamın tam bir film karesini hatırlatacağı gibi yararsız düşünceleri uzaklaştırmaya çalışarak ona doğru koşmaya devam ettim. Onca çabama rağmen kalbim hâlâ sıcaktı. Beni bekledi ama kıpırdanıp duruyor, ileri geri gidip geliyor, ellerini saçlarının arasından geçiriyordu. "Burada ne yapıyorsun?"

“Ben mi? Asıl sen ne yapıyorsun?” Nefesimi kontrol etmeye çalıştım fakat ona bu kadar yakın olunca böyle bir ihtimal yoktu. Üzerimden hangi zırh tabakaları kalktıysa ihtiyatımı da almıştı. Şimdi ona dokunmamak neredeyse imkânsız gibi geliyordu. O seyrederken bir elimi kaldırdım.

Kahretsin. Elimi göğsüne, yumuşak siyah süveterine koydum ve uzunca nefes verdi.

“Nereye gidiyorsun Coop?”

Kalbi avucumun altında hızlanıyordu. Parmaklarımı kıvırdım.

Benim için kaçış yoktu. Ne kadar uğraşsam da -hem üniversitede hem de sonrasında- ona karşı koyamıyordum. Uzun süreli olmuyordu.

Coop’un bakışları beni hareketsiz bıraktı. Gözleri çaresiz ve üzgün bakıyordu. “Eric’i bulacağım. Ona tweak meselesini anlatmalıyım.”

Ona yaklaşarak kafamı salladım. “Heather’ın vücudunda uyuşturucu olması bir tesadüf olmalı. Zaten sen hiç tweak satmadın. Son sınıfta satmayı bırakmıştın.”

Gerçek apaçık yüzündeydi.

“Coop,” dedim emin olamayarak. “Bırakacağını söylemiştin. Yapmayacağın bazı şeyler olduğunu söylemiştin.”

“Biliyorum.” Coop bana uzanıp omuzlarımı tuttu. “Beni dinle. Senin için bırakacaktım. Bunu hiç söylemiş miydin bilmiyorum çünkü aptaldım ama gerçek bu.”

“Biliyordum.” Gözlerine baktım. On yıl önce yakışıklıydı -hem de tehlikeli ölçüde yakışıklıydı- ama şimdi kendini arzulatıyordu. Onu öpmek istedim. Ona vurmak. Kendimle savaş hâlindeydim.

Bakışları alçaldı. “Şükran Günü’nden hemen önce benim evde olduğun günü hatırlıyorsun.”

Bu bir soru değildi çünkü ikimiz de bunu unutamazdık.

“Onlara hayır dediğimde bana benim ve sevdiğim insanların peşini bırakmayacaklarını söylediler.”

Bir ipucu için yüzüne baktım. “Bununla nereye varmaya çalışıyorsun?”

“Jess.” Coop derin bir nefes aldı ve omuzlarımı tutup beni kendine çekti ve bu nedenle bir sonraki söylediği şeye zar zor odaklanabildim. “Ara tatilden sonra kampüste tekrar peşime düştüler. Sana hiç söylemedim çünkü zaten çok korkmuştun. Doğrusu beni kendinden uzaklaştırıyordun. Panikle Bishop Binası’na koştum. Beni yurdun içinde takip edemeyeceklerini sanıyordum.” Havlar gibi güldü. “Ama adamlar delirmişti. Takip etmeye devam ettiler ve onları doğruca sizin süite götürdüm. İçeri girmek için şifreni kullandım ve kapıyı yüzlerine kapattım ama vurmaya devam ettiler. İlk seninle başlayıp sevdiğim insanları öldüreceklerini söylediler.” Şok olarak bir nefes aldım.

“Onları doğrudan sana getirdim, anlamıyor musun? Korkunç bir hata yapmıştım. O kadar dehşete düştüm ki onlara her şeyi yapacağımı söyledim. Tweak satacağımı söyledim. “

“Bunu yapmış olamazsın.” Arzuma teslim olup onu bir santim daha kendime çektim. Ama omuzlarımı bırakmıyor, başka yere bakmıyordu.

Kısık bir sesle “Yaptım,” dedi. “Ve daha da kötüsü Jess, benim o gece onları satmaya başlamam gerekiyordu -Sevgililer Balosu’nun olduğu akşam. Aina kararımı değiştirmiştim. Beni arıyorlardı. Bu nedenle o gece sana söz verdiğim hâlde seninle buluşmaya gelmedim, hatırladın mı?”

Hatırlamıyordum çünkü o geceyi tümüyle hatırlayamıyordum. Sadece belli bir kısmını değil. Anıların derin bir yere gömülü olduğunu biliyordum fakat ertesi gün, alışılmadık derecede sıcak bir 15 Şubat günü uyandığım andan itibaren unutmak için elimden gelen her şeyi yapmıştım.

“Söylemeye çalıştığım şey—” Coop’un nefesi şimdi daha hızlıydı, kalbi avucumun altında çarpmaya başlamıştı, -“yurdunuzu biliyorlardı ve sizi öldürmekle tehdit etmişlerdi ve

Heather'ın vücudunda tıpkı tweak gibi bir uyuşturucu bulunmuş.”

Sonunda nereye varmaya çalıştığını anladım ve kafamı sallayarak ondan uzaklaştım.

“Ya onlar yaptılarsa? Neler yapabileceklerini biliyorsun.”

Korkunç bir acı çığlığın hatırası -Coop'un çığlığı- geri dönmüş ve tüylerim diken diken olmuştu. “Ya yurda girip seni aradılarsa ve onun yerine Heather'ı buldularsa?”

“Bu delilik,” dedim. “Polisler birinin zorla girdiğini söylemedi.”

“Ya kapıyı çaldılarsa? Onca kişi içinde bir tek Heather hiç düşünmeden cevap vermez miydi? Vurdumduymaz olduğunu sanıyordu.”

“Sırf sana bir ders vermek için birini öldüremezler. Bu tüm dikkatleri üstlerine çekecek bir şey, bilmiyor musun? Aptal değillerdi -oldukça akıllıydılar ve bu yüzden korkunçlardı.”

“Ama parçalar birbirine uyuyor,” diye ısrar etti Coop. “Özellikle tweak. Aslına bakarsan dumanı üstünde bir silah. Bunca zaman, polislerin Heather'ın katilini bulmasına yardımcı olabilecek bilgi bendeymiş.”

Yüzünde bir kararlılık vardı ve aniden bunun tam olarak nereye gittiğini gördüm: Coop, asi, dışlanmış bir uyuşturucu satıcısı. Yalnız bir annenin fakir çocuğu. En umulmadık kahraman, ama daima -tekrar ve tekrar- sadece sonunda her şeyini kaybetmek için yükseliyor. Daima.

Bunu ona ben bile yapmıştım.

“Lütfen,” diye yalvardım. “Bunu Eric'e söyleme. O bir fail anıyor. Seni çarmıha gerecek.”

Bana -çaresizliğime- iğrenerek bakmak yerine, Coop'un yüzü yumuşadı. Bu çok iyi bildiğim bir bakıştı. Bunu onun özel yüz ifadelerinden biri, sadece benim için sakladığı bir ifade, gizli bir his için gizli bir kod gibi olduğunu düşünürdüm. Bu bakışın bundan fazlası olduğunu çok geç öğrendim.

“Mecburum Jess. Eğer haklıysam Heather benim yüzümden öldü. Eric’e söylemek zorundayım çünkü yapılacak doğru şey bu. Ondan sonra da polise teslim olacağım.”

BÖLÜM 18

KASIM, SON SINIF

Sebzeleri kesme tahtası üzerinde düzgün bir sıraya dizdim (mantarlar, yeşilbiberler, zeytinler, Coop'un favorilerinin tümü) ve bıçağını sebzelerin yanına yerleştirdim. Bir adım geri çekilip gözden geçirdim. Mükemmeldi.

Yatak odasının kapısı açıldı ve Coop dışarı çıktı, ıslak ve kıvrıkcılaşmış saçlarına bir havlu geçirdi. Göğsü çıplaktı, altında basketbol şortu vardı. Yukarı baktı ve gözleri kocaman açıldı. “*Vay canına Jess!*” Elini göğsüne koydu. “Burada ne yapıyorsun?”

Vanna White gibi kollarımı uzattım. “Akşam yemeği. Piz-za malzemeleri aldım. Bana öğreteceğini söylemiştin, hatırladın mı?”

Havlusunu banyonun zeminine atarken yüzü sıcak bir gülümsemeye boğuldu. Katlanılamaz özensizliğinden dolayı gözlerimi yuvarladım, bu da onun daha da çok sırtmasına sebep oldu.

“Benim hatun yiyecek şeyler getiriyor.” Coop küçük stüdyo dairesini dolaşıp geldi ve şaşkınlığımı görmezden gelerek beni kollarıyla kaldırdı. “Çok güzel bir gün.”

Üzerime eğilip beni tezgâha sıkıştırıp bacaklarımın arasına kendini bastırırken “Tezgâhı kirletiyorsun,” diye karşı çıktım.

“Buraya gel,” dedi yüzümü eğip beni öperek. İlkinden bu yana bir şekilde Coop’un öpüşmeleri hararetli ve hızlıyken nazik bir hâl almaya başlamıştı. Anlam kazanmışlardı.

Ellerimi saçlarına doğru uzattım, ıslak bukleleri parmaklarıma doladım. Dudaklarını bastırabilsin diye ağzımı açtım. Coop söz konusu olunca çok fazla diye bir şey mevzubahis değildi.

Resmen bağımlı olmuştum. Bağımlılık konusunda babasının kıızıydım işte. “Ne zamana kadar benimsin?” diye fısıldadı.

“Bütün hafta sonu boyunca,” dedim ağız ağızayken sırtarak.

“*Bütün hafta sonu boyunca mı?*”

“Mint, Georgia maçına gitti. Son dakika kararı.”

Coop, beni kucaklayarak döndürdü. “Koca bir hafta sonu.” Beni bıraktı. “Mükemmel. Sana bir şey aldım.”

“Bunu yapmıak zorunda değildin.”

Coop, kilerden bir şişe kırmızı şarap çıkardı. “Bak, en sevdiğin.”

“Unutmamışsın.” Bu yıl kırmızı şarabı keşfetmiştim ve sanki bütün damağım bir gecede değişmiş gibiydi. Şimdi içtiğim tek şey buydu. Dudaklarım ve dişlerim vampir gibi kıpkırmızı oluyordu ama umurumda değildi. Kırmızı şarap klas ve sofistikeydi. Büyüdüğümün bir işaretiydi.

Ayrıca iyi bir şarap pahalıydı da.

“Almana gerek yoktu,” dedim, mantarı küçük bir tirbuşonla bükerken. Coop’un bana bir şeyler almasından nefret ediyordum çünkü paranın nereden geldiğini biliyordum.

“Seninle konuşmak istiyordum.” Kan gibi koyu renkli şarap, şişeden fırlayıp bardağın kenarından aktı. “Önemli bir konu hakkında.”

Kalp atışlarım hızlandı. Bu iyi bir yere gitmiyordu. “Al bakalım,” dedi bardağı bana uzatarak. “Şeref.”

Şarabı alıp dudaklarımı kapladığını hissederek yarısını kafa ya dıktım. “Demek önemli bir şey.”

Coop bir adım daha yaklaştı. Omuzlarımı dik tutup ona doğru yaslanmamak, yüzümü göğsüne gömmemek için her şeyimle karşı koyuyordum. Topraksı şeyler gibi kokuyordu -odun, narenciye ve çimen.

Panik beni ani ve şiddetli bir şekilde sarmıştı. Bunun bitmesini istemiyordum. “Hadi,” dedi huysuzca, beni tekrar alarak.

“Hey!” Ayaklarım boşa havayı tekmeliyordu. “Bu gece çok zorbasın.”

“Sana dokunmayı seviyorum. Şişeyi al.”

Gözlerimi devirdim ama şarabı kaptım. “Ve -şuraya- koy.” Coop biraz abartılı adımlarla yatağına doğru gidip beni yatağın başındaki komodinin üzerine doğru eğdi. Şişeyi koyduğum anda beni fırlattı.

“Tanrı’m, Coop!” Yatağında zıplayıp yükseldim ama o bana doğru yaklaşıp beni kendi üzerine çekti, böylelikle göğsüne yaslanmıştım, bacaklarımız birbirine dolanmıştı.

Coop başını eline dayadı. “Şükran Günü için benimle eve gel. Annemle tanış.”

Geri çekildim. “Ne?”

“Beni dinle.” Bir parmağını kaldırdı. “Birincisi: Annem seninle gerçekten tanışmak istiyor. İkincisi: Lisedeki tüm emo grubu posterlerim de *dâhil* olmak üzere ergenlik odamı görebilirsin. Şantaj malzemesi kendiliğinden ortaya çıkar. Üçüncüsü: Başkası olmadan koca bir haftayı beraber geçirebiliriz. Egzotik Greenville, Güney Carolina kasabasında sadece sen ve ben. Ve dördüncüsü: Eve gitmek istemediğini biliyorum.”

Evet, istemiyordum. Babamın son iyileşme evresi, kafayı bulup arabasını doğrudan otoparkı geçip ofis lobisine sürdüğü zaman alevler içinde sona ermişti. Bu da üç yıl içinde üçüncü kez rehabilitasyona alınmasına sebep olmuştu. Üçüncü kez aile buluşma gününe gidip küçük bir daire şeklinde oturup ba-

hamın farklı bir şey -herhangi bir şey- yapmasını beklemek... Belki gözlerini kaçırmadan annemin suratına bakmasını; belki bana okulla ilgili olmayan bir şey söylemesini; belki benim çocuk olduğum ve beni zalimliğiyle yeniden şekillendirmeye çalıştığı zamanlar hakkında konuşmasını. Belki üzgün olduğunu ya da yalnız olduğunu ya da depresyonda olduğunu hatta biraz hayal kırıklığına uğramış olduğunu kabul etmesini.

Evet, evet, çok şey istiyordum.

İlk kez rehabilitasyona girdiğinde annem ve ben imkânsız beklemiştik -ağrı kesici hapların etkisinde, hatıralar ve beklentiler sisinin dışında gerçekte kim olduğunu anladığını bize bildiren bir şey söylemesini beklemiştik. Ama yapmadı elbette ve ondan sonra beklemekten yavaş yavaş vazgeçtik. Onu soyulmuş posterler, lekeli halılar ve hırka giymiş terapistlerle yalnız bırakıp uzaklaşarak üç yıl geçirmiştik.

Ve işte şimdi! Sonunda işsiz kalmıştı ve çıkmaza girmişti. Kimse bundan sonra ne yapacağını bilmiyordu.

“Mint ne olacak?” diye sordum, evle ilgili düşünceleri bir kenara iterek. “Seninle eve gitmemin garip olduğunu düşünecek.”

“Bir fikrim var,” dedi Coop yavaşça yüzümü inceleyerek. “Onunla arandakileri bitirsen?”

Ağzımı açtım ama hiçbir ses çıkmadı.

“Ona birlikte söyleyebiliriz. Yani, istersen bunu yapabilirim. İtiraf edebiliriz ve bir süre sonra... birlikte olabiliriz. Gerçekten. Kimseden gizlemeden.”

Beynim bu bilgileri işlemekte zorlanıyordu. Coop: Geleceksel, alışlagelmiş, ciddi olan her şeyin kötü şöhretli isyancısı -erkek arkadaşım olmayı mı istiyordu?

“Çıkmak mı istiyorsun?” Şüpheyle sordum.

Yüzümü ellerinin arasına aldı ve gözlerimin içine baktı. *Gerçekten birinin sana bakıyor olması* ne kadar iç açıcı ve aynı zamanda dehşet vericiydi!

“Coop—” diye başladım, bakışlarını geri çevirmesini isteyerek. Bunun nereye gittiğinden emin değildim, aramızda oluşan bu elektrikten emin değildim. Havada bir enerji vardı, bir his: *Bugün, asla bitmeyecek bir şey başlıyor.*

“Jessica Marie Miller. Şimdiye kadar seni sevdiğimi anlamış olman gerek.”

Bir şaşırma sesi çıkardım.

Gülümsedi. “Seninle tanıştığım ilk günden beri bunu hep üzerimde taşımış gibiyim.”

“Kısmet,” dedim, üç yıl kadar gecikmişti.

“Tabii ki. Derslerin başladığı ilk hafta sen ve ben aynı anda Doğu Evi’nden çıkmıştık. Beni fark etmedin ama yürüdüğümüz süre boyunca seni izledim. O kadar güzeldin ki! Ama beni gerçekten büyüleyen şey, gözlerinde, düşündüğün her şeyi okuyabilmemdi.”

“Ne demek istiyorsun?”

“Ne hissettiğini söylemek çok kolaydı. Her şey yüzünden okunuyordu. Diğer öğrencilerin yanından geçerken özlem, Blackwell Kulesi’ni görüp ta en tepeye baktığında mutluluk, sınıfın olduğu Perkins Binası’na yaklaştığında endişe. Seni tanımayı, karşında durup düşüncelerinin suratından geçmesini izlemeyi ne çok istediğimi hatırlıyorum. Gökyüzündeki bulutlar gibi.”

Coop eğildi ve burnumu öptü. “Ama sen değiştin. Şimdi ne düşündüğünü asla söyleyemiyorum.”

“Ben—”

“Sana birinci sınıfta çıkma teklif etmek istedim,” dedi aceleyle. “Talih kapıma gelmişti ve bir umut olduğunu düşünmüştüm. Ama sonra -o ağladığın gün odama girdiğimde seni ve Mint’i yatakta görünce... Mint oda arkadaşımdı. Ve belli ki ondan hoşlanıyordun. Ben de kendime seni unutmam gerektiğini söyledim. Ama asla yapamadım.”

“Yapabilirdin,” dedim sessizce. “Herkesle birlikte olabilirsin. Herkes neden biriyle çıkmadığını merak ediyor.”

Coop başını salladı. “Onlara on sekiz yaşımdan beri sana âşık olduğum için kimseyle çıkmadığımı söyleyebilirsin. Benim için başka kimse yok. Seninle gizli gizli görüşmeyi kaldırmabileceğimi düşündüm çünkü en azından biraz olsun benim olurdun. Başladığımızda daha fazlasını istediğimi söylemiştim.”

Hâlâ şu sözleri duyabiliyordum: *Sana açıkça söylüyorum. Daha fazlasına ihtiyacım var. Seni tekrar tekrar istiyorum.* Onları hatırlayınca bile yüzüme sıcaklık bastı.

“Ama daha fazlası yetmiyor.”

“O zaman ne istiyorsun?” Kendi kalbim o kadar sert çarpıyordu ki göğüs kafesimde tıkırdadığını hissedebiliyor, kulaklarımda davul gibi duyabiliyordum.

Bana baktı, yeşil gözleri ciddiye. “Her şeyi istiyorum.”

Kelimeler bir büyü gibiydi. Bir yıldır içimde tuttuğum şeyin ağırlığı beni vurdu -gizlice buluşmalar, zamandan çalmalar. Yatakta tek başımayken onu o kadar çok istiyordum ki canımı acıtiyordu bu, tek düşündüğüm şeyin *Coop, Coop, Coop* olmasının ne anlama geldiğini düşünmemeye çalışıyordum. Gerçek bir kara delik kadar yoğun, kaçınılmazdı ama şimdiye kadar görememiştim. Korkuyordum çünkü.

Birini tüm kalbinle sevdiğinde ne olduğunu biliyordum. “Ama Mint—” diye başladım.

“Mint’i sevmiyorsun,” diye cevapladı Coop. Korkmasaydım geleceğime o kadar emindim ki. Coop, Mint’le kampüste yürümenin, elini tutup partilere gitmenin nasıl bir his olduğunu anlamıyordu. İnsanların bana bakış şekillerini: takdir, kıskançlık, özlem. *Değerli olma isteğini*. Benim için ne anlama geldiğini. Bunu nasıl sevdiğimi.

Onun yerine “Uyuşturucu,” dedim. Bu benim as kartımdı, kavga ettiğimiz tek şeydi. Coop, bunların üniversite öğrencilerine çoğunlukla ot ve molly olmak üzere düşük seviyeli uyuşturucular olduğu konusunda ısrar ediyor, sadece başının üstünde bir çatı olması ve annesini borçtan korumak için yap-

tığını söylüyordu. Ağır şeyleri satmayı kabul etmiyordu -ki bu şimdilerde tweak, bazen de eroin anlamına geliyordu. Bu durum onun üstünde yer alan adamları ne kadar sinirlendirirse sinirlendirsın, bu uyuşturucuları asla satmamak konusunda ısrarcıydı. Gerçek bağımlılarla uğraşamazdı.

Gerçek bağımlılar! Ona babamdan hiç bahsetmemiştim.

“Bıraktım,” dedi Coop ve benim tepkimi bekledi.

“Ne -ne zaman?”

“Dün. Onlara artık yapmayacağımı söyledim. Artık torbacılık yok. Son senem, zaten mayısa kadar gitmiş olacağım ve yeterince para biriktirdim. Zamanı gelmişti.”

Ağzının köşesinden öptüm. “Bunu duyduğuma çok sevindim.”

Coop başını çevirip dudaklarımı buldu ve beni açgözlülükle öptü. Hâlâ ilk günkü kadar hızla, aç bir adam gibi.

“Jess,” dedi kabaca.

“Ne?” Tek istediğim şey onu öpmekken konuşmak ya da nefes almak zordu.

“Söyle hadi.” Coop kollarını etrafıma sardı ve beni kendisine doğru çekerek bir bacağı benimsinin arasına itti. Bacığının beni ovuşturduğu yerde sıcaklık çiçek açtı ve yayıldı. Yatağa eğildim ve beni daha sert öptü, ellerini saçlarımın arasında dolaştırdı, vücudunu benimkinin üzerine doğru bastırdı. Parmaklarımı omuzlarının üzerinde, sırtının sert bölümlerinde gezdirdim, belindeki çukuru hissettim, onu kendime doğru bastırdım, ağırlığını hissetmek istedim.

Kafamı geriye eğdi. “Beni sevdiğini söyle.”

Arkamızda keskin bir şangırtı koptu ve Coop’un arka bahçesine açılan Fransız balkonun camı kırıldı.

Çıglık atıp oturmak için doğrulmaya çabalıyordum; Coop hızla baş ucundaki komodine yuvarlanıp el yordamıyla bir şeye uzandı.

Bir el kapıdaki kırık camdan içeri girdi ve kilidi çevirip kapıyı açtı.

“Siktir,” diye tısladı Coop, komodinin çekmecesini koparırcasına açarak.

Ayakkabılarının altındaki camlar çatırdayarak iki adam daireye girdi. İçgüdülerim yapmamak için çılgılık atsa da elimde değildi -yüzlerine baktım.

İkisi de uzundu. Uzun saçlı olanın solgun yüzünde çaprazlama uzanan bir yara izi vardı, o kadar derindi ki ağzının şeklini değiştirmişti. Dazlak kafalı olanın gözleri o kadar karanlıktı ki göz bebekleri kaybolmuş, âdeta boğulmuştu.

Donup kalmıştım, kalbim gürlüyordu. Bunlar iyi adamlar değillerdi. Yüzlerindeki kötülüğü görebiliyordum.

“Cooper,” dedi yara izi olan. “Yalnız olmamak için kötü bir gün.”

Coop bir kalkan gibi koluyla beni kapatmaya çalıştı, diğer eli hâlâ çekmecesindeydi.

Dazlak kafalı olan yaklaştı ve çekmecedeki elini sıktı. Çekmecenin içine uzandı ve uzun bir bıçak çıkardı -bir pala. “İyi denemeydi.”

Coop’un palası mı vardı? Bunca zamandır yatağının yanı başında mıydı? Demek ki aksini iddia etse de tehlikede olduğunu biliyordu.

Dazlak kafalı adam bıçağın ucunu Coop’a doğrulttu. “Sana bırakmaya çalıştığına pişman olacağını söylemiştim.”

“Siktir git,” dedi Coop. “Komşularım var. Polisler çoktan yola çıkmıştır.”

Yara izi olan adam yamuk bir gülümsemeye güldü. “Bu mahallede mi? I-ih. Polisler gecekonduları savunmaya hemen koşmazlar. Bol bol vaktimiz olduğuna eminim.”

Dikkatim tek bir yere odaklanmıştı: Adamın elindeki pala. Çoktan ölmüşüm de baştan ayağa ölümün sertliği gelmiş gibi vücudum gergin, kıpırtısızdı.

Bizi öldüreceklerdi. *Bıçağın vücudu delip geçmesi nasıl bir histi?*

“Fikrimi değiştirmiyorum,” dedi Coop, her zamanki gibi cesur ve aptal bir şekilde.

Yara izi olan adam başını sallayarak yaklaştı. “Sadece fikrini değiştirmekle kalmayacak, aynı zamanda seviye atlayacaksın. Artık ot sadece liseliler için. Tweak satacak, bize gerçek para kazandıracaksın.”

“Bunu senin kalın kafana sokmak için ne söylemem gerektiğini bilmiyorum—”

Yara izi olan adamı beni yakaladı ve ölüm sertliği hâlim bozularak çığlık attım. Kolumu ondan kurtarmaya çalışırken çarşafın içinde debeleniyordum.

Adam boştaki koluyla ceketinden bir silah çıkardı ve emniyeti açtı. Silahı kafama dayadı ve tüm varlığım, kafama bastırılmış soğuk metal bir halkadan ibaret hâle gelmişti.

“Sözlerine dikkat et yoksa kafasına sıkarım.”

Coop adama saldırdı, o kadar hızlı hareket etti ki tepki verecek vaktim olmadı, silahı elinden çekip yere attı.

“Coop!” Çığlığım öleceğim fikriyle dolu bir şekilde soğuk ve gırtlaktandı. Ama Coop beni dinlemiyordu; adamı tekrar ve tekrar yumrukluyor, her yere kan sıçratıyordu.

Dazlak kafalı adam Coop’u ortağının üzerinden alıp çenesinin altına bıçağı dayadı. “Kıpırdama.” Sesi buz gibiydi. Gözleri onu delirmiş gibi gösterecek kadar genişlemiş, damarları soluk teni altında karanlık ağaç dalları gibi ortaya çıkmıştı.

Coop donup kaldı. Yara izi olan adam ayağa kalktı ve yüzündeki kanı elinin tersiyle sildi. “Buna pişman olacaksın.”

Yataktan atlayıp telefonumu bıraktığım yere doğru fırladım.

“Hey!” dedi palalı adam havlayarak. “Bir santim daha kılmıdarsan boğazını keserim.”

Durup omzumun üzerinden bakarak arkamı döndüm.

Yara izi olan adam Coop’un bileğini yakaladı. “Bırakmıyorsun. Söyle. Geri dönüyorsun ve kendini tekrar bu işe adanmıyorsun.”

“Cehenneme kadar yolun var,” diye ısrar etti aptal Coop.

Adam sıırttı ve Coop’un kolunu dümdüz çekti. Bir an kafam karıştı çünkü bu bir dans hareketine benziyordu. Sonra adam bir engerek yılanı gibi kolu büktü ve eklem yerinden vurdu.

Bir saniyeliğine, Coop’un kan donduran çığlığına kadar duyduğum en kötü sesi duymuştum -kemiğin kırılması, bağların yırtılması.

Dizlerinin üstüne düştü. Gözyaşlarımdan etrafı göremeyerek onu koruma bilinciyle ileri atıldım. Ama diğer adam palayı bana doğrulttu ve palanın üzerine doğru koştuğumu fark ederek durdum.

“Coop,” diye hıçkıra hıçkıra ağlıyordum.

“Eğer geri dönmezsen,” dedi yara izi olan adam sessizce, “seni avlayacağız.” Bakışları bana döndü. “Kızı avlayacağız. İkinizi de öldüreceğiz.”

“Çekip gidemezsin,” dedi palalı adam. “Bunu unutma!”

O gece acil serviste yalnız ve titreyerek beklerken, cam kapı ilk kırıldığında Coop’un şaşkınlıktan yoksun yüzü gözümün önünden gitmiyordu. Baş ucundaki komodinde bulunan palaya otomatik olarak uzanma şekli -hızlı ve akıcı şekilde hareket etmişti. Önceden çalışılmış bir hareketti.

Biliyordum ama unutmuştum: Coop karanlıktı, hatalıydı, kusursuzun tam tersiydi. Neyle dans ediyordum ben?

Aramızdaki ilişki asla doğru olmazdı. Bu saatten sonra olmazdı? Lanetliydik. Onun için bir çıkış yolu mümkün olmayabilirdi ama ben -ben hâlâ çıkabilirdim.

BÖLÜM 19

GÜNÜMÜZ

Polis. Yıllarca kanun kaçağı olan, polislerden paçayı sıyıran, kendini anarşiye adayan Coop şimdi teslim oluyordu. Kendi kendisinin kuyusunu kazıyordu. Alevler içinde batacaktı.

“Buna izin vermeyeceğim.” Yolda onun ilerisine doğru yürüyüp kollarımı açarak önünü kestim.

“Karar merci sen değilsin. Binlerce nedenden dolayı.”

“Caro... biliyor mu?” Ondan söz etmekten nefret ediyordum ama yanımda herhangi bir müttefike ihtiyacım vardı.

Hışırta sesi Coop’un benim önüme geçip ağaçlara doğru bakmasına neden oldu. “Torbacılık konusunu itiraf ettim. Bu gece ona her şeyi anlattım -esrarı, molly’yi, tweak’i. Bütün her şeyi.” Gözleri benimkilerle kesişti. “Eh, her şeyi değil. Seni bu işin dışında tuttum. Caro da Eric’e ya da polislere gitmemi istemiyor.”

“Çünkü bu çılgınca bir plan. Polisler bu işin çözümü değil.”

İşte böylece yine yirmi iki yaşımıza dönmüş, on yıldır süren tartışmamızı yapıyorduk. Sesim kulaklarımda yankılandı: *Sadece polise git; Coop git ve onları ele ver. Bu adamlar tehlikeli ve sana zarar verecekler. Bahse girerim dokunulmazlık ya da buna benzer bir şey alacaksın. O: Bunu yapamam. Hukuk*

fakültesi hayallerimi baltalayıp annemin ölümüne sebep olurum. Her türlü iki yüzlülük zaten. Ben masum değilim.

Şimdi taraf değiştirmiş olmamız ne kadar ironikti: Coop polise koşuyor, bense yapmaması için ona ısrar ediyorum. Zaman, hepimizi aptal yerine koyuyordu.

Coop boş bir yüz ifadesi takındı. “Jess, benimle aynı fikirde değilsen git. Dön ve uzaklaş. Bu senin oldukça alışık olduğun bir şey.”

Kalbime bir bıçak saplanmıştı. “Bunu yapmak istemiyorum. Milyonlarca şey istiyorum ama seni bırakıp gitmek onlardan biri değil.”

Coop etrafımda dolaştı. “Tahmin edeyim: Her şeyin normale dönmesini istiyorsun. Partiye geri dönüp herkesin önünde geçit töreni yapmak, tüm okula ne kadar başarılı ve göz alıcı olduğunu göstermek istiyorsun. Mint’in seni âşık bir köpek yavrusu gibi takip etmesini istiyorsun. Her şey mükemmelmış ve hiçbirimiz, özellikle de sen, mahvolmamışız gibi davranmak istiyorsun.”

Çekip gitmeden önce onu yakaladım. “Yanılıyorsun. Hiçbir şeyin aynı kalmasını istemiyorum. Görmüyor musun? Bu duruma gelmiş olmamızdan nefret ediyorum. O kadar nefret ediyorum ki bağırmak istiyorum.”

“O zaman bağır Jessica. Tanrı’m, dürüst ol.”

Hem şaşırtıcı hem de kaçınılmaz şekilde ileri hamle yaptım. Daha önce izlediğim bir filmde patlayan bir silah gibi. Harekete geçmeden önce yapacağım hamleyi hatırlamıştım, ellerim Coop’un yüzüne gidiyor ve tanıdık bir sertlikle onu çekiyordu. Yirmi iki ya da otuz iki yaşında olmamız önemli değildi, hep böyle olacaktı. Ona yaklaştıkça yaptığım bu hamle, zaman içinde geriye ve ileriye doğru yankılandı, Coop’un şaşırmaktan başka bir şey yapamayacağı kadar hızlı oldu her şey. Onu öptüm ve öpücüğün içinde boğuldum. Bu gece kendimizi yakacaksak eğer, benim de Coop’tan aşağı kalır yanımdı yoktu.

Bir an her şey mükemmeldi -sakalları parmaklarımın arasında sert, saçları hatırladığım kadar yumuşak, ağzı benimkine karşılık veriyor, beni içine çekiyor, kalbim bağlarından kopmuş gibi yükseliyordu- ve sonra derin bir nefes alarak ayrıldı.

Coop bana öyle bir şaşkınlıkla baktı ki bütün kışkırtmalarına rağmen bunu yapmamı hiç beklemediğini biliyordum. Sonra şaşkınlık açlığa döndü -o yaşlı, özel bakış, sanki benim için açlıktan ölen biriymiş de hiçbir miktar yeterli olmayacakmış gibi.

“İtiraf etmeliyim ki bunun olacağını tahmin edemedim.”

Nefes nefese Coop’un kollarından sıyrıldım.

Eric. Yol bile olmayan karanlık ağaçların arasından çıkmıştı. “Düşündüğün gibi de...” Kelimeleri karıştırdım. “Biz sadece...”

Coop önüme geçti. “Sana söylemem gereken bir şey var.”

Hâlâ gölgede gizlenmiş, eski moda lambalardan birinin yaydığı ışık çemberinden uzakta, Eric kollarını bağladı. “Öyle görünüyor.”

“Yapma-” Bitiremeden, taş patikada ayak sesleri geliyordu.

Aman Tanrı’m. Kalbim durmuştu. Caro bize doğru koştu, Mint ve Courtney de tam arkasındaydı.

Toprak beni tamamen yutsa yeri ydi. Buraya kadardı. Eric her şeyi onlara söyleyecek, her şeyi mahvedecekti.

“Coop, sana hayır dedim!” Caro’nun mükemmel kıvrılmış koyu saçları artık omuzlarının üzerinde gevşek ve düzleşmiş hâldeydi, yüzünde bir parlaklık vardı. Göz kenarları kırmızıydı. Çok kötü görünüyordu.

Bunların hiçbirini hak etmeyen Caro. Eğer öğrenirse ben-den nefret edecek olan Caro.

“Birisi lütfen neler olduğunu açıklar mı?” Mint göğsünü kavradı. “Ve neden Caro bizi partiden çıkardı?”

Courtney ayaklarının üzerinde dönerek “Bizi ona geri getirdin,” dedi.

Coop, “Bunun ortaya çıkma zamanı geldi,” dedi. Özür dileyerek Caro’ya baktı ve bundan rahatsız olduğum için kendimden nefret ettim. “Eric, toksikoloji raporunda Heather’ın vücudunda neden tweak çıktığını biliyorum.”

Eric’in gölgesi kıpırdamadı.

“Üniversitede esrar ve molly satıyordum. Parti uyuşturucuları. Hızlı para kazanmaya ihtiyacım vardı ve ilk başta bu tür uyuşturucuların yasa dışı olması gerektiğini hiç düşünmemiştim. Olan biten şeyler yüzünden şu an bununla gurur duymuyorum ama yemin ederim son seneye kadar kimseye zarar vermedim.”

Babamın darmadağın ofis lobisi, duman tüten arabasının içinde direksiyona yaslanmış hâli gözümün önüne geldi. *Kimseye bir zararı yoktu ha?*

“Evet, hepimiz biliyoruz,” dedi Mint. “Herkes senden satın alırdı.”

“*Ben bilmiyordum,*” dedi Caro.

Coop, “Eric de bilmiyordu,” dedi. “O zamanlar çok gençti. Satmayı bırakmaya çalışana kadar tam olarak farkında değildim ama çalıştığım adamlar baskıcıydı ve şiddet kullanmaktan çekinmiyorlardı. Kampüste satış yaparak onlara çok fazla para kazandırıyordum ve bunu kaybetmek istemiyorlardı. Bıraktıktan sonra daireme girdiler, uyarı olarak kolumu kırdılar.”

Korkunç bir çığlık sesi... Pala, silah, derilerinin altında titreşen kötülük. O karanlık gözler.

“Bir dakika, kolun böyle mi kırıldı?” Mint şaşkın görünüyordu. “Basketbol oynarken değil miydi?”

“Yalan söyledim,” dedi Coop. “Aslında, ben izlerken hantal bir adam kırdı kolumu.”

“İnanamıyorum...” Caro titredi.

“Satmayı reddedersem -ve özellikle o zamanlar revaçta olan, kâr getiren ama tehlikeli olan tweak’i satmayı reddedersem- beni öldüreceklerini söylediler. Ve...” Coop önce bana,

sonra hızla uzağa baktı, “arkadaşlarımı da. Bana bir ders vermek için.”

“*Sendin,*” diye nefes aldı Courtney, yüzünde tuhaf bir ifadeyle. “Geri kalanınız bunu duyuyor mu? Bu *onun* suçuydu.”

“Kapa çeneni Courtney,” diye tersledi Caro, herkes şaşır-mıştı.

Coop, Eric’le yüzleşmek için döndü. “Hayır, Courtney haklı. Benim hatam. Adamlar beni kampüste takip etti, ben de onları Heather’ın odasına götürdüm. Saklanmaya çalışı-yordum ve doğru düşünemiyordum. Onlardan kurtulmak için tweak satacağımı söyledim ve Heather’ın öldüğü gün satışa başlamam gerekiyordu. Ama bunu yapmak istemiyordum. Beni bulmaya geldiler. Arkadaşlarımin tiplerini biliyorlardı. Bence büyük ihtimalle süite geri dönüp bana yakın birinin ca-nını yakmak istediler ve Heather’ı buldular. Ve sonra onlar...” sesi titriyordu ama omuzlarını düzeltip bir nefes aldı, “onu öldürdüler. Bu beni sorumlu yapıyor.”

“Değilsin,” dedim çabucak.

“Bu sırrı on yıl sakladığına inanamıyorum.” Coop’un açıklamaları Courtney’de soğuk duş etkisi yapmıştı. Artık sallanmıyordu, yüzü berraktı. “Sen Frankie’den daha büyük bir yalancısın.”

Caro, Courtney’ye döndü. “On dört yıldır sana iyi davranmaktan başka bir şey yapmadım, yaptığın her şeye rağmen seni savundum ve cesaretin var—”

Eric, “Kimse süite zorla girmedi,” dedi. “Ve tweak değildi.” Herkes dönüp gözlerini dikti.

“Ne?” diye sordu Coop.

Eric sonunda gölgeden ışığa çıktı. “Polisler zorla girildiğine dair hiçbir kanıt bulamadılar. Heather’ı öldürenin süitin şifresini bildiğinden şüphelendiler.”

Ona yakın biri olmalıydı.

“Ve söylediklerimi unutuyorsun. Polislerin Heather’ın vücudunda tweak gibi bir uyuşturucu bulduğunu söylemiştim.

Sokak uyuşturucusuna benziyordu ama tweak değildi. Polisler kontrol etti.”

Coop gözünü kırptı. “Neydi o zaman?”

“Bu bir zayıflama ilacıydı,” dedi Eric, gözlerini Coop’tan ayırıp geri kalanımızın üzerinde gezdirerek. “Amerika’da yasa dışı çünkü temelde bir uyarıcı. Saçma, toksik yan etkileri var. Polisleri şaşırttı çünkü onlara Heather’ın böyle şeyler kullandığını söylemiştik. İlaçları sadece Çin’den satın alabiliyorsunuz ve polisler satın alma işlemlerini hiçbir öğrencinin veya profesörün hesabında bulamadılar.”

Mideme bir yumruk yemiştım. Çin’den bir zayıflama ilacı. Coop haklıydı -Heather’ın vücudundaki uyuşturucu somut bir delil, gizli bir parmak iziydi ama onu işaret etmiyordu.

Tam dönmüştüm ki Caro benden önce davrandı.

“*Sen!*” diye bağırdı Courtney’yi işaret ederek. “*Sen yaptın!*”

Courtney, far görmüş tavşan gibi kalakalmıştı. Birden kaçmak için döndü ama Caro -minik Caro- ok gibi fırlayıp onu yere serdi.

“Caro, *Tanrı’ım!*” Mint diz çöküp Caro’yu karısının üzerinden aldı. Caro parmaklarını Courtney’nin yüzüne geçirmişti. “Suçlu o.”

“Ona kendisini savunması için bir şans verin.” Mint karısına baktı. “Bebeğim?” Courtney ona göz kırptı, sonra kendisine çevrilmiş yüzlere bakmak için döndü, bir müttefik, tek bir sempati ifadesi aradı. Hiçbir şey olmadı. Birinci sınıftaki o gün gözümün önüne geldi —beni küçük düşürmeye çalıştığı ama Heather’ın bunu durdurmak için devreye girdiği o gün.

Courtney’nin gözleri benimkilerle kesişti. Bakışları caniceydi. Boynuma bir ürperti geldi. Heather artık burada değildi.

“*Tamam,*” dedi beni şaşırtarak. “Heather’a ilaç verdim. Mutlu musunuz?”

BÖLÜM 20

ŞUBAT, SON SINIF

Courtney

Ağzında altın kaşıkla doğmuş biri varsa o da Courtney Kennedy'ydi. Parlak sarı saçlar, muhteşem bir yüz ve şaşırtıcı oranlar. Ve bunun farkındaydı ki bu önemli bir şeydi çünkü çoğu kişi bunu fark etmeyerek vakit kaybediyordu. Birinci sınıftan beri her Sevgililer Günü'nde, kızların Phi Delt'in Sevgilisi tacını giymesini izlemişti —kazanan her zaman Chi O'lardan biri ve hep bir son sınıf öğrencisi olmuştu— ve kendinden emin bir şekilde o tacın bir gün kendisinin olacağını biliyordu.

O gün bugündü.

Phi Delt'in bodrumu kardeşlik öğrencileriyle doluydu. Bir fıçı bira getirmişlerdi ve fıçı üzerinde amuda kalkıp bira içiyorlar, üzerine de viski shot atıyorlardı. Bu gece normal bir gece değildi. Sevgililer Balosu ünlü bir partiydi ve bu yıl her zamankinden daha büyük olacaktı çünkü Mint başkandı ve Mint ile onun emlak imparatorluğunun parası, her şeyi herkesten daha büyük ve daha iyi yapmıştı.

Courtney, odanın diğer ucundan Mint'i izliyor, etrafında toplanan küçük kalabalığı görmezden geliyor, Mint'in dikkatini çekmeye, onun pantolonunun içine süzölmeye çalışıyordu. Hiçbir zaman erkek sıkıntısı yaşamamıştı ve bu gece —evet,

bu gece olağanüstüydü. Daracık kırmızı bir elbise, kırmızı dudaklar, mükemmel ölçüde zevkli bir dekolte. *Ben senin sevgilim, üniversite kraliçenim* diye haykıran bir görünüş.

Ne kadar çok çocuğun etrafını çevirmiş olduğu önemli değildi çünkü Courtney için önemli olan tek bir kişi vardı: Mark Minter. Courtney ile birlikte olmak için doğmuş bir çocuk varsa bu kişi oydu. Muhteşem, büyük bir servetin vârisi, tam anlamıyla Duquette asilzadesi. Birinci sınıftan beri kelimenin tam anlamıyla önemsiz bir kişi olan Jessica Miller'la neden çıktığını asla anlayamamıştı. Hayatla ilgili sinir bozucu olan şey buydu: Bazen ezikler kesinlikle fark edilebilir bir sebep olmadan kazanırlar.

Bazen insanlar birinci sınıftayken tanışıp kaynaşırlar, Doğu Evi Yedilisi gibi aptalca gruplara ayrılırlar ve kampüs zaferini elde etmeye çok az bir vakit kala seni dışarlardı. Hem de sırf Jessica'ya yaptığı aptalca bir yorum yüzünden —sanki kimse birbiriyle alay etmiyormuş gibi— bu şeyi onsuz kurgulamışlar ve aynı yurttan hatta onlardan biriyle *aynı odada* kalmasına rağmen aralarına davet etmemişler ve Courtney Kennedy'yi öylece sepetlemişlerdi.

Mint, Courtney'nin bakışlarını yakaladığında o dev budala Frankie ile konuşmaktaydı. Courtney en güzel gülümsemesini ortaya koydu ve Mint de ona karşılık verdi. Courtney şerefe anlamında plastik bira bardağını havaya kaldırdı ve o da aynı yapıp içkisinden bir yudum aldı. Courtney başka tarafa bakıp göz ucuyla ona baktığında bile bakışlarının hâlâ kendi yönünde olduğunu görmüştü. Bir gün onun olacaktı; bunu hep biliyordu.

Belki o gün bugündür.

Heather merdivenlerden aşağı inip resmen kendini Courtney'nin kollarına atarken, hâlen onunla konuşmaya çalışan hatta belki de ona sorular soran erkek kalabalığını terk etmek üzereydi.

“Tanrı’m, Heather.” Courtney çocukları kovup arkadaşını doğrultarak sordu. “Ne oldu sana böyle?”

Heather hıçkırıyordu, bu iyiye işaret değildi. Hatta şimdi Courtney ona dikkatlice baktığında bir şeylerin ters gittiğini anlamıştı.

Dürüst olmak gerekirse Heather hiçbir güzellik yarışmasını kazanamayacaktı ama doktor annesi sayesinde sonsuz limitli bir kredi kartı vardı ve genellikle kendine çekidüzen verebiliyordu. Ama şimdi, Heather’ın pembe şifon elbisesi sevimli ve belli ki tasarımcı ürünü olmasına rağmen, sanki ağlamış gibi maskarası bulaşmıştı ve burnu kıpkırmızıydı. Courtney refleks olarak endişelenmiş ve Heather’ı bu hâlde gören birileri var mı diye etrafa bakınmıştı.

Heather da etrafa göz atıp Mint ve Frankie’yi gördü ve Courtney’yi bir köşeye çekti. “Jack...” dedi, sesi kısık ve duyguluydu, “benden ayrıldı ve ben çıldırıyorum.”

“Ne?” İşte *bu* haberdi. Jack ve Heather, Mint ve Jessica gibiydi -tamamen birbirlerine uygun olmamalarına rağmen resmen Duquette demirbaşlarıydılar. Başka kimse fark edemese bile Courtney bunu hep görebilmişti. Demek Jack sonunda kendine gelmişti. Heather başını salladı, gözlerinden yaşlar akıyordu. “Bana dedi ki...” sesi bir fısıltıya dönüşerek devam etti, “beni aldatıyormuş. Büyük bir kavga ettik ve başka nereye gideceğimi bilemedim. Herkesin burada olacağını düşündüm.”

Vay vay vay, şu işe bakın. Courtney hiç şaşırmamıştı. Jack’in Heather’dan daha güzel birini bulması gayet inandırıcı görünüyordu. Başka bir Chi O olmalıydı. Acaba kimdi?..

“Jess nerede?” Heather’ın gözleri kalabalığı taradı. “Onunla konuşmam gerek.”

Courtney itiraz etti. “Jessica’ya ihtiyacın yok. Ben senin en iyi arkadaşınım. Benimle konuşabilirsin.”

Heather şiddetle başını salladı. “Jack bana... bir sürü şey söyledi. Şok edici şeyler. Ve Jess bunu bir yıldır biliyormuş.

Bunu benden sakladığına inanamıyorum. Onu bulmam gerek.”

Aha! Courtney fırsatı değerlendirdi. “Bu beni hiç şaşırtmadı. Jessica pek de iyi bir arkadaş değil.”

Maskarasını da akıtarak gözyaşları yüzünden süzüldü. “Tanrı’m, bunun en iyi gece olması gerekiyordu. Bir kutlama. Ve şimdi tüm hayatım dağılıyormuş gibi hissediyorum. Jack’le evleneceğimizi sanıyordum.”

Heather’ın açıkça ağladığını görmek Courtney’nin kalbini parçalamıştı. “Hey,” dedi sertçe. “Sikini pantolonunun içinde tutacak kadar sana saygı duymayan biri için ağlayarak zamanını boşa harcama. Seni kaybeden o. Bu yüzden üzülme -boş-ver gitsin. Cehenneme kadar yolu var.”

Courtney, Heather’ın omzuna vurdu, böyle iyi bir konuşma yaptığı için kendisiyle gurur duyuyordu. “Şimdi git ve banyoda kendine çekidüzen ver. Her yerine maskara akmış. Çok komik duruyor. Yüzün Jackson Pollock tablosuna dönmüş.”

Heather gözlerini sildi. “Teşekkürler,” diye fısıldadı ve merdivenlere doğru gitti.

Heather gidince Courtney odanın ortasına geri döndü. Saçlarını omzuna atarak fiçinin yanındaki Mint’e baktı ve üzerine yürüdü. Tam ona ulaşmak üzereyken önünü kocaman bir gövde kesti.

“Heather mıydı o?” diye sordu Frankie. “Partiden ayrılmıyor değil mi?”

Tanrı’m. Doğu Evi Yedilisi’nin çekilmezliği! Lanet bir tarikat gibi, hepsi birbirine o kadar bağlıydı ki neredeyse âşık-tılar.

“Sakin ol,” dedi Courtney gözlerini yuvarlayarak. “Sadece tuvalete gitti. Bir dakikaya geri döner.” *Acınası.*

“Güzel,” dedi Frankie, ceketinin yakasını düzelterek. Courtney’ye sıırıttı. “Bu gece onun için büyük bir gece olacak.” Sesini alçaltarak etrafına bakındı. “Kimseye söyleme

çünkü bunu söylemem yasak ama Heather, Sevgililer Balosu kraliçesi seçildi. Çok mutluyum. Bunu hak ediyordu.”

Zemin Courtney’nin ayaklarının altından kaydı. Kendini ayakta tutabilmek için Frankie’nin omzunu tuttu. “*Heather* mı?”

“Evet, harika değil mi?” Frankie kaşlarını çattı. “Bir şey mi kaçırdım?” Courtney kusacakmış gibi hissederek sertçe yutkundu. “Kim... ikinci oldu?” Frankie, Jessica derse bu kardeşlik evini ateşe verecekti.

“Ah,” dedi Frankie, aniden mahcup görünerek. “Sen oldun. Üzgünüm. Sana bunu bu şekilde söylemek çok boktan oldu. Konuşmadan önce hiç düşünmem.”

İkinci olmuştu. Çok yaklaşmıştı ama tacı alamamıştı. Sanki kafasından koparılıp alınmış gibiydi. Courtney kendini gülümsemek için zorladı. “Saçmalama. Bu sadece aptal bir kardeşlik geleneği. Kimin umurunda?”

Frankie’yi suçluluk duygusuyla baş başa bırakarak yanından ayrıldı ve bir plastik bardak alıp düşünmek için kendine zaman tanıyarak fiçiden bira pompalamaya başladı. *Heather*? Heather onu nasıl yenebilirdi? İkisi yan yana konulduğunda ortada karşılaştırılabilecek hiçbir şey yoktu. Heather bir Chi O olduğu için bile şanslıydı. Muhtemelen Courtney’nin oda arkadaşı olduğu için kabul almıştı. Jack’le çıktığı için şanslıydı ve bak, onu bile kendine sadık tutamıyordu.

Bu nasıl olmuştu? Bu durumu nasıl düzeltip eski hâline getirebilir ve gecenin, olması gerektiği gibi devam etmesini sağlayabilirdi?

Aklına bir fikir geldi. Elbette yanlıştı fakat Heather’ın onun yerine Sevgililer Balosu’nu kazanmasından daha yanlış olamazdı.

Courtney hapları çantasından çıkardı ve bodrumun en karanlık köşesi olan, kısa bir radyatörün bulunduğu ve kimsenin bakmadığı yere gitti. Hapları radyatöre döktü ve her ihtimale karşı etrafa bakarak telefonuyla ezdi. Onları biranın içine dö-

küp parmağıyla karıştırdı. Bir saniye bardağa baktı, sonra iki hap daha attı, ezdi ve içine karıştırdı. İşte! Bu iş görürdü.

Kendinden geçmiş bir 'sevgili'yi taçlandıramazlardı.

Komik bir şekilde, haplarının ona bu konuda yardımcı olması mantıklıydı. Courtney, lisedeki ilk gününden bir gece önce annesinin boy aynasının karşısında yanında durduğu ve eline beyaz bir hap verdiği o anı asla unutamazdı. Courtney'nin kotunun belinden taşan yağ simidini sıkarak "Bu küçük şey seni kurtaracak," diye söz vermişti. Gözleri aynada buluşmuş ve Courtney'nin annesi komplocu bir gülümsemeye sıırtmıştı. Ve o anda sanki, annesiyle her zamankinden daha yakın olacağı sıkı bir çembere, gizli bir kulübe girmiş gibi hissetmişti; sadece anne-kız değil, iki *kadın* olarak. Annesi göz kırpmıştı. "İstediğin her şeyi alacaksın. Güven bana."

Ve şimdi bak, işe yarıyordu. Annesiyle katılmayı umduğu gizli kulüp hiçbir zaman gerçekleşmemişti ve özel bir yakınlıkları da yoktu ama en azından bu kısım tam olarak annesinin söz verdiği gibi olmuştu.

Bodrumun karşısında Heather merdivenden tekrar aşağı indi, maskarası düzelmiş, burnunun kızarıklığı gitmişti. Courtney, Heather'ın omuzlarının muhteşem duruşuna kızarak ona doğru ilerledi. Ama bir şey söyleyemeden önce, Heather ona muzaffer bir bakış attı -filmlerdeki kötülerin, kötü bir plan hazırladıklarında takındıkları türden bir bakış.

Heather, "Söylediklerini düşündüm ve haklısın," dedi. "Jack'le ödeyeceğim ve bunu nasıl yapacağımı biliyorum. Başkasıyla yatmak ona zarar vermez. Bu yüzden ailesine ne yaptığını anlatacağım. Önümüzdeki hafta sonu."

Courtney şaşırarak gözlerini kırıştırdı. "Aile Hafta Sonu'nda mı?"

"Evet," dedi Heather şiddetle. "Ailesi beni seviyor ve o kadar dindarlar ki onu asla affetmeyecekler. Onlara *her şeyi* söyleyeceğim. Ne kadar inkâr etse de onların ne düşündüğünü hep önemser. *Hayatının* mahvolmasından ne kadar hoşlana-

cağını göreceğiz.” Odada etrafına baktı. “Evet, benim içkim nerede? Unutmam gereken birkaç saat var.” Heather dönüp onu yakaladı. “Sarhoş olmadan önce... Frankie ile konuşma izin verme, tamam mı? Nedenini söyleyemem ama bana söz ver.”

Courtney tam Heather’a nedenini sormak için -ya da açıkçası, Jack *ne* yapmış olursa olsun, hiçbir şeyin aileleri karıştırmak için haklı bir sebep olmadığını söylemek için- ağzını açıyordu ki Heather’ın beklediği fırsatı ona sunmuş olduğunu fark etti.

“İşte,” dedi onun yerine bardağı Heather’a doğru iterek. “Sana bunu aldım. Fondip.”

“Tanrı’ya şükür,” dedi Heather, birayı alıp içerken. Ağzını sildi. “Sen bir hayat kurtarıcısın.”

BÖLÜM 21

GÜNÜMÜZ

Courtney Minter'ı korkudan sinmiş, günahlarını öfkeli bir kalabalığa itiraf ederken görmenin beni gerçekte olduğundan daha iyi hissettireceğini düşünmüştüm hep. Bu gerçekleşirken o kadar küçük ve acınası görünüyordu ki çırpı bacakları dümdüzdü, kemikli elleriyle sakladığı mükemmel yüzünde efsanevi düşmanımı görmek zordu.

Bunun yerine onu izlerken ölümlü bir kız gördüm. Ve bir şey aniden berraklaşmıştı: Courtney Minter mutlu bir insan -ya da daha önemlisi sağlıklı bir insan değildi. Evet, korkunç bir şey yapmıştı. Ama hayatının her günü Courtney, vücudunun kafesine kilitlenmişti ve kendi beyninden başka ona eşlik edecek hiçbir şeyi olmayarak kendi başına yaşamak zorunda kalacaktı. Ve bu, şimdiye dek duyduğum en ağır cezaydı.

Caro benim kadar yumuşamamıştı.

“Bir *kardeşlik partisinde* kraliçe olmak için, yolundan çekilsin diye en iyi arkadaşına uyuşturucu mu verdin?” Caro'nun yüzü o kadar kırmızıydı ki lambalardan gelen loş ışıktaki bile görülebiliyordu.

Courtney'ye baktığımda, mide boşluğumda huzursuz bir heyecan hissettim. Sevgililer Balosu'ndan daha büyük bir ödülün peşinde olmasaydım, o gece Heather'ın birinciliği sebebiyle ikincilik statüsünde kalarak hayal kırıklığına uğrayan ve gölgelere saklanan kişi, Courtney'nin yerine ben olabilir-

dim. Sinsi bir ses *Jessica Miller, Phi Delt başkanının kız arkadaşısı -taç adaylığı için ikinci sırada bile değil* diye fısıldadı.

Durumun farkına varmak huzursuz olmama sebep olmuştu.

“Kızgın olduğunu biliyorum Caro ama sesini alçalt.” Mint etrafına baktı. “İstenmeyen bakışları üzerimize çekmek istemeyiz.”

“Oh, hayır. *Polisler* gibi mi mesela?” Caro kollarını uzattı. Bir an için —belki de aydınlatmadan dolayı— gecenin içinde yanan altın bir haç gibi görünüyordu. “Onu göndermemiz gereken yer tam olarak hapisane. Courtney, Heather’ın o gece kendini savunamamasının sebebi sensin. Onu bıçaklamamış olabilirsin ama aslında ellerini arkasından bağlamışsın. Ve Coop’un suçu üstlenmesine izin vermeye istekliydin. Kendinle nasıl yaşıyorsun?”

“Onu uyutması içindi, hepsi bu. Nereden bilebilirdim?”

Courtney’nin elleri benim tanıdığım, hem de çok yakından tanıdığım bir şekilde titriyordu. “O öldükten sonra dağıldım. Bir hafta yemek yemedim. Yataktan çıkabilmemin tek yolu, onun nasıl olsa öldürüleceğini düşünmektir. Biri onu bıçaklamak istemişti. Her ikisinin de aynı gece olması tesadüftü. Kendime bunun önemli olmadığını söyledim ve unutturdum.”

Sesi sancılı, boğazdan bir fısıltıya dönüştü. “İlk etapta Sevgililer Balosu tacını ben kazanmalıyım. Benim olması gerekiyordu.”

““Endişe, taç giymiş başta yer alır,”” dedi Eric, sesi buz gibi. Courtney’nin sözleri: *Kendime unutturdum*.

Merkezimdeki kara delik, kilitli tuttuğum karanlık şey kıpırdandı. Bir an görüntüsü: İki el, kurumuş kanla kaplı. *Hayır*. Bu çok fazlaydı. Görüntüyü uzaklaştırdım.

Yerde, Courtney’nin elleri o kadar titremeye başladı ki onları zar zor zapt edebiliyordu. Ayaklarının altında duran çantasına uzandı. Çantaya ulaşmadan Eric çantayı kaptı ve Courtney isyan çılgılığı attı. Kimse onu durdurmak için kıpır-

damadı. Eric çantasını açtı, karıştırdı ve Çince harflerle bezeli şık, turuncu bir silindir çıkardı.

“*Hâlâ bu hapları alıyor musun?*” Coop başını salladı. “*La-net olsun Courtney.*” Sanki gecenin gidişatına inanamıyormuş gibiydi, afallamıştı. Sanki kendini kurban ateşine doğru yürümeye hazırlamış ve şimdi kendini alevler içinde bulmadığı için kafası karışmış gibiydi.

“Şanslıyız,” dedi Eric, bakmak için şişeyi çevirerek. “Şimdi elimizde bir kanıt var.”

Mint karısının yanına oturdu ve Eric’e kötü bir bakış attı. “Başka tek bir kelime daha söylemeyecek. Avukat tutacağız.”

Courtney gözyaşlarına boğuldu. “Avukat umurumda değil!” diye bağırdı. “Lütfen, hapları bana geri ver. *Lütfen.*”

Babamın yalvardığı bir anı: *Lütfen Jessica. Lütfen tatlım, sadece acıyı azaltmak için. Ne kadar acıdığını anlamıyorsun.*

Onu şaşırtarak hapları Eric’in elinden aldım ve kapağı açtım.

“*Ne yapıyorsun?*” diye sordu Caro.

“O bağımlı.” Hapları elime aldım, bir tanesini şişenin dibinde bıraktım. “Kanıtınız sizde kalabilir. Hepsine ihtiyacınız yok.”

Şişeyi Eric’e geri uzattım, kaşlarını kaldırarak şişeyi aldı. Sonra Courtney’nin yanına çömeldim. Bana temkinli bir umutla baktı ve içimden gelen bir hisle ona da kötü davrandığımızı fark ettim. Onun bize davrandığı kadar kötü değil ama onun sorununu aslında içten içe biliyorduk ve hiçbir şey yapmamıştık. Dört yıllık üniversite zamanı boyunca hep görmezden geldik. Daha da kötüsü, bazı açılardan buna sevinmiştik bile. Courtney’nin, okuldaki en mükemmel kızın, utanç verici bir kusuru vardı. Ölümcül bir kusur. Hepimiz rahatlayıp içimizi çekmiştik.

Hapları avucuna koydum ve kan kırmızısı ojeli tırnaklarını kapattım. Başını salladı, utanmıştı ama minnettardı. Ayağa kalktım, Coop’la göz göze geldik. Bana şaşkınca baktı.

“Hepinizin birer gizlilik anlaşması imzalaması gerekiyor,” dedi Mint, Courtney’nin omuzlarına kollarını koruyucu bir şekilde sararken.

“Sen bizimle *dalga mı geçiyorsun?*” diye çılgılık attı Caro.

“Courtney’nin Heather’a uyuşturucu vermesiyle ilgili değil,” dedi Mint aceleyle. “Sadece diyet haplarıyla ilgili. O bir fitness fenomeni. Bu kariyerini mahveder.”

Coop başını salladı. “Yerde titreyerek yatıyor dostum. Kariyeri endişelenmen gereken şeylerin en küçüğü.”

“Bil diye söylüyorum.” Eric elindeki hap şişesini bükerek ışıktaki hâlini izliyordu. “Üniversitede göğüslerine bakmıyordum.” Bakışlarını şişeden Courtney’nin yüzüne doğru çevirdi. “Kaburgalarına bakıyordum. Yürüyen bir iskelettin ve bu konu hakkında kimsenin bir şey söylemediğine inanamıyordum. Heather’ın bile. Sorduğumda hep geçiştirirdi.” Şişeyi cebine koydu. “Heather’ın vücudundaki gizemli diyet ilacının senin olduğuna dair içimde hep bir his vardı.”

Courtney’nin hikâyesiyle ilgili bir şey hâlen canımı sıkıyordu. Ona döndüm. “Heather Phi Delt’te bayıldıktan ve Frankie’den onu eve götürmesini istedikten sonra Frankie’ye ne söyledin?”

Courtney gözlerini kırpıştırıp rimel çizgili yanaklarını ovuşturdu. “Bilmiyorum,” dedi titreyerek. “Sanırım ona Jack’in Heather’dan ayrıldığını söyledim. Ve kedere boğulduğunu, intikam almayı planladığını.”

Sesi daha sert, kendinden emin bir hâle geldi. “Kesinlikle böyle dedim. Frankie’ye Jack’in korkunç bir sırtı itiraf ettiğini ve Heather’ın Aile Hafta Sonu’nda bunu Jack’in ailesine ondan intikam almak için söyleyeceğini ve hayatını mahvetmeyi planladığını söyledim. Frankie’ye özellikle söylediğimi hatırlıyorum çünkü Heather’ın kafasının karışık olduğunu düşündüm ve onu vazgeçirmesini umuyordum. Zaten her halükârda benden ziyade onu dinleyecekti.” Courtney güldü ve küçük,

acı bir sesle “Sonuçta Frankie de sizin o Doğu Evi Yedili-si’nden biriydi,” dedi.

“Frankie bize o kısmı anlatmadı.” Coop bana endişeli bir bakış attı.

Caro kaşlarını çatı. “Neden Heather’ın Jack’in ailesine söylemeyi planladığını söylemedi? Bu büyük bir şey.”

“Çocuklar,” dedim, “Frankie’nin ailesi her zaman Aile Hafta Sonu için gelirdi. Babası neredeyse bunun için yaşıyor-du. Heather ağzındaki baklayı çıkarıp gösteri yapacak olsaydı, Frankie’nin ailesinin de öğrenme ihtimali çok yüksekti.”

Eric, “Ama Heather, Frankie’nin, Jack’in onu aldattığı adam olduğunu bilmiyordu,” dedi.

“Belki de biliyordu.” Mint yorgun bir şekilde eliyle yüzü-nü ovuşturup altın saçlarını karıştırdı. “Heather, Courtney’dan, sarhoş olup Frankie ile konuşmadığından emin olmasını iste-miş. Belki de bu yüzdendi.”

Sonunda Caro konuşana dek hepimiz bir süre sessiz kal-dık. “Suçlu o, değil mi? Heather o gece onunla konuşmaktan korkuyordu ve en iyi ihtimalle Frankie gecenin önceki saatle-rinde bunu görmezden gelip bize yalan söyledi. Hepimiz ba-basının nasıl biri olduğunu hatırlıyoruz. Frankie babasının öğ-renmemesi için her şeyi yapacağını söyledi. Suçlu o olmalı.”

“Bilmiyorum,” dedi Eric çenesini kaşıyarak. Bütün gece ilk defa kendinden emin değildi ve bir anlık da olsa yüzü sert-leşmeden, hatırladığım o narin çocuğa bir göz attım. “Diğer tüm kanıtlarla bire bir uyuşmuyor ancak kontrol etmeye de-ğer.”

“Başka hangi kanıt-” diye başladı Mint ama Caro sözünü kesti.

“Frankie’nin yarın nerede olacağını biliyoruz. Mezunlar Geçit Töreni’nin şefi olacak. Etrafta tonlarca insan olacak. Onunla yüzleşirsek kaçamaz.”

Coop ılık çaldı. “Frankie’yi yüzlerce insanın önünde He-ather’ı öldürmekle suçlamak mı istiyorsun?”

“Başka seçeneğimiz var mı?” diye sordum. “Heather’ın cinayetini çözmek için tek fırsatımız bu olabilir.”

Eric bana baktı. “Heather’ın cinayetini ne zamandan beri çözmeyi düşünüyorsun?” Kelimeler kalbimde birer bıçak gibiydi. Ama sadece *bildiğim* için -en derin, en karanlık tarafımda onları hak ettiğimi bildiğim için...

Daha kötüsünü hak etmiştim.

“Her zaman,” dedim sessizce. “Şu andan itibaren.”

“İyi.” Eric cebindeki hap şişesini okşadı. “Başka umursayanlar da olursa yarın öğlen basketbol stadyumunun yanında, geçit töreninin başında görüşürüz. Tören şefinden açıklama isteyeceğiz.”

Böylece Eric, yolun bile olmadığı ağaçlı yere geri döndü ve gölgeler arasında kayboldu.

“Siktiğimin Noel Şarkısı hayaleti,” diye mırıldandı Mint. “Günahlarımız için bizi cezalandırmaya geri döndü.”

Herkes otele döndü. Yarın Frankie ile yüzleşecektik ve söyleyecek bir şey kalmamıştı.

Ben hariç. Boş beyaz çadırın ortasında durup barmenlerin şişeleri toplamasını izliyordum. Parti bitmişti. Mükemmel planım, güzel görüm, baştan sona Eric Shelby tarafından mahvedilmişti. Ama ben orada dururken yeni bir plan yavaş yavaş oluşuyordu, hem de ilkinden daha hırslıydı. Eğer başarabilirsem sadece kendimi kanıtlamakla kalmaz —her borcu ödeyebilir, her hatayı düzeltebilirdim. Sinsi fısıltıyı sustururdum. Kara deliği açardım.

Eric haklıydı: On yıl boyunca bir yalanı yaşadım. İyiymişim gibi davrandım, hayatıma devam ediyormuşum gibi davrandım ama gerçek şu ki yarı çatlamış bir kapı gibi geçmiş hâlâ içimde açıktı çünkü çiğ, iyileşmemiş bir yaraydı.

O kapıdan içeri girebilirdim. Geçmişe dalabilirdim. Heather’ın katilini bulup iyileşebilirdim.

Düşünmesi bile içimi ürpertmiş, derinden bir sesin Ne *dediğine* dikkat et *demesine sebep olmuştu*.

“Gerçekten eve gitmek istemiyorsun, değil mi?” Coop’u bulmak için döndüm.

“Burada ne yapıyorsun? Caro’yla gittiğini sanıyordum.”

Parmağını dudaklarına koydu ve bara doğru yürüdü. Barmanların sırtları dönükken Coop bir şişe viski aldı ve süveterinin altına sakladı. Bana el sallayıp onu takip etmem için işaret yaptı ve sanki her şey yolundaymış gibi çadırın dışına doğru yürüdü.

Derin bir nefes alıp onu takip ettim.

Beni karanlık, ürkütücü kampüsten geçirdi. Geride kalıp gözlerim onun sırtına bakarak sessizce yürüdüm. Yolu yarıldığımızda nereye gittiğimizi anlamıştım ve bu yüzden Doğu Evi’nin sarmaşıklarla kaplı duvarlarının önümüze çıktığını görünce şaşırmadım.

Avluyu geçip Heather’in ailesinin on yıl önce diktiği meşe ağacının yanındaki piknik masamıza doğru yürüdü. En sevdiği yerde bir anıt. Ağaç altı metre kadar uzamıştı. Ona bakmak, zamanın nasıl geçtiğine bakmak gibiydi, sağlam ve somut bir kanıttı. Dallar, yalvaran kollar gibi Doğu Evi’ne doğru uzanıyordu. Doğaüstü bir şekilde insana benziyordu, hatta Heather’in kendisi gibi donmuş ve kapana kısılmış, yardım için yalvarıyor gibiydi.

Düşünceyi kafamdan uzaklaştırdım. Bir zamanlar burada mutluyduk.

Coop piknik masasının oturağını görmezden gelerek masanın üzerine oturdu. Çaldığı viskinin kapağını uzun uzun çevirdi, sonra bana uzattı.

Hafifçe gülümsememe engel olamadım. “*Avlunun* ortasında? Ortalık yerde mi? Her zaman asisin.”

Coop gülümsemedi. “Bağımlılığı olan tanıdığın kim?”

Viskiyi aldım ve yanına oturdum. Koca bir yudum aldım. Öğürmemeye çalışarak zorla yutmak zorunda kaldım. “Babam. Önce OxyContin. Sonrasında ise bulabildiği her şey.”

Coop Doğu Evi’nin avlusunda karşıya bakarak başını salladı. Hafif bir esinti saçlarından bir tutamı havaya kaldırdı ve alnına döktü. “Bunca yıl bana hiç söylemedin.”

“Evet, insanların bilmesini istediğim son şeydi.”

Doğu Evi’nde henüz birkaç pencerede ışık vardı. Geç saatlere kadar uyanık olan öğrenciler. Dördüncü katın köşesindeki odaya baktım. Eski odam. Ama karanlıktı, perdeler çekiliydi.

Coop ellerini saçlarının arasından geçirdi ve başını kavrayarak orada tuttu. “Seni çok iyi tanıyormuşum gibi hissediyorum ve sonra böyle bir şey keşfediyorum. Keşke bana güvenseydin!”

Viski şişesini ona doğru uzattım. “Kimseye güvenmiyorum.” Coop, “Kulağa çok yalnız geliyor,” dedi. “İnsanları içeri almalısın. Seni olduğun gibi sevmelerine izin vermelisin, iyisiyle kötüsüyle. O zaman gerçek olduğunu bilirsin.”

Coop iyi bir adama dönüşmüştü ya da belki hep böyle bir adamdı. Her iki durumda da gün yüzüne çıkamayacak kadar çirkin bazı gerçeklerin olduğunu anlayamazdı. Ortaya çıkarılsalar sevgiyi mahvedecek bazı şeyler.

Anı geri gelmişti, bu sefer daha canlıydı. Uyanıyorum, kafam karışmış, başım zonkluyor. Güneş ışığı çok parlak, belli belirsiz tanıdık pencerelerden akıyor. Kendimi yukarı itmek için ellerimi yere yaslıyorum ve ellerimin ahşaba yapıştığını hissediyorum. Aşağı bakıyorum. Nefesim kesiliyor. Ellerim yere serilmiş, tırnaklarımdan dirseklerime kadar pas rengi kırmızısı, pul pul kanla kaplı. Pembe elbisemin üzerine Rorschach testinde bir kırmızı mürekkep sıçramış gibi. O korkunç soru: *Ben ne yaptım?*

Hiçbir şey, diye şiddetle cevap verdim. Hiçbir şey yapmamıştım. Anıları diğerlerinin yanına gömmek zorundaydım. Görmezden gelmeliydim. Harabe ve çürümeden başka bir şey yoktu.

Coop yüzümü görmesin diye başka yöne döndüm.

“Açık yüreklilikle,” dedi, “göstermek istediğim bir şey var-”

“Coop.” Boğazımdaki yumruğu yuttum. “Burası neden bu kadar iyiydi?”

“Ne?”

Gözlerimi silerek ve avlunun etrafına, bir peri masalından çıkmış gibi sarmaşıkla kaplı yurda, ağaçların oluşturduğu çembere, ayakta duran nöbetçilere baktım. Burada, bu çimenlerin arasında yeniden doğmuş, kendimi yeni bir dine, güçlü bir büyüye adamıştım. O sihir hâlâ canlı, bu yerin toprağına gömülüydü ve en güzel ve en kötü günlerimi görmüştü. Göz ardı edilemeyecek şeyler yaptığım, kapanmayacak kapılar açtığım yerdi burası.

Burası benim evimdi.

Saçlarım yüzümün önüne perde gibi düştü. Konuştuğumda kelimeler zar zor seçilebiliyordu. “Neden burası bu kadar iyi ve bu kadar kötüydü? Önemli değildi -ne hissedersen hissedeyim her şey o kadar yüksek dozluymuş ki! Neden kendimi tekrar böyle hissettiremiyorum? Son on yıldaki her şey onunla kıyaslandığında renksizdi. Korkarım ki en son olması gerektiği gibi olduğum, gerçekten hayatta hissettiğim zaman üniversite yıllarıydı ve buna asla tekrar sahip olamayacağım.”

Coop, “Elbette üniversitede her şey aşırı hissettiriyordu,” dedi. “Sonsuz özgürlüğe sahiptin ve neredeyse hiç sorumluluğun yoktu. Hiçbir şey kesinleşmiş değildi -tüm hayatın önündeydi ve her yere gidebilirdi. Her dakikanı birlikte geçirdiğin en iyi arkadaşların vardı, bu yüzden asla yalnız değildin. Ve âşıktın. Gerçek aşk.”

“Evet, Mint, Courtney’nin Stepford kocasına dönüştü ve bak bu beni nerelere götürdü!”

Coop saçımı yüzümden çekti. “Mint’ten bahsetmiyordum.”

BÖLÜM 22

MAYIS, SON SINIF

Mezuniyet günü gelene kadar umursamamaya hazır olduğumu sanıyordum. Bunaltıcı sıcakta diğer Millerlarla yanyana oturup kırmızı cüppeli öğrencileri sahnenin bir karış karşısında izlerken paniğe kapılmaya başladım. Rektörün elini sıkmak için o merdivenlerden yukarı çıkarsam —bu günün gelip geçmesine izin verirsem, eşyalarımı annemin arabasına toplayıp Norfolk’a geri dönersem— her şey biterdi.

Heather öldükten, ikimizin de konuşmak istemediği bir suçluluk duygusuyla Mint ve ben ilişkimize devam etme kararı aldıktan ve Coop’tan kaçınmaya başladıktan sonra, dönemin bitmesi için sabırsızlanıyordum. Yoluma devam etmek, her şeyi ardımda bırakmak istediğimi düşünmüştüm. Ama şimdi o gün gelmiş, kırmızı-beyaz balondan kemerler asılmış ve Eliot Çimleri katlanır sandalyelerdeki ailelerle doluyken farkına varmıştım: Bir şeyleri değiştirmek için daha fazla zaman yoktu. İşte böyle bitecekti her şey. Hikâye böyle yazılacaktı.

Şöyle diyecekti: Artık resmî olarak Chi O’ları yenip yarışlardaki ilk sıralarını ellerinden almak konusunda başarısız olmuşum. Doğu Evi Yedilisi resmen birbirlerinden ayrı düşüyorlardı. Coop’la kesin olarak aramız açılmıştı, tekrar bir araya gelmek için hiçbir sebep olmaksızın kendi yolumuza gidiyorduk. Babamın ayak izlerini takip etme şansımı kesinlikle kaybetmiştim -onu son kez hayal kırıklığına uğrattım- ve

şimdi bu çimenlikten çıktığım anda hayatımla ilgili ne yapacağıma dair hiçbir fikrim yoktu.

Heather olmadan resmen sona gelmiştim.

O zaman fark etmemiştim çünkü Heather'ın ölümünden sonra okula gitmek acı vericiydi ama Duquette'te öğrenci olmak, işleri canlı, mürekkebi hâlâ ıslak tutuyordu. Her şeyin olması için zaman vardı ve artık bitmişti.

Caro'nun gözyaşlarıyla lekelenmiş bir yüzle ellerime soktu. *Ne yapmayı planlıyorsun o tek vahşi ve değerli hayatınla?*

Hiçbir fikrim yoktu. Tekrar tekrar başarısız olmuştum ve şimdi elimde hiçbir şeyim yoktu.

Onu bulana dek arkamda oturan aile sıralarını taradım. Annem, sıcağa rağmen siyah giyinmiş, dimdik oturmuş, gözleri sahnede bekliyordu. Ve baktığımın farkında olmadığı için, hissettiği her şey yüzünde net bir şekilde okunuyordu: gökyüzünde bulutlar gibi geçen saf bir duygu akımı. İzlemek benim için zor olsa bile, her zaman yardım etmeye çalıştığımız ölçüde birbirimize ne kadar benzediğimizi düşünmeden edemedim.

En azından ikimiz de bugüne kadar gelebilmiştik. Babam gelememişti. Bütün bu şeye babam için başlamıştım ama bi-
tişte annem -ilk başta bunu istemeyen annem- kalmıştı sadece.

Mezuniyet konseri bir Duquette geleneğiydi. Mezunlar Ofisi sponsor olur, her yıl bazı büyük grupları tutar ve sanki öğrencilikten gerçek yetişkinliğe geçiş deneyimimizin bir sembolü olarak Duquette yönetimi rahatları ve herkese şarap ve bira ikram edilirdi. Bu yıl, parti her zamankinden daha büyük ve daha iyiydi çünkü Mint mezun olmuştu ve Minterlar-gayrimenkuldeki çöküşe rağmen ya da belki de bu nedenle-gösterişli bağışlar da dâhil olmak üzere herkesten daha büyük ve daha iyi şeyler yapmışlardı.

Heather için bir anıt yaptırmışlardı. Fotoğraflarıyla, notlarla, oyuncak ayılarla ve nefret edeceği ucuz çiçek demetleriyle kaplı bir duvar. Duvara bakamadım -yüzünü tekrar tekrar görmeye dayanamıyordum. Son sınıftaki mezunlar toplantısında saçlarında kırmızı ve beyaz kurdelelerle Heather; Teklif Günü'nde Chi Omega gömlekli, altın taçlı ve pembe otrişli Heather; birinci sınıfta Doğu Evi'nin önünde kendine güvenen gülümsemesiyle bebek yüzlü Heather. Ve yüzüm —o kadar çok fotoğraftan bana gerisin geri bakıyordu ki ürkütücüydü; önünden geçtiğimde gözlerim beni sanki perili bir tablo gibi takip ediyor, ağzım her bir karede sonsuza kadar donmuş, kalıcı bir sırtışıla kilitlenmişken bile bir şeylerin yanlış olduğunu söylemeye çalışıyor gibiydi.

Heather'ın ailesi geldi -Bay ve Dr. Shelby ve Eric- ama Eric sahneye gergin bir şekilde çıkıp Heather'ın fahri diplomasını kabul ettikten kısa bir süre sonra ayrıldılar.

Onlar gidince daha rahat bir nefes alabilmişim.

Şimdi annem, inanılmaz derecede göz alıcı Bayan Minter ve sevgilisi, yönetim kurulu üyesi, pala bıyıklı, uzun boylu, huysuz bir adamla aynı masada oturuyordu. Mint'in babası gizemli bir şekilde bu resmin dışındaydı. Dayanılmaz derecede rahatsız ediciydi. Son zamanlarda ne zaman Mint'e babasını ya da ailesinin şirketinin nasıl hayatta kaldığını sormaya çalışsam tek kelime etmeyi reddederek başını sallıyordu. Bazen, eğer zorlarsam, beni o gece boyunca yalnız bırakırdı ve özür dileyip daha fazla bir şey söylemediği ertesi güne kadar onu göremezdim.

Minterlar, uzun zaman önce fark etmiş olduğum üzere, berbat bir aileydi. Fakat en azından heykel gibi sessizce oturmuş hüznü saçan annemle iyi bir uyum içindeydiler.

“Mint...” diye fısıldadım ona dönerek. Parlak düğmeli muhteşem lacivert bir takım giymişti ve her karışıla tam bir mezuniyet prensiydi. “Buradan gidelim.”

Bana ıninnettar bir bakış attı. “Asla sormayacaksın sandım.”

Şarap aldık ve bir rock grubunun, partiyi Madison Square Garden’da bir geceye dönüştürmek için elinden gelenin en iyisini sergilediği sahnenin etrafında toplanan kalabalığın kenarına doğru ilerledik. Hikâyemiz Heather ölmeden, olması gerektiği gibi devam etseydi, içimizde müziğe en meraklı olan Jack, yanında her an vücudunu ve kafasını sallamaya hazır Frankie ile birlikte en ön sırada olurdu. Caro aralarında ezilmiş, dirsek darbelerinden kaçınmaya çalışan ama yine de bir arada olmaktan mutluluk duyar ve Heather kalabalığın arasından dönüp herkesle konuşurdu.

Gözümü kırptıştırıp ya öyle olsaydı fikrini uzaklaştırdım. Tabii ki gerçek dünyada Heather ve Jack tümünden gitmişti, Frankie ve Caro aileleriyle birlikte çimlerin eteklerinde sessiz ve kasvetli bir şekilde oturuyorlardı.

Belki de Mint de *olması gerekenlerin* hayaletini görmüştü çünkü beni sahneden uzaklaştırdı.

“Çok gürültülü,” diye bağırdı.

“Sorun değil,” diye cevap verdim, birbirimizi duyacak kadar yakın olduğumuzda. “Annemle eve dönüş yolculuğu dört buçuk saatlik bir sessizlik olacak. Yapabiliyorken sesi içime çekmeliyim ki nasıl bir şey olduğunu unutmayayım.”

Mint bana baktı ve bir şeyle boğuştuğunu, kendisiyle savaş hâlinde olduğunu anlayabiliyordum. Sonunda zorla ağzındaki çıkardı. “Ya eve gitmezsen? Ya benimle New York’a gelersen?”

Şaşkınlıkla ona baktım. Her gün sadece o günü atlatmaya o kadar odaklanmışım ki Mint’le ilişkimizin ne olacağını düşünmek için fazla zaman harcamamışım. “Peki ne yapacağız?”

“Ne istersen! Yukarı Doğu Yakası’nda birlikte bir daire tutabiliriz. Ben hukuk fakültesine başlayacağım, sen de iş bulabilirsin. Çalışabileceğin bir yerler olmalı. Belki danışmanlık

şirketleri gibi. Prestijli bir iş ve hâlâ alım yapan birkaç alandan biri. Çok para kazanabilirsin.” Mint’in kaşları çatılmış, bakışları omzuma odaklanmıştı. Konuşma şekli (her bir kelimeyi çıkması için zorlaması) kendini bunu yapmak için zorluyor gibiydi.

“Harvard değil,” dedim, kendime engel olamadım.

Yüzü öfkeyle parladı —sonra da hızlı bir şekilde sakın bir maskeye dönüştü. “Evet, o önemli bursu kazanamadın, değil mi?” Sesi soğuktu. “Beklenenin üzerinde şeyler yapmana rağmen.”

Ona göz kırptım.

“Üzgünüm.” Mint başını salladı. “Gerçekten stresliyim. Annem buradayken. Ve o da...”

“Sorun değil. New York konusunu düşüneceğim,” diye söz verdim.

Mint uzaklara bakarak başını salladı. Hâlâ gözlerinde canlı olan öfkeyi ve onu dindirmek için gösterdiği çabayı görebiliyordum. “Yürüyüşe çıkacağım,” dedi.

Etrafıma baktım. Alaca karanlığın son anları, gece çökmeden hemen öncesiydi. Gökyüzü mordu; sahnenin ışıkları birer birer yanıyordu.

“Tamam,” dedim ve çekip gitti.

Orada tek başıma durup Mint’i, New York’u, danışmanlık işini hayal etmeye çalıştım. Prestijli bir hayat -iyi bir hayat. Ama bunun yerine, diğer düşünceler her zaman olduğu gibi aklıma düştü: Babam. Heather. Kara deliğe tıkılmış ancak hâlen sızmakta olan anılar beni de çekmeye çalışıyorlardı.

“Jess.”

Çok yüksek sesle söylenmişti. Biraz peltekçeydi.

Döndüğümde, gömleğinin kollarını dirseklerine doğru kıvrımış, gömleğin alt kısmı pantolonundan sarkar hâlde Co-op’un bana doğru geldiğini gördüm. Saçları sanki parmaklarını milyonlarca kez arasından geçirmiş gibi dikilmişti. Ama hiçbir şey kıpkırmızı gözleri kadar vahşi değildi.

Uzaklaşarak “Gitmem gerek. Annemin yanına dönmeliyim,” dedim.

“Kaçmayı bırak,” dedi. “Neden benimle konuşmuyorsun? O gece kapıma geldiğinden beri reddettin...”

“Coop, Mint’le birlikteyim. Bu sefer doğru olanı yapmalıyım. İyi bir insan olmak istiyorum.” Yürüyüp gitmeye başladım.

“Eğer böyle gidersen birbirimizi bir daha göremeyeceğiz.”

Donup kaldım. Bütün gün beni rahatsız eden düşünce buydu. Durduğumda neyle karşılaşacağımdan korkarak yavaşça döndüm —gerçek, çekici, ete kemiğe bürünmüş Coop ve aramızdaki kısacık mesafe. Ama karşı koyamam mümkün değildi.

Ona yakından bakar bakmaz “Sarhoşsun,” dedim.

“Evet, kalbim kırık. Sevdiğim kız yarın gidiyor.” *Lanet olsun Coop*. Hep çok şey istiyordu. Ama gerçeği bilmiyordu. *Bilmiyordu* ve bilseydi ne derdi? Arzu ve korku içimde çatıyordu.

Sesimi alçaltarak “Sana anlatmaya çalıştığım şeyi anlamıyor musun? O gün Blackwell Kulesi’nde benim hakkımda söylediğin şey konusunda haklıydın. Ben kötü bir insanım. Ama öyle olmak istemiyorum. İyi olmak istiyorum.”

Coop aramızdaki mesafeyi kapattı. “Siktir et. İyi ya da kötü olman umurumda değil. Ben seni seviyorum, sen de beni seviyorsun. Söyle, lütfen.”

“Coop, beni *dinle*.”

Çimenlikte dizlerinin üstüne çöktü ve ellerime yapıştı. Kalbim çılgınca çarpıyordu; meraklı gözler var mı diye etrafa bakınıyordum. Ama konser alanının tam kenarındaydık ve kimse bize dikkat etmiyordu.

“Kalk,” diye ısrar ettim. “Söyle bana. Sadece bir kez.”

Kollarımı onun boynuna dolamak istedim. Onu öpmek, ona söylemek, söyleyip rahatlamak istedim. Ama yapamadım, yapamadım. Zaten çok fazla çuvallamıştım. Doğru seçimi yapmam gerekiyordu. Her şey, bütün dünya ayakları altında

olan, doğru aileden gelmiş, beni değerli birisi, önemli birisi yapabilecek olan prensi işaret ediyordu.

Kafamı sallayarak keskin bir bıçak gibi kaburgalarının arasında usulca kayacak o kelimeleri söyledim. “Mint’i seviyorum.”

Coop’un kafası sanki bir tokat yemiş gibi sarsıldı. Gözlerine dolan gözyaşlarını gizlemeye çalışarak çimlere odaklandı. Duygularla savaşmasını izledim.

Acı çeken yüz ifadesini, ısıltılı gözlerini, ıslak kirpiklerini görmem için bana döndü. “Hayır, sevmiyorsun.” Coop ellerimi tuttu, sesi yükselmişti. “Jess, benimle hukuk fakültesine gel. Benimle evlen. Bize bakarım, söz veriyorum. Resim yapabilir, sanatçı olabilir, sevdiğin her şeyi yapabilirsin. Seni mutlu edeceğim, yemin ederim.”

Uğruna çalıştığım her şeyden vazgeçmek mi? Hiçbir şey olması gerektiği gibi gitmese de bunu yapamazdım. Bir iş bulup her şeyi rayına oturtmanın bir yolunu bulmalıydım; her şeyi batırmanın değil!

“Jess, radikal bir şey yap. Mutluluğu seç.”

Mutluluk mu? Bunların hiçbiri mutlulukla ilgili değildi ki! Coop bunu anlamıyordu. İstesem bile mutlu olmayı hak etmediğimi bilmiyordu.

Uzaktan Mint’i gördüm, her nereye gitmişse Elliot çimlik alanına doğru dönüyordu. Birden her şey gözümün önünde canlandı. New York. Danışmanlık şirketi. Birisine dönüşebirdim. Detaylar farklı gözükse de önemli birisine, babamın gurur duyacağı birisine. Dönüp dizlerinin üzerine çökmüş olan Coop’a baktım. Tıpkı Blackwell Kulesi’nin tepesinde ilk öpüştüğümüz zaman daha fazlasına ihtiyacı olduğu, ya hep ya hiç, ya başlamayı ya da bitirmeyi seçmem gerektiği konusunda beni uyardığındaki gibiydi. Hep radikal kararlar almamı istemişti.

Ama asla yapamamıştım. Ve böylece, bir yıl sonra -ve çok, çok geç olsa da- sonunda bitirdim.

BÖLÜM 23

GÜNÜMÜZ

Kapının çalma sesi ahşaba vuran bir tokmak gibiydi: bir kez, iki kez, üç kez. Beni sıçratarak uyandırmıştı. Yan yatmış, zorlukla nefes alır hâlde karanlık otel odasına gözlerimi açtım.

Vurma hızı daha da artmıştı, neredeyse bilinçsiz ama bunu susturmak için çaresiz bir biçimde odayı sendeleyerek yürüdüm. Kapıyı açtım ve koridordaki ışığın şiddetiyle rahatsız oldum.

Karşımdaki, buruşuk pijamalarıyla Caro'ydu. Bir an, çevresi kızarmış gözlerle bana baktı. Sonra gözleri yaşlarla doldu ve beni iterek geçip odaya girdi.

Kapıyı tutarak donakaldım. *Biliyordu*. Caro olayı çözmüştü: Ben ve Coop, on yıl önce. Bir yıl önce. *Bu gece*. Ve şimdi buraya onu kalbinden ve sırtından bıçakladığımı söylemek için gelmişti. Beni canlı canlı yakmaya gelmişti. Yoksa gecenin bir yarısı neden otel odama gelsin ki?

Kapıyı usulca kapattım, sanki kendimi kendi yaptığım bir hapis haneye kilitliyormuş gibi hissediyordum.

Arkamda, yatak yayları gıcırdadı. Caro yatağıma oturmuştu. Arkamı döndüğümde, odanın diğer tarafından bana baktı: beyaz keten nevresim denizinin içinde küçük, üzgün bir yüz ve koyu saçlı bir hâl.

“Jess,” dedi boğularak.

Kalbim durmuştu. Bir şeyler tersti, olması gerektiği gibi değildi. Sırtımı duvara dayayarak yere kaydım, gözlerimi ondan alamıyor, darbeyi bekliyordum.

“Sana bir şey söylemem lazım.” Sesi telaşlıydı. “Artık bunu bir sır olarak saklayamam.”

Anlamam bir saniye sürdü. “Ne?”

Caro, sanki eylem bir şeyleri engelleyebilirmiş gibi yüzünü ellerinin arasına koyup başını salladı. “Gerçekten kötü bir şey.”

Onu gergin bir hâlde, boğazımda bir yumruyla izlemekten başka bir şey yapamıyordum.

Oda, sabaha yaklaştığımızı söyleyen, panjurlardaki çatlaklardan gelen gümüşü ışık hariç karanlıktı. Coop birkaç saat önce otel odasına geri gitmiş olmalıydı ve şimdi Caro buradaydı. Çarşafı hâlâ bedenimin ısıyla sıcak olan dağınık yatağımdaki görünüşü (kirpikleri ıslak, saçları gümüşü ışıkla aydınlanmış, yüzü oldukça açık) gerçeküstüydü. Onu kol masafesinde tutmak için yaptığım onca şeyden sonra, işte burada, çok yakınımdaydı.

Sadece ikimiz; birbirimizi izliyorduk.

Dikkatlice konuştum. “Caro, kötü bir şey yapabileceğini sanmıyorum.”

Söylenecek en yanlış şeydi. Yanağından bir gözyaşı düştü. “Dışarıda bırakılmaktan çok yorulmuştum. Herkesi kaybetmekten korkuyordum. Özellikle de seni.”

“Anlamıyorum.”

Kapalı gözlerini sıktı. “Frankie’nin yaptığını düşünmemin asıl nedeni bu.”

Odanın karşısına geçip saçlarını alnından çekmeyi düşündüm, sonra ihanetimin suçluluğunu hissettim.

“O kim?” diye sordum onun yerine.

Caro gözlerini açtı ve karanlıkta bile utancı görebiliyordum.

“Frankie. Heather’ı bu yüzden öldürdüğünü düşünüyorum. Futbol kariyerini mahvedecekti.”

“Caro, Aile Hafta Sonu’nu ve Heather’ın planını zaten biliyoruz.”

“Hayır, bu değil. Başka bir şey. Bilmemem gereken bir şey.”

Daha dik oturdum. “Ne? Söyle bana.”

Konuşmadan önce uzun bir süre geçti. Konuşmaya başladığında da sanki onu yakalamamı, sallamamı, tiksinererek uzaklaştırmamı bekliyormuş gibi beni dikkatle izliyordu. “Frankie üniversitede steroid kullanmaya başlamıştı. Bunun geçici bir şey olduğunu söylemişti, sadece bitiş çizgisini geçmek için. Kendisini NFL’ye taşımak için.”

“Mümkün değil,” dedim. “Öyle bir şey yapmaz.”

“Jack ona yardım etti. Frankie ne zaman uyuşturucu testi yaptırmak zorunda kalsa bardağa işeyen Jack’ti.”

Jack? Kurallara uyan, kilise çocuğu Jack? Bunu hayal bile edemezdi. Tabii... eğer Frankie’ye gerçekten âşık değilse. Bu da sadece skandal riskini değil, ayrıca atılma riskini de göze alması için yeterli bir sebepti.

Caro’nun sesi yumuşaklaştı, bakışları üstümdeki duvara doğru sürüklendi, sanki geçmişe açılan bir delikten bakıyormuş gibiydi. “Son sınıfta Heather bunu öğrendi. Nasıl biri olduğunu hatırlarsın. Herkes, her zaman doğru olanı yapmak zorundaydı. Ya da o her ne düşünüyorsa. Onlara durmaları gerektiğini söyledi. Frankie sadece bir test daha süre tanınması için ona yalvardı. Ama onlara bırakmaları gerektiğini yoksa Frankie’nin koçuna bildireceğini söyledi. Jack’e çok kızmıştı. Yüzündeki ifadeyi asla unutmayacağım.”

Konuşmaya, Heather’ı sormak için başlayacaktım ama sonra, sözlerinin tuhaflığı beni durdurdu. *Yüzündeki ifadeyi asla unutmayacağım.* Vücudumun üzerine bir soğukluk yayıldı, sanki kan yavaş yavaş çekiliyormuş gibi ellerim soğuyordu. “Bir dakika... Caro, sen bunu nasıl öğrendin?”

Durakladı, o karanlık gözler ve o gümüşî saçlar onu gerçeküstü bir yaratık hâline getirmişti —bilindik Caro ama daha esrarengiz hâli. Hatırladığım kişiye yakın ama sadece saçı farklı. Ve o anda anladım ki sıradaki cevap her neyse onu gecenin karanlığında otel odasından kapıma getiren gerçek sır oydu.

“Bazen sizi takip ederdim,” dedi. “Orada olduğumu bilmediğiniz zamanlarda.”

BÖLÜM 24

ARALIK, SON SINIF

Caro

Gerçek şu ki Caro ne kadar nefret etse de Doğu Evi Yedilisi'nde bile, sözde eşitlikler arasında hiyerarşiler vardı. Elbette Mint en tepedeydi ve ardından, herkes tarafından iyi bilinen ve sevilen Heather ve Jack geliyordu. Frankie, biraz daha alt seviyedeydi ama bir sporcu parıltısı vardı. Jess, tam ortadaydı. Caro'nun en iyi arkadaşıydı fakat aynı zamanda Mint'in kız arkadaşıydı, bu yüzden ortada bir yerde, her zaman ya düşme ya da yükselmenin eşiğindeydi. Sonra hiyerarşi gibi şeyleri umursamayan Coop geliyordu. Ve sonra, en altta da Caro vardı.

Eskiden bu böyle değildi. Birinci sınıfta, yurtlarının Mezunlar Geçit Töreni maketini birlikte inşa etmelerini önerdiğinde, Courtney aptalca bir el sanatları yarışması olduğundan şikâyet ettikten sonra bile, her biri gece gündüz çalışarak *onun* fikrinin etrafında toplanıp kendilerini bu işe adanmışlardı. Ve bakın ne olmuştu —Doğu Evi Yedilisi doğrudan bunun bir sonucu olarak doğmuştu. Gizliden gizliye bunun kendi başarısı olduğuna inanıyor ve bir çeşit sahiplik hissediyordu: arkadaş grubunun hepsi haklı olarak ona aitti.

Dürüst olmak gerekirse bir zamanlar yalnız bir kızken altısını da hayal edip gerçeğe dönüşmelerini sağlamıştı. Mükem-

mel kardeşler Mint ve Frankie; doğuştan kendine güvenen, tıpkı lise kafeteryasında özendiği kızlar gibi olan Heather; sırlarını anlatabileceği kız kardeşi Jess; hepsine avantaj sağlayan kişi Coop. Ve yetiştirme şekli acı verici şekilde kendininkine benzeyen, onu anlayan Jack.

Başlangıçta, bu arkadaşlara sahip olmanın yeniliği —verdiği rahatlama— onun için yeterliydi. Diğer çocukların, daha sonrasındaysa diğer gençlerin birbirlerinde yatıya kalmalarını, cadılar bayramında birlikte şeker toplamaya gitmelerini, balya gitmelerini -ebeveynlerinin onaylamadığı bütün o şeyleri— uzun süre kenardan izledikten sonra nihayet ait olabilmek bir mucizeydi. Özellikle de en gürültülü, neredeyse gösterişli bir aidiyet türü olan Doğu Evi Yedilisi'ne ait olmak.

Ancak yıllar geçtikçe, aralarındaki kıymetli bağın sıklığı, diğer arkadaşlara, diğer ilgi alanlarına, diğer insanlarla ara sıra bahar tatillerine uyum sağlamak için gevşiyordu. Belki de doğal —kaçınılmaz— olan şey buydu ama Caro bundan nefret etmişti.

Charles Smith hep Caro'dan kendisiyle böyle şeyler yapmasını isterdi. Birinci sınıftan beri diğerlerinden sakladığı tek sır oydu —Chapman Binası'na maket için anahtarları çalmaya gittiği gece, kendine şaşırtarak geceyi orada geçirmiş, sonra ikisini de şaşırtan bir şekilde görüşmeyi bırakmamışlardı. Charles hep kendisiyle seyahate çıkmasını, resmî kız arkadaşı olmasını, ailesiyle tanışmasını istemişti. Ama anlamadığı şey, Doğu Evi Yedilisi doğduğundan beri, yani birinci sınıftaki maket fiyaskosundan beri, Caro'nun zihninde *biz* ve *onlar* olarak bir ayrım vardı ve onlarla kastettiği herkes, özellikle de Charles gibi Chapman çocuklarıydı.

Charles iyiydi, Charles yakışıklıydı, Charles eğlenceli ve atletikti. Ama yine de temelde düşmandı. Doğu Evi Yedilisi'ni seçebileceği her koşulda, onu asla seçmezdi.

Sorun şu ki arkadaşları aynı şekilde hissetmiyordu.

Onların uzaklaştığını hissedebiliyordu ve en alttaki kişi olarak onları bir araya toplayacak güce sahip olmadığından korkuyordu. Artık onlara sahip olamazsa neyi kalırdı ki? Kaygı çentiklenerek midesinde bir korku çukuru oluşturdu. En kötü gecelerinde hepsini kaybedeceğinden ve tekrar yalnız kalacağından emin oluyordu. Güvence istiyordu. Yakın olmak istiyordu. Onu yanlarına davet etmedikleri onca zaman boyunca nereye gittiklerini ve ne yaptıklarını bilmek istiyordu.

Ve bu nedenle, bazen —nadiren de olsa *bazen*— onları izliyor, takip ediyor ve dinliyordu. Sadece *bilmek* için. Ve küçük de olsa bir parçası olmak için.

Aralık soğuğu yüzünden —kasketler alçalarak öğrencilerin yüzlerini maskeleymiş ve rüzgâra karşı sarıp sarmalanmış aynı koyu renk tavus kuşu denizinde— Caro neredeyse onları kampüste yürürken fark edemiyordu. Kahve arabasından elinde sıcak bir bardak, kristal bir nefes bulutu soluyarak dönüyordu ki göz ucuyla baktığında, kalabalığın tanıdık hareketlerini fark etti.

Neye benzediklerini bilip bilmediklerini hep merak ederdi. Hepsi, Jess bile, Coop bile, hatta o kaslı omuzları ve sert yürüyüşüyle Frankie bile. Birlikte olduklarında, bir kuş sürüsü gibi mükemmel bir uyum içinde, bacaklarını atıp kollarını sallayarak hareket ediyorlardı. Bunun bir etkisi oluyordu. Diğer insanlar yollarından çekiliyor, bir tanıpon bölge oluşturup o boşluklardan süzölmelerine izin veriyor, sanki oranın sahibiymişler gibi kampüste özgürce hareket edebiliyorlardı. Caro onlarla yürürken adımlarının ritmine her zaman dikkat ederdi, ama ne kadar denerse denesin ritmi asla uzun süre devam ettiremezdi. Bugün kışlık şapka ve paltoların arasından birer bıçak gibi çıkmışlardı: Heather, Jack ve Frankie. Ama bir şeyler ters gibiydi. Heather, yüzü kasvetli, gözleri öne kilitlenmiş bir şekilde önden gidiyor; Jack ve Frankie birkaç adımda bir birbirlerine bakarak omuzları kambur bir şekilde geriden takip ediyorlardı.

Neler oluyordu? Ve nereye gidiyorlardı? Caro toplanacaklarına dair herhangi bir telefon ya da mesaj almamıştı.

Sırt çantasını omzunda daha yükseğe taktı ve peşlerine takıldı. Bir dakika sonra nereye gittiklerini tahmin etmek kolaydı: Heather doğruca Bishop Binası'na gidiyordu. Caro, Heather'ın Frankie ve Jack'i süitlerine götürüp götürmediğini merak etti. Orada kendini açık etmeden takip edemezdi. Fakat hem rahatlayıp hem de şaşıracağı üzere Heather, Bishop lobisini ve finallere çalışan öğrenci gruplarını geçip yönetici kanadındaki bir öğrenci toplantı odasına yürüdü. Üniversitenin, öğrenci jonglörler, doğaçlama aktörler ve aşırı uç siyasi inançları olan öğrenciler gibi kendi özel alanları olmayan daha az popüler öğrenci grupları için ayırdığı çok amaçlı odalardan biriydi burası. *Simpsonlar* boş işler grubu gibi şeyler içindi işte. Caro, bir keresinde sadece Hristiyan Feministler Topluluğu'nu denemek için oraya gitmiş ama bir daha asla oraya uğramamıştı.

Nefesini tutarak Heather, Jack ve Frankie'nin peşinden içeri girdi. Karanlıkta arka duvar boyunca süzülüp onlar görmeden her şeyi duyabildi.

"Bu konuşmayı futbol antrenmanının ortasında yapmadığımız için şanslısınız!" dedi Heather hiddetle. "Ya da herkesin duyabileceği şekilde lobide."

Jack'in sesi yatıştırıcıydı. "Sakin ol. Bu konuyu konuşalım."

Caro yakındaki bir sandalyenin arkasına çömeldi ve yan tarafa dikkatle baktı. Odanın ortasında etrafı sandalyelerle çevrili boş bir alan vardı, bu da en son burada doğaçlama toplantısı yapıldığı anlamına geliyordu. O boşlukta kollarını bağlayıp çenesini kilitlemiş bir şekilde Heather duruyordu. Bir buldok gibi kaşlarını çatmıştı ve Caro bu bakışı biliyordu -Heather kızgınken hep bu yüz ifadesini takınırdı ve tartışmayı bırakmayacaktı. Jack karşısında durup kollarını ona doğru

uzattı ama Heather geriye doğru eğildi. Frankie, sandalyelerden birine yığılmış, başını ellerinin arasına almıştı.

“Konuşmak kulağa *harika* geliyor,” dedi Heather acımasız bir zaferle. “O zaman konuşun bakalım.” Çantasına uzandı ve bir kilitli poşet çıkarıp Jack’e doğru salladı. Caro görmek için gözlerini kısmak zorunda kaldı ve doktorların yıllık muayenelerde verdiği türden plastik bardaklardan biri olduğunu görebilmişti. Heather tekrar sesini yükselterek konuşmaya başlayana kadar kafası karışmıştı. “Frankie’nin isminin yazılı olduğu idrar testini neden *senin* banyonda saklanmış olarak buldum? Sen zahınet etmeden önce Frankie, bana kendi banyon yerine kampüsün öbür ucunda, Jack’in banyosundaki bir bardağa işemek için onca yolu yürümeye karar verdiğini söylemeye *kalkma* çünkü ben aptal değilim. Bu *senin* futbol için uyuşturucu testin, değil mi?”

Jack gözlerini yere çevirdi. Frankie kafasını ellerinin arasından çıkarmadı. “Neden Jack *senin* yerine uyuşturucu testi veriyor? Dört yıldır ot içmeme konusunda bağınaz olduğunu biliyorum çünkü gerçekten sinir bozucuydun. Bu kadar kötü olan ne yapıyorsun da Jack’in seni kollamasına ihtiyaç duyuyorsun?”

Jack, Frankie’ye bakınca Caro da baktı. Frankie’nin tüm kasları gergindi, eğilirken kolları sıkıca bükülmüştü. Birinci sınıftan beri dazlaktı ama bu sene saçlarını birazcık uzatmıştı. Yeni şeyler deniyorum, demişti ve o bunu söylediğinde Caro, hissettiği saçma hüznün hissini, hiçbir şeyin değişmesi gerektiğini ona haykırma arzusunu hatırladı.

Frankie sonunda başını kaldırarak Jack’in bakışlarıyla buluştu. Aralarında sözsüz bir iletişim oldu ve Frankie yüzünü buruşturdu. Derin bir nefes aldı ve Heather’a döndü. “Gerçekten büyük maçlardan önce sadece bazen kullanıyorum. Herkesten daha iyi olmam *gerektiğinde*. Kalıcı değil, yemin ederim. Bu sezondan sonra bırakacağım.”

Kullanıyor mu? Neyi kullanıyordu?

“Saçmalık,” diye tükürerek cevap verdi Heather.

Jack, “Ne kadar baskı altında olduğu konusunda hiçbir fikrin yok,” diye ısrar etti. “Diğer pek çok kişi yapıyor bunu. Üniversite balosunda herkesin bildiği bir sır gibi bir şey.”

“Sana inanamıyorum.” Heather’ın gözleri Jack’e bakarak büyümüşü. “Bedenini bir uzaylı mı ele geçirdi? Jack Carroll, Frankie’nin steroid kullanmasını savunuyor. Ailen çok gurur duyardı.”

Caro neredeyse sandalyenin üzerinden düşüyordu ve çok gürültülü bir şekilde nefes alıp vermeye başlamıştı. Frankie steroid kullanıyor olamazdı. Kampüsün her yerinde posterleri vardı. O kadar önemliydi ki bazen rektörle öğle yemeğine giderdi. O kadar iyiydi ki hele bir de Duquette bir Bowl maçı kazanırsa NFL’ye gitme şansı çok yüksekti. Caro’da onun bir forması vardı ve sırf ona moral vermek için antrenmanlarına gidiyordu.

Kalbinin derinliklerinde sırtından bıçaklanmış gibi hissetti.

“Bu çok belden aşağı oldu,” dedi Jack, sesi öfkeliydi.

“Bu *hile yapmak* Jack. Önceden şu hâlimden daha iyiydin. Sana neler oluyor? Bu yıl bambaşka bir insan gibisin.”

Öyle miydi? Tüm dikkatine rağmen Caro, Jack’te bir değişiklik fark etmemişti. Başarısız olduğu, arkadaşlıklarının bozulacağı ve yalnız kalmasının kesinleştiği gibi duygular onu tekrar ele geçirmişti. Kalbindeki ağrı keskinleşti. Ateşi yükseldi, avuç içleri terlemeye başladı. *Sakin ol. Panik yapma.*

Heather’ın sözleriyle Frankie ayağa kalktı. “Jack’i rahat bırak. Tek suçu iyi bir arkadaş olmak. Senin sorunun benimle.”

Ama Heather bundan korkmadı. “Tam isabet. Aklından ne geçiyor senin? Eğer sen ve Jack yakalanırsanız, ikiniz de okuldan atılacaksınız. Bunu istemediğini biliyorum ama Jack” -erkek arkadaşını eliyle işaret etti- “*atılamaz*. Anlıyor musun? Eve gidemez, orada sıkışıp kalır. Deli papazı en başta Duqu-

ette'e gelmesine zar zor izin vermişti. Bir skandala karışmış olursa ailesinin neler yapacağını hayal edebiliyor musun? Bir daha gün yüzü göremez." Jack'e döndü. "Seni seviyorum. Seni kaybetmek istemiyorum." Frankie'ye dönüp "Nasıl bu kadar bencil olabiliyorsun?" dedi.

Frankie'nin yüzü kızarmıştı. "Eğer vücudumda uyuşturucu tespit edilirse işte o zaman okuldan atılırım ve kariyerim sona erer. Tüm boktan hayatım biter. Herkesin yüz karası olurum."

"O zaman neden o ilaçları alıyorsun?"

"Çünkü ben *en iyisi* olmalıyım," diye bağırdı Frankie ve Caro kanının daha hızlı ve daha sıcak pompalandığını, ceke-tinin altında, boynunun ense kısmında ter toplandığını hissetti. "Nasıl bir baskı olduğu hakkında en ufak bir fikrin yok. Okuldan, hepinizden, babamdan. Herkesten daha iyi oynamak *zorundayım*, bir takıma girmek *zorundayım*. Başka bir ihtimal daha yok."

Heather'ın yüzündeki sert ifade erimiş, kahverengi gözleri yumuşamıştı. "Ama yan etkileri —çok tehlikeli. Ya sende kalıcı hasar bırakırsa? Bunu hiç düşündün mü?"

"Buna değer," dedi sertçe. "Bedeli neyse öderim."

Frankie'nin itirafını bir sessizlik izledi. *Bedeli neyse...* Panik, Caro'nun sessizce nefes almasını zorlaştırıyordu. Ceketini yırtmak, kocaman bir nefesi içine çekmek, ciğerleri yırtılırcasına çığlık atmak istedi. Ama burada olduğunu bilmiyorlardı. Bu yüzden Caro sadece gözlerini kapatıp daha da aşağı çömeldi.

Heather, "Bunu yapmana izin veremem," dedi. "Kendine bunu yapamazsın ve özellikle de Jack'e. Koçuna her şeyi itiraf et, Frankie. O sana yardım eder. Zaten her halükârda meseleyi kimseye duyuramaz."

"Yapamam." Frankie çaresiz ve yalvarıyor gibiydi. "Sadece bu son testi Jack'in yardımıyla geçmem, sezonu güçlü

bitirmem, bizi bir Bowl maçına taşımam gerekiyor. Sonra bırakacağım. Sadece son bir kez kullanmam gerekiyor.”

“Üzgünüm.” Heather’ın sözlerinde kesinlik vardı. “Bu yeterince iyi değil. Eğer kendini korumak için Jack’i kullanmaya kalkarsan koçuna söylerim.”

Jack şaşırılmıştı. “Neyin var senin? Normalde kurallara uymayı umursamazdın. Bu gerçekten neyle ilgili?”

Ona doğru döndü. Caro, loş ışıkta bile gözlerinin açık ve kararlı olduğunu görebiliyordu. “Doğru ve yanlışla ilgili. Bu kadar basit.”

Hayır. Caro’yu öfke sardı. Frankie’nin yaptığı yanlıştı, evet, ama Heather koçuna söylerse hayatını mahveder, onu okuldan attırırdı. Bu da Doğu Evi Yedilisi’ni yok edeceği anlamına geliyordu.

Aniden, Heather ağzı kilitli poşeti ve test bardağını çantasına geri koyup hızla Caro’ya doğru hareket ederek uzaklaştı. Caro, Heather yanından geçip gitmeden önce onun görüş alanına girmeden sandalyeler arasında daha da aşağı eğilerek zar zor gizlenebilmişti.

“Heather, *lütfen*,” diye yalvardı Frankie.

“Onu *mahvedeceksin*,” dedi Jack, ses tonu sertti.

“Doğru şeyi yaparsanız mahvolmaz,” dedi Heather şiddetle ve kapıyı açıp hızla dışarı çıktı.

“Yapamam,” dedi Frankie Jack’e. Caro gizlendiği için artık onları göremiyordu ama Frankie’nin sesindeki korku paniğe kapılmasına neden oluyordu. Nefes almaya konsantre olmaya çalıştı: *Al, ver. Al, ver.*

“Biliyorum,” dedi Jack. “Hadi gidelim buradan. Bu oda nedense garip hissettiriyor. Neredeyse canlı gibi. Tüyler ürpertici.”

Nefes al, ver; nefes al, ver. Onlar yanından geçerken Caro nefes alış verişini onların yürüyüş ritimlerine göre ayarladı. Jack’in gözleri yanlış olan şeyin ne olduğunu anlamak için odada dolaştı ama neyse ki ışığı açmadılar. Caro sandalyelerin

arasında çömelmeye devam ederken sonunda kapı arkalarından kapandı.

Hızlı nefeslerle ceketini açemi parmaklarıyla açıp çıkardı ve sonra alev alev yanan, terli vücudunun hava alabilmesi için gömleğinin düğmelerini açtı. Heather Frankie'nin geleceğini mahvedecekti. Doğu Evi Yedilisi'nin bir üyesi bunu bir diğerine nasıl *yapabilirdi*? Onları paramparça eder, Caro'nun ait olduğu tek arkadaş grubunu, hayatındaki en iyi şeyi yok ederdi. Onu hemen kenara, *yalnız, yapayalnız* kalacağı yere geri yollardı.

Bir düşünce aklına gelinceye dek paniği artmaya devam etti. Birden buz gibi soğuk, patlarcasına atan kalbini yavaşlatan, yanan tenini soğutan, inanç kadar güçlü bir inanmışlık hissiyle dolmasını sağlayan bir düşünce sardı Caro'yu. *Heather hiçbir şeyi elinden alamazdı*. Caro karanlıkta tek başına, boynundaki haçı eline alıp metal uçların parmak uçlarına saplandığını hissederek sıktı, hissettiği acı onun için bir yemin gibiydi. *Ona izin vermeyecekti*.

BÖLÜM 25

GÜNÜMÜZ

Frankie'nin maketinde kaçak yolculuk yapmayı planlamamıştık, hem de altımız birden. Ama stadyum bir tımarhaneydi, Mezunlar geçidi kalabalığı gelgitler yaratan bir okyanustu ve direnmek imkânsızdı. Her ne kadar herkese benzesek, tepeden tırnağa kırmızı ve beyaz giyinmiş olsak da bambaşka bir dünyaydık; kaygıyla ürkek bir şekilde Frankie'ye soracağımız sorularımızın ağırlığından rahatsızdık. Bir şeyi kaçırdığım hissinden kendimi alamıyordum; her arkasını döndüğünde Caro'ya bakmaktan da kendimi alamıyor, otel odamın sabah ışığında görebildiğim saf yüzünü düşünüyor, on yıl önce onu kampüsün diğer ucundan bizi izlerken hayal ediyordum, -görünmez bir şekilde bizi takip edip karanlık odalarda saklanırken. Bizi, bizim izin verdiğimizden daha iyi tanımaya kararlı, geride bırakılmaktan korkmuş bir hâlde.

Beni nerelerde takip etmişti?

Kendi kendime herkesin utandığı şeyleri olduğunu söylüyordum. Caro hâlâ aynı kişiydi, arkadaşımı, iyi ve doğrudu. Ama kalabalığın arasından geçerken aniden dönüp beni kendisine dik dik bakarken yakaladı. Ve itirafını tenimde vızıldayan bir elektrik yükü gibi hissedebiliyordum.

Frankie'nin maketine geldiğimizde (tören şefinin bindiği futbol maketi, en havalı olan ve ilk sırada yer alan) onun yanında olmanın vereceği rahatsızlığı makete binmeden önce

düşünememiştim. Eric dâhil herkes bindi ve Blackwell Kulesi'nin bir buçuk metrelik bir kopyasının arkasına saklandık ve Frankie'yi futbolcular sürüsü arasında görünce onu yakalamaya ve konuşmak için onu aşağı çekmeye karar vermiştik. Ama sonra dev bir hücumla kalabalık kükredi ve aniden hareket etmeye başladık.

“Ah Tanrı'm,” dedi Caro yüzü soluklaşarak. “Başlıyor.”

Geçit kalabalığının sıralandığı korkuluklara baktım. El sallayan, neşelenen genç ve yaşlı hayranlardan oluşan kırmızı-beyaz bir deniz. Midem bulandı. “İnmeliyiz.”

“Deli olma,” dedi Mint. “Herkes bizi görecek. Burada kalıp saklanalım ve geçit bittikten sonra Frankie ile yüzleşelim. Sorun olmayacak.”

“*Mint?*” Gür bir ses —Frankie'nin sesi— kulenin diğer tarafından yükseldi. “Çocuklar? Burada ne yapıyorsunuz?” Kan kırmızısı tören şefi pelerini ve asasıyla şaşkın, ağzı açık bir şekilde duran Frankie, oldukça korkmuş bir Duquette kralı gibi görünüyordu.

“İhh—” Caro, sorgulamayı devralmasını bekleyerek çaresizce Eric'e baktı ama Eric, Caro'ya sanki *bu senin fikrindi* dermişçesine bakıyordu.

“Kutlamaya geldiniz,” dedi Frankie beklenmedik bir duygusallıkla. Yüzlerimizi inceleyerek ve özellikle Mint'in yüzünde oyalanarak bize baktı. “Bu hayal edebileceğimden daha iyi. Gelip benimle ön sırada durun.” Mint'i yanında sürükledi ve geri kalanımız da birbirimize kararsızca bakarak onları takip ettik.

Maketin ön kısmından önümüzde uzanan insanları görebiliyordum. Frankie bana döndü ve göz kırptı. “Tıpkı birinci sınıftaki gibi, ha?”

Jack kovuldu. Heather öldü. Ve arkadaşların onu öldürüp öldürmediğini sormak için seni pusuya düşürmeye çalışıyor. Evet Frankie, aynen öyle.

Boğazımı temizledim. Kalabalığın içinde pek çok insan ona el sallıyor, adını haykırıyordu. Hatta bir adam onun Saints formasını giymişti.

“Seni seviyorlar,” dedim boğuk bir sesle. “Sen gerçekten de bir yıldızsın.”

Caro’nun bana söylediklerini düşündüm. *Frankie hâlâ kullanıyor muydu acaba? Bütün bu insanlar bilselerdi ne düşünerlerdi?*

“Öyle umalım,” dedi Frankie. “Çünkü bütün gece uyumayıp düşündüm. Ve bir planım var.”

“Sana bir şey sormak için buradayız,” dedi Eric sonunda tezahüratlardan dolayı duyulabilmesi için sesini yükselterek. “Heather hakkında.”

Frankie bize baktı ve bir şeyleri —ve ihaneti— anladığının ilk ipuçları yüzünde belirdi. “Bir dakika. Buraya tören şefi olmamı kutlamak için gelmediniz. Beni sorgulamaya mı gelirsiniz?”

Coop, “Heather’ın Aile Hafta Sonu’nda Jack’i ifşa etmeyi planladığını biliyordun,” dedi. “Ve ailen muhtemelen hemen onların ardından her şeyi duyacaktı. Baban duyacaktı. O kısmı neden bize anlatmadın?”

Mint, “Heather’ı öldürmek için oldukça büyük bir motivasyon,” dedi lafını esirgmeden. “Onu öldürmek, babana Jack’ten bahsetmesini, babanın senden şüphelenmesini ve sana sorular sormasını engellerdi.”

Frankie’nin ağzı açık kaldı ve yüzündeki şok ifadesi belirginleşti. Etrafımızdaki insanlar onun adını bağırp duruyorlardı.

“Size inanamıyorum çocuklar. Heather’ın Jack’i ifşa etme planından size bahsetmedim çünkü Heather hakkında bu kadar çirkin bir şey söylemek istememiştim.” Frankie yüzünü elleriyle ovuşturdu ve sanki düşünüyormuş gibi duraksadı. “Heather bunu ifşa etmeyi beceremezdi.”

“Nereden biliyorsun?” Caro, korkuluğa yaslanmıştı, koyu renk saçları rüzgârda arkasında dalgalanıyordu.

“Çünkü Jack’in kendisine açıldığını bana söylediğine bile pişman oldu. Ağlıyor ve çok sarhoş olduğunu ve hiçbir şey söylememesi gerektiğini, özellikle de bana söylememesi gerektiğini söylüyordu çünkü Jack’ten nefret edeceğimi düşünüyordu. Onu Phi Delt’ten kovdurmaya çalışacağımı düşünüyordu. Kardeşlik evindeki resmini çizdikleri gece Danny Grier hakkında söylediklerimi hatırlamıştı. Homofobik olduğumu düşünüyordu. Homofobik olduğumu düşünerek öldü.”

Caro’nun Heather’la ilgili olarak, Jack’i steroid örtbasına sürüklediği için Frankie’yi nasıl da azarladığını anlatmasını düşündüm. “Jack’i korumaya çalışıyordu,” dedim. “Her zamanki gibi,” diyerek Frankie başını salladı. “Bu yüzden Jack’in ailesine söylemeyeceğini biliyorum. Bunu iliklerime kadar biliyorum. Courtney’ye söylediği şey -sadece canı yanıyordu ve içini döküyordu.”

Birden, daha fazla dayanamadım. Caro beni öldürecek olsa da bilmek zorundaydım. “Steroid almayı bıraktın mı? Son sınıfta Heather, seninle ve Jack’le yüzleştğinde sana söylediği gibi itiraf ettin mi yoksa kendini korumak için Jack’i mi kullandın? Hâlâ kullanıyor musun?”

Caro’nun soluğu kesilmişti ama diğer herkes ölümcül bir sessizliğe bürünmüştü.

“Heather’ın Frankie hakkında daha fazla bilgiye sahip olduğunu mu söylüyorsun?” diye sordu Eric gözlerini kısarak. “Kariyerini bitirecek bir bilgiye?”

Frankie şaşırmaktan başka hiçbir şey yapamayarak bana baktı. “Heather mı söyledi?”

Caro’nun gözlerinin yüzümü yaktığını hissedebiliyordum. “Önemli değil. Soruya cevap ver.”

“Frankie’nin hile yapması...” Mint etraftaki kalabalığa ve maketin arkasından el sallayan futbolculara bir bakış attı. Or-

tam birilerinin duyamayacağı kadar gürültülüydü ama yine de sesini alçaltmıştı. "...mümkün değil."

Şaşırtıcı bir şekilde Frankie kafasını salladı. "Doğru. Aptallık ettim. O zamanlar o işlere bulaşmışım. Jack uyuşturucu testlerini geçmeme yardım etti ve son sınıfın güz döneminin sonunda Heather bizi yakaladı. Koçuma söylemekle tehdit etti. Jack ve ben yine de yaptık ve dünyanın başıma yıkılmasını beklemeye devam ettim. Ama hiçbir şey olmadı. Sanırım Heather fikrini değiştirdi." Eric'e baktı. "Bu yüzden ona kızmak için hiçbir nedenim yoktu. Ve zaten kullanmayı bıraktım. Beni çok korkutmuştu ve kendime gelmem için gereken şey buydu."

Heather neden Frankie'nin koçuna her şeyi söylememişti? Caro'yla göz göze gelmeye çalıştım ama bana bakmadı. Puzzle'in bir parçası eksikti.

"Yani bunca yetenek," dedi Mint, "uyuşturucudan kaynaklıydı, senden değil? Oahu'nun gururu *değil*?"

Frankie, "Yemin ederim, NFL kariyerim boyunca hep kendimdim," dedi.

"Kimse mükemmel değil," dedi Coop. "Sırça köşkteki insanlar, değil mi?"

"Hayır, Mint haklı." Frankie insan denizine bakıyordu. "Olmadığım biri gibi davranmaktan yoruldum. Olduğum kişi yeterince iyi değilmiş gibi yalan söyledim ve uyuşturucu kullandım. Korkmayı bırakmanın zamanı geldi. Daha büyük bir hayal gücüne sahip olacağım."

Kimse bir şey söyleyemeden ya da daha fazla soru so-ramadan Frankie, köşedeki stanttan mikrofonu aldı, kısa bir süreliğine kapattıktan sonra gözlerini açtı ve mikrofona kocaman bir gülümsemeyle bağırdı: "Mutlu *Mezunlar Toplantısı*, Duquette!"

Sesi kampüste Tanrı'nın sesi gibi çınladı. Kalabalık kükre-di. Korkuluğu tuttum.

“Benim adım Frankie Kekoa, 09 mezunuyum. Bilmeyenler için; ben burada Crimson futbol takımını dört lig şampiyonluğuna taşıdım.”

Herkes ponponlarını salladı ve haykırdı. “Ve sonra Saint takımına çağırıldım.”

Tepinmeler ve bağırışlar daha da yükseldi.

“Ve bir Super Bowl kazandın!” diye çılgılık attı birisi ve ardından bir kahkaha dalgası geldi. “Ve bir Super Bowl kazandım,” diye kabul etti Frankie gülerek. “Belki iki. Kim bilir? Bu yıl oldukça iyi gidiyor.”

Kalabalık kendinden geçmişti. Frankie doğuştan yetenekliydi, hep öyle olmuştu. Büyük bir kişilikti. Heather’a çok benziyordu.

“Ama size benim hakkımda bilmediğiniz bazı şeyler söyleyeyim.”

Kalbim durmuştu. Kollarımı Frankie’nin etrafına atıp onu koruma dürtüsüne direndim.

“Crimson stadyumunu süsleyen en yüksek puanlı oyuncu ve NFL’de oynayan tek Duquette mezunu olmanın yanı sıra, ben, Frankie Kekoa, mavi rengi seviyorum.”

Herkes bu aldatmacaya gülmüştü.

“İyi bifteği seviyorum,” diye devam etti Frankie. “Paskalya’nın en küçümsenen tatil olduğunu düşünüyorum. Ve ben gururla bir eş cinselim. Artık hakkımda birkaç şey biliyorsunuz.”

Tezahürat ederek kendinden geçmiş yüzlerce insanın aniden donmasını izlemek harikaydı.

Tanrı’m! Nasıl olduysa Frankie Mezunlar geçidi make-tinin tepesinde daha da soyunmanın bir yolunu bulmuştu. Omuzları dik, meydan okurcasına kalabalığa bakarak dimdik durdu. Caro’nun kafasının üzerinden Coop’a çaresiz bir bakış attım. *Bir şeyler yapmak zorundaydık.*

Gözlerinde vahşi bir bakışla Coop başını salladı. “Hey, bütün kıyafetlerimi çıkaracağım ve kampüsün karşısına koşacağım. Hemen şimdi.”

“Ne?” diye tısladı Caro.

“Çabuk,” diye fısıldadım.

Ama uzakta garip bir gürültü başlamıştı. Biraz zaman aldı fakat sonra fark ettim; tezahürat yapıyorlardı. Dört bir yandan bize doğru geliyor, bir gelgit dalgası gibi giderek büyüyor, şimdiye kadar duyduğum en yüksek sesle bağırıyorlardı: *Frankie. Frankie. Frankie.* Kaldırımlarda bize en yakın sıradaki insanlar neredeyse bariyerlerin üzerinden atlıyor, ponponlarını sallıyor ve bağırıyorlardı: “*Seni seviyoruz Frankie!*”

Geçit töreni tam bir kargaşaya dönüşmüştü.

Duquette futbol takımı üyeleri maketin arkasından içeriye, bize doğru koşup Frankie’yi çevreleyip kollarını tokatladılar ve tüm itirazlarına rağmen onu havaya kaldırdılar. Duquette kralı gibi giyinmiş olan Frankie Kekoa gülüyor ve omuzlarda zıplatılıyordu.

Yapmıştı. Her zaman çok dikkatli, çok endişeli olan Frankie hayatının nasıl olabileceğini tekrardan hayal etmişti. Frankie’yi şu anda görebilseydi Jack’in ne söyleyeceğini hayal etmeye çalıştım.

Kaosun ortasında, gürültünün içinde bir el çırpma sesi geldi kulağıma; Eric maketin şimdi boş olan arka tarafını işaret ediyordu. Gitmek istemiyor, burada kalıp Frankie’nin zaferinin tadını çıkarmak istiyordum ama Eric’in yüzündeki ifade tartışmaya yer bırakmıyordu. Geri kalanımız onu takip ederek etrafında sıkı bir daire içinde dip dibe toplandık.

“Frankie’nin yaptığını sanmıyorum,” diye bağırdı Caro. “Ben ona inanıyorum.”

“Ben de,” dedim, yükselen seslerimize en ufak bir dikkat göstermeyen ve hâlâ çıldırmakta olan kalabalığa bir göz atarak. Frankie’nin bize söyledikleri onu tam olarak temize çıkarmamıştı. Ne de olsa yalan söylüyor olabilirdi; belki de Heather yine de koçuna söylemeyi planlamıştı ve onu durdur-

mak için yapmıştı. Ama Frankie'nin masumiyetinin kesinliğini iliklerimde hissetmiştim.

“Şimdi ne olacak?” diye sordu Coop. “Buradan nereye varacağız?”

Eric, “Frankie teorisinin tüm kanıtlarla uyuşmadığını söylemişim,” dedi. “Her şeye bakmanın zamanı geldi. Tüm noktaları birleştirmeliyiz.”

Kaskatı kesilmiştim. *Tüm kanıtlar mı?*

Eric elini ceketinin içine soktu ve koruyucu dosyaların içinden üç parça beyaz proje kâğıdını çıkardı. Her birinin üzerinde dikkatle yerleştirilmiş fotoğraflar vardı. Doğu Evi Yedilisi'nin üç farklı fotoğrafıydı bunlar. İlki birinci sınıftan, Doğu Evi'nin önünde. İkincisi, ikinci sınıf bahar tatilinden, Myrtle Plajı'na yaptığımız geziden; hepimiz güneşten yanmışız ve üzerimizde mayolar var.

Sonuncusu üçüncü sınıfın son gününden. Coop ve ben arkada birbirimize yakın duruyoruz; son saniyede, çekimden hemen önce elini avucumun içine nasıl yerleştirdiğini hâlâ hatırlayabiliyordum. Nasıl da şaşkınlıkla sarsılmışım! O ise istifini bozmamıştı. Bir sonraki an maskemi takmışım ama o an için —o milisaniye için— çelişkili duyguları yüzümden gün gibi okuyabilirdiniz.

Her fotoğraf tırtıklı parçalara bölünmüş, sonra bir yapboz gibi tekrar bir araya getirilmişti. Her birinde, Heather'ın kafası defalarca kalemle çizilmişti, o kadar sert çizilmişti ki fotoğraf deli gibi dönen ve X'e benzeyen dairelerle parçalanmıştı. Son resimde, kalem darbeleri o kadar yoğundu ki Heather'ın yüzünün yarısı eksikti, gülümsemesinin olması gereken yerde dev bir kesik vardı.

Dünya o nefret dolu izlerden, mürekkeple kazınmış ölüm isteklerinden ibaretti o anda. Kalabalığın gürültüsü azalmış, maketin sarsıntılı hareketleri yavaşlamıştı. Midem aşağı doğru çekilmişti. *Olamazdı.*

Eric, hepimiz görebilelim diye fotoğrafları havaya kaldırdı. “Siz mezun olduktan iki gün sonra Heather’ın davasını araştırmaya başladım. O zamanlar pek iyi değildim ama çaba-lıyordum.”

Sert ve rahatsız olan Eric’in, Heather’ın diplomasını kabul etmek için mezuniyet sahnesinde yürüdüğü, ayakkabılarının ahşaba vurmasının aniden sessizleşen kalabalığın içinde çıkan tek ses olduğu o anı hatırladım.

“Evde odasında oturdum ve kendimi kutularını açmaya zorladım çünkü ailem bunu yapacak kadar kendisini iyi his-setmiyordu. Ben yapmasaydım Heather’ın orada tek başına ve dokunulmadan öylece kalacağını biliyordum. Onunla ilgi-li sahip olduğum her şeyin o kutularda olduğunu hissettiğimi hatırlıyorum —sanki o bir şekilde oradaymış da ona bakmam için bana ihtiyacı varmış gibi. Ben de kutuları ayırdım. Garip bir eşya karışıklığı vardı. Polis, odasını aramayı bitirdikten sonra her şeyi öylece bırakıp gitmişti.”

Bunu da hatırlıyordum, karanlık giysili adamlar eşyaları-mı karıştırıyorlardı. “Durup dururken Heather’ın masasından kâğıtların arasına sıkışmış bu garip küçük fotoğraf parçalarını buldum. Bütün parçaları bulmam bir saatimi aldı. Ama ilkin-i bir araya getirdiğimde, şu işe bakın ki...” Heather’ın yüzünün siyah X işaretleriyle kesildiği resimlerden birine dokundu, “yeni bir kanıt ortaya çıktı. Polisin kaçırdığı ipuçları. İşte tam o anda yanlış anladıklarını anladım ve kız kardeşimin katilini bulma görevinin bana düştüğünü fark ettim.”

Hayır, hayır, hayır. İçimdeki kara delik dönüyor, hatıralar dökülüyordu ve onları bastırabileceğimden daha hızlıydılar. Buradan gitmeli, burayı terk etmeliydim. Kendime Heather’ın katilini arayacağımı söylemişim ama yolun buraya çıkmasını beklemiyordum.

Eric çemberi taradı. “On yıl bekledim, tüm ihtimalleri ha-yal ettim. Sizden biri olduğunu biliyorum. Dolayısıyla itiraf edin.”

Courtney, “Burada kimse o kadar ucube değil,” dedi başını sallayarak. “Bu resimler düpedüz sapık malzemeleri. *Sosyopat* malzemeleri.”

Çemberin diğer tarafından Coop’un gözlerinin yüzüme odaklandığını hissettim. Ona bakmamı, korkularını gidermemi, gözlerimle açık ve net bir şekilde bundan benim sorumlu olmanın mümkün olmadığını söylememi istiyordu. Yıllar önce söylediği şeylere rağmen sosyopat olmadığımı... Bakışlarımı ayaklarıma odaklamaya devam ettim ve keskin nefes alışını duydum.

Artık yetti. Kara delik patladı ve anılar açığa çıktı.

BÖLÜM 26

ARALIK, SON SINIF

Anılar güçlü şeylerdir.

Ama (terapistimin dediğine göre bu kısım önemli) karanlık alanlar da öyle. Bilinçli ya da bilinçsiz olarak bastırmayı seçtiğiniz şeylerdir. Her zaman korunmanız gereken şeylerdir onlar. Çok fazla olan şeylerdir: çok korkunç, çok utanç verici, çok yıkıcı. Var olmasına izin verilemeyecek şeyler.

Meğerse gerçekte kim olduğunuz, aydınlık ve karanlıktan oluşan bir desenmiş. Güneş ışığında yaşadığınız hayat ve gölge hayatınız, derin bir su altı dünyası, bir karanlık alan gibi zihninizin yüzeyinin altında uzanıyor. Görünmez bir çaba sarf ediyor. Zaman içerisinde değer verdiğiniz ve hafızadan sildiğiniz anların ardı ardına dizilmesinden oluşan bir öyküden ibaretsiniz. Silinmiş gibi *görünen* anlar.

Ta ki geri gelene dek!

Babamın aşırı doz uyuşturucu aldığı o sabah kafama silah dayanmış bir hâlde tuzağa düştüğüm korkunç bir rüyadan uyanmıştım. Silah rüyamda sürekli olarak tekrar ve tekrar patlıyordu ve her seferinde gördüğüm son şey, göz bebekleri koyu renginin içinde kaybolmuş bir çift göz oluyordu. Kalbim çarparak uyandığımda rüyanın akışını kaybetmiş ama bir anı kazanmıştım. Bir anda geri dönmüştü: silmek için yanıp tutuştuğum ilk anı. O en karanlık ilk alan, şimdiye dek o kadar

çok gömülü kalmış, o denli uzağa atılmıştı ki neredeyse bir yabancıya ait gibiydi.

Ama tabii ki ben daha çoğunu biliyordum. Garip olan da budur. Hep bilirsiniz. Sekiz yaşımdaydım, hayalperesttim. Akıllı bir karış havada olan saf bir çocuktum. Her şeyden çok hikâyeler çizmeyi ve uydurmayı severdim. Ve ailemi sever, onlara tapardım. Melek annem, ona ihtiyacım olduğunda hep oradaydı. Yakışıklı babam önemli bir adamdı, babaannem ve dedemin hayranlıkla baktığı birisiydi.

Ay sonunu getirebilmek için geçici olarak çalıştığı çelik şirketinden çok daha iyisini hak ettiğini söylerlerdi. Ne de olsa umut vadeden Harvardlı bir adamdı ve eninde sonunda ait olduğu yere giden yolu bulacaktı. Arkadaşları ve annem dahi şunu fısıldıyordu -Washington'a gidecek, önemli anlaşmalar yapan kişilerin arasında çalışacak, elde etmek için çok çalıştığı diplomasını kullanacaktı. Bu onun kaderiydi. Çok zeki, çok değerli bir adamdı o. Her an bunu başarabilirdi. Her an.

Ama babamın bir durumu vardı -haşalanıyordu. Sekiz yaşımdayken, kimsenin fark etmediği zamanlarda bile, nereye -*yukarıya, yukarıya, yukarıya*- ve ne zaman -çok yakında- terfi edeceği hakkında fısıldamaya devam ettiklerinde bile fark etmiştim. Saatlerce yalnız kalmaya, oturma odasındaki ışıkları kapatıp kolları koltuğun kenarlarından ölü ağırlık gibi sarkarak tavana bakmaya başlamıştı. Bazen başını sallardı fakat çoğu gece sadece boşluğa bakardı.

Sonunda herkesin farkına vardığı gün geldi. O gün babam önce kıpkırmızı bir suratla eve gelip dosdoğru yatak odasına gidip kapıyı çarptı. Birkaç dakika sonra annem en yakın arkadaşından destek alarak gözleri kan çanağı olmuş bir şekilde içeri girdi —o zamanlar babamın birlikte çalıştığı bir adamın karısıyla arkadaştı. Sanki ben yokmuşum gibi kimse bana bir şey söylemiyordu. Annem mutfaka girdiğinde, hayalet gibi kapıda dikilip dinledim.

Ne dediklerini kavrayamıyordum —bana ihanet *etti* di-yordu annem. Annemin en yakın arkadaşı, *Kendini patronun önüne attı, herkes şok oldu*, diyordu. *Kadına bundan daha iyi olduğunu, onunla birlikte en yukarıya ait olduğunu söyledi*. Bütün bunların ne anlama geldiğini bilmiyordum ama anne-min ağladığını ve babamla bir ilgisi olduğunu biliyordum. Birden olan biteni anladım: babamın hastalığının farkına var-mışlardı.

Ne yapmam gerektiğini biliyordum. Bir süredir bunu dü-şünüyordum. Annem ne zaman hastalansa resimlerini çizer-dim ve ona bir hikâye anlatırdım ve bu onu her zaman daha iyi hissettirirdi. Odama gittim ve kalemlerimi çıkardım —gerçek sanatçıların kullandığı türden değerli şeylerdi— ve mükem-mel bir şey, bir başyapıt elde edene kadar, bir saat boyunca çizdim. Çizimlerimi topladım ve yavaşça annemlerin odasına girdim.

Babam karanlıkta yatağın üzerine yığılmış, bir kolu sarkar bir vaziyette uzanıyordu. Tırmandım ve yanına tünedim, daha iyi görebilmesi için yüzüne yakın oturdum. Sonra derin bir nefes aldım ve omzunu salladım.

Soluğu kesilerek uyandı. Birden midem sıkıştı, içgüdüle-rim fısıldamaya başladı: *bu kötü bir fikir*. Odaklanmaya çalı-şırken gözleri bulanıktı, koyu saçları terliydi, sanki yarış yapı-yormuş gibi nefesi sığ ve hızlıydı. Bir an bana bakan yüz, bir yabancıya aitmiş gibiydi.

“Baba?”

Sesi bozuktu. “Sen kimsin?” dedi.

Kalbim acı bir şekilde sıkıştı. “Jessica,” diye fısıldadım.

Bakışları komodinin önüne doğruydı. Ulaşamayacağı me-safedeki turuncu bir şişeye beceriksiz bir şekilde elini uzattı. Şişe yere düştü, kapağı açıldı ve haplar etrafa saçıldı.

“*Lanet olsun.*”

“Ben temizlerim, söz veriyorum.” Çizimlerimi ona gös-terip “Önce sana bir hikâye anlatacağım,” dedim kâğıda göz

gezdirerek. “Bir zamanlar bir kral varmış, bak—” Resme işaret ettim. “Kraliçe olan güzel bir karısı ve prenses olan bir kızı varmış.” Annemin ve benim çizimlerime dikkat çektim, onlara çok güzel burunlar çizmiştim ve bununla gurur duyuyordum. “Bir gün—” bir sonraki kâğıda geçtim, “kötü bir cadı krala büyü yapmış ve kral derin bir uykuya dalmış. Laneti bozmak prensesin elindeymiş. O—”

“Bunu bana neden anlatıyorsun?” Babamın sesi daha da keskinleşmişti. “Kaybol. Dinlenmem gerek.”

Çizimleri kaldırarak ona yaklaştım. “Baba, gördün mü? Hikâyede sen, ben ve annem var. Bizi krallara ve kraliçelere dönüştürdüm. Karın ve kızın—”

“Karım ya da kızım yok benim.” Aniden ayağa kalktı ve dengemi kaybettim, yatağın kenarından yuvarlanıp dizlerimin ve dirseklerimin üzerine düştüm. Babam yataktan zıpladı ve yanıma düştü, dökülen hapları titreyen elleriyle süpürerek bir yığın oluşturdu.

Gözlerim yaşlarla dolmuştu, dizlerim ve dirseklerim yanıyordu. Ama ağlamadım. Onu, o titreyen parmaklarını izledim.

“Ben gencim,” dedi babam bir anda, sesi suçlayıcıydı. “Önümde koskoca bir hayat var. Bu boktan kasabadan çıkıp başkente gideceğim. Lanet diplomamı kullanacak ve potansiyelimi boşa harcamayı bırakacağım.”

Karanlıkta kamburlaşmıştı, kolları yere yayılmış hâliyle babam çizdiğim krala hiç benzemiyordu. Donakalmış ve korkmuştum; yerin yarılp beni yutmasını, beni ondan almasını istedim. Zamanın geriye akmasını ve beni odamda, güvende olduğum zamana götürmesini istedim.

Çizimlerim dağılmıştı ama onları alamayacak kadar çok korkmuştum. Onun yerine çömeldim, babamın hapları tekrar şişeye koymasını izledim. Sonra şifonyere yaslandı ve bana baktı. Gerçekten baktı.

“Senden nefret ediyorum,” diye fısıldadı. Açık bıraktığım kapıdan gelen omzumun üstündeki ışığa gözlerini kısmıştı.

Göz bebekleri tıpkı bir kedininki gibiydi. “Gerçekten nefret ediyorum.”

“Hayır,” dedim göğsümün yarıldığını hissederek. Edemezdi. O benim babamdı. Bakışlarını ışıktan yüzüme doğru indirirken göz bebekleri genişledi, her bir gözündeki siyahlık genişledi. Değişimi dehşetle izledim.

“Neden beni sürükleyerek aşağı çekmekte ısrar ediyorsun?” diye fısıldadı. Kafamı duvara çarparak geri döndüm. “Bundan daha iyi olmam gerekiyordu.” Gözleri artık ikiz kara delikti, göz bebekleri beyazı boğmuştu. Ve aniden gelen bir netlikle tedavinin elimde olmadığını *biliyordum*. Onu hasta eden bendim.

“Neden buradan gitmiyorsun?”

Annem kapıyı savurarak açtı. Oda ışık seliyle doldu. Babam ufalmıştı, korkunç ve donuk bir an boyunca birbirlerine baktılar. Ve sonra bağırmaya başladılar.

Saatler sonra annemin bana sarılmasına, özür dilemesine, ağlamasına izin verdim. Çizimlerimi geri getirdi; yanıma, yatağa koymasını söyledim ve onları parçalara ayırıp çöpe atmadan önce annemi odadan çıkana kadar bekledim. Günler sonra ona iyi olduğumu söyledim. Bir yıl boyunca, özellikle de babam çelik şirketinin başka bir şubesine transfer olabilsin diye Bedford’dan Norfolk’a taşındıktan sonra sessiz kaldım.

Babamın hastalığının ve sebebinin anısını o kadar dibe ittim ki içimde küçük bir yırtılma, kendime ait küçük bir kara delik oluştu. Ve kaç yıl geçmiş olursa olsun asla içine bakmadım. Üniversitenin son yılına kadar. Noel’den bir gün önce, soluk soluğa kâbustan uyandığımda, kendimi hâlâ alnıma dayanmış soğuk metal silahı hissederken, hâlâ uyuşturucu satıcısının boğulan göz bebeklerine bakarken ve sonunda kendimi çocukluk yatağımın çarşaflarına dolanmış hâlde bulmuştum. Ve rüya terörünün yerini uğursuz bir el çabukluğu ve on dört uzun yıl sonra yüzeye çıkan ani hafıza akışı aldı.

Saatler sonra telefon geldi: Babam bir motel odasında kolları yatağın kenarından sarkmış hâlde, aşırı dozdan ölmüş olarak bulunmuştu.

Cenazesine kimse gelmedi. Büyükannem ve büyükbabam mezarlığa gelip sadece beni, annemi ve rahibi görünce, büyükannem öyle şiddetli hıçkırıklara boğuldu ki büyükbabam yere çökmemesi için onu tutmak zorunda kaldı. Bize sarılmak yerine, ben küçükken yaptığı gibi omzumu okşamak yerine, büyükannem titreyen parmağını doğrultarak “Senin yüzünden,” dedi. Anneme bakan gözlerinden ateş fışkırıyordu. “O önemli biri olacaktı ama onu hamile kalarak tuzağa düşürdün. Onu vasat ve sefil bir hâle getirdin. Onu sen öldürdün. Ve bak,” kollarını boş araziye doğru genişçe açarak “*artık kimse onun gitmiş olmasını umursamıyor bile. Önemli birisi olması gerekiyordu ve sen onu hiçbir şey olmamakla cezalandırdın,*” dedi.

Annem iki adım öne çıktı ve büyükannemin yanağına sert bir tokat indirdi. Büyükannem ağzı açık kalarak geriye doğru sendeledi ve annem asla geriye bakmayarak mezarın bulunduğu alandan, mezarlıktan hızla çıkıp gitti.

Sonunda, sadece üçümüz kalmıştık. Papaz cenaze törenini tamamlarken büyükbabam ve ben sessizce bekledik ve babamın tabutu mezara indirildi. Dondurucu bir kış günüydü ve paltomu arabada bırakmıştım ama garipti, en ufak bir şey hissetmiyordum. Tenimin hem içi hem de dışı beyaz bir gürültüyle, tüy gibi karla örtülmüştü. Kürek kürek toprak atıldıkça tabuta çarpan yumuşak toprak pıtırıtısıyla eş zamanlı bir döngüde kafamda iki ses yankılanıyordu. Kurtarılmış hafızamdan gelen babamın sesi: *Bundan daha iyi olmam gerekiyordu.* Ve büyükannemin sesi: *Gitmiş olması kimsenin umurunda bile değil.*

Ama benim umurumdaydı. Çok uzun zamandır umurumdaydı hem de.

Ara tatil bittikten ve Duquette'e döndükten sonra herkes-ten kaçmıştım; gündüzleri uyuyor, geceleri Heather ve Caro uyurken kampüste dolaşıyordum. Bazen annemle kısa konuş- malar yapardım. Garip bir şekilde, daha önce hiç aramazken beni aramaya başlamıştı.

Sonra bir gece eve geldim ve Caro odamda bekliyordu, gözleri yaşlıydı. Her nasılsa, ona söylememiş olmama rağ- men, ne olduğunu biliyordu. Sarılmak, konuşmak ve ağlamak, en iyi arkadaşım olmak istiyordu ama onu bir kenara iterek ha- zır olmadığımı söyledim, sanki bir gün bu değişecekmiş gibi. Gitmeden önce başını salladı ve elime bir kâğıt tutuşturdu.

Yatağıma oturup kâğıda ilgisizce baktım. Bu bir Mary Oli- ver şiiriydi, şairi biliyordum. Bir soruyla biten son satıra gele- ne dek gözden geçirdim: *Söyle bana, ne yapmayı planlıyorsun o tek vahşi ve değerli hayatınla?*

İçimde öfke patlamasıyla öylece oturdum. Neden vahşi ve değerli bir hayattan memnun olacaktım ki? Etrafında üç küçük figürle babamın mezarının görüntüsü gözümün önüne gelmiş- ti. Hayır, —bu adil değildi. İnsanlar bundan daha fazlasını hak ediyorlardı; sadece sonunda kaybolmak için küçük, kısa bir varoluştan çok daha fazlasını! Gözlerim dolmuştu. Şiiri yırt- tım ve çöpe tıktırdım. Hatalarla dolu bir hayat; yeterli zaman —yeterli şans— yoktu. Yetmemişti. Ve sonra, en son hâliniz- deki kişi her nasılsa, sonsuza dek sabit ve değişmez olarak ka- lacağınız kişi oydu. Bu Mary Oliver kim oluyordu da insanları küçüklüklerini kabul etmeye teşvik ediyordu, hem de kendisi ünlü biriymen? Bu arada, hayatının *sonsuz* olacağını biliyordu -düşünceleri ve sözleri yüzlerce yıl boyunca tekrarlanacaktı. Ben *bunu* istiyordum. Asla gerçekten ölmeyecek, asla gerçek- ten kapanmayacak ya da bitmeyecek kadar büyük ve önemli olmak istiyordum. Asla, babam gibi etrafta umursayacak kim- se olmadan yerdeki bir deliğe sıkışıp kalmak istemiyordum.

Masama oturdum ve bilgisayarımı açtım, başlamasını bek- lerken sabırsızlıkla parmaklarımla ritim tutuyordum. Bu sefer

babamı gururlandırabilirdim. Onun hayalini alırdım, kendi hayalim yapardım ve ikimiz için de yaşırdım: yüksek lisans için Harvârd'a, sonra da önemli ticaret uzmanlarıyla Washin-gton'a... Hep *yukarı, yukarı, yukarı* çıkacak ve babamı da benimle birlikte taşıyacaktım. Böyle bitmesi gerekmezdi. Ona vahşi ve değerli bir şans daha verirdim. Tam olarak ne yapacağımı biliyordum. Yanına gitmeden önce son öğrenci de konferans salonundan ayrılana kadar bekledim. Dr. John Garvey, Duquette'in kampüs ünlüsü, parlayan iktisat yıldızı. Çifte Harvardlı: Harvard lisans, Harvard doktora. İki başkanın ekonomi danışmanı. Okulun gururu ve sevinci. Eğer iktisat bölümünden değilseniz derslerine girmeniz neredeyse imkânsızdı. Tabii Heather hariç; alanı İngilizce olmasına rağmen geçen dönem ondan bir ders almıştı çünkü böyle bir şans ancak onda olurdu.

Dr. Garvey uzun boyluydu, kalın telli koyu saçları ağarmaya başlamıştı. Muhtemelen gençken profesör görünüşüyle yakışıklı biriydi. Hiçbir öğrenci onu, üzerinde iyi ütülenmiş takım elbisesi ve boynuna ustalıkla bağlanmış papyonu olmadan görmemişti.

Notlarını topluyor, evrak çantasını alıyor, gitmeye hazırlanıyordu. Ya şimdi harekete geçmeliydim ya da hiçbir zaman fırsatım olmayacaktı. Başvuruyu o kadar sıkı tutuyordum ki neredeyse bükecektim. Gayriresmî olarak Duquette Fulbright'ı olarak bilinen Duquette lisansüstü bursu. Burs, her yıl bir son sınıf öğrencisine, kendisinin seçtiği lisansüstü eğitim veren bir okulda eğitim hayatı boyunca masraflarının karşılanması imkânı sağlıyordu. Ve öz geçmişindeki o şerefle başvurduğun her yere kabul edileceğini neredeyse garantiliyordu. En saygın okullara bile. Harvard'a bile.

Bunu daha önce hiçbir şeyi, ilk seferinde Harvard'a kabul almayı bile istemediğim kadar çok istiyordum. Çünkü bu bizim son şansımızdı, babamın ve benim. Burs komitesini şaşırtmam gerekiyordu ve bunu hiçbir şey Dr. Garvey'nin tavsiye mektubundan daha iyi yapamazdı.

“Bekliyorsun?” dedi Dr. Garvey evrak çantasına kâğıtlarını doldurarak.

Boğazımı temizledim. “Dr. Garvey, size bir şey sormak istiyorum.”

“Ee? Çıkar ağzındaki baklayı.”

Midemde kelekler uçuşuyordu. Peki ya hayır derse? Ne yapardım?

Çekinerek başvuruyu uzattım. “Duquette’in lisansüstü bursuna başvuruyorum ve umuyordum ki... Sizden dört ders aldım ve hepsinden de A aldım ve son makaleme çok sofistike bir düşünce şeklim olduğunu yazmışsınız... Şey, bana bir tavsiye mektubu yazabilir misiniz?”

İşte. Söylemiştim.

Dr. Garvey çantasını toplamayı bırakıp başını kaldırdı. Beni tepeden tırnağa taradı. Kendimi omuzlarım dik bir şekilde sabit durmaya zorladım.

“Bana adını hatırlat.”

Omuzlarım gevşedi. Boğazım birden ağrmasına rağmen “Jessica Miller,” demeyi başardım. “Jessica M.”

Dr. Garvey sessizce bana o kadar uzun süre baktı ki aşırı rahatsız olmaya başladım. Boynum terlemeye başladı. Hayır diyecekti. Elbette hayır diyecekti. Küçük düşürücüydü. Eziyordu.

“Birlikte bir akşam yemeğine çıkalım,” dedi Dr. Garvey ve nihayet konuşmuş olması bile benim için yeterli bir şokken söylediği şeyi anlayabilmem biraz zaman aldı.

“Akşam yemeği mi?” diye tekrarladım.

“Bir tavsiye istiyorsan seni daha yakından tanımak isterim.” Dr. Garvey çantasını kapadı. “Seni cuma akşamı yemeğe götüreceğim ve konuşacağız.” Kapıya doğru yürüdü ve papyonunu düzeltti. Sonra omzunun üzerinden bana bakmak için döndü.

“Ne diyorsunuz Bayan Miller? Tavsiye mektubunu ne kadar çok istiyorsunuz?”

BÖLÜM 27

GÜNÜMÜZ

Duquette'e, evime dönmeyi; topraktaki o büyüyü hissetmeyi o kadar çok istemiştim ki! Ama şu an burada durup Eric'in elindeki, parçaları bir araya getirilmiş fotoğraflara bakıyor olmak daha çok suç mahalline geri dönmek gibiydi. Maketin kenarına doğru gittim. Eric'in gözleri çemberin etrafında dönerek herkesin maskesindeki ipuçlarını, anlatımları, çatlakları arıyordu.

"Heather'ın oda arkadaşlarından biri yaptı," dedi. "En akla yakını bu."

Hayır, buna geri dönmek istememiştim. Korku ayaklarıma bağlanmış bir çapa gibiydi.

Tezahüratlar nihayet azalıyordu. Eric'in sesi geriye kalan şamatanın içinde yüksek ve tanınabilirdi. Etrafı hâlâ futbolcularla çevrili olan Frankie bunu duydu ve bizim olduğumuz yöne doğru döndü.

Ama Eric sadece Caro'ya odaklanmıştı. "Sen miydin? Küçük Caroline Rodriguez? Daima iyi kız, sadık dost. Ama tuhaf biri olmak nasıl hissettiriyordu? Beşinci tekerlek olmak? Yıllarca Mint ve Jessica, Heather ve Jack'le takıldın. Kıskanıyor muydun? Sahip olamadığın şeyi mi istiyordun? Heather bir Chi O'ydu. Popülerdi, Phi Delt'in sevgilisiydi. Bir erkek arkadaşı ve gelecek için bir planı vardı. Senin neyin vardı? Ne erkek arkadaş ne de bir plan! Dosyanı gördüm -sinema bölü-

münü 2.0 ile zar zor bitirebilmişsin. Mezun olduktan sonra bir yıl işsiz kalmışsın. Fazla nitelikli bir geçici personel olarak çalışmışsın.”

Caro bunu bana *hiç* söylememiştii. Şaşkınlık yavaş yavaş geriye çekilmemi durdurmaya yetmişti. Yanakları alev aldı.

“Ben yapmadım-” diye başladı.

“Ve şimdi bir ilkokul öğretmenisin.” Eric’in sesi yakıcıydı. “Hayat oldukça zor bir yönde ilerledi, değil mi?”

“Öğretmenlik başlangıçta planladığım şey değildi.” Caro’nun elleri yumruk hâlini almaya başladı. “Ama bu asil bir meslek.”

“Hep neyi merak ettim biliyor musun?” Eric, Caro’nun etrafında bir köpek balığı gibi dolaşıyordu. “Arkadaşlarına neden bu kadar takıntılıydın? Bu yüzden notlarını hiç önemsemedin, değil mi? Her şey hep Doğu Evi Yedilisi’nden ibaretti.” Caro, Coop ve Mint’in durduğu yere kaçamak bir bakış attı. “Ah, her şeyi biliyorum,” diye ekledi Eric. “Hepsinin ders programını ezbere bilir, onlarla aynı derslere kaydolur, gece gündüz arayıp mesajlaşır, tatillerde onları eve kadar takip etmeye çalışırdın. Heather senin hakkında ne derdi biliyor musun?”

“Kes şunu dostum. Caro’nun bununla bir ilgisi yok.” Coop’un sözleri kabaydı.

“Senin için ‘takipçi sapıgım’ derdi.” Eric kesilmiş fotoğrafları Caro’ya itti. “Courtney’nin de dediği gibi —bu bir takipçinin yapacağı bir şeye benziyor. Sen mi yaptın? Heather öldükten sonra haç takmayı bıraktın. İnancını kaybetmene ne sebep oldu Caroline? Kendini haç takmaya layık bulmayacağın bir şey mi yaptın?”

Caro’nun gözleri yaşlarla doldu. İçgüdüsel olarak boyun çizgisine uzandı, parmakları köprücük kemiğinde dolaştı.

Eric, “Heather ölmeden hemen önce onunla yüzleştin,” diye suçladı. “Bana sana kızgın olduğunu, onu tehdit ettiğini söyledi. Neden?”

“Caro tehdit mi etmiş?” Mint’in sesinde şüphe vardı.

Parçalanmış fotoğraflara bakmaktan kaçınmaya ve Caro’nun notlarıyla ilgili şaşkınlığı görmezden gelmeye çalışıyordum. “Caro asla—”

“Frankie’yi okuldan *attıracaktı*,” diye patladı Caro elleriyle yüzünü kapatarak. “Uyuşturucu testinde hâlâ hile yaptığını biliyordu ve gerçekten de koçuna söyleyecekti. Bizi parçalayacaktı. Ona izin veremezdim.”

“Ne oluyor ya?” diye sordu Courtney. “Heather, Frankie’nin uyuşturucu skandalını benim dışımda *herkese* mi anlattı?”

“Bana söylemedi.” Caro’nun sesi çatallaştı. “Biliyordum çünkü Frankie ve Jack’le yüzleştğinde onu gözetliyordum. Tamam mı? Üzgünüm.”

İtiraf mı ediyordu? Hayır Caro, bu kötü bir fikir—

“Ne demek *gözetliyordum*?” Coop, Caro’ya onu ilk kez görüyormuş gibi bakıyordu.

Gözlerini kırptırdı, sonra derin bir nefes aldı ve doğru kelimeleri bulmaya çalıştı. “Eskiden kulak misafiri olurdum. Hepinize. Kötü bir alışkanlıktı.” Coop’a yalvararak baktı. “Artık bıraktığım bir şey.”

“Aman Tanrı’m,” diye fısıldadı Courtney. “Kelimenin tam anlamıyla Heather’in takipçi *sapığıydın*.”

“*Beni* de mi takip ettin?” diye sordu Mint dehşete kapılarak.

“Kimseyi takip etmedim!” dedi Caro saçlarını tutup çektiştirerek. “Hepinize sizin bana ihtiyacınız olduğundan daha fazla ihtiyacım vardı ve bundan utanıyordum. Büyürken, o kaçık çocuk bendim, hani şu aşırı dindar ebeveynleri olan. Sonra üniversiteye geldim ve birden sizin gibi arkadaşlarım oldu millet ve bir şeylerin parçasıydım. Ama ne kadar uğraşsam da beni hep dışladınız. Her zaman en alt seviyedeydim, yedinci tekerlektim, yeterince iyi değildim. Tıpkı Eric’in dediği gibi. Bu beni *deli* ediyordu.”

“Caro...” diye başladım. Sözleri içimde yankılandı ve bir ses fısıldadı, *Bu kadar iyi anlaştımanıza, sevmenize şaşmamalı.* “Bunları anlatmak zorunda değilsin—”

“Hayır -bilmek istiyorum.” Bir damla gözyaşı Caro’nun yanağından aşağı süzüldü. “Beni neden dışladınız?”

Kimse bir şey söylemedi. Caro’yu dışarıda bıraktığımız zamanları ya da mutsuz görüldüğü zamanları hatırlamaya çalıştım ama hatırlayamadım. Sonra yine ona notlarını, nasıl hissettiğini ya da mutlu olup olmadığını sorup sormadığımı da hatırlayamadım. O sadece... hep oradaydı. Güvenilir, iyi huylu Caro. Onu hep çantada keklik görmüştüm.

Bir de onun en iyi arkadaşı olmam gerekiyordu.

“Bir sebep bile düşünemiyorsunuz, değil mi?” Caro bize baktı, koyu gözleri kırmızıyla çevrelenmişti. “Benim tek düşündüğüm sizlerken siz beni bu kadar az düşünüyorsunuz işte!”

“Seni düşünüyorum,” dedi Coop usulca. Caro ona baktı. “Şimdi. O zamanlar düşünmüyordun.”

“Kurban rolünü çok iyi oynuyorsun, hakkını vermeliyim.” Eric fotoğrafları tutarak bir adım öne çıktı. “Yazık zavallı Caro’ya. Arkadaşlarının hiçbirini onu yeterince sevmemiş. Kız kardeşim ölmeden bir hafta önce onu tehdit ettiğin kısma neden gelmiyorsun?”

Caro, geri kalanımıza sanki bir şey bekler gibi -belki de savunulmayı bekleyerek- bakıyordu. *Caro’nun yapamayacağı* itirazlar için. Ama hiçbir şey gelmeyince sertçe yutkundu. “Heather’in Frankie’nin koçuyla bir toplantı planladığını öğrendim.” Gözleri utançla uzağa doğru bakınca bunu nasıl öğrendiğini hepimiz anlamıştık. “Ben de onunla yüzleştim. Ona eğer bunu yaparsa, ikinci sınıfta bütün ilgiyi kendi üzerine çekmesini kıskanarak Amber Van Swann’ın seks videosunu onun sızdırdığını herkese söyleyeceğimi söyledim.”

Tanrı'm! Nasıl olmuştu da iki yıl içinde Caro'yu, Amber'in kasetini sızdırmayı reddeden kızıdan şantaj için kullanan bir kıza dönüştürmüştük?

"Onu *Heather* mı sızdırdı?" dedi Courtney tiz bir çığlıkla. "Benim Amber'ımın videosunu mu sızdırdı, benim küçük kardeşim olması gereken kızın?"

Caro gözlerini kapattı. "Hayır. Ama ona orijinal dosyaya erişimim olduğunu ve bunu o yapmış gibi gösterebileceğimi söyledim. Bir blöftü. Yarı blöf. Ama bana inandı. Eğer koça gidip Frankie'nin hayatını mahvederse benim de onunkini mahvedeceğimi söyledim."

"Kahretsin," diye soludu Mint. "Buz gibi."

Caro gözlerini açtı ve benimle göz göze geldi, eli, boş olan boynuna gitti.

Ama bir kolyeden çok daha fazlası eksikti. On sekiz yaşındayken Doğu Evi'nin avlusunda tanıştığım o gülen kız eksikti. Geri kalanımızın yıllar boyunca yavaş yavaş öldürdüğü o kız...

"Demek *sendin*," dedi Eric, tekrar sakinleşmişti, şimdi Caro'yu daha çok ilgi odağına almıştı. "Heather haddini aşmış olmalı ve sen tehdidinde ısrarcıydın." Fotoğrafları ona doğru salladı. "Bunun bir mesaj olması mı gerekiyordu?"

"Hayır!" diye bağırdı Caro. Kalabalığın içindeki kafaların bize doğru dönüp baktığını görebiliyordum, garip bir tablo vardı: futbol maketinde ağlayan bir kadın ve etrafında sıkı bir daire içinde toplanmış bir grup insan.

"O resimlere ben dokunmadım," diye ısrar etti Caro. "Anılarımızı asla kesmezdim. Sadece onu tehditle korkutmak istemiştim. Ve işe yaradı. Asla konuşmadı koçla. Onu incitmek için hiçbir nedenim yoktu."

"Caro değildi," dedi Coop, tehditkâr sesi geri dönmüştü. "O mükemmel değil —hiçbirimiz değiliz— ama o yapmadı."

“Pekâlâ, bu durumda...” Eric başını bana doğru çevirdi ve sanki her şey tam olarak plana göre gidiyormuş gibi sırıttı. “Başka bir ihtimalimiz daha var.”

Sırtım korkuluğa çarptı ve onu sıkıca kavradım. İşler çok hızlı değişiyordu.

Eric fotoğrafları havaya kaldırdı. Gözleri parıldadı. “Söyle bana Jessica. Heather onu öldürmek istemene sebep olacak ne yaptı?”

BÖLÜM 28

OCAK, SON SINIF

Dr. Garvey beni şehrin dışına çıkarmadı. Saklamaya çalışmadı. Kampüsün karşısındaki kalabalık bir restoranın ortasında oturduk —Mint'in ailesinin onu her Aile Hafta Sonu'nda götürdüğü yer olan güzel bir et lokantasıydı. Dr. Garvey'nin bir şekilde —restoranla anlaşma yapmış gibi— kimsenin bizi yakalayamayacağından emin mi olduğunu ya da sadece umursamaz mı olduğunu merak ediyordum.

Profesör, kendisine John denememde ısrarcı oldu. Şarap şişesini alıp tekrar tekrar bardağımı dolduruyor, yazdığı yeni kitabına, bunun da ne kadar başarılı olacağına, ödüller kazandıracağına, Beyaz Saray'dan bir teklif daha almasını sağlayacağına dair uzun uzun konuşuyordu. Bana bir kere bile soru sormadı. Bursu neden istediğimi ya da kazanırsam nereye gideceğimi sormadı. Oturduktan beş dakika sonra Dr. Garvey'nin beni tanımayı umursamadığını anlamıştım.

Ama konuşmayı bırakmadığına seviniyordum çünkü tek kelime bile edemezdin. Yapmam gereken şekillerde hareket eden, görebildiğim kadarıyla etraftaki insanların yaptığı şeyleri taklit eden bir robottum: beyaz örtüyü açtım ve kucağıma serdim. Suyu yudum yudum içtim. Garsonun beni sandalyeye oturtmasına, sandalyemi masaya itmesine, beni kafese koymasına izin verdim. Menüye hiç bakmadan bir şeye işaret edip

balık sipariş ettim ve sonra da iki ısırık aldım. Şarap kadehini tekrar tekrar aldım.

Ne yapıyordum ben? Güvenli bir yerde olmak istiyordum. Önce içgüdüsel olarak Coop'un dairesini düşündüm ama sonra camı kırıp ellerini içeri sokup kilidi açan o iki adam geldi aklıma. Belki de güvenli hiçbir yer yoktu. Yine de her bir içgüdümden elimden geldiğince çabuk gitmem için bana bağırıyordu.

Ama o tavsiyeyi almam gerekiyordu. Sonunda birinciliği kazanıp dört yıl gecikmeli de olsa Harvard'a gitmek zorundaydım. Eğer yukarıya çıkamazsam, babamı da yanımda götüremezsem o zaman sonsuza dek yerdeki o delikte yalnız ve unutulmuş olarak mahsur kalırdı. Hep öyle biri olurdu.

Telefonum masanın üzerinde titremeye başladı, Mint'in adı ekranda yanıp sönüyordu. Bir saniye bakıp sonra ekranı kilitledim.

O mektubu almam gerekiyordu.

Ayrıca, bunun nasıl biteceğini bilmiyordum. Belki Dr. Garvey şarabından son yudumunu alır, hesabı öder ve ona eşlik ettiğim için teşekkür eder ve pazartesi günü mektubu alacağıma dair bir söz vererek elimi sıkardı. Belki de sadece yalnızdı. Belki de bu masumca bir şeydi.

Ama hesap geldiğinde bana baktı ve boğazını temizleyerek lacivert papyonunu gevşetti ve "Bir içki için bana gidelim mi?" dedi.

Hayır. Panikleyerek kafamı salladım. "Gerçekten eve gitmeliyim."

Dr. Garvey gülümsedi. "Mektubunu istemiyor musun? Ofisimde, masamda duruyor. Benimle gel, bir içki iç ve mektup senindir."

Şaşkınca göz kırptım. Çoktan yazmış mıydı mektubu? O zaman bu yemeğin amacı neydi?

"Pazartesi alabilirim," dedim, peçeteyi kucağımdan alıp masanın üzerine katlayıp koyarken.

“Ah,” dedi pişmanlıkla. “Önümüzdeki birkaç hafta şehir dışındayım. Kısa bir tatil için Avrupa’ya gidiyorum. Burs başvurusunun son günü daha önce, değil mi?”

Bir hafta sonra bitecekti. *Bir hafta, bir hafta, bir hafta.* O mektubu almam gerekiyordu. Kazanmak zorundaydım. Bizim için tek bir şans kalmıştı. Kapı kapanıyor, ışık hızla kayboluyordu.

Birden boğazım daraldı. Havayı içime çekmeye çalışarak göğsümü tuttum, tuzağa düşmüş olduğum hissiyle savaşıyor, bu devasa ağırlık altında boğuluyordum. Yanımızdaki masadaki çift dönüp bize baktı.

Dr. Garvey kaşını kaldırdı. “Bu bir evet mi?”

Ruhum bedenimden çıktı.

Dr. Garvey’nin kocaman evinin kapısını açmasını uzaktan izledim, beni içeri buyur edip koridordan çalışma odasına götürdü. Güzel, loş ışıklı, erkeksi renklerle döşenmiş bir evdi. Raf raf kitapları vardı. Onları milyonlarca mil öteden inceliyor, tanıdığım başlıklar üzerinde duraksıyor, dudaklarımın arasında kelimeleri tekrarlıyordum. Tanıdıklardı. Rahatlatıcıydılar. Her şey güzel olacaktı.

Sonra onları duvarında asılı gördüm: iki adet Harvard diploması. Birincisi babamınkinin aynısı. Lisans derecesi. İkincisi —doktora diploması— çok daha büyüktü. Hayal ettiğim gibi hayattan bile daha büyüktü.

Babamla aynı bölümden mezundu elbette. İktisat. Bir zamanlar eşittiler. Sonra Dr. Garvey ikinci kez okula geri dönmüştü. Sonra da Duquette’te ve Washington’da çalışmaya başlamıştı. Ticaret uzmanlarıyla en üst düzey işlerde. Çok önemliydi, gurur duyulacak çok şeyi vardı. Babamın her zaman istediği hayatı yaşıyordu.

Dr. Garvey kristal sürahidен viski doldurdu ve bana bir bardak uzattı.

O mektubu almam gerekiyordu. Bu son şansımızdı.

Bir yudum aldım ve Dr. Garvey elini kolumdan aşağı kaydır-
dı. Beni koridordan yatak odasına götürdü.

On altı yaşımıdayken bir gece bir sınıf arkadaşımın verdiği
partiden eve tek başıma yürüyordum. Yolun yarısında, gözü-
mün ucuyla yüzü gecenin karanlığında sert görünen bir adamı
fark ettim. Birkaç metre arkamdaydı, adımlarımı izliyordu.
Ben hızlandığımda o da hızlanıyordu. Ben döndüğümde o da
dönüyordu. O zaman vahşi, korkunç bir bilinç beni ele geçir-
miş, derimin altında bir gerilim, bir kızın kimse ona öğretme-
den okumayı öğrendiği türden bir gerginlik beni sarmıştı.

Korkup koşmuştum. O anı oldukça canlı bir şekilde ha-
tırlayabiliyordum: Gücümün her zerresini kullanarak o kadar
hızlı koşmuştum ki sonunda bacaklarımı hissedemiyordum.
Karanlıkta, tam arkamdaki tehlikeden kaçmak için eve kadar
kilometrelerce koştum.

Dr. Garvey'nin odasına girdiğimde vahşi, korkunç bilinç
beni tekrar ele geçirdi. Ama bu sefer kaçmadım. Bu sefer ba-
caklarım birbiri ardına yavaşça yatağa doğru ilerledi. Papyo-
nunu çözerken kollarım yanımda, avuçlarım sıkılı bir şekilde
kaldı. Yüzüm dümdüz, çizgilere yerleştirilmiş bir maskeydi.

İçimde hâlâ özgür ve güvende olmak isteyen on altı ya-
şındaki o kız vardı. Dokunulmamış. Kızın yüreğinin dehşetle
çarptığını hissedebiliyordum, gidecek bir yeri yoktu. Kaçıyor-
du, çığlık atıyordu, çıkmak için göğüs kafesime vuruyordu.

Ama onu içeri kilitledim. Yatağa diz çöktüm. Bu sefer teh-
likenin beni yakalamasına izin verdim. Bu sefer parmağımı
bile kıpırdatmadım.

O kızı karanlıkta boğdum.

O gece mektubumu elimde tutarak eve yürürken içimde
korkacak kimse kalmamıştı.

BÖLÜM 29

GÜNÜMÜZ

Mezunlar Toplantısı fanteziine o kadar yakındı ki (herkesin gözü üzerimdeydi, mest olmuşlar, nefeslerini tutmuşlar, bir sonraki hamlemin ne olacağını görmek için bekliyorlar; tıpkı eskiden Heather’da olduğu gibi) bir an için saçma bir sevinç patlaması hissettim. Minnettarlık hissettim. *Jessica Miller, şovun yıldızı.*

Nihayet gerçekleşmişti ama tabii her şey tersti. Alkışlamak, başıma taç takmak için etrafımda toplanmamışlardı. İtiraf etmemi bekliyorlardı.

Nefes almak zorlaşıyordu.

“Ee?” diye sordu Eric. “Çok sessizsin.”

“Onu ben öldürmedim.” Sesim çatallaştı. “Hiçbir şey saklamıyorum.”

Yalancı.

“O gece birisi makası Caro’nun masasından aldı ve bu üç fotoğrafı kesmek için kullandı.” Eric yaklaşıyordu. “Çok kızgın olan biri. Ve ardından aynı makasla... sonra ne olduğunu hatırlıyor musun?”

Sakın söyleme.

“Birisi onu Heather’ı öldürmek için kullandı. Onu on yedi kez bıçakladı.”

Bir, iki, üç kesik.

“Polisler, ‘bir hırs suçu’ dedi.” Eric bir adım daha attı ve gidecek başka yer yoktu. Korkuluk sırtına batıyordu. “Bunun Jack, yani erkek arkadaşı olabileceğini düşündüler. İlk bakışta mantıklı gelmişti. Ama Jack, Heather konusunda o kadar da tutkulu değildi, değil mi? Onu seviyordu, beni yanlış anlama ama polislerin düşündüğü gibi ona bunu yapabilecek kadar kızgın değildi. Onun için Heather çoktan bitmişti, hayatına devam ediyordu. Hayır, başka biri ondan nefret ediyordu.”

Dört, beş, altı.

Eric fotoğrafları bana doğru uzattı. “Ya sendin,” Caro’ya döndü, “ya da o!”

Coop, Eric’in yanından omuz atarak geçti ve önümde durarak kollarını bir kalkan gibi açtı. “*Yeter!* Oyununu oynadık. Günahlarımızı itiraf ettik. Söylenecek başka bir şey kalmadı.”

“Coop?” Caro ona baktı, önümde ejderha karşısında bir şövalye gibi cesurca durmuştu; sonra kendi önündeki boşluğa baktı. Kaşlarını çatı.

Mint, Coop’un yanına yürüdü ve kollarını göğsünde katlayarak Eric’e döndü. “Coop haklı. Neredeyse bütün mezunlar hafta sonumuzu sana verdik. Çünkü sen Heather’ın kardeşisin ve kendimizi kötü hissediyoruz. Gerçekten. Belli ki canın yanıyor. Ama bazen, kulağa ne kadar korkunç geliyor olsa da gizemler çözülemez. Faili meçhul olarak kalır.” Mint arkamızdaki maket konvoyunu işaret etti: “Neden gidip bugünü kardeşinin yasını tutmak için değerlendirmiyorsun?”

Eric’in sakın maskesi yok oldu. Gözleri tehlike saçıyordu. “Katili adalete teslim edilene kadar hiçbir yere gitmiyorum. Ona söz verdim.” Gözleri Coop’un omzunun üzerinden benimkileri buldu.

“Ben yapmadım,” dedim, sesim kesilmişti.

Yedi, sekiz, dokuz kesik.

“Eğer kimse Heather’ı öldürdüğünü itiraf etmezse,” dedi Eric, “belki başka suçlarınızı itiraf edersiniz.”

“Başka ne suçları?” Courtney dikkatli bir şekilde sormuştu.

Caro, hâlâ Coop’a bakıyordu, onunla benim aramdaki mesafeyi ölçüyordu, kafası karışmıştı.

“Heather’ın öldürüldüğü gece, iki suç daha işlendi ama elbette ikisi de bu kadar dikkat çekmedi. İkinci suçu polisler araştırdı ancak o da Heather’ın davası gibi asla çözülemedi. İlki hiç bildirilmedi bile. Önemsiz bir şey, sadece bir kampüs meşesi olarak kabul edildi. Bu suç benim en önemli ipucumdu. Onu bulmam yıllarımı aldı. Mezunlar Bürosu’na katıldım, o zamanlar personel olarak okulda çalışan ve Heather’ın öldürüldüğü geceyi hatırlayan bir kişiyle arkadaş oldum. Ertesi sabah ne bulduklarını hatırladı.”

Kalbim çarpıyor ve çarpıyordu.

On, on bir, on iki.

“Tanrı’m, Eric,” diye başladı Coop ama Eric onun sözünü kesti.

“John Garvey adındaki profesörü hatırlıyor musun?”

Ruhum bedenimden çıktı. Burada değildim. Bir milyon mil uzaktaydım. Coop önümde yumruklarını sıkmıştı. Eric’e vuracaktı. Biliyordum. Bunun çoktan gerçekleştiğini, önceden belirlenmiş bir sonuç gibi ortaya çıktığını görebiliyordum. Mint bile tahta gibi sertleşmiş, Coop’un gerginliğini besliyordu.

Caro gözlerini kıstı. “İktisat profesörü mü? Biz mezun olduktan sonra Başkan’ın yanında çalışmaya giden?”

“İşte o. İnanılmaz derecede ağzı sıkı Profesör Garvey. Duquette’te öğretmenlik yaptığı yıllar hakkında hiç konuşmak istemiyordu. Heather’ın öldürüldüğü gece hakkında soru sorulduğu zaman ise daha da canı sıkılıyordu, o gece birinin—”

Coop tehditkâr bir adım attı. “Yemin ederim Shelby, burada olmaz. İnsanların hayatlarıyla uğraşıyorsun.”

“Onun hayatıyla uğraşıyorum,” diye homurdandı Eric. “Değer verdiğim tek hayat.”

“Bırak konuşsun,” dedi Mint düz bir sesle.

“Aynı gece,” dedi Eric, Coop’a meydan okurcasına bakarak, “biri Profesör Garvey’nin evine girdi. Orayı yerle bir etti. Camları kırdı, duvarlardaki resimleri parçaladı, rafları devirdi. Hasar neredeyse yüz bin dolar değerindeydi. Ama en ilginç kısmını bilmek ister misiniz? İçeri giren her kimse evinin her odasına ‘tecavüzcü’ kelimesini yazmıştı.”

Ne? Şok dalgası içimde yayıldı. Zihnimi aradım, hatıraları taradım ama zorla girmeye dair bir şey bulamadım. Gecenin bir kısmında bende film kopmuştu —tümünden karanlığa gömülmüştü her şey— yani bu mümkündü. Mümkündü ama doğru gibi gelmiyordu.

Hayır, doğru gelmiyordu. *On üç, on dört, on beş* kadar değil.

Coop, “Bir kelime daha edersen seni kendim sustururum,” dedi. “Bu konuyu açmaya hakkın yok. Bu konuda konuşmak sana düşmez.”

Caro bana tuhaf bir ifadeyle bakıyordu.

Tecavüzcü. Birisi defalarca bunu yazmış. Bir suçlama, bir ceza. Benden başka kim biliyordu ki? Başka kızlar da mı vardı? Bu düşünce başımı döndürdü.

“Konuşmak *bana* düşer. Çünkü Profesör Garvey, Heather’la bağlantılıydı. Ona bir mektup yazmıştı —mezun olduktan sonra Duquette Bursu’nu kazanmasını sağlayan tavsiye mektubunu. Bir şey çağrıştırdı mı?”

“Bu doğru,” dedi Courtney, uzaklara dalıp giden bir bakışla. “Kazandığı o ödül. Öldüğü gün öğrenmişti. Heyecanlandığını hatırlıyorum. Bana eğlencesine başvurduğunu söylemişti.”

Eğlencesine. Kelimeler acıyı on yıl önceki kadar taze ve canlı bir şekilde geri getirmişti. Tam kalbe saplanan bir bıçak darbesi.

On altı.

“14 Şubat, akşamüstü 17.03. Heather burs kazandığını söylemek için annemi aradı. Fulbright Bursu’nun Duquette versiyonu, mezun olan bir son sınıf öğrencisinin alabileceği en yüksek onur. Annem onunla gurur duyduğunu söyledi. Ailemizden birinin onunla son kez konuştuğu andı.”

Coop kendine engel olamıyormuş gibiydi. Omzunun üzerinden dönüp bir ipucu bulmak için yüzümü aradı. Kendi yüzündeysen bir belirsizlik maskesi vardı.

“Heather’ın burs için yarıştığı insanlar çok kızmış olmalı,” dedi Courtney çenesine vurarak. “Bir iktisat öğrencisi bile değildi ve Garvey onun için tavsiye mektubu yazmıştı.” Kahkahayla karışık bir nefes verdi. “Ne kadar umursamadığından bahsedip durdu ve başvurup bursu aldı.”

“İşte bu çok ilginç.” Eric bana gülümsüyordu ve ne olacağını *biliyordum*. Mint ve Coop, Eric’in gülümsemesinin yönünü izleyerek bana döndü ve birden tüm gözler üzerimdeydi.

“Profesör Garvey’nin burs için başka bir tavsiye mektubu daha yazdığı ortaya çıktı. Ama bunu öğrenmem yaklaşık on yılımı aldı çünkü Heather’ın öldüğü gece, kanıt kampüste kaybolmuştu.”

“İlk suç,” dedi Mint usulca. “Sadece bir kampüs meselesiydi dedikleri suç.”

Eric onaylayarak başını salladı. “İlk suç.”

Şanslı numara on yedi.

“Kim?” diye soludu Courtney.

Elbette hatırlamıyordu ama diğerleri hatırlamıştı. Aramızda sadece bir kişi iktisat bölümündendi.

Caro bana döndü, gözleri büyümüş ve korkmuştu. “Aman Tanrı’m. *Ne yaptın sen?*”

BÖLÜM 30

ŞUBAT, SON SINIF

14 Şubat: Sevgililer Günü. Kendimi hep, kırmızı güllerle Phi Delt Sevgililer Balosu'nda başıma altın bir taç kondurulmuş olarak hayal ettiğimi biliyordum. Ama bu yıl bu günün tek bir anlamı vardı. Duquette Bursu'nun kazananının nihayet açıklandığı gündü.

Sevgililer Balosu için pembe elbisemi giymiş, bilgisayarın başında oturmuş internet sitesini tekrar tekrar yeniliyordum. Bugünün cumartesi olmasından dolayı derslere katlanmak zorunda olmadığım, arkadaşlarımdan hiçbirine başvuru yaptığımı söylemediğim ve bunu bir hazine gibi kendime sakladığım için oldukça memnundum. Ya kazanamazsam? *Hayır*, diye fısıldadı beynim, *bu imkânsız*. Yine de böylesi daha iyiydi. Bu özel bir hayaldi, babamla aramdaki özel bir andı.

Dört elli dokuz —bir dakika kalmıştı. Bayılacaktım. Her zaman istediğim, bütün kalbimle istediğim şeyi elde etmeye birkaç saniye uzaklıktaydım. Geceler boyu çalışmalarım sayesinde aldığım yüksek notlarım, babamın bana öğrettiği gibi mükemmel olana kadar yedi kez gözden geçirilmiş olan makalem ve Dr. Garvey'den aldığım tavsiye mektubumla kazanmak zorundaydım. Bir kez olsun kazanan ben olmalıydım.

Saat beş. Derin bir nefes aldım ve gözlerimi kapatarak yenile tuşuna bastım. Midemdeki kelebekler hızla uçuşuyor,

her yere çarpıyorlardı. Gözlerimi açıp ekrana bakarak kırıştırdım. Duyuru yayımlanmıştı.

Duquette Lisansüstü Bursu'nun bu yılki kazananını tebrik etmekten mutluluk duyarız: Bayan Heather Shelby.

Heather Shelby? Gözlerimi kapatıp kuvvetlice ovaladım. Gerçeklik bir anlığına kaybolup gitmişti ama her şey iyi olacaktı.

Gözlerimi kısarak açtım.

Bayan Heather Shelby. Siyah beyaz piksellerle hâlâ oradaydı. İmkânsız bir şey gibi -sanki birisi kâbuslarımı kazmış ve mümkün olan en kötü senaryoyu çıkarmış, en çok acı veren yeri, en derini bıçaklamış gibi. Hiç mantıklı gelmiyordu. Heather burs için başvurmamıştı. Başvurmuş muydu? Bu konuda tek kelime etmemişti. Nasıl oluyordu da adı ekranda görünüyordu?

Ani ve şiddetli bir şekilde dank etti: *Kazanamamıştım.*

Bir an bedenimden uzaklaşıp kendime uzaktan bakmak istedim ama acı çok fazlaydı. Vücudumdan ayrılmama izin vermiyordu. Birinin göğüs kafesimi kırıp açtığını, bir elini içeri soktuğunu ve kalbimi sıkıldığını hissediyordum.

Başaramamıştım. Babam o boktan kasabadaki bir deliğe gömülmüş bir cesetten başka bir şey olamayacaktı. Sonsuza dek küçük, önemsiz bir adam olacaktı. Hiçbir şeye dönüşemeyecekti. *Bu benim yüzümdendi.* Doğmuş olarak onu aşağı sürüklemiştim ve şimdi bunu telafi etmek için bile yeterince iyi değildim —ne o zaman ne de şimdi, hiçbir zaman!

Buraya gelmek için yaptığım hiçbir şeyin önemi yoktu. Yıllarca gösterilen gayret, çalışma, devamsızlık yapmama. Adderall. Dr. Garvey'nin kollarının beni sarması, beni aşağı çekmesi.-

Süitin kapısı açıldı. “Jess, evde misin?” diye bağırdı Heather.

Gelmişti. Donup kalmış bir şekilde oturuyordum, odanın duvarları üstüme geliyordu.

“İşte buradasın!” Heather neredeyse odamıza zıplamıştı. Kendince ukalaca bir espri olsun diye üzerinde kalpli şekerler basılı olan ışıltılı kırmızı bir kazak giymişti. Ama kim bilirdi? Belki Sevgililer Balosu’nu da kazanırdı. Belki her şeyi alırdı.” Aman Tanrı’m, Jess, sana çok çılgın haberlerim var!”

Odadaki varlığı tehdit edici, tehlikeli ve fazla hissettiriyordu. Tapınağıma bastırılmış bir silah gibi. *Yanlış bir hareket yapamamalıydım.* Dizüstümün kapağını kapattım. “Ne?” diye mırıldandım.

Konuştuğunda içimde bir dejavu hissi vardı. Sanki daha önce burada binlerce kez bulunmuştum ve bunun nasıl gideceğini çok iyi biliyordum.

“Burs kazandım! Şu sahte Fulbright olayı. Ben de yeni öğrendim. İnanabiliyor musun?”

Duygularla boğulmuş hâlde hiçbir şey söylemeyince gözlerini devirdi. “Biliyorum, biliyorum, süper inekçe bir şey. Açıkçası benden daha çok senlik bir durum. Tamamen hevesle başvurdum çünkü neden olmasın dedim. Korkunç bir durğunluğun ortasındayız ve zaten iş de yok. Herkes beklerken yüksek lisans falan yapıyor.”

“Nasıl?” diye fısıldadım. Bunu nasıl yapmıştı? Bütün kalbimle ve ruhumla istediğim tek şeyi çalmayı nasıl başarmıştı? Notları ortalamaydı. Becerikli bir yazar değildi. *Nasıl, nasıl, nasıl?*

Heather kendini yatağına bıraktı ve bana bir bakış attı. “Bu söylediğine alınmamayı seçeceğim. Zekiyim, biliyorsun. Eğer o profesör beni bulmasaydı burstan haberim bile olmayacaktı.”

Sandalyemde eğildim. “Hangi profesör?”

“Şu ünlü olan. İktisatçı. Biliyorsun işte, haşi şu senin sevdiğin.” Heather parmaklarını şıklattı. “Garvey. Dersten sonra yanıma geldi ve çok zeki olduğumu ve burs başvurusunda bulunmayı düşünmem gerektiğini söyledi. Bana bir tavsiye bile yazdı.”

Doktor Garvey? Birdenbire her şey açığa kavuştu. Adamın tek bir motivasyonu olabilirdi.

Dehşet içinde geri çekildim. “Yemeğe mi gittiniz?” Heather bana kaşlarını çatı. “Ne yemeği?”

“Dr. Garvey ile birlikte,” dedim.

Bunu ikimize de yapmıştı. İnanamıyordum.

“İyyy,” dedi Heather. “Neden onunla yemek yiyeyim ki? Adam yaşlı. Ve bir profesör yani.”

Donup kaldım. Dr. Garvey, Heather’ı yemeğe çıkmak için zorlanamış mıydı? Evine götürüp yatağında diz çöktürmemiş miydi?

Heather artık bana bakmıyordu. Yatağında ayaklarını duvara yaslamış mesajlaşıyordu.

O zaman doğruydı. Dr. Garvey ona tavsiye mektubu yazmıştı çünkü onun iyi olduğunu düşünüyordu.

Artık kalbim vücudumun dışına çıkıp, yırtılıp parçalandığına göre, beni neyin ayakta tuttuğunu bilmiyordum.

“Her neyse aptalca, biliyorum,” dedi Heather, bacaklarını yatağından aşağı sallayarak. “Ama annem çok mutlu oldu ve bu bana birkaç yıl oyalanacak bir şeyler veriyor. Neyse iyi haberlere ihtiyacım vardı. Bu şaşırtıcı derecede boktan bir dönemdi. Lafı açılmışken, Caro Sevgililer Balosu için bir randevu bulamadı, değil mi? Çünkü bu gece görmek istediğim son kişi o.”

Neden ya da siz ikinizin arasında neler oluyor diye sormam gerekiyordu. Bu soruları sormam için duraksadı. Ama ağzımı kıpırdatamıyordum.

Heather, sanki negatif havayı dağıtıyormuş gibi elini salladı. “Her neyse bu bursun özelliği şuymuş, istediğin okula girebilmeyi garantilemiş oluyormuşsun. Belki *Haaa-vard*’a giderim.” Gözünden tek camlı bir gözlük çekermiş gibi yaptı. “Tüm o süper zeki, gergin insanlarla. Bunun senin hayalin olduğunu biliyorum —hep takıntılıydın. Ya da belki Oxford’a giderim ve böylece ne zaman istersem Londra’da tiyatroya

gidebilirim.” Ellerini çırpı. “Tamam, Sevgililer Balosu için saçıma fön çektirmeye gidiyorum. Annem ödül olarak istediğimi yapabileceğimi söyledi. Gelmek ister misin?”

O *bilmiyor*, diye kendime hatırlattım. Ne *söylediğini bilmiyor*.

Bir şekilde başımı sallamayı başarabildim.

“Böö. İyi. Eminim çalışman gereken çok önemli bir şeylerin vardır. Bu gece bodrumda balo öncesi buluşuyoruz, unutma. Orada olsan iyi olur.”

Birden Heather uzanıp bana sarıldı. Kollarında kaskatı kesildim ama fark etmemiş gibiydi. Geri çekildi, omuzlarımı sıktı ve gülümsedi. “Çok iyi bir arkadaş olduğun için teşekkürler. Bu gece gelmiş geçmiş en iyi gece olacak. Kutlayacağız, tamam mı? Ve bak, biliyorum biz Sevgililer Balosu rakipleriyiz —bu yüzden—” göz kırpıp küstah gülümsemesini daha da çok büyüterek, “...en iyi kadın kazansın.”

Kapıyı çarptığında dizüstümü aldım ve duvara fırlattım. Yere sertçe düştü ve ekran klavyeden ayrıldı. Borçlarını ödeyemediğim kredi kartımla aldığım bilgisayarına bakarken dizlerimin üzerine çöküp hıçkırarak ağlamaya başladım, her bir nefeste sanki bir cam parçası boğazımda sürükleniyordu.

Her şey bir anda paramparça olmuştu. Heather beni yenmişti ve neredeyse kılını bile kıpırdatmamıştı. Her zamanki gibi zirveye çıkmıştı ve ben yine ikinci en iyiydim. Bu acıdan kurtulmam gerekiyordu —vücuduma ağır geliyordu. Beni yok edecek, içten dışa yakacaktı.

Adderall’ı bulana dek masa çekmecemi karıştırdım, plastik poşeti açtım ve hapları ağzıma attım. Heather’ın dolabında tuttuğu viski şişesini kafama dikerek hapları mideye indirdim ve garip olan şu ki alkolün boğazımı yakması içerideki yanmaya kıyasla hiçbir şeydi.

Yetmemişti.

Bu duyguları alıp götürecek bir şeyler arayarak Heather’ın çekmecelerini karıştırmaya başladım. Zaten her şey onun hata-

sıydı, bir anda gelip bunu benden -bizden- almıştı. Alt çekmece de Courtney'nin diyet hapı olduğunu bildiğim, Çince yazılı turuncu bir şişe buldum. Heather, *onu kendinden kurtarmamız gerek*, diyerek onları hep Courtney'den çalardı. Ama anlamsızdı —Courtney'nin annesi, kaybolduklarında ona aynı gün teslim kargolarla daha fazlasını yolluyordu. *Canavar kadın*, derdi Heather. *Seni asla olamayacakları kişinin küçük bir karbon kopyası yapmaya çalışan bazı ebeveynlerin batacakları o çukurlar...* Ama Heather kötü anne babalar ve beklentilerin ağırlığı hakkında ya da birisi için daha fazlasını istemenin, birisi için daha fazlası *olmanın* nasıl hissettirdiği hakkında ne bilebilirdi ki? Heather'ın ailesi onun üzerine titremekten başka bir şey yapmamıştı. Herhangi bir şey hakkında ne biliyordu ki?

Kapağını açtım ve küçük beyaz hapları avucuma döktüm. Elimi kaldırdım, sonra donup kaldım ve babamı düşündüm. Tam olarak bunu yaptığına defalarca şahit olmuşum. Sonunda onu nereye götürdüğüne de tanık olmuşum. O yalnız motel odası. Yerdeki o delik. Tüm o kokuşmuş potansiyel.

Sonra Dr. Garvey'yi ve babamın sahip olması gereken o hayatı düşündüm.

Hapları yuttum ve viskiyle mideye indirdim.

Bir süre sonra görüşüm bulanıklaştı ve sallanarak Heather'ın masa sandalyesine tutundum. Kokteyl etkisini göstermeye başlıyor, gereken şeyi yapıyordu: Üzüntü ve korkuyu kazıyıp yok ediyordu —ama hissizlikle doldurmak yerine göğsümdeki oyuk kızgınlıkla doluyordu.

Kızgınlıkla da değil. Öfkeyle.

Dr. Garvey beni kullanmıştı. Bursu ne kadar çok istediğimi biliyordu, gücünü ve otoritesini kullanarak mektubu bir tehdit unsuru olarak kullandı ve bütün bunları, istediğini elde etmek için yaptı.

O gece onun evinde kaybettiğim şeyler... Asla geri gelmeyecek olan taraflarım... O *kaçmak* için çılgılık atan ve benim boğduğum on altı yaşındaki kızı hâlâ duyabiliyordum.

Nabzım yükseliyordu. Ve *Heather*. Heather için her şey yoluna girmişti. Tabii ki öyle olmuştu. Dr. Garvey ona durup dururken yaklaşmıştı; benim gibi insanların hayalini kurduğu türden bir fırsattı bu. Ona olması gerektiği gibi, bir öğrencisi gibi davranmış, otoritesini ve gücünü zarar vermek için değil, yardım etmek için kullanmıştı. Dünya Heather Shelby için olması gerektiği gibi çalışıyordu. Ama neden? Neden bana değil de ona?

Dört yıldır Heather her şeyi alıyordu. Chi Omega. Doğum gününde bir BMW. Güzel elbiseler. Heather gelecekte asla korkmuyordu, yüksek sesle konuşmaktan asla korkmuyordu, onu dinlemeyeceklerinden asla korkmuyordu. Heather'ın sevgi dolu bir ailesi ve parlak bir geleceği vardı. Bursu Heather aldı. *Harvard*'ı Heather aldı.

İçimde bir gelgit dalgası gibi bir öfke yükseldi. *Neden o*, diye kükredi; dört yıllık gözlem ve meraktan doğan bastırılmış bir soru. Bunu asla hak etmemişti. En iyisiysen kazanman gerekiyordu ama Heather bir şekilde sistemi kandırmış, teraziyi fırlatıp atmış, hayatı dengesiz ve adaletsiz bir hâle getirmişti. Her şeyin elinden alınmasını hak eden *oydu*. Elinde hiçbir şey kalmamasını hak eden *oydu*. Ben değildim.

Düşüncelerim tek bir arzuyla bulanıklaştı: Onu ondan geri almak istedim. Onu cezalandırmak, yaşanan her şeyi silmek istedim. Ta ki ilk güne, birinci sınıfa kadar. Heather'ın ortadan kaybolmasını istedim.

Heather'ın masasının üstündeki mantar panoya iğnelenmiş resimlere baktım. Yedimiz de gülümsüyoruz. İkinci sınıf, Myrtle Beach, arkamızda dalgalar. Üçüncü sınıf, Coop'la ellerimiz kenetlenmiş, sırrımız. Birinci sınıf, Doğu Evi'nin önünde yedi yuvarlak yüz.

Hepsinde de ışık Heather'a özel bir şekilde parlamış gibiydi. Hepsinde de grubun merkezi oydu. İlgi odağı, teatral tavırlar, cezbedici bir öz güven.

Fotoğrafları duvardan yırtarak aldım ve Heather'ın yüzüne bir kalem sapladım, onu karaladım, sildim, haksız yere aldıklarını geri aldım. Karaladım, karaladım, onu oradan çıkardım ve bu çok iyi hissettirdi. Daha güçlü sapladım, kalem fotoğrafı deliyor altındaki masaya saplanıyordu. Heather olmasaydı pek çok şeye sahip olacağımı biliyordum —Chi Omega, Amber Van Swann, burs, Harvard. Başkente taşınıp babamın olmak istediği türden önemli biri olabilirdim. *Hayalimi* yaşayabilirdim.

Ondan nefret ediyordum. Karanlıktan, gölge benliğimden çıkan, dört yıldır bilinçli zihnimin altında kaynayan, giderek büyüyen bir his olan gerçek buydu.

Fotoğraflarda Heather'ın kötü altıgen çizimlerle parçalanmış yüzüne baktım.

Bu yeterli değildi.

Her şey şimdi etkisini göstermeye başlamıştı. Baş dönmesinin beni aşağı çekmeye çalıştığını hissedebiliyordum. Tökezleyerek Caro'nun odasına yöneldim, kapı çerçevesinin içinden geçmek için koştum, sonra kendimi dümdüz çektim. Masa çekmecesini tutmaya çalıştım, ıskaladım ve tekrar dene-dim. Çekmeceyi açtım, sakarca makasını aradım.

Neredeyse ön kolum kadar büyük, bıçak kadar keskin ikiz sivri ucuyla günüş makası. Tabii ki anı defteri için kullandığı makastı bu çünkü Caro böyle şeyler yapardı.

Odama geri döndüm ve karalanmış fotoğrafları Heather'ın masasına koydum. Makası aldım ve Heather'ı tekrar tekrar parçalara ayırdım.

Ondan nefret ediyordum.

Yok olmasını istiyordum.

Onun ölmesini istiyordum.

Gerçekten bunu istedim. Karanlık düşünce zihnimde şekillendi. O ölürse dünya dengede olurdu. Bir *kereliğine* de olsa sonunda istediğimi elde edebilirdim; babama hak ettiğini verebilirdim. *En iyi, birinci, kazanan* olabilirdim.

Masası kâğıt yığınlarıyla dolana dek kestim. Ama yine de yeterli değildi.

Yeni bir fikir doğuyordu. Dengeyi yeniden sağlayabilecek, yanlışları düzeltebilecek, Heather'ın benden çaldıklarını geri alabilecek bir fikir. Korkunç ve acımasızdı ama içimde öfke kaynıyordu ve *biliyordum*.

Ne yapacağımı biliyordum. Onu ve Dr. Garvey'yi cezalandırmak için. *Herkesi cezalandırmak için*.

Caro'nun makasını Heather'ın masasına koydum, fotoğraf parçalarını masasının çekmecesine süpürdüm.

Sonra kapıdan çıkıp geceye yürüdüm. Ve uzun zamandır ilk defa kontrol bendeydi.

BÖLÜM 31

GÜNÜMÜZ

Her seferinde kaydın durduğu yer orasıydı. Her şeyin tamamen karanlığa gömüldüğü yer. Eric'in anlamadığı şey de buydu. *Kapıdan dışarı, gecenin içine; kontrol bende. Kapıdan dışarı, gecenin içine, gecenin içine.* Sonra bir bakıyorum yerde uyanıyorum, pencerelerden güneş ışığı akıyor, ellerim ve elbisem kan içinde. Kurumuş demir kokulu izler. Anlamadığım karanlık bir dildeki bir uyarı gibi vücudumun her tarafına kazınmış bir acı.

Ben ne yapmıştım?

Cevap kara delikte gömülüydü. On yıl boyunca, o gece önemli bir şeyi kararttığımı, anılarımı viski ve uyuşturucuyla yok ettiğimi biliyordum. Ve on yıl boyunca bakmayı reddettim, hâlâ eskisi kadar açık olan yaraya dokunmamak için çabaladım.

Bir kez hariç.

Mezun olduktan bir yıl sonra, Mint beni terk ettikten ve bir restoranın ortasında kendimin en kötü versiyonuna dönüştükten hemen sonra merak etmişim: tam olarak ne yapmış olabilirdim? Gerçekte kimse izlemiyorken tüm bu katmanların altında ben kimdim? Sınırlarım neredeydi?

Bir terapistte gittim. Koyu renkli kanepesi ve sakinleştirici, nötr renkli duvarlarla süslü mekânı olan bir New York terapistine. *Ben kimdim, gerçekten?* Cevabın karanlık alanlarda

beklediğini söyledi. Onları keşfetmek istedi, zamanın hızla ileri sarıldığı anları, dokunamadığım anları. Aydınlık ve karanlıktan oluşan bir örtü olduğumu söyledi. Bakmam için baskı yaptı. Kendisine güvenmemi söyledi.

Bu bir hataydı. Ona Heather'ın öldüğü geceyi, fotoğraflara ne yaptığımı, ne olmasını istediğimi anlattım. Dinledikçe o dikkatli maskesinin kaydığını, yüzündeki komployla karışık şüphe ifadesini, kaleminin not defteri üzerinde karalamasını görebiliyordum. Karartmanın bir kara delik gibi olduğunu, bastırmanın bir yolu olduğunu söyledi. İçinde ne olduğunu bilmek istemişti. Ama ne kadar uğraşsam da hatırlayamıyordum. Karanlık geçilmezdi.

Bu yüzden beni hipnotize etti. Orpheus'un Eurydice'i yer altı dünyasından çıkarması gibi, Sevgililer Günü gecesinde sesini yurt odama kadar takip ettim. Kırık laptopu gördüm, pembe elbisemin kalçalarımı sarmasını, öfkeyle yanmayı hissettirdim. Ama yine de anılar su yüzüne çıkmıyordu. Yine de her şey *kapının dışında, gecenin içinde, kontrol altında* sona eriyordu.

Hiçbir şeyi ortaya çıkaramamıştık. Onunla görüşmeyi bıraktım.

Nihayet son seansımızdan bir hafta sonra, bir rüyadan uyandım ve geri döndüğümü, hatırladığımı biliyordum ama şimdi, uyanmış ve ipin ucunu kaçırmıştım. Geriye kalan tek şey, karanlıktan sıyrılan tek bir kanı: Affedilmez bir şey yapmıştım. Kötü bir şey yapmıştım Heather'a. Zihnimin umutsuzca kilit altında tutmak istediği bir şeydi.

Ben de öyle yaptım. Kendimi baştan sona, yenilenmiş bir coşkuyla muhteşem başarılı, görünen her yeri sakın ve güzel, her santimini kontrol altında tutan mükemmel Jessica Miller olmaya adanmıştım. Sarsılamaz bir kadın. Bu kişi olmaya ihtiyacım vardı. Mezunlar Toplantısı'ndaki herkese, tüm sınıf arkadaşlarıma, bu gerçeği bana gözleri ve sözleriyle ayna gibi göstermelerine ihtiyacım vardı. Mint, Coop veya Caro ile il-

gili yaşananlardan daha önemli olan, en önemli şey buydu. Mühim bir şeydi. Ölüm kalım meselesiydi.

Ve burada, en önemli anımda başarısız oluyordum.

“Jess.” Caro’nun gözleri ihanet, şüphe ve *korkuyla* doluydu. “Doğruyu söyle. Ne yaptın?”

Caroline Rodriguez’e bakın hele, sonunda birilerini doğru okuyabiliyordu. Sonunda en kötüsüne inanmaya ve en iyi arkadaşını sepetlemeye istekliydi. Ne olağanüstü kötü bir zamanlama!

Caro’nun sesi o kadar yüksekti ki futbolcular kutlamayı bıraktı, döndü ve baktı. Bize en yakın kalabalık sustu. Aniden ve kaçınılmaz bir şekilde sergileniyorduk.

Frankie oyunculardan uzaklaştı ve maketin arkasına doğru ilerledi. “Ne yapıyorsunuz? Olay çıkarıyorsunuz.”

Courtney, “Jessica, Heather’ı öldüren psikopat bir ucube olduğunu açıklamak üzereydi,” dedi. İşler nasıl da değişmişti.

Frankie bana döndü. “Ne diyor bu?”

“Resimleri kestin mi Jessica, evet ya da hayır?” Eric beni sabit, göz kırpmayan bir bakışla izledi. Sanki uğruna çalıştığı her şey bu ana gelmesini sağlamış gibi.

“Evet.”

Caro bir nefes aldı.

“Dur,” diye yalvardı Coop. “Onlara hiçbir şey borçlu değilsin.”

“Ne diyorsun sen?” Mint kısılmış, şüpheli gözlerle Coop’a döndü. “Onun hakkında benim bilmediğim ne biliyorsun?”

Buna dayanamıyordum. Oradan uzaklaşmalıydım. Korkunç sahneyi, birçok röntgenci gibi izleyen, korkulukların üzerinden bana bakan kalabalığa baktım.

“Duquette bursuna başvurdu mu?” Eric bastırıyordu. Bunu inkâr etmenin bir anlamı yoktu. “Evet.”

“Jess—” Coop tısladı.

“Profesör John Garvey sana Heather’ınki gibi bir tavsiye mektubu mu yazdı?”

“Heather’inki gibi değil.”

“Ama bir tavsiye mektubu mu?”

“Bir tavsiye mektubu,” diye kabul ettim.

Bu sefer Eric’in sesi patlamış, sorusu kırmızı beyaz denizin üzerinde çınlamıştı, mikrofona ihtiyaç yoktu. Her yerden yüzler bize döndü. Ne gösteri, ne şov ama: en sevdiğim rüyalarım gibi. İstedğim her şey gibi. Mezunlar Toplantısı’nın yıldızı.

“Kız kardeşimi sen mi öldürdün?”

Ama gerçek hayatta kahraman değil, kötü adam bendim. Bütün kalabalık beklentiyle gerilmişti.

Coop’la göz göze geldim, bana yalvarıyordu. Mint’in gözleri sert ve soğuktu. Caro’nunkiler ise korku doluydu.

Büyüyen, ışığı yiyen bir karanlık olarak o kara deliğe gömülüydü, merkezimde dönüyordu: affedilmez bir şey, kötü bir şey.

Heather’ı ben mi öldürdüm?

Bakamıyordum —yapamadım. Eric’i partide gördüğüm andan beri içgüdülerimin bana söylediği tek şeyi yaptım.

Korkuluğun üzerinden atladım, zemine sert bir şekilde indim ve kalabalığın içine koştum.

İnsanlar sanki dokunuşum bir zehirmiş gibi benden kaçıyor. Uzaklardan biri bağırdı: “*Durdurun onu!*”

Hayatım için koştum.

BÖLÜM 32

ŞUBAT, SON SINIF

Sıcak ve yumuşak olan güneş ışığına gözlerimi açtım. Gözlerim kapalıyken bile dünyanın ışıkla dolu olduğunu anlayabiliyordum. Yüzümde, kapalı göz kapaklarımın arasından parıltıyı hissediyordum. Güneş ışığı içime, göğüs kafesime uzanmış ve içimi huzurla doldurmuştu. Çocukken bir cumartesi sabahı uyanmak gibiydi, yatak odası güneş ışığıyla dolu, dünya umurunda değil, oyun oynamaktan başka yapacak bir şeyim yok. Bazen zamanı geri alabilmeyi, yeniden çocuk olmayı, sonsuza dek *eskide* kalmayı dilerdim.

Gözlerimi açtım.

Uzun pencereler bana bakıyordu. O pencerelerin dışında, ağaç dalları yapraksızdı ama güneş tarafından aydınlatılmıştı. Neredeyse bir yaz gününe benziyordu ve baş döndürücü bir an için zamanda yolculuk ettiğimi, güvenli ve sakin bir yere geri döndüğümü düşündüm.

Ama o pencereleri tanıyordum. Ve onların altındaki ressam şövaleleri sıralarını da. Çalışma masalarını ve boya tüplerini, tembel üniversite öğrencileri tarafından yarı yıkanmış fırçaları. Burası sanat stüdyosuydu ve yerde yatıyordum. Farkına vardığım anda, kaslarım ağrımaya başladı; tahtanın üzerinde uzanmaktan ağrımaya başlamışlardı.

Burada ne yapıyordum?

Kendimi yukarı itmek için ellerimi yere bastırdım ve dondum. Ellerim. Üzerleri kuru, ahşaba hafifçe yapışan bir şeyle kaplıydı. Onları yüzümün önüne getirdim ve çığlığı bastım. Sanki boyaya batırmışım gibi kanla kaplıydılar, kırmızılar dirseklerime kadar inip iz bırakarak kurumuştur. Avuçlarım ve parmaklarım acıyordu.

Elbiseme baktım —Sevgililer Balosu için pembe giymiştim. Her yer kan içindeydi. Kalçalarım, dizlerime baktım. Kalın, kurumuş kanla kaplıydılar. Nereye baksam ağrı başlıyordu —yanma, batma gibi bir ağrı.

Dün gece ne halt etmişim ben?

Başımı tutarak oturdum, görüntü kayıyordu. Birdenbire pencerelerden geçen güneş ışığı huzurlu değil, baskıcı gelmeye başladı. Karnıma bir yumruk darbesi inmiş gibi her şey geri gelmeye başlamıştı: Heather bursu kazanmıştı. Dr. Garvey'den bir mektup almıştı. Harvard'a asla gidemeyecektim.

Tanrı'm! Adderall'ı ve diyet haplarını alıp hepsini viskiyle yuvarladığımı hatırladım. *Ne düşünüyordum ki?* Bir panik dalgası hissettim —o fotoğrafları kesiyordum. Heather çekmecesini açıp yaptığım şeyi bulmadan önce geri dönüp parçaları temizlemeliydim.

Ama ben *tam olarak* ne yapmıştım? Yurttan ayrıldıktan sonra şüphesiz hap ve viski kokteyli yüzünden bayılmıştım. Hiçbir şey hatırlayamıyordum. Kendime baktım. Neden bir seri katilden kurtulmuş gibi görünüyordum? Ve neden sanat stüdyosundaydım —Heather'la aynı odada uyuyamayacak kadar kızgın mıydım? Sevgililer Balosu'na bile gidememiş miydim? Midem hafıza kaybı sırasında Mint'e ve Frankie'ye, Heather'a ve Jack'e neler söylemiş olduğumu düşünerek sıkıştı. Bu kadar sarhoş olmamı gerektirecek kadar çok sırrım vardı. Herkesin hayatıyla Rus ruleti oynamak gibiydi.

Bir şey gözüme çarptı —yerde kırmızı parmak izleriyle kaplı bir klasör vardı. İçimde korkunç bir şüphe doğdu. Uzanıp aldım ve yırtıp açtım.

İçinde Duquette Lisansüstü Bursu'na yaptığım başvuru vardı. Bunun yanında, resmî Duquette antetli kâğıdında komitenin aday sıralaması vardı. Kazanan reddederse ya da Tanrı korusun, ona bir şey olursa diye ikinci ve üçüncü sıra için öğrencileri de seçmişlerdi. O üç isme baktım. Parmaklarımı harflerin üzerinde nasıl izlediğimi, kanla iz bıraktığımı görebiliyordum.

Birincilik: Bayan Heather Shelby.

İkincilik: Bay George Simmons.

Üçüncülük: Bayan Katelyn Cornwall.

Tıpkı dejavu gibi, daha önce olmuş bir şeyi hatırlamanın, bilmenin en ufak hissiyle birleşen keşif sarsıntısı gibiydi.

Listede bile değildim. Heather beni geride bırakmamıştı. Dr. Garvey'nin mektubu ve kusursuz notlarımla bile, bunca yıl bu kadar çok çalışmamla bile kazanmaya yaklaşamamıştım dahi. Ne yaparsam yapayım, hiç değişmemişti. Yeterince iyi değildim.

Zaman geçtikçe uyuşmuş bir şekilde oturdum, güçsüzlüğümün —hayatımın küçüklüğünün, boşuna çabaladığım onca zamanın beni alıp götürmesine izin verdim. Nedense Heather'a karşı duyduğum öfke —onun fotoğraflarını delme ve kesme neden olan öfke— esrarengiz bir şekilde ortadan kaybolmuştu. Belki de hayalimi elimden çalmadığını bildiğim içindi. Aslında yaklaşamamıştım bile.

Tamamen başarısız olmak *böyle* bir duyguydu.

Birden omurgam dikleşti, hayatta kalma içgüdüleri geri geldi. Sanat stüdyosunun ortasında kanlar içindeydim. Kesinlikle bende olmaması gereken burs başvurumu ve komitenin gizli belgelerini elimde tutuyordum ve onları nasıl aldığımı hatırlayamıyordum. Biri içeri girerse —biri beni yakalarsa— başım belada olurdu.

Dün gece yanlış bir şey yapmıştım. Biliyordum, bu kanının içimde kıpırdadığını hissettim. Buradan çıkmam gere-

kiyordu, bu kan lekeli kıyafetlerden kurtulmam gerekiyordu, bunu düzeltmem gerekiyordu.

Kâğıtları ve klasörü yapabildiğim en küçük parçalara ayırdım, sonra fırını açtım ve artıkları, fırını yakmadan önce kimşenin fark etmeyeceği en uzak köşeye koydum. Kalbim çarparak sanat stüdyosundan gizlice güneş ışığına çıktım.

Şubat ayına göre çok sıcaktı. Hava, başıma gelen her şeyle alay eder gibiydi, hayatım ne kadar mahvolursa mahvolsun dünyanın dönmeye devam edeceğini hatırlatıyordu. Hızlı bir şekilde gizlice sıvıştım, kollarımla elbisemi kapatıyordum, her ses duyduğumda zıplıyor, çaresizce kimseyle karşılaşmak için çabalıyordum. Ne yapacaktım? Güneşli bir pazar günüydü ve bu da herkesin dışarıda olacağı anlamına geliyordu. Yurda gitmek için kampüsün bir ucundan diğer ucuna yürümeliydim.

Bir anda bir ilham geldi: *spor salonu*. Hemen yan taraftaydı. Elimden geldiğince çabuk içeri girdim, gözlerimi yerden hiç kaldırmadan doğruca kızların soyunma odasına gittim. Sadece bir kişi vardı, köşede üzerini değiştiriyordu. Duşa koştum ve kan sıçrayan elbiseyi çıkardım, suyu en kaynar ayara çevirdim ve altına girdim. Kırmızı su gidere doğru dönerek akıyordu. Su, dokunduğu her yeri yakıyordu.

İnce bir kalıp sabunun etrafındaki plastik ambalajı yırtarak açtım, ellerimi, yüzümü, dizlerimi ve kalçamı ovmaya başladım. Kırmızı baloncuklar fayansların üzerinden kayıyordu. Kanın gitmesiyle avuçlarımın içindeki ve kalçamdaki kesikleri görebiliyordum.

Neler olmuştu böyle?

Önemi yoktu. Bunu düzeltmek zorundaydım ve sonra dün geceyi bir daha asla düşünmeyecektim. Yaşadığım süre boyunca hatırlayabildiğim ve hatırlayamadığım her şeyi telafi etmek için bir daha asla yanlış bir şey yapmayacaktım. İyi olacaktım.

İşim bittiğinde bir havlu alıp vücudumun etrafına sardım, bir tane daha aldım ve saçlarımı kuruladım, tüm suyu sıkırmaya çalıştım. Havluyu açtım. Soluk kırmızı lekeler nemli saçlarımın hemen diplerinde görünüyordu.

Anlık bir görüntü: *beyaz çarşafların üzerinde, dolaşmış, yolunmuş, yapışkan ve kırmızı sarı saçlar.*

Hayır —nereden çıktı şimdi bu? Acı vericiydi —korkunçtu— ve görüntüyü uzaklaştırdım.

Gözüme bir hareketlilik çarptı. Dolap sıralarında uzun boylu, atletik bir kız, spor kıyafetlerini bankta bıraktı ve ban-yoya girdi. Oraya koşup etrafa bakındım, elbiselerini kaptım, çok büyük olan tişörtü ve bol şortu olabildiğince hızla üzerime geçirip yabancı deterjan ve deodorant karışımının kokusunu içime çektim. Kanlı elbisemi ve havlularımı çöp kutusunun en dibine soktum ve sonra kaçtım, spor salonundan çıktım ve sokaktan aşağıya doğru yürürken insanların baktığını düşünmemeye çalıştım. Sonunda kendimi yavaşlamaya zorladım. Kampüs boyunca Bishop Binası'na kadar uzun bir yürüyüş olacaktı ve istesem de o kadar yolu koşamazdım. Çok garip, çok şüpheli görünürdü. Normal davranmak zorundaydım.

Nefes alış verişimi sakinleştirdim. Her şey güzel olacaktı. Her yerimde kesikler vardı, demek ki bu yüzden vücudum kanla kaplıydı. O kesikler nasıl oluşmuştu en ufak bir fikrim yoktu ama bunu şu anda düşünemezdim. Geceyi ve yaptığım kötü seçimleri gömmüştüm. *Her şey güzel olacaktı.* Yeterince tekrarlanırsa gerçekleşecek bir büyü gibi kendime bunu defalarca söyledim.

Süite geri dönüp Heather ve Caro'ya uyuyacağımı söyleyecektim. Sevgililer Balosu hakkında konuşsalar ya da detaylarını konuşmak istedikleri dedikodular olsa bile veya Heather bursu gündeme getirip gelecek sene nereye gideceğine dair konuşmak istese bile gerçekten öyle yapacaktım; odamızın kapısını kapatıp örtülerin altına saklanıp her şey kaybolana dek uyuyacaktım; ne kadar sürerse sürsün —bir hafta, bir ay, on yıl.

Her şey güzel olacaktı.

BÖLÜM 33

GÜNÜMÜZ

Kampüs boyunca koştum; bacaklarım o kadar sert ve hızlı hareket ediyordu ki her an eriyecekti. Kıpkırmızı giyimli tüm insanlar —öğrenciler ve mezunlar— koşan kıza şok içinde bakıyorlardı ama umurumda değildi. Tek umursadığım, güvenli bir yere gitmek ve muhtemelen birkaç adım gerimde olan öfkeli kalabalığı geride bırakmaktı.

Şimdi her şey çok net, korkunç derecede açıktı. *Kötü olan bendim*; hep öyleydim. Bu her şeyi -ne kadar çabalarsam çabalayayım istediklerimi neden asla elde edemediğimi- açıklıyordu. Hayatın adil olmaması ya da olması gerektiği gibi çalışmamasıyla ilgili değildi. Tüm hayatımı geriye sarıp bakınca gördüm: Talihsizliklerin peşini bırakmadığı bir prenses değil, *cadıydım* ben. Ve hayat olması gerektiği gibi gelişmişti, bana hak ettiğimi veriyordu.

Bütün gücümle koşarak insanları geçtim ve ağaçların içine, meşhur Duquette ormanına girdim, yol bulunmayan yerlerde çaresizce koşuyordum.

Kız kardeşimi sen mi öldürdün?

On yıldır direndiğim gerçek şimdi kafamda çınlıyordu.

Öldürmüş olabilirdim.

İşte sonunda görebiliyordum —bu mümkündü. O gece Heather'dan çok fazla ve şiddetle nefret ediyordum. Ve dürüst olmam gerekirse ondan çok daha önce; birinci sınıftan beri,

her şeyin ona bu kadar kolay geldiğini ilk gördüğümünden beri, Chi O'ya seçildiğinde Courtney ile spor salonunda kutlamasını izlemek zorunda kaldığımdan beri nefret ediyordum.

Dallar yanaklarımı kırbaçlıyordu ama ben, güvenli bir yer arayarak daha hızlı, daha hızlı koşuyordum.

Artık çok geç olsa da gözyaşları yanaklarımdan süzülüyordu. İyi olmak için çok uğraşmış, ona olan sevgimi, arada sırada hissettiğim nefreti bastırmak için kullanmıştım. Ama sonunda dürüst olmak gerekirse her zaman içten içe kaynamıştı. En sonunda taşıdığı geceye kadar, benim için *en* önemli şeyi, alması imkânsız olması gereken *tek şeyi* çaldığı geceye kadar içten içe kaynamıştı.

Muhtemelen onu öldürmüştüm. Bunu en derin, en karanlık tarafımda biliyordum. İçimdeki karanlığın sakladığı şey buydu. Karartma, kara delik. Bir savunma mekanizmasıydı. Babamın sekiz yaşımıdayken benden nefret ettiğini söylediği anı gibi. Zihnim bunu on dört yıl boyunca güvenli bir şekilde saklamıştı —zehir zamanla sızmış olsa bile, yavaş yavaş beni şekillendirmiş olsa bile, iç detayları benden gizlemişti.

Her şey anlam kazanıyordu. Ertesi sabahki, her tarafımdaki kesikler ve kan. Kötü, affedilmez bir şey yaptığıma dair içimdeki tuhaf kesinlik hissi. İşte nihayet, gerçek sonunda karanlıktan çıkmıştı.

Onu öldürmüştüm.

Nereye gitmem gerektiği belli olmuştu. Daha önce de kampüsü çaresiz ve gözyaşlarıyla kör olmuş bir şekilde koşmuştum: Üçüncü sınıfta Aile Hafta Sonu'nda Heather BMW'sini, bense kırmızı zarfımı aldığım gün. O gün güvenli bir yer bulmuştum.

Blackwell Kulesi, siyah sivri ucu gökyüzünü delerek önümde yükselmışti. Büyük çift kapılara ulaşana dek koştum, onları açtım ve dolambaçlı merdiveni bulup olabildiğince hızla tırmandım.

Yukarıya, yukarıya, yukarıya. Kulenin yukarısına. Kötü bir adam gibi, bir cadı gibi, ellerinde yabayla kovalayan bir çeteden saklanıyorum.

Öğrencilerin esrar içtikleri ve seks gibi —bir zamanlar kötü hissettiren tüm yasak şeyleri— yaptıkları gizli depoya girdim ve sarsılarak durdum. Oda duvardan duvara artık mobilyalar, karton kutular, eski gazete yığınlarıyla doluydu. Derslik sandalyeleri, yanlarına yığılmış masalar, yurt lobilerinden eski kanepeler vardı. Artık isyan için kullanılan bir yer değil, âdeta bir çöplüktü.

Umurumda değildi. Labirentin içinden geçtim, bir kanepenin üzerinden yuvarlandım, ellerimin ve dizlerimin üzerine, pencerelerin olduğu duvarın önüne yere indim.

Sonunda yalnızdım ve güvendeydim. Bu düşünceyle titremeye başladım, koşudan dolayı vücudumdaki her bir kas yanıyordu. Dizlerimi göğsüme bastırdım, ileri geri sallanarak kendimi sakinleştirmeye çalıştım.

Heather'ı bıçakladığımı hatırlamıyordum ama yapmış olabilirdim. Bunu yapmış olmam gerekirdi ve kendimi hatırlamayacak kadar, perdeyi geriye çekip gerçek yüzüme bakamayacak kadar korkmuştum.

Biriniz maskenin arkasına saklanan bir canavarsınız.

Onu öldürmüştüm. Doğru hissettirmiş, suçluluğumla eşleşmişti. Bunca zaman, bunca yıl, beni geçmişe, üniversiteye ve o korkunç geceye geri çekmeye devam eden güç, Heather'ın kendisiydi; karanlıkta ağlıyor, onu gömdüğüm boşluktan kaçmaya çalışıyordu.

Ben de oraya gömülmeyi hak ediyordum.

Arkadaşım. Babam. Hepsi benim suçumdu.

Sallanmayı bıraktım ve pencereden dışarı baktım. O kadar yüksekteydim ki kampüsün büyük bir kısmını görebiliyordum. Geçit töreni yaklaşıyordu. Bunun anlamı...

Hatırladığımda yüksek sesle güldüm: Blackwell Kulesi geçit töreninin bittiği, rektörün konuşmasını yaptığı yerdi.

Kalabalığın tüm gözleri —fotoğrafçılar ve video kameralar— tam buraya yönlendirilecekti. Bana.

Neredeyse yakalanmak *istiyormuşum* gibiydi.

Geçit töreninin biraz daha yaklaşmasını izlerken düşündüm. Mezunlar Toplantısı'na takıntılı olduğumu çünkü bunun mükemmel bir ikinci perde olduğunu ve hayatımda bir kez olsun hayranlık duyulmak ve kıskanılmak istediğimi düşünmüştüm. Ama ya bundan daha fazlasıysa? Ya başından beri gölge benliğim, hayal bile edemeyeceğim şeyler yapabilecek kapasitede olan karanlık Jessiça Miller tarafından yönetilen başka bir hikâye varsa?

Terapistimin bana söylediği son şey bir uyarıydı: “Beni dinle Jessica. Gerçek sen —her kimse— sonunda istediğini elde edecek. İster farkında ol ister olma. Bilinçaltının her zaman yaptığı şey budur. Bilmeyi tercih etmez misin? Geldiğini görmek istemiyor musun? *Kendinle uzlaşmalısın.*”

Haklıydı. Belki de gerçek Jessica'nın —çok sarhoşken ortaya çıkan, kendimi kaybettiğim anlarda var olan Jessica'nın— başından beri istediği şey buydu. Yakalanmak. Cezalandırılmak. Ve şimdi, nihayet, uzlaşmıştık, tüm suçları benimdi.

Nefes alamıyordum. Nedense odadaki hava çok yoğundu, tozla doluydu ve göğsüme çekemiyordum. Bir şeyler yapmam gerekiyordu. Köşeye yığılmış sandalyelere, ardından da pencereye baktım ve pencereyi bir sandalyeyle kırmak için hamle yaptım. Tüm gücümle sandalyeyi kaldırdım ve cama vurdum.

Hiçbir şey olmadı. Sandalyeyi tekrar salladım, hava yetersizliğinden neredeyse ikiye katlanıyordum. Tekrar ve tekrar ve tekrar. Kollarım zonklayana kadar pencereye vurdum ve sonunda camda ip gibi bir çatlak oluştu. Sandalyeyi havaya kaldırdım ve çatlağın üzerine sertçe indirdim. Pencere parçalandı. En garip dejavu duygusuyla savaşıırken cam kırıklarını parçaladım. Sanki her hareket daha önce yaptığım bir hareketmiş gibi geldi. İçimde yeni bir şey yok muydu?

Odaya soğuk bir rüzgâr doldu. Derin bir nefes aldım, soğuk hava göğsümü doldurdu, ciğerlerimi şişirdi. İşte, böylesi daha iyiydi. Şimdi nefes alabiliyordum.

Pencerenin kenarına adımımı attım, ayakkabılarımın altında cam çıtırtılarını hissettim ve Crimson Kampüsü'ne baktım. Kalbim şişti, saçlarım arkamda bir bayrak gibi dalgalanıyordu -artık üniversitenin fare kahverengisi değil, Mint'in ve Courtney'nin, Jack'in ve Heather'ın sarı saçları gibiydi. Kollarımı açtım. Garip bir sakinlik içimi doldurdu. Bana Eric'i düşündürdü. Kaybedecek hiçbir şey kalmamasının getirdiği sakinlik...

Burayı çok içtenlikle sevmiştim. Bir kaçış, parlak yeni bir hayat, açık bir olasılıklar dünyasıydı. Elbette her şeyi mahvetmiştim ama şimdi bunu düşünemezdim. Sadece burada olmanın ne kadar doğru hissettirdiğini düşünebilirdim. Başladığı yere, mutluluğumun büyüsünün hâlâ toprakta titreştiği yere geri dönmek...

İki ayağımı da pencereye dayadım. Gökyüzü çok maviydi. Beni onlara doğru çeken manolyaların —tatlı ve baş döndürücü— kokusunu aldığımı yemin edebilirdim.

Gerçekten çok sevmiştim. Yemin ederim arkadaşlarımdan nefret ettiğimde bile *onları* sevdim. Ama her türlü yanlış kararı vermiştim, bunu şimdi biliyordum. Doğu Evi'ni ilk gördüğüm günden beri ve muhtemelen o zamandan çok daha önce sinde bile... Yanlış çocuk. Yanlış bölüm, yanlış kariyer, yanlış takıntılar, yanlış bağlılıklar. Ve Sevgililer Günü'nde, mümkün olabilecek en kötü seçimi yapmış, geri dönüşü olmayan bir şey yapmışım.

Çok üzgündüm. Bileceklerini umuyordum. “*Ne oluyor?—*”

BÖLÜM 34

NİSAN, İKİNCİ SINIF

“—*ne yapıyorsunuz çocuklar?*” Benzin istasyonu sahibi, tulum giymiş gümüş saçlı adam kapıdan çıkmış bize kırmızı bir fular sallıyordu.

“Kahretsin,” dedi Frankie.

“Acele edin çocuklar, başım belaya giremez—”

“*Futbol takımındayım,*” diye hep bir ağızdan cümlesini tamamladık.

“Biliyorsun Frankie,” dedi Heather son heceyi keserek. “Gerçekten tüm bu futbol olayın üstüme gelmeye başladı. Sürekli antrenman, asla eğlenmene izin verilmiyor. Yaşam tarzıma daha uygun bir hobi bulmalısın.”

“Küçük vandalizmle dolu yaşam tarzına mı?”

Heather çakısının bıçak kısmını öptü, sonra Frankie’ye öpücük attı.

“Benzin istasyonu sahibi neden 1950’lerden kalma bir çete filmindeki bir figürana benziyordu?” diye sordu Caro. “Bir solucan deliğinden geçip zamanda geriye mi yolculuk yaptık?”

“Bir Uzay Yolu göndermesi daha yaparsan sana Eustice demeye başlayacağım,” diyerek onu uyardım.

“Ama Minik haklı.” Mint, tam bir film yıldızı modunda güneş gözlüklerini gözlerinin üzerine indirdi. “Buradan gitmeliyiz babalık. Aynasızlar gelmeden tabanları yağlayalım.”

“İnekler.” Jack bize el salladı. “Hem de hepiniz. Ve okuldaki herkes sizin çok havalı olduğunuzu düşünüyor.”

“Bana bir saniye daha ver... Tamam, bitti!” Coop piknik bankından kalktı ve çakısını kapadı. “Ölümsüzlük mü istediniz? Evet, işte burada. Gözleriniz bayram etsin.”

Yedimiz de odak noktasının dışında kalmaya dayanamayan Heather’ın yardımıyla Coop’un bir mesaj kazıdığı masaya baktık. *DE7 buradaydı.*

“Çok güzel,” dedi Heather. “Kendimi takdir ediyorum.”

“Klasik bir mesaj,” dedi Jack. “Az ama öz.”

“İyi işçilik,” diye kabul etti Mint. “Biliyorum hepimiz bu serserinin bıçak kullanmayı bilmesine çok şaşırdık.”

“İsimlerimizi bir suça kazıdığımızı fark eden başka biri var mı acaba?” diye sordum. “Ah, millet?” dedi Caro omzunun üzerinden bakarak, “Sahibi geliyor.”

“Siktir,” dedi Coop aceleyle. “Koşun.”

Heather çığlık attı ve dinlenme banklarının olduğu alandan arabaların park edildiği yere gittik, erkekler Mint’in Range Rover’ına, kızlar Heather’ın üstü açık arabasına bindi.

Heather motoru çalıştırdı ve benzin istasyonu sahibine bir öpücük attı. “Siz çocuklar haydutsunuz!” diye bağırdı arkamızdan fularını sallayarak. “Çok üzgünüz!” dedi Caro, Heather arabayı döndürüp gaza basıp Mint’i takip ederken.

“Hayır, değiliz,” diye bağırdı Heather arkaya doğru eğilerek. “Daha iyi bir hâle getirdik, bir şey değil!”

Myrtle Beach’te sahile paralel uzanan iki şeritli kara yoluna çıktık. Güneş daha yumuşak, altın bir ışık saçarak batıyordu. Evlerin arasından okyanusu, dalgaların köpürdüğünü görebiliyordum. Tuzlu rüzgâr saçlarımızı kırbaçlıyordu.

Önümüzde Jack, Mint’in arabasının camından dışarı eğildi ve zafer narası attı. Heather da ona karşılık verdi.

“Sen delisin,” dedim ona, rüzgârın savurduğu saçlarını ağzımdan çekerek.

“Bahar tatilindeyiz Jessica Miller. Sizi çok sevdiğimi biliyorsunuz *Bayan Ya Doğruluk Ya Ölüm*, ama hayatında bir kez olsun gevşemeyi dene.”

Caro Heather’ın sözlerine burnundan nefes vererek gülüp yolcu koltuğunda döndü ve bana sıırttı. Koyu saçları omuzlarının üzerinden uçarak arka koltuğa akıyordu.

“Gergin değilim,” dedim. “Aslında çok gevşemişim.”

“Ha! Mint bana öyle demedi ama.”

Heather’ın kafasının arkasına baktım.

“İşte geldik!” Caro köşedeki köşkü işaret ederek bağırdı. “Hadi canın,” diyerek nefes aldım. “Çok büyük.”

Heather ılık çaldı. “*Teşekkür ederiz* Minter Annecik.” Koltuğunda dönüp bana göz kırptı. “Ne yaparsan yap bunu elinden kaçırma.” Mint’in arabası sorunsuz bir şekilde araba yoluna girdi. Heather onu takip etti ve dramatik bir şekilde içini çekerek arabasının tavanını eliyle kapatmaya çalıştı. “Tanrı’m, bu araba konusunda bana yardım et. Liseden beri bu arabayı kullanıyorum. Acilen yenisine ihtiyacım var.”

“Bu bir Audi,” dedim kapımı açarken.

“Evet ve dört yaşında falan.”

Caro’yla göz göze geldim. İkimiz de gülmeye başladık. “Ne?” diye sordu Heather. “Komik olan ne?”

Coop bize doğru koştu. “Jess, buna bayılacaksın. Arkada okyanusa bakan bir veranda var.”

Frankie, Mint’in bagajını açtı. “Neden ben değil de Jess? Verandaları severim.”

“Gün batımları için,” dedi Coop, sanki Frankie aptalmış gibi. “Böylece Jess çizim yapabilir.” Mint çantasını omzunun üzerine attı ve merakla bir kaşını kaldırdı.

“Sen çizim mi yapıyorsun?”

“Aslında... Ben... Sadece hobi olarak,” dedim.

Caro neredeyse kendi ayağına takılıyordu. “Geçen sene tüm maketimizi çizmişti *hatırladın mı?* Şu asıl maketi, kaleli olanı? Çok iyi işti.”

Heather, “İğrenç, kimse bahar tatilinde çalışmayacak,” dedi. “Hobiler bile yok.”

“Ebeveyn yatak odası benimdir.” Jack ön kapıya koştu, sonra kaba bir sırtışla geri döndü. “Kapak olsun Mint. İlk söyleyen alır yasası!”

Mint’in yüzü soldu. “Oh hayır, senin olamaz.”

Frankie gözlerini devirdi. “Jack’in istediğini elde etmek adına belirsiz eski yasalardan alıntı yapabilmek için tarih bölümünde okuduğunu düşünen başka biri var mı?”

Barış elçisi Caro, “Sırayla büyük odayı alabilirsiniz,” dedi.

“*Jack*,” dedi hafif bir uyarı tonuyla Heather. “Mint ve Jess’in mahremiyete ihtiyacı olduğunu biliyorsun. Onlar hassas çiçeklerdir. Bırak onların olsun.”

Yanaklarım alev aldı. *Hassas, gergin Jessica Miller*.

Evin arkasından kocaman uzanan okyanusa baktım.

“Ebeveyn yatak odasını alacağız,” dedim. “Ayrıca ne yapacağım biliyor musunuz? Çıplak yüzeceğim.”

“Ne yapacaksın?” Jack ön kapıya doğru çılgınca koşarken birden durdu ve gözleri fal taşı gibi açılmış hâlde döndü.

Gömleğimi çıkardım ve yere attım. “Çıplak. Okyanusta.”

Etrafımda şok yüzlerle dolu bir çember vardı.

“Köpek balıklarıyla mı?” diye mırıldandı Caro.

“Köpek balıkları, balinalar ve balıklarla.” Evin önünden sahile doğru koştum. Etrafımızda bizden başka kimse yoktu, bu yüzden dünyadaki en cesur numara değildi ama yine de koşarken kendimi canlı ve yenilmez hissetmiştim. Gergin değil —güçlü, cesur ve durdurulamaz. Akşamın ilk saatlerinde güneş suyun üzerinde muhteşemdi ve dalgaların üzerinde ufka kadar uzanan parlayan bir yol yaratıyordu. Köprü gibi üzerinden yürüyebileceğime yarı ikna olmuştum.

Omzumun üzerinden sırtarak şortumu çıkardım. “Geliyor musunuz?”

Frankie bağırdı ve ileri atıldı. “Hamlemi çalışıyorsun *Miller*.”

“Sona kalan bu geceki içkileri ısmarlar!” Heather bağırdı ve hemen üstünü ve sütyenini çıkardı. “Ahhh!” Şortunu indirirken gözlerimi kapatarak çığlık attım. Her zamanki gibi, yaptığımız her şeyi *en* çok yapan o olmalıydı. Şimdi de *en* çıplamızdı.

Frankie, ayakkabılarını tekmeleyip ters yönlerle uçmalarını sağlayarak “Bunun, beni tekrar çıplak görmek için yaptığın ayrıntılı planın bir parçası olduğunu biliyorum,” dedi. “Muhtemelen bunun için hazırlıklı olsanız bile, size hatırlatmak istiyorum: aslında pantolonumun içinde bir balina yok. Sadece benim.”

“İğrenç Frankie!” Caro kolyesini çekiştirerek ciyakladı. Kıyafetlerinin bir tekini bile çıkarmamıştı.

“Doğduğun günkü kıyafetini giy, Rodriguez!” Heather dalgalara atladı, şimdi yüzde yüz on çıplaktı.

“Sorun değil, giysilerimle çıplak yüzeceğim.” Caro kendi üzerine düşeni yapıp Heather’ın ardından dalgalara atladı.

Heather kadar çıplak olan Frankie kocaman, şeytani bir sırıtışla bize döndü —bir saniyeliğine bize göz kırptı— sonra vücudunun suya çarpma sesi duyularak kendini sırtüstü okyanusa attı.

Ağzım açık kaldı. *Frankie.*

“Yalan söylemiyormuş!” Jack arkasından atlayarak bağırdı. “Bu uyduruk bir balina!”

Hâlâ çıplak göğüslerimi tutarak kahkahalarla nefessiz kalıp iki büklüm oldum. Sonra Coop kıyıda yanıma geldi, gözleri okyanusa bakıyordu. Bana döndü, sonra gülümsedi. İşte oradaydı, dünyayı dışarıda bırakan, aramızdaki şeyleri özel kılan o bakış. Bu sefer başka yere bakmadım. Ve aramızda bir şeyler değişti. Vücudunun benim vücuduma olan yakın mesafesi —aramızdaki minicik hava ve kumlardan oluşan boşluk— artık durağan değil canlıydı. Onun farkındaydım, vücudunun kıvrımları ve sınır çizgileri; bana o kadar yakındı ki dokunma mesafesindeydi. Kolumun üzerinden okşayan,

oradaki ince tüyleri ürperten bir parmak gibi, bakışları fiziksel bir ağırlığı varmış gibi hissettiriyordu.

Coop'un çıplak omuzları kaslarla kıvrımlıydı. Âdemelması çenesinin elmas kesim çizgilerinin altında sallanıyordu.

Havada bir elektriklenme vardı.

Koyu saçları rüzgârda kalkmıştı. İçgüdüsel olarak onu düzeltmek amacıyla uzandım ve o da bir nefes aldı.

Elimi geri çektim. "Ne yapıyorsun?" *Ne yapıyorum ben?*

Gözleri çok ciddiye. "Yüzünü bu ışıktaki ezberliyorum."

Konuşmak için ağzımı açtığımda, Mint birden bize doğru ilerledi, beni kollarına alıp omuzlarının üzerine kaldırdı. Okyanusa koşarken kalbim adrenalini pompalayarak şaşkınca çılgınlık attım. Gördüğüm son şey, kıyıda tek başına duran Coop ve yumuşak, altın rengi alaca karanlık altında aydınlanan keskin gözleri ve esrarengiz gülümsemesiydi. Mükemmel bir fiğürdü.

Sonra denize daldık.

Yüzeyin altında, soğuk, tuzlu dalgalar tarafından yutulduk. Gözlerimi kapatarak battım. Ve o anda içimden vahşi bir dilek geldi. Burada kalmak istedim. Sonsuza kadar suların altında. Yüzeyin üstünde, hayatımın bütün günleri bir söz gibi, boş bir sayfa gibi bekliyordu. Burada sadece gün ışığı vardı, *her şey serbestti* ve tüm *ihtimaller mümkündü*. Yüzeye çıkmadığım sürece, burada, bu boşlukta, bu güzel, sonsuz şimdide kaldığım sürece hayatım her şey anlamına gelebilir, herhangi biri olabilirdim.

BÖLÜM 35

GÜNÜMÜZ

Coop'un sesi, sanki bana bağlı bir ipmiş gibi beni pencereden geri çekti, zihnim tam olarak farkına varmadan vücudum karşılık vermişti.

“Burada ne yapıyorsun?” Geriye doğru tökezledim. “Nerede olduğumu nereden biliyordun?”

Coop kapının önünde durmuş, sertçe nefes alıyordu, saçları terli ve darmadağınktı, göğsü kalbinin atışıyla eş zamanlı inip kalkıyordu. Kampüs boyunca koşmuş gibi görünüyordu. Bir şekilde kazağını çıkarmıştı; koşarken kazağı yırttığını hayal ettim. Şimdi sadece siyah bir tişört vardı, kolları yırtılmıştı ve pazılarının üzerinde iplikler vardı. Sağ elinde bir şey tutuyordu.

“Oradan uzaklaş.” Coop kanepenin üzerinden geçti ve beni paramparça olmuş pencereden geri çekmek için fırladı. Sırtı açık gökyüzüne bakacak şekilde dönüp beni çevirdi, vücudu bir kalkan gibiydi, parmakları omuzlarımı tutuyordu. Kalp atışı hızlandı. Gözlerimi kapadım ve vücudunun baskısını, odunsu ve yabani, narenciye ve toprak kokusunu ezberledim.

“Nasıl?” diye tekrarladım.

Coop'un çenesinin kafamda düştüğünü hissettim. “Burası benim yerimdi. Geleceğini biliyordum. İşler kötüleştiğinde hep beni bulurdun.”

Doğruydı. O zamanlar hep ona rastlardım. Beklenmeyecek, tuhaf bir tesadüftü; doğal bir çekim, görünmez tuhaf bir fizik. Şimdi, beni Blackwell Kulesi'nin tepesinde tutarken, sanki ilk seneye dönmüşüz, normal bir gündeymişiz ve o zamandan beri her şey temizlenmiş gibiydi. Şu an —bu değerli zaman balonu— devam ettikçe benim için bir hediye gibiydi.

Coop beni kol mesafesinde tutarak benden uzaklaştı. “Lüt-fen bana yapıyor gibi görüldüğün şeyi yapmadığını söyle.”

Ve o an bitmişti.

Arkasındaki pencereye doğru baktım. Şimdi bile, en düşük modunda bile —*kendime itiraf etmişken*, kelimeler dilimin ucundayken— hâlâ söyleyemiyordum. Ona söyleyemiyorum.

Sesi keskinleşti. “Nasıl yaparsın bunu?”

Onunla yüzleşmek için kafamı kaldırdım, korku içimde büyüdü ve dayanılamayacak kadar fazlaydı. Kelimeler birden döküldü. “Çünkü onu öldürdüm, Coop. Heather’ı öldürdüm.” İşte -itiraf etmiştim. Ve olabilecek en son lanet kişiye, bir zamanlar bu odada bana sosyopat diyen kişiye. Ve haklıydı. Dönüp dolaşıp aynı yere gelmiştik ve çirkin gerçeğin her santimini kendi gözleriyle görmüştü.

Gerildim, nefesini tutup beni itmesini bekledim.

Coop derin ve kararlı bir nefes aldı —ve şaşırtıcı bir şekilde ellerini yüzümün her iki tarafına koyup çenemi sıktı. Bu sevecenlik kalbimi burktu. “Bana tam olarak ne olduğunu anlat.”

On yıllık bekleyişin ardından serbest kalan kelimeler döküldü. “Hatırlayamıyorum. Tek bildiğim Heather’ın bursu kazandığını öğrenmem ve ondan çok nefret etmem. Bütün hislerimi kaybetmiştim. Adderall ve Courtney’nin diyet haplarını alıp viskiyle içtim. Kendimi o kadar çok dağıtmıştım ki Eric’in dediği gibi o fotoğrafları kestim. Hatırladığım son şey, Heather’dan intikam almak ve işleri düzeltmek için bir planım olduğu. Sonrası karanlık. Ertesi sabah kanlar içinde uyanana kadar arada yaşanan hiçbir şey yok.”

Garip bir şekilde Coop gözünü kırpmadı. “Bu kadar mı?”

Kendimi konuşmaya zorladım. “Coop, ölmesini istedim. Bunu düşündüğümü hatırlıyorum. *Hayalini* kurduğumu hatırlıyorum.”

“Daireme geldiğini hatırlamıyor musun?”

Bir adım geri attım. Elleri yüzümden düştü. “Dairen mi?” Derin bir nefes verip elini saçlarına götürdü. Garipti —parmakları kir içindeydi. “O gece kapıma geldin, sarhoştun ve kanlar içindeydin, sonra içeri girdin. Güvenli bir yere ihtiyacın olduğunu söyleyip duruyordun.”

Ellerimle ağzımı kapadım. *Kan. Bunca zamandır biliyordun.*

“Seni temizlemeye çalıştım ama izin vermedin. Sana sarılmaya çalıştığımda benimle güreştin, yüzümü fena tırmaladın. Sonra mutfağın ortasına oturdun ve içini döktün. Bana burstan bahsettin.”

İnanamayarak ona baktım. “Ve mektuptan,” dedi usulca.

Tüylerimi havaya diken bir ürperti kollarımda gezindi. “Mektup hakkında tam olarak ne dedim?”

Coop yumruklarını sıktı. Hareketini takip ederek neyi tuttuğuna baktım. “Bu ne?”

Derin bir nefes aldı, sonra görebilmem için bana doğru tuttu. Bu bir diplomaydı, güzel çerçeveliydi ama çamurla kaplanmıştı, camı boydan boya çatlamıştı. Bir Harvard diploması, yazı tipi ve parşömeni kusursuz —hayatım boyunca istediğim, imrendiğim şey. Parşömende John Michael Garvey’nin İktisat Lisans Diploması yazıyordu.

Coop’a şaşkın şaşkın baktım.

Bakışları sabitti. “Bunu senin için saklıyordum.”

“Nasıl?” Sesimi zar zor bir fısıltıdan biraz daha yüksek çıkarabilmişim.

“Jess, Garvey’nin sana ne yaptığını anlattın. Onu öldürmek istedim. Evini yakmak istedim. O anda bunu yapmak istedim ama sen hayır dedin, artık bir önemi olmadığını söy-

ledin. Kendimi kaybettim. Uyuşturucu tacirleri ve tweak ile ilgili şeylerden dolayı ben de iyi durumda değildim. Sanırım seni korkuttum çünkü kaçtın. Hep bu yüzden o geceden sonra benimle konuşmayı bıraktığını düşünmüştüm.”

Coop’a, Dr. Garvey’den bahsetmiştim. Bu yeni bilgi baş döndürücüydü. Dik durmak için kolunu tutma dürtüsüne direndim.

Coop’un gözleri karardı, diplomaya bakarken kirpikleri sabitti. “Hiç kimseden daha fazla nefret etmemiştim ve günlerdir birikmiş öfkem vardı. Sen dairemden çıkınca onun evine gittim ve her şeyi bir beyzbol sopasıyla parçaladım. Suçlu benim, Jess. Duvarlarına yazan, tüm hasara neden olan benim.”

Coop’un yaptıklarının büyüklüğünü kavramaya başlamıştım. “Bunun için okuldan atılıp hapse girebilirdin. Hukuk fakültesi, annen —her şey mahvolurdu.”

Coop bana sert bir bakış attı. “Evet, pişman değilim. Keşke daha fazlasını yapsaydım. En azından yaptığım şey Garvey’yi Duquette’ten ayrılacak kadar korkuttu. Defolup gitti.”

Diplomayı işaret ettim. “Ve onu çaldın. Neden?”

“Bana Harvard’dan bahsettin. Ne kadar çok gitmek istediğini, babanın nasıl öldüğünü ve asla beklentisini karşılayamayacağını hissettiğini söyledin. Noel’de öldüğünü. Keşke bana bunu öldüğünde söyleseydin. Cenazede yanında olmak için Virginia’ya gelirdim. Her şeyi yapardım.”

Ona babamdan bahsetmiştim. Şaşkınlıkla dolup taşmıştım, neredeyse ayaklarım yerden kesilmişti.

Coop elindeki diplomayı kıvırdı. “Garvey’nin evini dağıtırken bunu gördüm. Bunun sende olması gerektiğini, yakmak isteyebileceğini düşündüm. Ama o geceden sonra benimle konuşmadın. Ben de Doğu Evi’nin dışındaki avluya gömdüm. Piknik masamızın altına. O zamandan beri buradaydı.”

Sersemlemiş bir şekilde *topraktaki sihir* diye düşündüm.

Coop benimle pencerenin arasında durdu, saçları dağınıktı, gözleri hâlâ Dr. Garvey’ye karşı nefretle yanıp tutuşuyordu,

elde etmek için her şeyi göze aldığı diplomayı elinde tutuyordu. Bir kahramanın karanlık, boktan bir versiyonu gibiydi.

“Yani biliyordun—” diyerek sertçe yutkundum. “Dr. Garvey, burs ve babamla ilgili şeyleri—”

“Elbette—”

“Mezuniyet gününde bana gelip seninle evlenmemi istediğinde.”

Şimdi ayaklarına bakma sırası Coop’a gelmişti. *Seninle evlenmemi istedin*. Kelimeler o kadar ağırdı, o kadar yasaktı ki bunları yüksek sesle söyleyecek cesaretim olduğuna inanmamıştım. Bunca zamandan ve ikimizin arasında, o ve Caro arasında geçen onca şeyden sonra. Ama bilmek zorundaydım.

Neredeyse fark edilmeyecek şekilde Coop başını salladı.

“Bütün bunları bilerek benimle evlenmek istedin.” İçten içe kollarını açıp ileri uzatma özlemiyle yanıyordum. Ama dışımda kollarım göğsüme sıkıca bağlanmış şekilde katı duruyordum.

“Sana söylemiştim. İyi ya da kötü, bir önemi yoktu. Seni seviyordum.”

Birbirimize bakarak uzun bir süre durduk. Sonra uzanıp diplomayı aldım. Elimden geldiğince sert bir şekilde duvara fırlattım. Ahşap ve cam, parçalarına ayrılıp yağmur gibi zemine yağdı. Sonuçta çok kırılgan bir şeydi.

Coop, oluşan yığının üzerine basıp kâğıdı aldı ve bana uzattı. Parmaklarımı güzel, kabartmalı Harvard mührünün üzerinde dolaştırdım ve bir saniye düşündüm —*ya olsaydı?* Parmak uçlarımın altında sağlam ve ipeksi bir şekilde babamın ve benim o eski hayalimiz yeniden ortaya çıkmıştı.

Ama kafamı salladım. O artık ölmüştü. Diplomayı onlarca parçaya ayırdım.

Sonra pencereye adım attım. Sonbahar esintisi saçlarımı havalandırıyordu. Ellerimi açtım ve parçalar kayarak kelebekler gibi çırpınıp gitti. Rüzgârda bir şey fısıldadı: *Sen gittin ve hikâyen bitti. Sen olduğun kişisin.*

İçimde bir kapının kapandığını hissettim.

Coop, beni pencereden çekip göz göze gelebilmemiz için kendisine çevirdi. Çok geç keşfettiğim özel bakışıyla bakıyordu; kısa ve gizli değildi, uzun ve derin bir anlamı vardı.

“Teşekkür ederim...” dedim, boğazım düğümlenmişti, “...yaptıkların için.”

“Bir gecede iki haneye tecavüz,” dedi usulca çenemi takip ederek. “İki mi?” Geri çekildim.

Coop, sanki kafamı çarpmışım gibi bana bakarak kaşlarını çattı. “Tabii ki. Ben Garvey’nin evine girdim. Sen Öğrenci İşleri Ofisi’ne girdikten sonra.”

Geriye düşmemek için Coop’un kollarını tuttum. “Ben ne yaptım?”

Ve aniden, bir anahtarın kilidi döndürmesi gibi, bir tokat gibi, her şeyi hatırladım.

BÖLÜM 36

ŞUBAT,  ON SINIF

Kenarlar bulanık olsa da  unu iyi biliyordum: Ben karanlık bir tanrı aydım, geceyi delip geçen öfkeli, intikamcı bir g  t m. Sokakları geçiyor, Yunan klüp binalarından uzaklaşıyor ve kampüsün merkezindeki idari binalara doğru ilerliyordum. Yürüdükçe daha da çok hızlanıyordum, adımlarım güçlü ve atıktı. Muhtemelen Sevgililer Balosu'na giden, pembe ve kırmızı renklerle süslenmiş bir grup Chi O'yu geçtim. Gülüyor, ince topuklarının üzerinde sallanıyor ve her on metrede bir fotoğraflarını çekmek için duruyorlardı.

Onlara bakıp, ağızları bir karı  açık hâlde ba ları bana dönecek kadar yüksek sesle alay ettim. Sevgililer Balosu'nun bu geceki en önemli şey olduğunu d   nd   n z  hayal edin. Bu gece, sadece birkaç saat önce, bir hayat paramparça olmuştu, kader a larını  rm  t . Bu gece terazi devrilmi ti ve adaletsizlik bir zehir gibi sızıyordu.

Ama bunu düzeltebilirdim. Dengeyi yeniden sağlayacak, yanlışları d zeltecektim -Heather ve Dr. Garvey'nin benden  aldıklarını geri alacaktım. Çok kolaydı, gerçekten. Viskinin ya da belki de hapların kilidini açtığı bir fıkirdi —her iki türlü de bir planım vardı. Kontrol bendeydi ve i leri doğru şekilde yapmayı umursamayı bırakacaktım. Hayatın benim için yolunda gitmesini beklemekten vazge ecektim. Hayır, bu sefer benim olanı alacaktım. Oyunu Heather'ın ya da Courtney'nin,

istediklerini elde eden bütün o güçlü kızların kurallarına göre oynayacaktım.

İleride küçük, karanlık ama yine de heybetli bir kır evi olan öğrenci işleri ofisi belirmişti. Bu ofisin içinde bir grup yabancı, bir masanın etrafında toplanmış ve o çok uğraştığım hayali parçalamaya karar vermişti.

Kulübenin önünde uzun çift kapı duruyordu. Kapı kollarını çektim, topuklarım çimende kayıyor ama kapılar yerinden kıpırdamıyordu.

Sorun değildi. Gece karanlığında bir hırsız gibi çevre boyunca ilerledim, çalıkların iğnelerinin bacaklarıma batmasını hissediyordum. Girmenin başka bir yolu, personelin kilitlemeyi unuttuğu ikinci bir kapı olmalıydı. Kulübenin etrafında tam tur attım, ensemden bir damla ter aktığını hissediyordum. Ya şubat ortası için o akşam garip bir şekilde ılıktı ya da viski işe yarıyor, soğuğa karşı beni ısıtıyordu.

İkinci bir kapı yoktu. Ama bunun beni durdurmasına izin veremezdim. Duquette'in eski moda fenerleri tarafından hafifçe aydınlatılan binaya arayan gözlerle bakarak bir şansım olduğunu fark ettim.

Yer hizasında tek bir pencere buldum.

Camları sallayarak ve kıpırdatarak açmaya çalıştım ama pencere de kapı kadar güvenli bir şekilde kilitlenmişti. Kibarlıktan vazgeçmek zorunda kalabilirdim. Dünyanın kendini senin isteklerine göre yeniden şekillendirmesi çok komik. Ofisin önündeki kayan harflerle Öğrenci İşleri yazan ahşap levha özellikle tekrar tekrar, kopana kadar tekmelendikten sonra artık bir işaret değil, bir kazıktı. Mükemmel bir koçbaşıydı.

Levhayı alıp pencereye salladım ve cama değer değmez çıkan ağır küt sesinin tadını çıkardım. Tekrar tekrar sallanarak güldüm, neredeyse bir izleyicinin olmasını istiyordum, bu nedenle idari binaların, kampüsün gözlerden irak bir bölümüne tıkılıp kalmamış olmasını isterdim.

Pencere, olması gerektiği gibi kırıldı. Cam, yarısı çalılıkların, yarısı ofisin içine düşerken müzikal bir ses çıkardı.

İşte. Bir kapı yapmışım.

Ellerimi, hâlâ pencere kenarlarından tırtıklı dişler gibi çıkan cam parçalarından uzağa yerleştirmeye özen göstererek kendimi yukarı kaldırdım. Üstünden atlayıp yuvarlanarak camın içinden geçtim ve neredeyse zarif bir biçimde içerideki bir halının üzerine indim.

Ofiste dolaşım. Artık karanlık olduğu için o kadar sade ve sıradandı ki karar vericiler, geride sıkıcı masalar, sandalyeler ve saksı bitkileri bırakarak gitmişlerdi. Depo odasını ve dosya dolabını bulana kadar aradım. Bir çekmece -neredeyse gülünç bir şekilde- *Lisansüstü Bursu* olarak etiketlenmişti.

Önünde durdum. Bu plan işe yarayabilir miydi? Bir şüphe titremesi hissettim. Yatak odamda çok açık bir şekilde doğru gibi gelmişti. Ama şimdi, bu dosya dolabının önünde, bu resmî belgeler kulesinin önünde, komitenin kararının tüm bu somut, basılı kanıtı karşısında dururken, planım çürük gibi görünmüştü. Tamamen çocukçaydı ve karanlığa kurşun atmaktı bu.

Hayır. Artık şüphe yoktu. Bunu düzeltebilirdim. Babamı yerdeki o delikten çıkarırdım ve onu yanıma, *yukarı, yukarı, yukarı* alırdım.

Çekmeceyi açıp çektim. Her biri farklı bir öğrencinin adıyla etiketlenmiş çok fazla dosya vardı. *Jessica Miller*'ı bulup çıkardım. *Heather Shelby*'yi buldum, çektim. Sonra bir diğeri gözüme çarptı: *2009 Komite Notları*. Onu da kaptım.

Kendime engel olamamışım. Heather'ın mektubunda ne yazdığını bilmek zorundaydım. Önce dosyayı açtım ve belgeleri ayrıştırdım. Heather'ın dediği gibi Dr. John Garvey'den alınmış kalın Duquette antetli bir kâğıt vardı. Zayıf ışıktaki gözlerimi kısıp taradım.

Saygıdeğer Burs Komitesi, seçkin bir aday olan Heather Shelby'ye referans olarak bu mektubu yazıyorum. Heather'ın

bölümü iktisat değil ve normalde *ilkem gereği ona referans olmak için yazmazdım. Ama Heather lisans öğrencilerim arasında göze çarpan bir öğrenci. Geçtiğimiz dönem dersimin ilk sınavında başarısız olduktan sonra bana geldi ve eğer dersimde kendini kanıtlayabilirse, notunu F'den A'ya çevirebilirse, bu burs için ona bir tavsiye mektubu yazıp yazamayacağımı sordu. Bu son derece sıra dışıydı denilebilir. Cüretinden dolayı şaşkına dönüp —ve açıkçası başarısız olmasını beklediğim için— kabul ettim.*

O dönem, notunu yükseltmek için tanıdığım tüm öğrencilerden daha çok çalıştı. Anlaşmamıza göre dersimi A ile geçmesi gerekirken B ile geçmesine rağmen, akranlarıyla eşit derecede entelektüel olarak yetenekli olduğunu kanıtladığı kanısına vardım. Ama bundan daha da önemlisi Heather hedeflerinin peşinden giden bir öğrenci. Ve açık bir şekilde bu bursu kazanmak istiyor. Bu başarıya yönelik, amaca odaklı dikkat, engeller karşısında arzularına sadık kalma yeteneği lisansüstü eğitim hayatında ona iyi hizmet edecektir. Bu sebeple kendisini bu bursu kazanması için yürekten tavsiye ediyorum.

Hayretle mektubu elimden düşürdüm. Heather yüzüme karşı yalan söylemişti. Bir hevesle başvurduğunu, Dr. Garvey'nin ona yaklaştığını söylemişti ama bu mektup tam tersini söylüyordu —başvuruyu yılın başından beri planladığının kanıtıydı ve hatta belki de tavsiyesini almak için Dr. Garvey'nin dersine kaydolmuştu.

İkinci bir düşünce karnıma bir yumruk gibi indi: Heather bu konuda yalan söylediyse mektubu almak için yaptığı şeyler hakkında da yalan söylemiş olabilir miydi? Tıpkı benim gibi Dr. Garvey ile yemeğe gidip sonra da onun evine gitmiş miydi? Kalbim ağzımda ona yaptın mı diye sorduğumda (*altında yatan diğer bütün sorularla birlikte: biz seninle aynı mıyız, neden yaptığımı anlıyor musun, geceleri uyanık yatıyor ve ellerini üzerinde hissediyor musun, seninle konuşabilir miyim,*

biri beni affedebilir mi lütfen) inkâr etmişti. Bütün bu utancın ağırlığı altında tek başıma kalmamı mı istemişti?

Bulantı hissiyle yutkunurken kendi dosyayı yırtıp açtım ve aynı başlığa ve alt kısımda aynı imzaya sahip olan kâğıdı bulana dek aradım.

Saygıdeğer Burs Komitesi, Duquette'te dört dersine öğretmenlik yapmış olduğum Jessica Miller adına bu tavsiye mektubunu yazıyorum. Jessica, yüksek notlarından da görülebileceği gibi yetenekli bir öğrencidir. Sınav kâğıtlarında da belirttiğim üzere, bir lisans öğrencisi için sofistike bir düşünce tarzı sergilemiştir.

Kalbim duracak gibi oldu. Mektubu taradım, kelimeler birer yumruk gibiydi: *hoş bir kız, önemli katkılar, başarılı bir kariyere sahip olacağından emin.*

Çok donuk, çok baştan savmaydı. Heather'a yazdığı mektubun aksine basmakalıp ifadelerle doluydu. Jessica Miller'ın yerine herhangi bir ismi koysaydı da aynı sonucu alabilirdi.

Ruhumu ortaya koyup aldığım şey bu muydu?

Yere yığıldım, hap ve ucuz viski karışımından başım dönerek görüşüm bulanıklaştı. Birkaç aptal, umut dolu dakikada, kafam iyiyken Heather'ın dosyasını çalabileceğimi, böylece başvurusunun hiçbir kaydının olmayacağını ve bursun bana verilmek zorunda olacağını düşündüm. İkinci olan kişiye. Onun adını kazıyıp benimkini yazabileceğimi düşündüm. Duquette antetli kâğıdına yeni bir karar yazar, gerekirse komite imzalarını taklit ederdim. Ne gerekirse yapardım. Sonunda başıma kötü şeylerin gelmesine izin vermeyi bırakıp istediğimi alırdım.

Şimdi buradaydım ve planımın aptalca işe yaramazlığı apaçık ortadaydı. Yurt odamdayken beni bunun mümkün olduğuna ikna eden yenilmez, haklı öfke dağılmaya başlamıştı. Hissiz bir şekilde *2009 Komite Notları* etiketli klasörü açtım. Nefesim kesildi.

Kazananların sıralı listesiydi bu. Birinci, ikinci ve üçüncü olanlar yazılıydı. Orada, siyah beyaz bir şekilde ismim yazılı olmalı, *ikinciliğin* altında. Ama Jessica Miller yazmıyordu.

Birincilik: Bayan Heather Shelby.

İkincilik: Bay George Simmons.

Üçüncülük: Bayan Katelyn Comwall.

Listede bile değildim. İsimlere baktım. Ve birdenbire başka bir gerçek kafama dank etti.

Babam ölmüştü ve bir daha geri dönmeyecekti. Onu yeniden yazamamış; onu farklı, beni seven, mutlu bir insan hâline getirememiştim. Yapabileceğim hiçbir şey, onu olduğu adamdan başka bir şeye dönüştüremeyecekti. Şansını boşa harcamıştı. Çevrenin kendisinden beklediği şekilde yaşamamıştı, en azından kendi beklentilerini de yaşamamıştı. Haplar, beni de içermesine rağmen ona bir hayal kırıklığı gibi gelen kendi hayatından bir kaçış yoluydu. Ve sonsuza dek böyle kalacaktı —potansiyelini boşa harcamış, acı içinde tek başına ölen bir adam. O ve ben sonsuza dek böyle olacaktık —asla yakın olmamış, asla affedilmemiş, asla affetmemiş. Babamla benim hikâyemizin mürekkebi kurumuştu. Kitabın kapağı kapatılmıştı.

Göğsümü tuttum, kalbim yerinden çıkacak gibiydi. Buraya gelmek aptalca, korkunç bir fikirdi. Dışarı çıkmalıydim. Duvarların üstüme gelmediği bir yere gitmeliydim

Heather'ın dosyasını çekmeceye geri tıktırdım ama kendiminkini koymaya elim gitmedi, başarısızlığımın kaydı ellerinde olsun istemedim. Komite sıralamasını klasörüne soktum ve çekmeceyi kapattım, sonra nefes almanın mümkün olduğu gece gökyüzünün altında olmak isteyerek pencereye koştum.

Dosyayı pencereden dışarı attım ve sadece dışarı çıkmayı düşünerek peşinden ben de yuvarlandım. Ama sakardım —pencerenin tırtıklı dişleri ellerimi ve kalçamı yakalayıp beni hareketsiz hâle getirmeye çalışarak her yerimi yırtıp kesti.

Cildimde beyaz, akkor çizgiler açılırken acıyla ağladım, ellerimdeki kanın kayganlığını hissettim. Tüm gücümü, hareket etmeye devam ederek devrilmek ve camdan yuvarlanmak için kullandım.

Çimlerin üzerine düştüm, rüzgâr beni yere serdi. *Hava. Kanlı avuçlarımla göğsümü tuttum. Nefes al. Sakinleş. Nefes al.*

Birileri beni bulmadan gitmem gerekiyordu. Gidecek bir yer bulmak zorundaydım ve güvenli bir yer olmalıydı. Ama gerçek şu ki —*gerçek* şu ki— güvende olmaktan daha fazlasını istedim. İstedim...

Ah, hem de nasıl istedim! Artık nihayet itiraf edebilirdim, değil mi? Şimdi en düşük seviyede olduğuma göre, artık önemli olmadığına göre, artık kendimde korumam gereken çok az şeyim kaldığına göre. Bu benim gizli utancımdı: istedim, istedim, istedim. Çok fazla istedim. Çocukçaydı, aşağılayıcıydı—

İsteyen bir kadın çirkin bir şeydi. Bunu biliyordum. Bunun beni savunmasız, çıplak ve açıkta bıraktığını biliyordum. Bütün hayatım bana bu dersi öğretmişti. Ama yine de... Bir an için, çimlerin üzerine serilmiş hâldeyken mahvolmuş, anlamsız, bastırılmış tüm isteğim zapt edilemeyecek kadar büyüktü—

—*şimdi gökyüzünün altında yalnız başıma sırtüstü yatıyor ve kanıyorken belki şimdi dürüst olabilirdim. Beni zayıf düşürse de, yıkıma, felakete davet etse de—*

Kalbimin kapılarını açtım. Acı her tarafımı bastı. O kadar çok şey istemiştik ki hepsini kaybetmiştim. Bedeli buydu.

Çimlere uzandım ve hıçkıra hıçkıra ağladım. Yıldızlar soğuktu ve göz kırpmadan bana bakıyorlardı.

BÖLÜM 37

GÜNÜMÜZ

Hatırlamama izin verdim. Gölgeyin, her zaman ve özellikle de yanlış şeyleri çok isteyen karanlık Jessica Miller'ın beni ele geçirmesine izin verdim. On yıl önce yurt odamda, resimleri kesip hapları yutan oydu. Öğrenci işleri bürosuna girip bursu çalmaya karar veren oydu. Kanlar içinde ve çaresiz bir şekilde Coop'a koşup ertesi gün onu kendinden uzaklaştıran oydu. Hep oydu ve dolayısıyla hep bendim. *Ben, ben, ben. Hepsi bendim.*

“Ne?” Coop yüzümü inceledi. “Hatırlamıyor musun?”

“Aslında...” Kafamı salladım, pencereden dışarıdaki maketlere bir göz attım, kalabalık giderek yaklaşıyordu. “Hatırlıyorum. İlk suç... bendim.”

Coop başını salladı. “O gece tüm dünyaya karşı sen ve ben vardık.”

Heather'dan nefret *etmiştim*. Ondan o kadar nefret etmiştim ki bursunu, geleceğini, dikkatlice planladığı ve kazandığı fırsatı elinden almaya çalışmışım. Bu, on yıldır beni rahatsız eden yaptığım kötü, affedilmez şey olmalıydı: Adını listeden karalamayı aptalca olsa bile istemiş ve denemişim. Onu silip kendimi ilk sıraya koymayı istemişim. Kanlar içindeki hâlimin nedeni de ofis penceresinden kaçarken kesikler içinde kalmış olmamdı. Heather'ı on yedi kez bıçaklamamışım.

Onu *ben* öldürmemiştim. Saf rahatlama duygusu tüy gibi hafiflememi sağlamıştı. Neredeyse bu fikri kavrayamıyordum. Çok derinlemesine inanmıştım ve şimdi kendimi aklamak tamamen doğru gelmiyordu. Ama masumdum. Tam olarak değildi belki. Ama katil değildim.

Coop'a baktım ve hissettiğim her şey yüzüme yansımış olmalı çünkü gözleri yumuşadı. "Ona zarar vermedin Jess. Seni tanıyorum. Sen katil değilsin."

O kadar yakın duruyordu ki: Dudakları, gözleri, dağınık siyah saçları, hepsi ulaşılabilir bir mesafedeydi. Birdenbire istediğim tek bir şey vardı ve on yıl hatta belki de on dört yıl boyunca istediğimle aynı şeydi; Caro ilk gün avluda onu gösterdiğinden ve o da başını kaldırıp bana baktığından beri.

Ama *Caro*. O artık Caro'yu seviyordu. Şansımı kaybetmiştim.

Coop elini kaldırdı ve kolumdan aşağı doğru okşadı, parmakları pencerenin dışındaki soğuk havanın aksine sıcaktı. Gözleri, ikiz takımyıldızları gibi renklerle bezenmişti. Yıllar önce Coop beni ilk görüşte seven, sabırla bekleyen, her zaman dürüst olan, başka kimseyi istemeyen, bana yalvarmak için dizlerinin üstüne çöken o çocuktı. Şimdiyse sürekli aniden ortaya çıkan, kampüsü boylu boyunca geçip bana koşan, güven veren, *iyi* olan bir adamdı.

Bir pervasızlık beni sardı. Ya bu kez alkolün etkisinde olmadan dürüst olursam? Ya Caro'ya ihanet edip farklı türde bir "kötü adam" olursam... Ona sahip olabilir miydim? Küçük bir ihtimal bile olsa bir şansım var mıydı ve bunun için her şeyi riske *atar mıydım* -atabilir miydim?

Derin bir nefes alıp ciğerlerimi soğuk sonbahar havasıyla doldurdum. "Sana bir şey söylemem lazım."

Zemin titredi. Yaklaşan ayak sesleri merdivenlerden gök gürültüsü gibi yükseliyordu. Coop aramıza mesafe koyarak hızla benden uzaklaştı. Courtney gözleri zaferle aydınlanmış

bir şekilde sendeleyerek odaya girmeden önce, şaşkınlıkla gözlerimi kırıştırmak için sadece birkaç saniyem oldu.

“Katil!” diye beni göstererek bağırdı.

Tanrı'm.

Courtney'nin arkasından arkadaşlarımın geri kalanı terlemiş ve sarmal merdivenlerden dolayı soluksuz kalmış, yüzleri endişeyle gerilmiş hâlde içeri girdi. Hepsi buradaydı —Mint, Caro, Eric hatta o tören şefi peleriniyle Frankie. Bu görüntü karşısında istemsizce geri adım attım. Bu bir mahkemeydi.

“Bu doğru değil,” diye ısrar etti Coop. “O yapmadı.”

Caro, bir yığın eski gazeteyi tekmeleyerek onu şimdiye kadar görmediğim kadar kızgın bir şekilde öne doğru ilerledi. “Coop, burada ne arıyorsun? Neden aniden bizden uzaklaştın?”

“Beni nerede bulacağını nereden bildin?” diye sordu Coop.

Bu sefer Caro utanmış görünmüyordu. “Eskiden bazen seni buraya kadar takip ederdim. Buranın senin yerin olduğunu biliyordum.”

Mint, saçını terlemiş alnından kaldırarak Caro'nun arkasından öne çıktı. Gözleri, çakmak taşı kadar sert ve soğuk olması haricinde dışarıdaki gökyüzüyle aynı tondaydı. “İkiniz de bize birer cevap borçlusunuz.”

Mint'in gözleri kendisini ele veriyordu. Dıştan ölçülüydü ama içten içe öfkeyle kaynadığını biliyordum.

Eric, Frankie ve Mint'in etrafından dolaşıp Caro'nun yanında durdu. Hiçbir şey söylemedi ama aç görünüyordu. Bakışları yerde yatan diploma çerçevesinin parçalanmış kalmıntılara dönerken Coop'a çaresizce baktım. Neyin peşinde olduğunu hemen anladım. Kanıt arıyordu. Ama onu yok etmiş, pencereden atmıştım.

Coop yine de omuzlarını düzeltti. “On yıl önce profesörün evine giren ve dağıtan bendim.”

“Ne?” Caro nefesini tuttu. “Neden?”

Coop bana baktı. Benim iznim olmadan tek kelime etmez, sırtına ihanet etmezdi. Ona sorsam sonsuza dek bu Araf'ta kalırdı.

Ama yapamazdım.

“Coop bunu yaptı,” dedim, omuzlarımı çelikleştirerek, “çünkü Heather’ın öldüğü gece, bir tavsiye mektubu karşılığında Dr. Garvey’nin beni kendisiyle yatmaya zorladığını Coop’a söyledim. Heather gibi ben de lisansüstü bursu için başvurmuştum ve bunu her şeyden çok istemiştım. Ama ben kaybettim ve Heather kazandı. Dr. Garvey ona doğru düzgün bir mektup yazmıştı ama benim için o...” Sesim kesildi. On yıl sonra bile, Coop’un Dr. Garvey’nin evinin her odasına yazdığı kelimeyi söyleyemiyordum.

Önemli değildi —söylenmemiş olsa da bu haber bomba gibi patladı.

Caro nefesini tuttu, elleriyle ağzını kapadı, gözlerinden yaşlar boşanıyordu. “*Onu öldüreceğim,*” dedi Frankie, yüzü soluklaşarak. “Doğruca Washington’a uçacağım ve onu hemen öldüreceğim.”

Courtney’nin bir süredir bana doğrultulmuş olan parmağı, o etrafına kararsız bir şekilde bakarken biraz sarkmıştı.

Ama *Mint*.

Gözleri bana kilitlenmışti, o kadar delicilerdi ki! Yüzü kızarmaya başlamıştı —parlak, acı verici bir kırmızı, tenini lekeliyor, boynuna doğru tırmanıyordu. Kızgın ya da... aşağılanmış görünüyordu.

Yüzüne baktım, foyanın ortaya çıktığını hissettim. Benden utanıyordu. Tıpkı korktuğum gibi.

“Jess bana söylediğinde,” dedi Coop, Mint’i umursamadan, “öfkelen dim. O piçin evine girdim ve aklıma gelen tek şekilde onun canını yaktım.” Caro’ya baktı. “Sana söylemediğim için üzgünüm. Ama pişman değilim.”

Eric kollarını bağladı, hareketi dikkatimi çekmişti. Bana baktı ve şaşırmadığını gördüm. *Hiç şaşırmamıştı*. Yüzünde başka bir şey daha vardı —acıma ifadesi miydi?

“Haneye tecavüzden sonra,” dedi Eric yavaşça, “evinin her tarafına yazılan bu kelime nedeniyle Duquette yönetimi Profesör Garvey’nin davranışlarıyla ilgili bir soruşturma açtı. Asistan öğrencilerinden biri —hatta sizin dönemden bir Phi Delt öğrencisiydi— öne çıkarak Garvey’nin aşağı yukarı yarım düzine kız öğrencisiyle uygunsuz ilişkisine tanık olduğunu söyledi.

Üniversiteden ayrılması istendi ama o, üniversitenin soruşturmayı kapatıp sessiz kalmasını sağladı. Ve sonra gizlice Beyaz Saray’a gitti.”

Yarım düzine kız mı? Göğsüm ağrıyordu.

“Her zaman merak ettim—” Eric’in sesi kesildi ama sonra devam etti. “Heather da o kızlardan biri miydi? Mektubu öyle mi almıştı...”

Ona şüphelendiğimi söylemiş miydim? Ona Heather’ın bana bir konuda yalan söylediğini, bursu almak için nelere katlandığını kabul etmek istemediğini ve bu konuda da yalan söylemiş olabileceğini söylemiş miydim? Gerçeğin onunla birlikte gömüldüğünü ve bu belirsizlikle yaşamak zorunda olduğunu?

Eric’e baktım. Çenesi gerildi, cevabımı bekliyordu.

“O kızlardan biri değildi,” diye sessizce yalan söyledim. “Söz veriyorum. Ona dokunmadı.”

Başını salladı ve işte —minnetle rahatlayarak sarsıldı.

“Garvey’nin asistan öğrencisinin bir Phi Delt olduğunu söyledin değil mi?” Frankie kafasını kaşdı. “Kim olduğunu merak ediyorum. O pislik herif yarım düzine kıza ulaşmadan önce söylemeliydi bunları.”

Eric’in sesi buruklaştı. “Evet, siz Phi Deltler dürüst davranışlarınızla ünlenmemiştiniz, değil mi?”

Dr. Garvey'den haberdar olan bir Phi Delt. Niyeyse bununla ilgili yanlış gelen bir şeyler vardı. Tam kavrayamadığım bir bağlantı vardı.

“Neyi anlamadığımı biliyor musun?” Mint’in gözleri soğuktu ama sesi -sesi alçak ve zorlukla bastırılmış öfkeyle gergindi, o kadar yoğundu ki beni şaşırttı.

Korku göğsüme doldu, avuçlarımı terletti.

“Neden Coop’a gittin? Ben senin erkek arkadaşındım. Eğer Garvey... senden faydalandıysa... neden bana gelmedin?”

Coop’la birbirimize baktık. İçindeki fırtınayı hissedebiliyordum. Ne diyebilirdik ki? Ortaya çıkmayan tek sır buydu ve yüksek sesle söylenemeyecek kadar büyük ve yıkıcıydı.

Sessizlik uzadı, bitmek tükenmek bilmedi.

“Jess,” dedi Caro sonunda sesi titreyerek. “Mint’in sorusuna cevap ver.”

Göz göze geldik. Karanlık, güzel ve acıyla yumuşacıktı. Caro, en iyi arkadaşım. Üzülmeyi hiç hak etmeyen Caro.

Ama yıllar önce yapmam gereken şeyi yapmalıyım. Bana koştugu, beni kaldırdığı, dizlerinin üzerine çöktüğü zamanlarda bunun bir önemi olabilirdi; o zamanlar onunlayken başım dönerdi. Artık çok ama çok geçti, bunu biliyordum —fakat bir kez olsun radikal bir seçim yapacaktım.

Derin bir nefes aldım. “Çünkü Coop’a âşıktım. Ve hâlâ öyleyim.”

BÖLÜM 38

ŞUBAT, SON SINIF

Mint

Mint dizüstü bilgisayarına bakarken üzerine bir ürperti yayıldı. Ekranda siyah beyaz manşette *Konut Krizi, Emlak Devi Minter Grubu da Vurdu* yazıyordu. Tıpkı annesinin uyardığı gibi: *Bize doğru, tsunami dalgası gibi geliyor ve bunu durduramayız. Baban korkunç yatırım kararları verdi. Bizi başarısızlığa uğrattı. Her şeyimizi kaybedeceğiz.*

Ama yapamazlardı. Mint her şeye sahipken bir anda yokluğun ortasına düşmenin nasıl bir şey olabileceğini bilmiyordu. Karşılaştırabileceği en yakın şey, lise son sınıftayken annesinin babasını aldattığını herkesin öğrenmesi ve babasının bu konuda hiçbir şey yapmaması, annesinin onu ezip geçmesine izin vermesi, birlikte olduğu adamın Minter Grubu'nun yönetim kurulunda kalmasına izin vermesiydi. Herkesin ebeveyninin kışkırdığı bir adam olan babasının, Blackstones'un yirmi beşinci yıl dönümü partisinin yapıldığı yerin dışarısındaki garaj yolunda sendeleyerek karısına kendisini terk etmemesi için yalvardığının görüldüğü dedikoduları okulda yayıldığı zamandı. İnsanların koridorda Mint hakkında fısıldamaları, soyunma odasında gülüşmeleri... Nasıl hissettiği...

Çaresiz. Değersiz. Aşağılanmış. Her şeyi kaybetmek benzer bir şey olabilirdi ama daha da kötüsü...

Odasının kapısı tekimelenmiş gibi bir gürültüyle açıldı ve Trevor Daly içeri girdi. “El Presidente.¹ Tam da aradığım adam.”

Mint dizüstünü kapadı ve itti. Sesini düzgün çıkması için zorladı. “Naber Daly?”

Trevor şu anda görmek istediği son kişiydi. Sebep sadece kimsenin sevmediği, öğretmenin evcil hayvanı olan sinir bozucu ama herkesin sırf ailesi önemli birileri diye katlanmak zorunda kaldığı tiplerden biri olması değildi. En önemlisi, Mint, birinci sınıfta Doğu Evi maketine yaptıkları o aşağılayıcı vandalizmden beri hem Trevor’dan hem de Charles Smith’ten nefret ediyordu. Mint kanıtlayamasa da bunu yapanın onlar olduğunu biliyordu. Onlar hep Mint’i hedef almışlardı.

Trevor kapıyı kapattı, bu da Mint’in kaşlarını kaldırmasına neden oldu.

“Sana söylemem gereken hassas bir şey var,” diye açıkladı Trevor ve Mint inledi. Trevor aynı zamanda bir ispiyoncuysa; bu da muhtemelen bir kardeşin bira fonundan biraz dolar kaymağı alması ya da eşit derecede anlamsız bir şeyle ilgili bir hikâyeydi.

Kendini Mint’in yatağına attı ve ayaklarını havaya kaldırdı. *Gerçekten de sinir bozucuydu.*

Mint masa sandalyesinde dönüp baktı. “Trevor, çıkar ağzındaki baklayı. Sevgililer Balosu iki gün sonra ve ilgilenmem gereken bazı detaylar var.”

“Sevgililerden bahsetmişken...” dedi Trevor, Mint’in bir saniye bile güvenmediği bir gülümsemeyle, “seninkiyle ilgili bazı talihsiz haberlerim var.”

Mint sertleşti. “Jess mi?”

Jess ona karşı mesafeliydi ve ne kadar süredir devam ettiğini tam olarak söylemek zordu. Belki birkaç ay, belki daha uzun zamandır. Ona neler olduğunu sormak istemişti ama bu

1 El Presidente: İspanyolca “başkan.” (ç. n.)

tuhaf kaçırdı, kız arkadaşına sana açılması için yalvarmak zorunda kalmak biraz utanç vericiydi. En kötüsü ona dokunmayı bırakmasıydı. Onu görünce kollarını boynuna atmayı, yatakta sarılmayı bırakmıştı. Hatta bir keresinde öpmek için eğildiğinde o geri çekilmişti. Bu sadece bir kez olmuştu ve hemen geri adım atmış ve boşluğuna geldiğini söylemişti fakat yine de bir şeylerin değiştiğinin kanıtıydı.

Ve gittikçe can sıkıcı olmaya başlamıştı. Jess birinci sınıftan beri ona hayrandı —ilk başta onu Jess’e çeken şey de buydu, ona dünyanın kralıymış gibi bakmasıydı. Fakat son zamanlarda Mint, üzerine atlayan, Jess’in erkenden yattığı kardeşlik partilerinin sonunda kelimenin tam anlamıyla onları eve götürmesi için yalvaran kampüsteki bütün o kızları düşünmeden edemiyordu. Kampüsteki en ateşli kız olan Courtney Kennedy’yi ve bakışlarının üzerinde nasıl oyalandığını, ağzı her bir gülümseme için kıvrıldığında bir davetmiş gibi hissettirdiğini düşünmeden edemiyordu. Kulağa ne kadar abartı gibi gelse de o Mark Minter’dı, kampüsteki en iyi kardeşliğin başkanıydı, gelecek yıl Columbia Hukuk Fakültesi’ne gidecekti, Minter Grubu servetinin vârisiydi—

Dur bir dakika. Panik onu sardı. Bugünden itibaren artık bir servetin vârisi değildi. Her şeylerini kaybedeceklerdi ve bunu herkes bilecekti. Hukuk fakültesi, kampüsteki mevkisi, kardeşlik içindeki yeri için bütün bunlar ne anlama geliyordu? Liderlerinin düştüğünü, artık güçlü olmadığını öğrendiklerinde ne söyleyeceklerini düşünürken kalbi sıkıştı. Tıpkı lisede olduğu gibi, o geçerken insanların koridorlarda sıraya dizilerek onu işaret ettiklerini ve güldüklerini hayal etti ama çok daha kötüsü—

“Evet, başka kim olacaktı? Bak, bunu takdir etmelisin çünkü bunu sana söyleyerek notlarımla ve geleceğimle ilgili büyük bir risk alıyorum.”

Mint, yeniden Trevor’a odaklandı. “Ne söylemeye geldiy-sen söyle.”

Trevor, Mint'in yatağına iyice kuruldu. "Garvey'nin asistan öğrencisi olduğumu biliyorsun değil mi?"

"Jess'in hayran olduğu şu kodaman iktisat profesörünün mü?"

Trevor sırtıttı. "Hadi ya, öyle mi? Garvey hakkında bilmediğin bir şey var —onu tanıyanlar için bilinen bir sır ama her neyse— adam tam bir azgın."

Mint kaşlarını kaldırdı. "Bu beni neden ilgilendiriyor?"

"İlgilendiriyor çünkü Garvey öğrencileriyle takılmayı seviyor."

"Rahatsız edici," dedi Mint, masasına dönmeye yeltendi. "Neden herhangi bir üniversiteli kız böyle bir şey yapsın ki?"

"Ben de merak ediyorum," dedi Trevor. "Eminim güçlü ilgili bir şeydir. Garvey iki başkanın ekonomi danışmanı oldu, muhtemelen kitabı çıktıktan sonra yeni başkanın da danışmanı olacak. Bağlantıları var. Neden onun kışını yaladığımı sanıyorsun? Mecazi anlamda elbette."

"Pekâlâ," dedi Mint, elini sallayarak Trevor'ın bir şeyleri anlayıp gitmesini umuyordu.

"Dostum, akıllı bir adama göre gerçekten çok kalın kafalısn." Mint, Trevor'ın sesindeki memnuniyeti duyabiliyordu. Pislik herifin gülümsediğinden emin olarak onunla yüzleşmek için döndü. "Ya öyle ya da inkâr ediyorsun. Dostum, kız arkadaşın Garvey'yi beceriyor."

Mint donakaldı. "Bu çok saçma. Defol buradan." Sandalyesinden kalkıp Trevor'ın üzerine heybetle yükseldi ama adam yerinden kıpırdamadı.

"İzci sözü. Kendi gözlerimle gördüm. Görünüşe göre ondan bir tavsiye mektubu istemiş ve Garvey de karşılığında bir akşam yemeği teklif ederek en sevdiği numarayı yapmış. Onları geçen cuma gecesi Garvey'nin her zamanki yerinde gördüm."

Mint'in etrafındaki hava titriyor gibiydi. "Geçen cuma mı?"

“Evet, Eurovision partisinin olduğu gece. Kız arkadaşın Garvey ile yemeğe gitti ve bunu söylemekten nefret ediyorum ama sonra onu eve götürdü.”

Mint masanın kenarına doğru geriye düştü. “O gece Jess’e ulaşamadım.” Hatırlıyordu: Gülünç bir eşofman giymiş, saçlarını yukarı doğru kaldırmış devamlı arıyor, arıyor ama cevap alamıyordu. Ama Trevor’ın söyledikleri doğru olamazdı. Jess son zamanlarda mesafeli olsa bile, Mint ona taptığı için onu özel olarak seçmişti ve onu aldatacağına ya da utandıracağına dair hiçbir ihtimal yoktu. Değerli olmasının özü buydu: Sadıktı.

Trevor Mint’in yatağından kalktı ve kapıya doğru yürümeye başladı. Geçerken eliyle Mint’in omzuna vurdu. “Kötü haberler verdiğim için üzgünüm. Yine de buruşuk bir piçle aldatıldığını bilmek istersin diye düşündüm. Senin için oldukça utanç verici.”

Utanç verici. Mint’in derinlerinde panik ve korku, öfke ve hiddet, hepsi bir araya geldi ve bir yangına yol açtı. Karanlık ve korkunç bir şekilde yükseldi, masayı o kadar sıkı kavramıştı ki parmak eklemleri kırmızıdan beyaza dönüp ayrılacak noktaya gelene kadar öfke tenini yaladı ve bir cehenneme dönüşene dek yakmaya devam etti. *Tıpkı baban gibi.*

Mint Jessica’yı yüz metre öteden Bishop Binası’na girerken gördü. Neredeyse bir saattir, dersten çıktıktan hemen sonra, onun gelmesini bekliyordu ama belli ki başka planları vardı. Alev alev yanıyor, dışarı çıkmak istiyordu ama Jess’in peşinden koşarak binaya girdi.

“Jess!”

Donmuş hâlde arkasını döndü, güzel yüzü solgundu. Güvenli, sorun çıkarmaması gereken, minnettar olan türden güzel bir kızdı. Ve birinci sınıfta tanıştıklarından beri hep öyleydi, hep Mint’e hayrandı, resmen ona tapıyordu.

“Hey.” Jess yaklaşırken kollarını bağıladı. Eskiden kollarını açar, ona sarılmak isterdi. “Burada ne yapıyorsun?”

“Ara verdim ve seni görmek istedim.” Mint lobide takılan diğer öğrencilere baktı. “Buraya gel.” Onu köşedeki bir koltuğa çekti ve o da oturdu, şaşırarak kaşlarını çatı.

Bir saniyeliğine Jess’i inceledi. Gerçekten yapmış olabilir miydi? En kötü ve en aşağılayıcı şekilde ona ihanet etmiş miydi? İmkânsız gibi görünüyordu. Trevor yalan söylüyor olmalıydı.

“Ne oldu?” diye sordu.

“Uyumlu bir papyon almak için Sevgililer Balosu’nda ne renk elbise giyeceğini öğrenmek istedim.”

Gülümsemek yerine titredi. “Pembe sanırım.”

“Tamam.” Saçlarını alnından geriye çekti. “Hey, bu arada, geçen hafta verdiğim Eurovision partisini hatırlıyor musun? Herkesin şimdiye kadarki en iyi tamamız olduğunu söylediği hani?”

Ayakkabılarına bakarak başını salladı. “Üzgünüm, gelemedim.”

“Bana nerede olduğunu tekrar söyleşene. Unuttum da.”

Jess gözlerine baktı. O kadar masum, o kadar suçsuz görünüyordu ki şüphe Mint’in kalbinden aktı gitti, yerini suçlulukla doldurdu.

“Caro’yla birlikteydim. Kızlar gecesi. Sadece şarap, patlamış mısır ve *Buffy*. Birlikte daha fazla zaman geçirme konusunda nasıl olduğunu biliyorsun.” Mint alnından öptü. “Tabii. Her zamanki gibi. Pekâlâ, gitmem gerek.”

Ayağa kalktı ve kotunu düzeltti. “En geç cuma görüşürüz, tamam mı? Pembe papyonlu olacağım.”

Gözleriyle olmasa da gülümsedi. “Orada görüşürüz.”

“*Minik*, bekle!”

Mint, yemek salonunun önündeki kalabalığı yarararak birkaç adım ötedeki kısa boylu, koyu saçlı kıza doğru ilerledi.

Caro döndü ve eşarbını yüzünün etrafına bağladığı yerden çözdü. “Minty. N’aber? Neden beni takip ediyorsun?”

Kolunu kızın etrafına sardı, uzunluk farkı o kadar fazlaydı ki neredeyse komikti. “Geçen cuma, kızlar gecesi, sen ve Jess. Bana en sevdiğin *Buffy* bölümünü söyle.”

“Sakin ol— ‘Hush.’ Dahice bir bölüm.” Caro onu dirsekledi. “Ama geçen cuma Jess o Euro partisinde seninleydi, unuttun mu? Eğer hatırlamıyorsan demek ki çok iyi vakit geçirmişsin.”

Mint yürümeyi bıraktı ve Caro’nun ona dönüp bakması gerekti. “Yüzde yüz emin misin?”

Caro gözlerini devirdi. “Güven bana, en son ne zaman kızlar gecesi yaptığımızı hatırlamak için tarih kitaplarını açmam gerek. Jess’le bu dönem neredeyse hiç takılmadığımızı fark etmedin mi? Heather konusunu hiç açmayayım bile. Ayrıca, biz *Buffy*’yi birinci sınıfta izleyip bitirdik. Seksi vampirlerle yatıp kalkamazdım.” Düşünceli görünüyordu. “Aslında geçmişe baktığımda ailemin bu diziyi neden yasakladığını anlıyorum—”

Mint’in içindeki ateş hızlı, parlak ve ölümcül bir şekilde geri döndü. Jessica yalan söylemişti. Karşısına geçti, yüzüne baktı ve ona bu saçmalıkları yutturdu. Bu da Trevor’ın haklı olduğu anlamına geliyordu. Ona gerçekten ihanet etmişti. Ve eğer Mint ispiyoncu Trevor’ı biraz olsun tanıyorsa yakında herkes bunu öğrenirdi.

“Aslında seninle, Jess’le ilgili Noel tatilinde olanlar hakkında konuşmak istiyordum.” Caro sanki bir sınavdaymış gibi kelimeleri dikkatlice seçiyordu. “Ailesi hakkında benden daha çok şey bildiğini varsayıyorum ama o zamandan beri, gerçekten—”

Caro şu anda Jessica’nın ailesi hakkında mı konuşmak istiyordu? “Şimdi olmaz, Caro. Sonra. Gitmek zorundayım.”

Mint kolunu geri çekti ve aceleyle uzaklaşırken Caro’nun, köşeyi dönene kadar kendisini şok olmuş bir ifadeyle izleyen gözlerini üzerinde hissetti.

Phi Delt girişinin ortasında durdu, etrafı, Sevgililer Günü için kırmızı simli kalpleri duvarlara bantlayan kardeşlerle çevriliydi ve çığlık atmaya saniye kadar yakın olduğunun farkındaydı. Önce piyasanın çöküşü -Miter Grubu'nun hisselerinin düşmesi, yatırımcıların çekilmesi, annesi ve yönetim kurulunun panik yapması- ve korkak babasının kayıplara karışması. Yatılı okuldan eski arkadaşları, ailesinin bu kadar olağanüstü bir şekilde battığını duydukları için üzgün olduklarını ve ihtiyaç duyması hâlinde bir oda ya da biraz borç para verebileceklerini söyleyen e-postalar gönderiyorlardı.

Ve şimdi Jessica, profesörüyle yatıyor, o sümüksü, gevşek ağızlı Trevor'ın ve kim bilir başka kimlerin olduğu yerde yemeğe çıkıyordu. Resmen Mint'in ezik ve salak olduğuna ve saygı gösterilecek biri olmadığına dair ortak bir bildiriydi bu. *Nasıl cüret edebilirdi buna?* Elleriyle onun boynunu sıkmağa istedi.

Ama şimdi çöküş yaşama zamanı değildi. Kendini toparlamak, durumu eşitlemek, gördüğü zararı onarmak zorundaydı. Lanet olası sevgililer balosu bu *geceydi*. Bu gece Jessica'yla yüzleşecek ve ona itiraf ettirecekti. Belki bunu herkesin önünde yapardı, böylece herkes görebilirdi. Belki onu ağlatır, dizlerinin üstünde onu yalvartırdı. Blackstonelardaki garaj yolunda kendisini terk etmemesi için annesine yalvaran; oğlu, karısı ve arkadaşları başlarını sallayarak kendisini izlerken pencerenin hemen diğer tarafında durmuş akşam yemeği davetlerine girmek için yalvaran babasını düşündü. İnsanlar o zaman Mint'le göz göze gelmiş, şakalaşmaya katılmasına, tekrar kendilerinden biri olmasına izin vermişlerdi.

Bu gece insanlarla göz göze gelip de ağlayan Jessica'ya bakarak başını üzgün bir şekilde nasıl sallayacağını hayal ederken derin bir memnuniyet duyduğunu hissetti. Aşağılanması gereken oydu, Mint değildi.

Sadece o zamana kadar sakın kalması, aklını başına alıp sakinlik maskesini takması gerekiyordu. Öne eğildi ve duvara, kâğıttan kesilmiş bir aşk tanrısı bantladı —silik, bir çizgi film karakteri değil; kır saçlı bir melek, gösterişli kanatları olan esprili bir aşk tanrısıydı bu.

“Hey, Minty. Aşk tanrısı, kız arkadaşının düzüştüğü yaşlı adama benziyor.”

Mint elinde bantla donakaldı. Giriş salonundaki hafif uğultu sustu. Mint döndüğünde, kardeşliktekilerin aç ve heyecanlı ifadelerle dolu yüzlerini buldu karşısında. Trevor onların ortasına dikilmiş sırtmamaya çalışıyordu ancak bu konuda oldukça başarısızdı.

Mint’in sesi çok soğuktu. “Kim söyledi bunu?”

“Dostum, sakın ol.” Her zamanki gibi aptal bir lakros kapüşonlu giyen Charles ona tembelce sırttı. “Yoksa altmış yaşında biriyle aldatılmış olmak seni biraz tedirgin mi ediyor? Bahse girerim sevgilinin seninkinden çok, yaşlı siki sevdiğini bilmek berbat bir durumdur.”

Mint bantlama aletini düşürdü. “Kapa çeneni. Neden bahsettiğini bilmiyorsun.”

Bütün kardeşler güldü. Herkes bundan zevk alıyordu, onun bu şekilde alçalmış olduğunu görmekten zevk alıyorlardı. Alfanın parçalara ayrıldığını görmek için yanıp tutuşan etrafını sarmış kurtlar gibiydiler.

“Söylemeliyim ki Garvey’de Mint’ten daha fazla iş vardır.” Trevor’ın gözleri parladı. “Cidden adam sırayla birkaç kızla görüşüyor. Bu arada Mint ise kimsesiz, tek başına.”

“Kahretsin,” dedi Palmer, lanet bir çömez. “Mint bir öğretmenin girdiği deliğe giriyor.”

Herkes güldü; bazıları o kadar çok güldü ki ellerindeki süsleri düşürdü. Trevor duvara vurdu.

Mint’in içinde dev bir ateş patladı, öne doğru atılmıştı ki telefonu çaldı. Arayan annesiydi. Telefona baktı. Normalde arkadaşlarıyla birlikteyken telefonu açmazdı ama son zaman-

lardaki aramalarının hepsi yeni bir acil durum olduğu anlamına geliyordu. Zaten en iyisi de buradan defolup gitmekti.

Mint topuklarının üzerinde döndü, ön kapıdan çıkıp kapıyı arkasından çarparak kapattı ve kahkaha sesleri kesildi.

“Evet anne,” diye cevapladı. “Efendim.”

“Mark.” Anında bir şey olduğunu anladı. Annesinin sesi gergindi. Kardeşlik evinin önündeki caddenin ortasında durdu.

“Ne oldu?”

“Baban.” Derin bir nefes aldı. “Sonunda onu bulduk ve devir işleminden bahsettik. Bunu iyi karşılamadı—”

“Ne devri?”

“Minter Grubu’nun kontrolünü ele geçiriyorum. Ben ve Boone.” Boone —hayır, olamaz. Babasını aldattığı yönetim kurulu üyesi olamaz. Bu adamın, babasının hem karısını hem de şirketini almasına izin verilmesinin imkânı yoktu. “Kurul babana güvensizlik oyu verdi ve bu sabah onu görevden aldı. En iyisi bu. Ama—”

“Bana ne zaman söyleyecektin?” Mint sesinin çatallaşmasıyla gurur duymuyordu fakat bu olamazdı. Olamazdı.

Annesinin sesi buz gibiydi. “Şimdi söylüyorum Mark. Bu bir kıyamet. İleride bir gün yöneteceğin bir şirketinin kalmasını istiyor musun? Lanet olası paranın miras kalmasını istiyor musun? O zaman benim ve Boone’nin yetkili olmasına ihtiyacın var. Babanın bize bıraktığı soylu fiyaskoyu düzeltebilecekler yalnızca biziz.”

“Babama ne oldu? İyi karşılamadı dedin.”

İki saniyede hayatının böyle birden değişmesi gerçekten çok garipti. Ne bir havai fişek gösterisi ne de her şeyin nasıl birdenbire altüst olduğunu, hiçbir şeyin eskisi gibi olmayacağını işaret eden bir belirti vardı; dünyanın kendi ekseninden kayması gibi şeyler yoktu.

“Lafı dolandırmayacağım. Baban dün gece kendini öldürmeye çalıştı. Korkakça bir yol seçti.”

Mint sokakta dizlerinin üstüne çöktüğünün hayal meyal farkındaydı. Bir araba korna çalarak ondan kaçmak için direksiyonu kırdı. “Nasıl?” diye fısıldadı.

“Eski usul kendini pencereden attı.” Sesi acımasızdı. “Buhran zamanlarındaki lanet bir yatırım bankacısı gibi. Çok dramatikti. Merak etme, kurtuldu. Bunu bile beceremedi.”

Dünya dönüyor, dönüyordu.

“Sessizsin Mark. Bir şey söyle.”

Konuşmaya çalıştı ama sözcüklerin ağzından çıkıp da mutlak yıkımın, göğsünü çökerten öfkenin alev fırtınasının ötesine geçmesini sağlayamadı.

Annesi, “Bir hafta sonra babanı ziyaret edebilirsin,” dedi. “Mount Sinai’de yatıyor. Eğer gitmek istersen asistanıma bir e-posta gönder, o sana bilet ayırtsın—”

Mint telefonunu kapattı ve kaldırıma bıraktı.

Tam orada, Phi Delt’in önündeki sokakta dizlerinin üstünde ölmüştü. İçindeki öfke dalgası onu içten dışa yakarak kül etmişti. Ve böylece sendeleyerek ayağa kalkan; kardeşlik evinin ön kapısından içeri girip Trevor Daly’yi yakasından tutup ayaklarını yerden kesecek şekilde havaya kaldıran; parmaklarının altında derisinin ayrıldığını, kemiklerinin kırıldığını hissederek tekrar tekrar vuran: gömleğinden tutup çekmeye çalışan elleri, yükselen sesleri, birinci sınıf çömezlerinin tiz çığlığını görmezden gelen kişi başka biri, ateşten doğan bir yaratıktı.

BÖLÜM 39

GÜNÜMÜZ

Darbe çabuk ve keskin bir şekilde Caro'nun kalbine inmişti. Söylediklerimin gerçekliğini kabul edişini ağır çekimde izledim; gerçekte saniyeler geçse de zaman dayanılmaz bir şekilde uzadı: Önce şokla gözleri büyüdü; anlamaya başladı, parçalar yerine oturdu, bir nefes aldı. Ve sonra ihanet ve öfkeyle yüzü sertleşti. Orada durup bunun gerçekleşmesini, yaklaşık yirmi yıllık dostluğu ortadan kaldıran o küçük zaman dilimini izledim.

Onun için dizlerimin üstüne çökmek istedim.

"Sen ve *Coop*?" Mint'in yüzü kıpkırmızı oldu, ağzı açık kaldı.

Caro bana bakamıyordu. Onun yerine *Coop*'a döndü. "Doğru mu? Üniversitedeyken sen ve Jess?"

Coop ona doğru bir adım attı, sonra kendini tuttu. Çenesini sıkarak kafasını salladı.

Oda o kadar sessizdi ki tam altımızdaki geçit töreninin müziğini, davulların ritmini duyabiliyorduk.

Courtney bir kahkahayla sessizliği bozdu. "*Dalga geçiyor olmalısınız. Mint'le çıkıyor ve onu Coop'la aldatıyor muydun? Ve en iyi arkadaşına, Caro'ya hiç söylemedin? Doğu Evi Yedilisi sonsuza-dek-sadık-arkadaşlar olayının bir bok çuvalından ibaret olduğunu biliyordum.*"

Caro'nun gözleri hâlâ Coop'a kilitliydi ve yaşlarla dolmuştu. "Bana hiç söylemedin çünkü bitmedi, değil mi? Geçmişte olan bir şey değildi. Yoksa bilip bilmememi umursamazdın."

Caro çoktan durumu kavramıştı ama çok geçti.

Fakat Coop'un bunu inkâr edebileceğini biliyordum. O inkâr etmeden önce yerin beni yutmasını, böylelikle benim geçmişte kaldığımı, sadece bir üniversite aşkı olduğumu ve onun bir geleceği olduğunu söylemesini duymazdım.

"Caro, lütfen," dedi Coop ama sonra Frankie, yüzü aların veren Mint'te hiçbirimizin dikkat etmediği bir şey görüp elini Mint'in omzuna atmak için öne fırladı. Mint kolunu Frankie'den kurtarıp bana doğru iki dev adım attı. İçgüdüyle geri adım attım, sırtımdaki soğukluk bana paramparça olan pence-reye çok yaklaştığımı söylüyordu.

"Yeterli değildi, değil mi?" Mint'in yüzü herhangi bir kontrol iddiasından yoksundu. Artık kırmızı değil, öfkeden mos-mor kesilmişti. Daha önce ne Mint'te ne de en kötü hâlindeyken babamda böyle bir şey görmüştüm. Şokla donup kaldım.

"Profesörle yatmak, onunla halka açık yerde yemeğe çıkmak yetmedi mi? En iyi arkadaşlarımdan biriyle de mi yattın?"

"Mint," dedi Frankie, bana emin olmayan bir bakış atarak.

"Sen bir fahişeydin," —Mint güldü— "*onca zaman* boyunca. Garvey ile beni ne kadar küçük düşürdüğünü biliyor musun? Benim yaşadıklarımı anlıyor musun? Ve bu buz dağının sadece görünen kısmıydı, değil mi? Ne kadar süredir Coop'la yatıyordun? Ve başka kiminle yattın? Başka kim arkamdan bana gülüyordu?"

"Ona fahişe deme," dedi Caro, kendine rağmen en iyi arkadaş otomatik programlanmasıyla.

Mint çok yakın duruyordu. Aramızdaki kısa mesafe durağan değil canlı, tehditkâr ve uyarıcıydı. *Uyarıcı, uyarıcı*. Bir ipucuydu.

“Garvey ile yemeğe gittiğimi nereden biliyordun?” Sesim korkuyla gerilmişti. “Bunu üniversitedeyken de bildiğini mi söylüyorsun?”

Mint bir kanepeyi kenara iterek bana doğru bir adım daha attı, mavi gözleri artık soğuk değildi, öfkeyle yanıyordu. Yüzü seğiriyordu. Hızla çarpan kalbim Çekil, ondan uzaklaş diye bağıriyordu. Ama o Mint’ti, *benim* Mint’imdi.

“Elbette biliyordum. Karın seni aldattığında, senin erkekliğini elinden aldığında böyle olur —herkes öğrenir.”

“Karın mı? *Kız arkadaşın* demek istedin sanırım, Mint,” dedi Frankie. “Ayrıca sakın ol.”

“Evet Mint, bir adım geri çekil,” dedi Coop. “İkimize de kızınaya hakkın var ama zorluyorsun.”

“Hayır.” Mint’in gözleri sadece bana odaklanmıştı ve arkamdaki soğuk, açık gökyüzü ile beni yakmak isteyen, adım adım yaklaşan adam arasında sıkışıp kalmışken başka tarafa bakamıyordum. Kollarımda bir ürperti dolaştı. “Hayatımı mahvedecektin ve umurunda bile değildi. Ne olduğunu bilmek ister misin? Garvey’nin asistan öğrencisi bana onunla yattığını söyledi ama sadece bana söylemekle de kalmadı —herkese yaydı. Bütün kardeşler bana gülüyorlardı. Tıpkı insanların babama yaptığı gibi. Beni zayıf biri yaptın. Her şeyimi kaybedecektim.”

“Mint,” dedi Courtney yüzünde dehşetle. “Neden bahsettiğini anlamıyorum. Hiç mantıklı konuşmuyorsun.”

Babası. Mint’in birinci sınıftaki itirafını, ilk kez bana açtığı zamanı hatırladım:

Bana utanç verici bir şey söyle.

Çok zayıftı. Onunla savaştı *bile*. *Annem tarafından çiğnenmeye izin verdi.*

Ondan nefret ediyorum. Evdeki herkes arkamdan konuşuyordu... Hepsi onun suçuydu... Akşam yemeği davetinde onu eve almadım. İnsanlar pencereden onu işaret edip gülüyorlar-

di. *Ve biliyor musun; onun için üzüleceğime kendimi iyi hissettim. Gerçekten çok iyi.*

“Seni zayıf hissettirmek istemedim,” dedim, bir adım daha geri çekilip ayaklarımın altında cam çatırtılarını hissederken. “Seni baban gibi hissettirmek istemedim.”

“Mint, geri çekil,” dedi Coop, aramıza girmeye çalışırken. Mint boğuk bir ses çıkarıp bana değil Coop’a uzanıp onu sertçe itti. Coop bir sandalyenin bacağına takıldı ve başını duvara çarpıp yere yığıldı. Caro çığlık attı.

Frankie, Mint’i durdurmak için öne fırladı ama Mint uyarırcasına elini uzattı. “Sakin bana dokunayım deme Frankie.”

Yıllarca Mint’in liderliğini içgüdüsel olarak kabul etmiş olan Frankie —ve onun her bir santimi— tahta gibi kaskatı kesildi.

“Mint,” dedim sakın olmaya çalışarak. “Sana ihanet ettiğim için, babana olan her şey için üzgünüm. Ama sanmıyorum-”

Mint hızla bana döndü. “Ben *babam değilim*. Babam karşılık vermemişti. O bir korkaktı. Ama ben değilim.”

“Haklısın.” Mint’in omzunun üzerinden Caro’nun Coop’u ayağa kaldırmaya çabalamasını izledim. “Sen o değilsin.”

“*Yine* aynı şeyi yapıyorsun,” diye köpürdü Mint. “Erkekliği ezip geçiyorsun. Tıpkı senin için yaptığım onca şeyden sonra son sınıfta bana ihanet ettiğin gibi. Bana saygısızlık ettiği için Trevor’ın yüzünü herkesin önünde paramparça ettiğimi biliyor musun? Garvey’nin lanet olası asistan öğrencisini. *Aylarca* konuşmadı.”

Trevor Daly, Dr. Garvey için mi çalışıyordu? Ve Mint ona zarar mı vermişti? Buna dair hiçbir şey duymamıştım. Heather’ın ölümünden sonra örtbas edilmiş, susturulmuş olmalıydı.

“Ama sen ondan daha kötüydün,” dedi Mint. “O lanet boynunu kırmak istedim.”

“Ama yapmadın, değil mi?” Her şeyin ortaya dökülmesini ısıltılı gözlerle odanın arkasından sessizce ve kıpırdamadan izleyen Eric ilk kez öne çıkmıştı. Son derece şaşırtıcı bir şekilde Mint’e doğru yürüdü ve onu omuzlarından iterek Mint’in geriye doğru sendelemesine sebep oldu. “Onun yerine Heather’a yaptın, değil mi? *Değil mi?*”

Mint Eric’e baktı, bir şeyleri saklamak için çabalarken yüzü alev alev yanıyordu. Önce Coop’a, sonraysa bana baktı ve aniden onu tutan son şey olan baraj seti yıkıldı. Onun başka birine —öfkeden, ateşten bir yaratığa— dönüşmesini izlerken daha önce hissettiğim şaşkınlık tamamen farklı bir şeye dönüştü.

Vücudum bunu önceden hissetmişti —uzuvlarım sertleşmiş, kalbim göğsümde donmuştu. Santim santim, bu his bey-nime sızdı.

Bu kişiyi tanıyorsun, diye bir ses fısıldadı.

Kaç.

Tehlike, diye tısladı. Uyan.

“Onun sen olduğunu sanmıştım!” Mint parmağını bana doğrultmuştu, gözleri parlayarak çılgılık attı. “*Sana zarar verdiğimi sanmıştım!*”

BÖLÜM 40

ŞUBAT, SON SINIF

Mint

Parçalanmış parmakları sağ elinden devamlı acı sinyalleri gönderse de şimdi daha iyiydi. Herkes Sevgililer Balosu için hazırlanırken giriş salonunda bulunan kardeşlerin hiçbiri ona bakamıyor, hepsi korkudan bira fıçısına giderken etraftan dolaşüyor, Phi Delt bodrumunun köşelerine siniyordu. Courtney Kennedy'nin sanki Jessica'yı yerinden edip onun yanında yer almaktan başka bir şey istemiyormuşçasına bakışlarıyla her şey çok daha iyiydi.

Trevor'a yaptığı şey, Mint'in bir korkak olmadığını, babası gibi olmadığını kanıtlamıştı. O aptal çocukluk kahramanı, şimdi hastane yatağında yatan kırık bir kabuk, bir beceriksiz, bu dünya için çok zayıf olan babasını düşünmesi bile onu boğmuştu. Ama Mint zayıf değildi. Mint tekrar zirvedeydi, kraldı, alfaydı.

Bütün gün hiç kimse babası ya da ailesinin şirketi hakkında hiçbir şey söylememişti; bunun sebebi, ya Phi Deltlerin haberleri takip etmemeleri ya da annesinin halkla ilişkiler ekibinin felaketi basından uzak tutmak konusunda iyi iş çıkarmasıydı. Elbette babasının yaptığı şey herkesin yararınaydı -annesinin *korkakça bir yol seçti* sözleri sert ve soğuk bir şekilde kulaklarında çınladı- babası asla gün yüzü görmemeliydi. Mint bu

konuda hayatı boyunca tek bir kelime daha söylememeye kendi kendine yemin etti.

Öfkesini dışa vurduğundan beri içindeki yangın kontrol altındaydı. Artık şiddetli bir fırtına değil, aç bir şekilde içinde zamanını bekleyen, kısıp ateşte ağır ağır yanan bir öfkeydi.

Sevgililer Balosu Mint'in taçlandıran zaferi olacaktı. Ailesinin parti fonuna attığı para sayesinde —Tanrı'ya şükür ki piyasa çökmeden önce bozdurulmuş olan bir çekti— bu yılki Sevgililer Balosu her zamankinden daha büyük ve daha iyiydi. En iyi grup tutulmuş, fotoğraflarını bir paparazi ordusu gibi çekmeye hazır olan Party Pics fotoğrafçılarıyla anlaşılmış, küçük düşürücü kostümlerle dolaşacak olan çaylaklar ayarlanmış, her bir çift için viski şişeleri hazırlanmıştı. Bunların hepsi Mint'in cömertliğinin, Phi Delt başkanı olarak gücünün kanıtıydı.

Daha da iyisi: Pespembe giyinip süslenmiş bir hâlde Jessica yakında burada olacaktı. Romantizm bekliyor olacaktı —sonuçta Sevgililer Balosu, Sevgililer Günü'ndeydi. Yumuşacık ve uysal olacaktı ve en mükemmel anda, tam da bütün o kalabalığın ortasında oldukları anda vuracaktı onu: *Biliyordu*. Onu kendine tekrar bir şans tanıması için yalvartacak, tüm partinin önünde ağlatacak, sonra arkasını dönüp ona her şeyin bittiğini, ondan iğrendiğini söyleyecekti. Mükemmel bir drama olacaktı bu; herkese Mint'in boynuzlu bir sevgili değil, güçlü ve boyun eğmez biri olduğunu kanıtlayacaktı. Hayır, o büyük bir bedelle kaybedilen bir ödüldü. Bir daha kimse ona gülemeyecekti.

Mint pembe papyonunu çekti, köşeleri düzeltti. Babasının yapması gereken her şeyi yapacak, hatalarını düzeltecekti. İçindeki ateş daha da alevlendi, çatırdıyordu, bunun için can atıyordu.

Frankie merdivenlerden bodruma indi ve doğruca ona doğru geldi. "Hey, konuşmamız gerek."

Mint, Frankie'ye minik bir fıçı bira uzattı, takım elbisesinin gerilmiş dikişlerine baktı -birinci sınıftan beri aynı şeyi giyiyordu. "Dur tahmin edeyim. Sonunda terzimle tanışma teklifimi kabul ediyorsun?"

Frankie bodrumu eliyle gösterdi. "Çömezlerin sana tuhaf bakışlar attığını görüyor musun; altlarına işemek üzere olduklarını?"

Bu doğrudu. Mint ve Frankie'nin durduğu yer bodrumun bağlantı noktasıydı, partinin merkezindeki bir güneş gibiydi. Etraflarında dönen herkes, onları bir dizi ifadeyle izliyordu: korku, arzu, tahmin.

Mint gülümsemesini gizlemek için kendi birasından bir yudum alarak omuz silkti. "Bu sabah başkan rolümü biraz zor kullanarak kanıtlamış olabilirim."

Frankie'nin kaşları çatıldı. "Biraz zor kullanarak mı? Trevor'ın elmacık kemiğini kırdın."

"Haddini aşmıştı." Mint daha az umursayamazmış, çoktan olayı aşmış gibi konuştu. "Nasıl biri olduğunu biliyorsun. Sonunda çizmeyi aştı."

Frankie başını salladı. "Trevor bir serseri, bunu herkes biliyor. Ama yaptığın yasa dışı Mint. Trevor suçlamada bulunabilir." Derin bir nefes aldı. "Ve Jack öğrendi. Gerçekten üzgün. Yönetici toplantısı düzenleyecek."

Mint arkadaşını düşündü —Phi Delt saymanı, tam bir iyi aile çocuğu. Hayırseverlik saatlerini tamamlama ya da bira kutularını geri dönüştürme konusunda her zaman kardeşlerinin yanında. "Ne olmuş yani? Ben onunla konuşurum."

"Anlamıyorsun. Jack, Trevor'a bu şekilde zarar verip bundan paçayı kurtarmanın adil olacağını düşünmüyor. Bunun çocuklar için kötü bir örnek teşkil ettiğini ve herkesi korkuttuğunu ve kardeşliğin bundan sorumlu tutulabileceğini söylüyor ve Trevor'ın hastane faturalarını kimin ödeyeceğini ve—"

"Sen ve Jack ne zamandan beri benim hakkımda gizli toplantılar yapıyorsunuz? Ve Jack ne zamandan beri ahlak polisi oldu? Arkamı kollayacağınızı sanıyordum."

Frankie ona ciddi bir bakış attı. “Kolluyorum. Sana bunu bu nedenle söylüyorum. Bak, akşamını mahvetmek istemiyorum ama açıkçası Jack’in bunu polise bildirebileceğini düşünüyorum. Cidden öfkelenmiş.”

Mint’in içindeki alev beyaz beyaz parladı. “Dalga mı geçiyorsun?” Jack en yakın arkadaşlarından biriydi. Ve ona ihanet mi edecekti? Trevor için onu polise mi ispiyonlayacaktı? “Jack’e şeyimi yiyebileceğini söyle.”

Frankie boğularak elindeki birayı düşürdü.

Mint derin bir nefes alıp Frankie’nin yerde dökülen birayı telaşla silişini izledi ve öfkesi dindi. *Henüz değil.* “Üzgünüm Frankie. Jack anlamıyor işte. Senin kadar değil.” Frankie ayağa kalkıp plastik bardağını attı ve Mint onun omzuna vurdu. “Bazen milletin saçmalıklarına katlanmayı bırakıp patronluk taslamalısın. Biraz erkek ol. Ne demek istediğimi biliyorsun. Yoksa sana sahip olduklarını sanırlar.”

Frankie başını salladı ama gözleri odanın karşısındaki bir şeye takılmıştı. Mint onun bakışlarını takip etti ve yüzünde maskara izleri olan Heather’ın merdivenlerde tökezlediğini gördü. Şefkat duygusu yerine, Mint’in içindeki ateş daha da çok kükredi. Jessica’yı herkesin içinde yerin dibine sokarken onun yüzünün de böyle olmasını istiyordu. *Az kalmıştı.*

Frankie’nin omzuna elini koydu. “Bak, Jack’le konuşacağım. Hallederiz.”

Frankie’nin gözleri hâlen endişe doluydu. “Söz veriyor musun? Çünkü gerçekten de ikinizin kavga etmesini istemiyorum. Bundan nefret ediyorum.”

Mint omzunu sıktı. “Söz veriyorum. Telaflı edeceğim.” *Siktir et dürüstlük timsali oyunbozan Jack’i.* “Ama önce kutluyoruz,” dedi bir sıra viski şişesini işaret ederek. “Bu son Sevgililer Balomuz. Sen NFL’ye seçilmek üzeresin, ben hukuk fakültesine gideceğim” -Mint bir nefes alıp acı verici belirsizliğin titrekliğini geçiririp bastırarak devam etti— “ve

delirmek için sadece bir dönemimiz kaldı. Mirasımızı sağlamlaştırmanın zamanı geldi.

Frankie'nin gözleri köşede Courtney ile konuşan Heather'a odaklanmıştı. Tatmin olmuş gibiydi. Mint'e sırtıttı. "Buna hayır diyemeyeceğimi biliyorsun."

"Ve..." diye ekledi Mint, ceketinin iç cebinden küçük plastik paketi çıkarırken, "daha önce Coop'tan küçük bir şey aldım. Bu bizi uçurumun kenarına götürecektir. Artık sezon bittiğine ve uyuşturucu testleri için endişelenmene gerek kalmadığına göre her şeyi yapabiliriz."

Frankie inledi. "Lanet sezonun bitmesi için dört yıldır bekliyordum. Tahmin bile edemezsin."

Mint elini saçından geçirerek başını salladı. Şimdi ekürisi de yanındaydı ve yükseklerden uçuyordu. "Artık kural yok. Kurtları dökme zamanı."

Frankie ona bir shot bardağı uzattı, sonra da kendi bardağıyla tokuşturdu: "Oldukça formunda olan Mint'e! Ve vahşi bir geceye!"

Art arda shot içtiler, üstüne Coop'un haplarından attılar ve Mint daha yeni başlıyordu. Gergin bir enerjiyle doluydu, bir gözünü merdivenden ayırmıyor, Jess'in ya da Jack'in gelmesini bekliyor, elleri beklentiyle seğiriyordu.

"Bir saniye bekle," diye mırıldandı Frankie, yere boş bir plastik bardak bırakırken. "Courtney ile konuşmam gerek."

Courtney? Ama Mint sadece omuz silkti. "Her neyse. Sadece beni çok fazla yalnız bırakma."

Frankie uzun adımlarla uzaklaşıp bir anda ortadan kayboldu ve ne Courtney ne de Heather ortada görünüyordu. Harika. Şimdi burada ezik gibi tek başına dikiliyordu.

Mint gözünün ucuyla bir hareketlenme hissetti. Bakınca, Charles Smith'in etrafında döndüğünü, fiçinin önünde bir ileri bir geri yürüdüğünü gördü. Charles: Lakros pisliği ve Trevor'ın buldoğu. Ana girişte Mint'i tahrik eden, bombanın

fitilini ateşleyen çocuk. Hepsinden kötüsü: Memlekette ailesi Mint'in ailesiyle arkadaştı.

Charles ne kadarını biliyordu?

Charles'ın gözlerindeki ifade açıktı. Kavga için kaşınıyordu ve bunun Mint'in gözünü korkutacağını sanıyordu. Ama Mint zayıf değildi. Sarhoştı, beton, ayaklarının altında sallanıyordu. Ama yumuşak değildi. Tıpkı Trevor'a gününü gösterdiği gibi Charles'a da gösterecekti.

Mint çenesini eğdi ve sesini yükseltti. "Bir sorun mu var Smith?"

Charles gülümsedi. Sanki bunu bekliyormuş, oltayı atmış ve şimdi Mint yemi yutmuş gibi memnuniyetle dolu bir bakıştı bu. "Aslında, şimdi konusunu açtığına göre, evet. Trevor'ı hastanelik ettin. Bu gece tüpten yemek yiyor. Büyük bir adam gibi hissediyor musun?"

Mint'in etrafındaki insanlar durakladı, konuşmalarını durdurdu ve içgüdüsel olarak eğildi.

"Trevor çok konuştu," diye tükürdü Mint. "Yalanlar yaydı. Ben de herkese bir iyilik yaptım ve onu susturdum."

Charles sırtıttı. "Mark Minter, ne kahraman ama! Kampüste ki büyük adam. Kimsenin senden hoşlanmadığını biliyorsun, değil mi? Tıpkı lisede olduğu gibi herkes kışını öpüyor çünkü zenginsin ve bir şeyleri sen ödüyorsun." Gülümsemesi daha da genişledi. "Aniden tüm parayı kaybedersen ne olacağını merak ediyorum."

Charles biliyordu. Mint'in kalbi çarpıyordu.

Charles cebine uzandı ve katlanmış bir kâğıt parçası çıkardı. "Şuna bir bakar mısın? Babam e-postayla göndermiş. Sanırım o da bir Minter Şirketler Grubu hisse sahibi —oldukça sinirli bir hisse sahibi. Şirketinizin çöp olduğunu ve ailenizin beş parasız kaldığını söylüyor. Herkes öğrenince kaç arkadaşın kalacağını sanıyorsun?"

Etraflarında toplanan insanlar fısıldamaya başladılar. *Hayır* —bu olamazdı, tekrar yaşanıyor olamazdı.

Charles sudaki kanı hissetmişti. Dişlerini göstererek yaklaştı. “Söylentiye göre baban kaçmış. Dur tahmin edeyim: Bütün parayla Caymanlar’a kaçtı. Korkakça bir yol seçti, ha Mint?”

Tetiği çekmek gibi bir şeydi. Mint, kimin izlediğini ya da bunun ne anlama geleceğini umursamadan, sadece Charles Smith’in yüzünü darmadağın olana kadar, artık babasıyla ilgili tek bir kelime söyleyemeyecek hâle gelene kadar yere çarpması gerektiğini bilerek öne doğru atıldı.

Ama ufak, koyu saçlı bir kız birden ortaya çıkıp kendisini aralarına attı ve eliyle durdurmaya çalıştı. “Hop, Mint! Charles! Durun. *Ne yapıyorsunuz?*”

Caro. Beyazlar içindeydi, melek kanatları ve omzunun üzerinde bir ok kılıfı vardı. Gecenin hayvanat bahçesindeki bir başka aşk tanrıçasıydı. Her şey anlık olarak Mint’in zihninden geçti: utanç verici bebek bezleriyle sıraya dizilmiş çömezler, Charles’ın şakasını başlatan kâğıttan yaşlı, gri renkli aşk tanrısı ve şimdi de kısa ve güzel Caro’nun kendisi. Bir sürü melek.

Zarar görüyorsun, bunu durdurmak için başkasına zarar ver diyen kırmızı sisten etrafı görebilmek, düşüncelerini temizlemek için başını ellerinin arasına aldı.

Caro ona bakıp hızla Charles’a döndü. “Chuck, ne bu? Sana inanamıyorum. O benim arkadaşım.”

Charles’ın Caro’ya bakışı Mint’in kafasını karıştırdı. Meydan okurcasına ama aynı zamanda utanç vericiydi. Sanki Caro’nun onun hakkında ne düşündüğü konusunda endişeleniyormuş gibiydi.

“Arkadaşın bir pislik,” dedi Charles acı acı. “Sana milyonlarca kez söylediğim gibi.”

“Defol buradan,” dedi Caro, eliyle onu kışkırtarak.

Charles, sanki Caro onu tokatlamış gibi geri çekildi. “Onu mu seçiyorsun? Ama sen benim—”

Caro bir bakışla onu durdurdu. “Yürü git Chuck.”

Charles eğildi. “Pekâlâ. Bir kızın arkasına saklan. Kulağa hoş geliyor.” Mint hamle yaptı ama Caro şaşırtıcı derecede güçlü kollarıyla onu durdurdu. Charles kaçıp odanın arka tarafına, giriş alanında olaya tanık olan ve Mint’e buz gibi bakışlar atan çocukların —Trevor’ın adamlarının— olduğu yere doğru gitti. Charles’in sözleri onu rahatsız etmişti. *Korkakça bir yol seçiyorsun, ha Mint?*

Babası kafayı kırmış bir hâlde hastanede yatıyordu ve onunla ilgili herkesin söylediği şey, onun başarısız olduğuydu. Dev bir adam olması gereken ama annesine karşı duracak karaktere sahip olmayan babası... Yanlış yatırımlar yapan, yanlış seçimler yapan babası... Ve sonra yarattığı karmaşayla başa çıkmak yerine hayatına son vermeyi —Mint’i *terk* etmeyi— seçmişti. Eğer Mint öfkelenmezse kafayı kıracaktı. Eğer birine zarar vermezse hiç olmadığı kadar çok, kendisi zarar görecek ve bunu atlatabilir miydi bilmiyordu. Belki de babası gibi zayıftı. Belki Mint’ten de her şeyini alırlardı. *Para, güç, aile, hayat.*

Omuzlarının çöktüğünü görmesin diye Caro’ya arkasını döndü. Bodrum katı çok klostrofobikti. Sanki atan bir kalbin içinde sıkışıp kalmışçasına duvarlar büzülüyor, sonra geri çekiliyordu. Viski şişesini kaptı, şişeyi shot bardağına boca etti, kafasına dikti ve bardağı tekrar doldurdu. Ateşi beslemesi gerekiyordu. Ateş zayıf değildi.

“Mint, konuş benimle.” Caro koluna belli belirsiz dokunup yüzünü görmek için yan tarafından önüne doğru eğildi. Mint kendisini göremesin diye döndü. “Beni korkutuyorsun.”

“Jessica nerede?” diyebildi.

Caro kaşlarını çatarak odanın etrafına göz attı. “Kimin nerede olduğunu bilmiyorum. Her zamanki gibi kimse bana planlarını anlatmadı. Jess’i hazırlanmak için Kappa evine davet ettim ama bir işi olduğunu söyledi. Onu burada bulacağımı düşünmüştüm. Ama parti neredeyse başlamak üzere. Onu

göremiyorum. Ya da Frankie'yi ya da Jack'i. Ya da Heather'ı, konusu açılmışken. Herkes nerede?"

"Lanet korkaklar," diye bağırdı Mint. "Onlara en çok ihtiyacım olduğunda yanımda değiller."

"*Tamam.*" Caro onu duvara doğru itti. "Şifreli konuşmaların yetti artık. Neler oluyor?"

"Jessica sana da farklı geliyor mu?" Mint, Caro'nun yüzüne kilitlendi. "Eskiden olduğundan farklı biri mi? Hâlâ ben—" Sesi çatallaştı ve bunun için *kendinden nefret etti* ama kendini zorladı. "Hâlen benimle birlikte olmak istiyor mu?"

Caro bilirdi. Caro onun en iyi arkadaşıydı.

Tereddütlü görünüyordu. "Bu konuda daha önce konuşmaya çalıştım. Şimdi muhtemelen iyi bir zaman değil."

"Söyle bana," diye homurdandı.

Caro içini çekti. "Peki. Noel'den beri böyle olduğunu düşünmüştüm—" Bir tepki bekleyerek ona bir bakış attı ama Mint karşılık vermeyince yutkundu ve devam etti. "Ama şimdi düşününce, daha da uzun süreden beri böyle olabilir. Jess çok mesafeli. Benim ulaşamadığım yerlere gizlice giriyor... Yani, her zaman ortadan kaybolmak konusunda gerçekten iyi ve sonra hiçbir sorun yokmuş gibi davranıyor. Bana hiçbir şey anlatmıyor. Onun için endişeleniyorum." Uzaklara bakarak "Belki de artık arkadaş olmak istemiyor," dedi.

Jessica, geçtiğimiz Noel'in daha öncesinden beri gizlice dolaşmaktaydı. Aptal Caro'nun önünde bütün ipuçları vardı ama onları bir araya getirememişti.

"Ne kadar zamandır?" diye sordu. "Ne kadar zamandır böyle?"

"Bilmiyorum, en azından... bir yıl olmalı." Caro kolunu sıktı. "Yardım etmek isteyeceğini biliyordum."

Kız arkadaşı bir yıldır onu bir profesörle aldatıyordu. Koca bir yıl boyunca onu küçük düşürmüştü. İçindeki ateş yükseldi.

"Hey, başkan." Phi Delt'in başkan yardımcısı Harris, Mint'e dikkatle bakarak Caro ile arasına girdi. Trevor'ı duy-

muş, belki Mint ve Charles'ı görmüş olmalıydı. "Sevgiliyi taçlandırmanın ve partiyi başlatmanın zamanı geldi. Üst kat-taki kalabalık çıldırmış durumda. Muhtemelen en kalabalık yılımız."

"Yardım edeceksin, değil mi Mint?" Caro yalvaran gözlerle ona bakıyordu. "Seni dinler. Yedimiz bir arada olup birbirimize tutunmalıyız."

Bu zalimce bir şaka olmalıydı. "Tahmin edecek olursan sence şu an Jessica nerededir?"

"Hiçbir fikrim yok. Belki odasından hiç çıkmamıştır? Babasından beri... Noel'den beri çok uyuyor."

Harris, Mint'i öne çekti. "Hadi, gösteriyi başlatmalısın. Sevgili adayımızı hiçbir yerde bulamadık, bu yüzden ikinci en çok oyu alan kızı seçtik. Ya öyle olacaktı ya da hiç 'sevgili' kazananı olmayacaktı ve bence kalabalık buna isyan eder. Tacı Courtney Kennedy'ye takıyorsun."

Mint, Harris'in onu kalabalığın arasından geçirip merdivenlerden yukarıya, umutlu Caro'dan uzağa çekerek götürmesine izin verdi. Kendisine bakan gözleri, fısıltıları hissetti. Ama tek düşünebildiği güvendiği kişi olan, onu seçtiği için minnettar olması gereken Jessica ve onun yaptıklarıydı. Harris onu dans pistinin olduğu, grup için sahne kurdukları odaya götürdü. Sahnenin arkasından bakan Mint, diğer tarafta bekleyen büyük insan kitlesini görebiliyordu. Courtney ve diğer bazı son sınıf Chi O'lar kalabalığın ortasındaydılar, Courtney kocaman gülümsüyor, gözleri parlıyordu. Hoparlörlerde birinin müzik listesi çalıyordu. Odada beklenti mırıltıları yükseldi. Hepsi biliyor muydu? Sadece ailesinin mahvolduğunu değil Jessica'nın onu aldattığını da? Bir anda kalabalığın içindeki tüm yüzler dönmeye başladı ve herkes alay ediyor, onu işaret ediyor, gülüyor gibiydi.

Hayır. Ellerini gözlerinin üstüne kapattı. Jessica neredeydi? Burada olmalıydı, böylece ona bir ders verebilir, onu cezalandırabilir ve kendini kurtarabilirdi. Ama bu şanstı, *aşa-*

ğılanan ya da aşağılayan kişi olma fırsatından onu mahrum ediyor, kontrolü elinden alıyordu. Bunu gerçekleştirene dek o sahneye çıkamazdı.

Onu bulması gerekiyordu. Mint ellerini yüzünden indirip omuzlarını dikleştirdi ve öfke alevinin bir düzen, bir amaç duygusuna dönüştüğünü hissetti.

Kalabalıktan birisi fotoğrafını çekince bir flash patladı.

“Pekâlâ, parlama zamanı,” dedi Harris onu dürterek. “Sen sahneye çıkarken ben de seni anons edeceğim.”

“Hayır, aslında—” Mint sırtımaya, yüzüne cesaret verici bir bakış kondurmaya kendini zorladı. “Neden bu onuru sen devralmıyorsun?”

Harris göz kırptı. “Neden?”

“Trevor’la bugün aramızda neler olduğunu biliyorsun. Şu anda herkesin en sevdiği kişi değilim.”

Harris her şey oldukça açılmış gibi hemen kafasını salladı. Mint bu yüzden ondan nefret etti ama olayı resmîleştirmiş, üstüne de bir tüy dikmişti.

“Ayrıca, bunu hak ettin. Muhtemelen seneye başkan olarak orada olacaksın. Biraz pratik yapman iyi olur.”

Harris gülümsedi. “Sağ ol dostum.”

“Tuvalete yetişmeliyim —çok bira içtim. Ama sonra izlemek için geri döneceğim. Bol şanslar.”

Mint, Harris’in omzuna vurdu, sonra döndü ve sahneden uzaklaştı. Ama sol taraftan tuvalete gitmek yerine, yan kapıdan çıkıp geceye doğru yürümeye devam etti. Kontrol ondaydı.

Ona zarar vermeye ihtiyacı vardı ve bunu istiyordu. Onu tüketmiş, kemiklerinin derinliklerinde bir ağrıya dönüşmüştü. İçinde yanan her şeyi alıp onun üzerine salacak ve acıyı ait olduğu yere iletecekti.

Bu cumartesi gecesi bir hayalet kasaba olan Bishop Binası lobisi boyunca kararlı bir şekilde ilerledi ve asansörün düğ-

mesini yumrukladı. O zaman her şey biraz bulanıklaştı, sanki sürücü koltuğundaki bir başkasıymış ve o sadece olanları izliyormuş gibiydi.

· *Yukarı, yukarı, yukarı.* Daha yavaş giderse asansörün duvarlarına tırmanacaktı; derisini sıyracaktı. Kata ulaştığını bildiren ses geldi, kapılar kayarak açıldı ve sonra hareket etmeye başladı, nihayet koridordan aşağı ilerliyordu. Her şey biraz daha bulanıklaşıyor, duvarlar kapanıyordu. Onu nispeten çılgına çevirenin alkol mü, uyuşturucu mu, yoksa onunla yüzleşme fikri mi olduğunu anlayamıyordu.

Odasının şifresini tuşlara vurarak girip kapıyı açtı. Bütün ışıklar kapalıydı. Ama karanlıkta bile oturma odasının dar-madağınık olduğunu, yerde bubi tuzakları gibi yatan karanlık cisimleri, koltuk minderlerinin çıkarılıp yana doğru atılmış olduğunu görebiliyordu. İki insanın boğuşmasının ya da kavga etmesinin ya da —bu düşünce onu kemiklerine kadar titretti— *seks yapmalarının* hemen sonrası gibiydi.

Yani doğruydı. Nereelerde olduklarının izlerini kendi gözleriyle görebiliyordu. Mint'in içinde *başka* bir şeyin, hayvani bir şeyin açığa çıkmasını sağlayan son damla buydu.

Nefes nefese odasının kapısını açtı. Perdenin açığa çıkardığı küçük bir pencere şeridinden gelen azıcık bir ay ışığı hüzmeleri haricinde içerisi karanlıktı. Bunları öğrenmeden önce onunla sayısız geceyi birlikte geçirdiği yatağına baktı.

İşte oradaydı: Battaniyenin altına uzanmış karanlık bir fiğür. Sanki Sevgililer Balosu'nda buluşmak için söz verip sonra onu ekmemiş gibi, onu utandırmaktan zevk almamış gibi, dünyada umursadığı hiçbir şey yokmuş gibi uyuyordu.

Öfke onu ele geçirmişti, öne doğru atıldı ve ellerini onun üzerine koydu, onu omuzlarından ve belinden tutuyor, onu sarsıyordu.

“*Uyan Jessica. Uyan kahrolası ve benimle yüzleş.*”

Zorlukla kıpırdandı, sadece boğazından kısık bir inleme sesi çıkardı. “Şaka yapmıyorum.” Onu daha sert salladı. “Ne

yaptığını biliyorum. *Uyan!*” İniltisi daha da yükseldi ve zayıf bir şekilde Mint’in elini itmeye çalıştı. “Git buradan,” diye zar zor duyulur ve yarı uykulu bir şekilde mırıldandı.

“Benden kurtulacağını mı sanıyorsun?” Elleri titriyordu. Öfkeden de olsa manzara Mint’i utandırmıştı, bu yüzden şaplak atılacak yaramaz bir çocuk gibi yüzüstü düşecek şekilde Jessica’yı sertçe itti. Düşerken başı yatağın başlığına çarptı. Sesi boğazında tıkanarak bağırdı.

Acısının sesi Mint’in içinden bir tatmin duygusu, bir *haklılık* titreşimi geçmesine sebep oldu.

“Beni rahat bırak,” diye söylendi yastığına gömülü hâlde, kelimeler neredeyse birbirine karışıyordu. Belli ki içmişti. Sesi tuhaf ve sertti. “Sana söyledim... seninle işim bitti. Senden nefret ediyorum.”

Yaptığı onca şeyden sonra o, *Mint’ten* nefret ediyordu.

Mint’in görüşü kırmızıya döndü. Onu omuzlarından tutup şiddetle sallıyor, başının tekrar ve tekrar kısa, sert *darbelerle* yatak başlığına vurma sesini duyuyordu. “Üzgün olduğunu söyle.”

Bir çeşit ses çıkarıyordu ama anlaşılır bir dil değildi. Özür dileme değildi. Bunu yapmayacaktı. Onun kayda değer, korkulacak biri olmadığını düşünüyor olmalıydı. Erkek olmadığını düşünüyordu.

Acizlik onu sardı ve ateş patladı.

Mint yataktan geri döndü, masaya çarptı ve sonra onu gördü. Büyük, bıçak gibi keskin, sivri uçlu bir makas. Ve ne yapacağı, yapacağı şeyin mutlaklığı onu yıldırım çarpmış gibi hızla sardı. Makası masadan hızla aldı, sapları o kadar sert kavramıştı ki parmakları incindi ve sırtına sertçe sapladı.

Kız, kollarını sallayarak yastığına gömülü hâlde bağırdı. Bir barajın kapaklarını açmak gibiydi, tüm öfke ve acılar Mint’ten ona doğru akıyordu. Makası çıkardı ve etinin sağlamlığını, sonra bıçaklara direnişini, sonra kabul edişini hissederek tekrar bıçakladı. Onu küçük düşüren, onu mahvetmeye

çalışan bu kızdı ve şimdi *ona* zarar veriyor, *onu* zayıflatıyor, sudan çıkmış balık gibi *onu* zıplatıyordu. İşler tersine dönmüştü.

Onu tekrar tekrar cezalandırdı, Jessica kelimelerle özür dilemiyordu, Mint de özrünü onun vücudundan aldı. O kadar iyi hissettiriyordu ki bu duygu onu çıldırtmış ve kalbinin göğüs kafesine deli gibi çarpmasına neden olmuştu. Kızın arkasını çevirerek makası karnına itti -tüm gücüyle- ve varlığının her zerresiyle babası gibi olmadığını, bir karakteri olduğunu, kimse-
nin ona gülemeyeceğini biliyordu. Kız çılgınca tekmeledi, ayağı perdelere takılıp onları daha da çok araladı ve ay ışığı odaya doldu. Ona heyecanla baktı; yüzündeki acıyı, dehşeti, pişmanlığı görmek istiyordu.

Saçlar sarıydı, kahverengi değildi.

Makası tutan eli gevşedi. Makas gürültüyle yere düştü.

Gözleri dehşet içinde, ağzı açık, yavaş, gürleyen bir sesle nefes almak için savaşıyor bakan, Jessica'nın yüzü değildi.

Heather'dı.

"Tanrı'm," dedi Mint. Oda dönmeye başladı, içinden ateş boşalıyordu ve başı dönüyordu, neredeyse makasın dibine diz çöktü. Heather'ın Jessica'nın yatağında ne işi vardı? Ve neden açıkça konuşup kendini tanıtacak bir şey söylememişt?

Ne yapmıştı?

Geriye doğru bir adım atarken Heather'ın gözleri onu izledi ve aniden Mint tüm korkunç gerçekliğiyle sahneyi olduğu gibi gördü. Yatağın karşısına ve duvarların en tepesine, ellerinin derisine, takım elbisesinin altından görünen gömleğinin beyazına kadar her yerdeki kanı gördü. Arkadaşı olan kızın acı içinde titrediğini gördü. *Heather'ı* gördü, Jessica'yı değil. Kesik kesik nefes alan ve gözlerini kırıştıran *Heather'ı*, bıçakladığı *Heather'ı* gördü.

Bunun için yanacaktı. Hapse girecekti. Ailesinin servetinden geriye kalan her şey, Columbia Hukuk Fakültesi'ndeki yeri, arkadaşları, ailesi, geleceği gerçekten yok olacaktı. Bu

sefer hepsini kaybedeceğine dair bir şüphe yoktu. Annesi ne yaptığını bilecekti. Eğer uyanırsa babası da. Dünyadaki herkes de...

Hayatı bitmişti.

Hayır. Savunma mekanizması panik duygusunu kesti. Bir hata yapmıştı, hepsi bu. Jessica, Trevor Daly, Charles Smith, Jack ve babası tarafından kışkırtılan bir hata yüzünden hayatının mahvolmasını hak etmiyordu. Bu onların suçuydu, onun değil. Ama bunu düzeltebilirdi. Kendini kurtarabilirdi.

Mint ayağa fırladı ve banyoya koştu. Şimdi bu öfke duygusu geçtiğine göre, ellerinin kayganlığının, yapışan ağır, bakırımsı kokunun içgüdüsel olarak farkındaydı. Tırnaklarının arasını da kazıyarak ellerini banyo lavabosunda öfkeyle ovuşturdu. Sonra yüzünü gördü ve küfretti. Giysilerini çıkardı, duşa girip kendini sertçe ovdu ve sonra koyu renk takım elbisesini geri giydi. Kan daha yeni kurumaya başlamıştı.

Aynaya son bir kez baktığında fark etti —orada, boynunda bir şey vardı. Yakasında bir çürüğün başlangıcı gibi parlak kırmızı bir iz belirliyordu. Bir ara Heather da ona vurmuş olmalıydı. Gömleğini en yukarıya kadar çürüğü gizleyecek şekilde düğmeledi, sonra ceketini beyaz gömleğinin üzerine kapattı, böylece kimse kanı göremezdi. Şimdi iyiydi, kendini saklamıştı.

Hemen yatak odasına döndü. Ne kadar zamanı olduğu belli değildi. Birinin kapının üzerinde asılı bıraktığı bir tişörtü kaptı ve makasın saplarını sildi. Sonra onu ceketinin içine güvenli bir şekilde yerleştirdi.

Hayatta kalma içgüdüleriyle yönlendirilen bir plan şekilleniyordu. Bunun için her şeyini kaybedecek değildi; hiçbir yolu yoktu. Basit bir seçim yapmalıydı: o ya da başka birisi. Ve her seferinde kimi seçeceğini biliyordu. Sadece akıllı olması gerekiyordu.

Mint Heather'a son bir bakış attı. Ve durdu. Göğsünün kıpırdadığını göremiyordu.

Heather ölmüştü.

O banyoda kanını temizlerken Heather tek başına ölmüştü.

Mint'in gözleri yaşlarla doldu; göğsü ikiye bölünüyormuş gibi hissetti. Dizleri titriyordu.

Hayır. Zayıflığa yer yoktu. Eğer şimdi gitmezse, o da bir ölüden farksız olacaktı.

Kapıdan dışarı çıkıp kapı kolunu sildi, sonra oturma odasını geçti, ön kapıyı tişörtle açtı, arkasından kapattı, kapı kolunu ve şifre tuşlarını sildi, sonra tişörtü takım elbisesinin ceketine sokuşturdu ve son bir kez son düğmeye kadar ilikledi. Bu elbiseleri, giydiği her şeyi en kısa sürede yakacaktı ve bunu kimse fark etmezdi çünkü aynı model koyu, iyi kesimli ve pahalı takım elbiselerle dolu bir dolabı vardı.

Duş alır, başka bir siyah takım elbise giyer, partiye geri döner, hiçbir şey olmamış gibi davranırdı. Eğer biri soracak olursa da çok fazla içtiğinden ve kustuğundan şikâyet ederdi. Herkes onun orada olduğunu, her çift için bir şişe ayrılan viskilerin sarhoşluğundan hatırlayabildiği kadarıyla hatırlayacaktı.

Bundan sonra, ne gerekiyorsa yapacaktı: sahte gözyaşları ve şok taklidi. Kimse şüphelenmesin diye Jessica'ya aşırı ilgili bir sevgili olacaktı. Annesinin ve aldattığı adamın yolundan gidecekti. Her şeyi düzeltecek, gerçek olana, maske eriyip yüzüne kaynayana kadar kusursuzluk sıfatı takınacaktı. Bu bile babası gibi olmadığının kesin kanıtı olurdu. Tek bir hata için hayatından vazgeçemezdi.

Gitmesi gereken tek bir yer ve kurtulması gereken dumanı üstünde bir silah vardı. Çok şairaneydi gerçekten. Bir ihanete karşılık başka bir ihanet. Jack Carroll, Mint'i polislerle teslim edeceğini düşünmüştü ve şimdi Mint de polisleri ona gönderecekti.

BÖLÜM 41

GÜNÜMÜZ

Tüm dünya Mint'in sözleriyle sona ermişti. Bildiğimi sandığım her şey göz açıp kapayıncaya kadar gitmiş, geçmişimizin üstüne bir çizgi çizilmiş ve gerçekte, karanlık ve korkunç kelimelerle yeniden yazılmıştı. Ve doğruca cehenneme gidecektim çünkü Mint itiraf ettiğinde aklımdan geçen ilk düşünce *ben kazandım* oldu.

On yıl önce Sevgililer Günü'nde Mint, Sevgililer Balosu'ndan fırlayıp çıktı, odama gizlice girdi ve Heather'ı ben sandığı için on yedi kez bıçakladı. Heather her zaman benim olanı almıştı ve cinayetinin sırrı —ölümünün büyük, çözülmez gizemi— sadece bunu çok fazla kez yapmış olmasıydı.

Bunca zaman hep benimle ilgiliydi.

Sonra şok hissi geçti ve bir sonraki düşüncem *vücudumun ters yüz olduğuydu*. Eğilip midemin içindeki her şeyi kustum, ağzımda acı bir asit tadı kaldı.

Oda birden gürültüyle doldu.

“Onu öldürdün,” diye bağırdı Eric, Mint'e doğru hamle yaptı ama Mint çok hızlıydı, ondan uzaklaşarak kırık pencerenin duvarla birleştiği köşeye doğru kaçtı. Eğildi ve yerden bir şey alıp sağ elinde bir hançer gibi kavrayarak tuttu. Kocaman, tırtıklı bir cam parçasıydı bu. Camı tuttuğu yerden bileğine doğru, giydiği Duquette polosuyla aynı koyuluktaki kırmızı renkli kan, bir çizgi gibi akmaya başladı.

“Kimse yaklaşmasın,” diye uyardı Mint.

“Mint, bu doğru olamaz,” dedi Caro. “Söylediklerini ger al. Bunu yapmış olamazsın.” Göğsünü kavramıştı, yanağın dan bir damla gözyaşı aktı. “Sen bizim arkadaşımızsın.”

Mint cam hançeri bana doğrulttu. “O gece *neredeydin?*” Coop’a döndü. “Profesörle miydin yoksa *onunla* mıydın?”

Kalbim o kadar hızlı çarpıyordu ki göğsümden fırlayacak tı.

Courtney kadın sesi olmayan homurtular çıkarmaya başladı ve gözleri geriye doğru yuvarlandı. Caro bir çığlık attı ama onu tutmak için bir şeyler yapamadan Courtney sallandı, dizleri çarpık bir şekilde büküldü ve sonra yere yığıldı. Caro dizlerinin üstüne çöktü ve parmaklarını Courtney’nin boğazına bastırdı. “Kalbi atıyor. Aman Tanrı’m, aman Tanrı’m.”

“Sadece bayıldı, Caro. Sahada görmüştüm. İyi olacak.” Frankie ellerini yalvarırcasına açarak yavaşça Caro’dan Mint’e doğru döndü. “Mint, neden camı bırakmıyorsun. Bu sen değilsin. Bu benim arkadaşım değil. Camı bırak da konuşmaya devam edelim.” İleriye doğru umutla bir adım attı.

“Geri çekilin!” Mint tısladı. Altın saçları darmadağınktı ve alnının üzerinde toplanmıştı, böylece gözlerinden sadece biri görülebiliyordu ve bu da onu biraz delirmiş gösteriyordu. Mükemmel Mint, Phi Delt’in başkanı, kampüs kodamanı, emlak imparatorluğunun vârisi, Doğu Evi Yedilisi’nin kralı. Katil.

Eric, Mint’in uyarısını görmezden gelerek onun üzerine gitti. “Makası Jack’in odasına sen koydun.” Bu bir soru değil, sonunda yerine oturan bir yapbozun parçasıydı. “En iyi arkadaşlarından birine tuzak kurdun, onu kurtların önüne fırlatıp attın. Arkana yaslanıp *senin* yaptığın şey yüzünden onun hayatının alevler içinde batışını izledin. Onun, benim ve ailemin —hepimizin hayatını. Sonra ne oldu, öldürmeye çalıştığın kızla çıkmaya devam ettin, sadece görünüşünü korumak için miydi?”

Bu doğrudu *Oh, Tanrı'm*. Mint, zorlukla kontrol altında tutabildiği suçluluk, korku ve öfkeden oluşan bir duygu okyanusunda boğularak Heather öldükten sonra bana gelmişti. Arkadaşımızın başına gelenlere verdiği yoğun bir tepki olduğunu, hayatta kalmış olmanın suçluluk duygusu olduğunu varsaymıştım. Bunu şimdi hatırlayabiliyordum. Saatlerce, neredeyse bütün bir gece, kendisine dokunmama izin vermemiş, ilişkimize devam etmemiz konusunda ısrar etse bile tekrar yakınlaşmak konusunda empatiyle davranmıştı. Ve ben -kendi sefaletimin ve suçluluk duygumun içinde boğulurken- hayatımı tekrar normal hâle getirme şansı veren bu yaşam çizgisi için minnettardım. Yeniden Mint'in bir zamanlar bana hissettirdiği gibi —değerli bir şeymişim, biriymişim gibi— hissetmeye açtım.

New York'ta benden ayrıldığı geceyi, ona bunu yapmaması için yalvardığımda bana tiksintiyle bakma şeklini hatırlayınca yüzümü buruşturdum. Bu gerçek Mint'in, gerçekten ne hissettiğinin bir kesitiydi. Geri kalan her şey, beni gerçekten de öldürmeye çalışmış olan bir adam tarafından dikkatle hesaplanmış bir yalandı. İlk gerçek erkek arkadaşım karanlıkta birkaç muzaffer saniye boyunca bunu gerçekten de yapmış olduğunu düşünmüştü.

Bacaklarım güçsüzleşti. Kendimi kaldıramayarak düştüm.

Ben diz çökerken Mint'in çelik gözleri bana döndü, kendine özgü bir şekilde beni ölçtü. Ama bu sefer, omurgamı düzeltip daha uzun durmak yerine büzülmek istedim. Kaçmak istedim. Beni bulabileceği yerlerden uzaklara gitmek istedim.

“Jack, Trevor'a zarar verdiğim için beni polise ihbar edecekti,” dedi Mint, sesi soğuk ve mesafeli, neredeyse düşünceliydi. “Ona yaptığım şey için kendimi hiç kötü hissetmedim. Ama sen —senin için üzüldüm. Gerçekten. Garvey için seni affetmeye, New York'ta birlikte yaşamaya çalıştım. Öfkemden, göğsümdeki o kahrolası ateşten kurtulabilirsem her şeyi silebileceğimi düşündüm. Ama yapamadım. Ve meğerse seni

affetmek için çabalıyordum çünkü sadece Garvey'den ibaret değildi. O da varmış." Elindeki camın sivri ucunu bakışları Mint'e kenetlenmiş, gözleri kısılmış, omuzları gerilmiş olan Coop'a doğru çevirdi.

"Bunun için senin canını yakacağım," dedi Mint. Bir anlığına Coop'la konuştuğunu sandım —hâlâ ona bakıyordu. Ama sonra bana döndü, gözleri garip bir şekilde boştu ve gerçeği biliyordum. Tabii ki. Nefret ettiği kişi bendim. Onu babasına dönüştüren bendim.

Sesi çok ölçülüydü. "Başladığım işi bitireceğim. Bu sefer doğru yapacağım. Beni küçük düşürmek için elinden gelen her şeyi yaptın ve şimdi bedelini ödemek zorundasın. Bu dünyada işler böyle yürüyor. Ben—"

Eric hızla ona koştu ama Mint çabucak tepki vererek Eric'i ayağıyla karşıladı ve göğsüne tekme attı. Eric düştü, elleri cam parçalarını avuçlayarak sertçe yere vurdu. Elleri kanla parladı.

Coop, Mint'in dikkat dağınıklığından yararlanarak hamle yaptı ancak Mint eğildi ve tırtıklı camı Coop'a savurdu ve Coop'un göğsünde derin bir çizgi oluşturdu. Coop açılmış tişörtünden uzun yarasını tutarken ve kanın fışkırmasını engelleyemeyerek sendelerken Caro ciğerlerindeki tüm havayla çığlık attı.

Şok içinde tekrar yere düştüm. Mint'in itirafını duymak bir şey, arkadaşına vurup kanlar içinde bıraktığını görmek başka bir şeydi. Şaşkınlık Frankie'yi de sarmış olmalıydı çünkü ileriye doğru hamlesini yaparken donarak, Mint'e, elini Coop'un cebine sokmak ve hep orada olduğunu bildiği çakmağı almak için ihtiyacı olan o çok kıymetli saniyeleri vermişti. Coop'un ona öğrettiği kadar hızlı bir şekilde ateşi yaktı.

Caro, "Yapma-" diyerek Courtney'nin yanında çömeldiği yerden kalkmaya çalıştı ama Mint onu geçip eski gazete yığınının altına zıpladı ve alevi kâğıda dokundurdu. Bir anlığına hiçbir şey olmamış gibiydi ama sonra çakmaktan dökülen alevler gazetelerin üzerinde dolaştı ve sonra alev aldı. Ateş, yakında-

ki bir kanepenin koluna sıçradı, minderleri yaladı ve nihayet kanepeyi bir battaniye gibi örtmüştü.

Mint odayı ateşe veriyordu. Sırtını keşfetmiştik ve şimdi bizi öldürecekti.

Hâlen Mint'in tekmesinden dolayı nefes almakta zorlanan Eric dizlerinin üzerine çökmüştü ve şimdi Frankie ile birlikte, inlemesine ve göğsüne çaresizce bastırıldığı ellerine aldırış etmeden Coop'u omuzlarından yakalayıp alevlerden uzaklaştırdılar. Caro, gücünün her zerresiyle Courtney'nin vücudunun ölü ağırlığını kapıya doğru çekmeye çalışıyordu.

Mint yükselirken alevler de büyülenmiş bir kobra gibi yükselmişti. O kadar sıcaktı ki onca mesafeye rağmen tenimde hissedebiliyordum. Ve gittikçe büyüyor, kanepeleri sararak arkadaşarımla aramda bir duvar oluşturunuyordu. Ve benimle kapı arasını da alevler kaplamıştı. Beni ve Mint'i diğer tarafta bırakıyordu. Tek başımıza, birlikte. Bana döndü, çakmağı bıraktı ve gülümsedi. Geriye, kırık pencerenin serin havasına doğru koştum ama Mint aramızdaki mesafeyi çok hızlı kapattı ve boşdaki eliyle bacağımı yakaladı. Beni yere doğru çekerken çığlık atamayacak kadar çok korkmuştum, ellerim yeri kazıdı fakat tutunacak bir şey bulamadım.

Ve ardından onun altındaydım, yüzüne bakıyordum. Deli bile olsa, darmadağın bile olsa, yine de çok güzeldi. Dünyanın en iyi maskesi. Her şeye sahip olan, kimsenin şüphelenmeyeceği çocuk. Dumanı soludukça daha hızlı nefes alıyordum. Mint ne zaman bu kişi olmuştu —son sınıfta mı? Üçüncü sınıfta mı? Başından beri bu karanlık potansiyel içinde var mıydı? Birinci sınıftayken, yatağına oturduğumuz, dizlerinin dizime değdiği ve bana babasına ne yaptığını anlattığı, bunun kendisini ne kadar iyi hissettirdiğini anlattığında anlamalı mıydım? Ya da ondan daha da önce, maketin üzerindeki çizimi parçaladığı gün?

Bana kim olduğuna dair kesitler göstermişti. Geri çekilmek yerine onu daha çok önemsedim. Çünkü o Mint'ti. Duquette prensi.

Yine boğuldum ve tüm bu süre boyunca Mint üzerime eğiliyor, bastırıyor, yaklaşıyordu. Neden karşı koymuyordum? Üzerimde ne gibi bir gücü vardı, ne büyüü yapmıştı da beni yanında tutmuştu, şimdi bile esiriydim?

“Neden?” Kelimeyi boğazımdaki ağrıdan geçirip çıkarak sorabilmişim.

Mint beni görmezden gelerek gözlerini boynumda, dudaklarımda, elmacık kemiklerimde gezdirdi. “Biliyorsun, babam kendini öldürmeye çalıştı. Sevgililer Balosu’nun olduğu hafta. Şimdiye kadar kimseye söylemedim.”

Tehlike, uzaklaş, diye yalvarıyordu içimdeki ses. Dönmeye çalıştım ama büyük eliyle beni boğazımdan yakalayarak acı bir şekilde sıktı. Nefes nefese çırpınıyordum, kollarım ve bacaklarım büyüyen ateşten dolayı terle kayganlaşmıştı ama Mint beni hızla tuttu.

“Herkesi yarı yolda bırakıp korkakça bir yol seçti. Ama ben onun gibi değilim. Ben hatalarımı düzeltiyorum.” Beni şaşırtmak yerine, Mint’in sözleri garip, acı verici bir aşinalık yaratmıştı. Ve farkına vardım: Babalarımız birbirine benziyordu. Benzer yollardan yürümüşlerdi ve bunca zaman Mint ve ben bunu birbirimizden saklamıştık. On yıldan uzun bir süre önce fısıldadığım sözleri hatırladım: *Sanırım ben de babamdan nefret ediyorum*. Belki de aynıydık. Mint ve Jessica: aynı madalyonun iki yüzü.

Mint boynumu sıktı ve nefes borumun daraldığını hissettim. Görüşüm birden kırmızıya döndü, tüm dünya küçülüp tek bir umutsuz ihtiyaca dönüştü: *hava*.

Eğilip bir sevgili gibi, daha önce binlerce kez yaptığı gibi dudaklarını kulağıma bastırdı. “Sen korkunç bir insansın,” diye fısıldadı. “Bunu bilerek ölmeni istiyorum.”

Sonra tırtıklı camı bedenimin yan tarafına soktu.

Acı. Elektrik çarpması, yıldırım çarpması, binlerce sinirin kesilmesinin ve ölümün yakıcı sıcaklığı... Dünya başıma yıkılır-

ken elinin olduğu yere doğru büküldüm -giderek artan duman, Mint'in acımasız tutuşu, acı; -acı- şimdiye kadarki en kötüsü.

Elindekini tekrar saptamak için geri çekildi ve o anı bir dejavu gibi gördüm: Heather gibi ölecektim. On yıl önce benim yerimi almıştı, bana on yıllık bir erteleme imkânı vermişti ama şimdi kader beni almak için geri dönmüştü.

Aniden Mint yana doğru devrildi, eli boğazımı serbest bıraktı, pürüzlü cam elinden uçup gitti. Coop ve Frankie onun üzerindeydi, gömleklerinden ve pantolonlarından dumanlar çıkıyordu, tenleri parlak, korkutucu bir kırmızıya dönmüştü. Alev duvarının içinden geçmişlerdi. Coop kollarını Mint'in omuzlarının etrafına sararak onu kenara çekerken geriye doğru eğildim ve hareket bedenimin yanındaki yarayı açınca çığlık attım.

Elimi kesik yarasının üzerine bastırdım ve Mint'in, Frankie ve Coop'la boğuştuğu yerden gözlerimi ayıramasam da kendimi hareket etmeye zorladım. Üçü kırık camların üzerinde yuvarlanıyor, Frankie'nin ve Coop'un giysilerindeki kıvılcıklar hızla sönüyordu.

Boğazımdaki acıyı görmezden gelerek çoğunlukla duman-dan ibaret olan havayı yuttum. Oda alevler içindeydi. Kane-pelerden oluşan ateş duvarının üzerinden Caro'nun kafasının sadece tepesini görebiliyordum ama Courtney hiç görünmüyordu. Eric neredeydi? Hemen gitmemiz gerekiyordu.

Keskin bir hareket dikkatimi tekrar kavgaya çekti. Mint, Coop'u itmeye çalıştı ama Frankie onu yere yatırdı, kollarını kısırdı, ikisinin de göğsü şişmişti, şakaklarından ter boşanıyordu. Mint'in kıpkırmızı olan yüzünde canavarca bir ifade vardı. "Bırak beni!" diye bağııyordu bacaklarını tekmeleyerek fakat Frankie tutmaya devam etti.

Mint yöntemini değıştirdi. "Frankie," diye yalvardı. "Sen benim en iyi arkadaşımsın. Bırak gideyim, konuşabiliriz."

Frankie'nin yüzü açık bir kitaptı ve mücadelesi —acı ve şaşkınlık, sevgi ve pişmanlık— açıkça okunabiliyordu. Yak-

laşık yirmi yıldır Mint'e tapıyordu, kararlı bir şekilde kendini ona adamıştı. Ama şimdi gözlerini kapattı ve başını sallayarak Mint'i daha da sıkı kavradı.

Alevler ayakkabıma sıçradı; yanımdaki acıyan yarayı tutarak ayağımı aniden çektim. Coop'un kafası bana doğru döndü.

"Buradan çıkmalıyız," diye bağırdım. "Burası yanıp kül olmak üzere." Coop, Mint'e baktı, sonra bana geri dönerek başını salladı. Frankie'ye döndü.

"Onu kaldır, sonra koşmaya başlayalım. Ama sakın bırakma, tamam mı?"

Frankie başını salladı ve birlikte Mint'i ayağına kaldırıp öne doğru ittiler.

Ayağa kalktım, gözlerim batıyor ve gözyaşları yanaklarımdan süzülüyordu; parmaklarım sıcak ve yapışkan kanla bulanmıştı ve onları izliyor, dumanın içinden onları takip etmeye çalışıyordum. Omuzlarının üzerinden Caro'yu görebildim, hâlâ homurdanıyor ve Courtney'nin bedenini kapıya doğru çekiyordu. Çok yaklaşmıştı.

Önümde, Mint kaçmak için hamle yaptı. Ve ne düşündüğünü hemen anladım: ne olursa olsun, en azından Caro ve Courtney kaçabilecekti. Sonra Caro burada olanları, Mint'in cinayeti itiraf ettiğini herkese anlatırdı. İş bitmişti.

Uyarmak için ağzımı açtım ama Mint çok hızlıydı. Fırlayıp Frankie'nin ve Coop'un elinden kurtuldu, geriye doğru hareket etti ve beni geçerek odanın açık penceresinin duvarla birleştiği köşesine gitti.

"*Durun*," diye bağırdı, onun için geri dönen Coop ve Frankie'ye. "*Bekleyin* özür dilerim, tamam mı?" Gözleri kırmızı bir denizde iki mavi noktaya dönüşmüş olan Mint nefes nefese kalmış hâlde eğildi. Teslim olarak ellerini kaldırdı. "Yaptığım her şey için özür dilerim. Hepsi için, gerçekten."

Frankie ve Coop şaşkınlıkla donup kaldı. O an aşağıdan gelen çığlıkları duyabiliyordum. Mezunlar Geçit Töreni —ta-bii ya. Rotanın sonuna gelmişlerdi ve şimdi Blackwell Kule-

si'nin altında toplanmışlardı. Ve kule alevler içinde kalmış, dumanla sarılmıştı.

Mint bana baktı. Ve şaşırtıcı bir şekilde gözleri yaşlarla doldu. “Üzgünüm Jess. Bende bir sorun var. Biliyorum, o gecedan beri biliyorum. Yardım alacağım.”

“Mint—” Sesim çatallaştı.

“Beni affet, lütfen,” diye yalvardı. “Her şeyi yaparım, söz veriyorum. Teslim olurum. Bunu düzeltebiliriz. Ben—”

Ateş duvarının içinden bir beden Mint’e doğru uçtu. *Eric*. Çarpıştılar, omuzları birbirine çarptı, daha sonra Eric kontrolü ele geçirene kadar yuvarlandılar ve Mint’i ellerinin ve dizlerinin üzerine çekti. Sonra -onu durduramayacağım kadar hızla, boğazımdan kopan çığlıktan bile hızlı bir şekilde- *Eric* Mint’i açık pencereden dışarı itti.

Bunu uyanırken gördüğüm bir rüya gibi sadece hayal edebilirdim ama bir an için Mint’in vücudu ağaçların arasında süzüldü, gözleri gökyüzüne karşı tümüyle açık ve genişti. Ve tüm kalbimle ve ruhumla onu sevdiğimi biliyordum; o iyi ve kötüydü ve benim karanlık, gizli tarafımda ikimiz de neredeyse aynıydık.

Sonra dalışa geçti.

Çığlığım, ancak vücudunun kaldırırma çarpınca çıkardığı o korkunç, aşikâr sesi duyduğumuzda sona erdi. Ve sonra her şey, altımızda bağırarak ve izdihama sebep olan yüzlerce insanın gök gürültüsünü andıran sesiyle boğuldu.

Mint’in bedeni Blackwell Kulesi’nin tepesinden, geçit törenindeki herkesin gözünün önüne düşmüştü.

O ölmüştü —Mint ölmüştü. Yanan bir odanın içinde şaşkınlıktan donup kalmış bir şekilde, bir an için sarsıldım. Sonra garip bir şey oldu. Her şey yerli yerine oturmaya başladı. Ne yapmam gerektiğini biliyordum.

“Geri çekil!” diye bağırdım *Eric*’e. Bana meydan okuyarak döndü ama bağırırmaya devam ettim. “Pencereden uzak dur. Herkes seni görecektir.”

“Jess.” Coop bana doğru koştı, Frankie onun arkasındaydı.

“Hepiniz, *geri çekilin*,” diye boğazım acıyarak çığlık attım. Ateşten gelen ısı cildimi ıslatıyor, parmaklarımı terden kayganlaştırıyordu. Alevlerin ardında, Caro’yu görebiliyordum —şok olmuş yüzünü, durduğu yerden bana bakan geniş gözlerini; kapıda felç olmuştu.

“Mint’i *ben* öldürdüm,” dedim sertçe. “Beni duyuyor musun? Onu camdan ben ittim. Heather’ı ben olduğumu düşündüğü için öldürdü ve bugün yarım kalan işini bitirmeye çalıştı. Hepiniz onu duydunuz. Ölmemi istedi.”

“*Ne?*” diye sordu Frankie.

“Polisler Mint’in teslim olduğunu ve Eric’in onu ittiğini öğrenirse Eric hapse girer.”

“Umurumda değil,” dedi Eric. “Bunu yaptığımda ne anlama geldiğini biliyordum.”

Ona baktım. O anda o sert maskesi —on yıllık azmi, ördüğü duvarları, kimse yapamazken adalet araması, açık gözlülüğü ve soğukkanlılığı— kararsızdı. Ve bir zamanlar o sıska birinci sınıf çocuğu olduğu dönemleri gün gibi açık bir şekilde görebiliyordum. Hayatını bu ana gelmeye adanmış olan o çocuğu... Kız kardeşinin katilinin öldüğünü görmek için sonunda özgürlüğünden vazgeçmeye gönüllü olan o çocuğu...

“Buna değdi,” dedi usulca. “Ona adalet sözü vermiştim.”

Onu arkamdan ittim ve pencereye adım attım. “Bu bir meşru müdafaa idi. Anladın mı?” Kanlı elimi yan tarafımdan kaldırdım. “Beni yaraladı, ben de onu ittim.” Coop ve Frankie’ye baktım. “Bana söz verin, hemen. Benim yaptığımı söyleyin.”

“Sen yaptın,” dedi Frankie kabaca. “Coop,” diye bastırdım. “Söyle hadi.”

“Sen yaptın,” diye fısıldadı ama gözleri bana yalvarıyordu: *Arkana dön, izin ver seni pencereden çekeyim, bırak seni kurtarayım.*

Ama yeni bir hamle; farklı bir seçim yapma zamanı gelmişti.

Camı bir kenara süpürerek pencerenin kenarına tırmandım ve kendimi aşağıdaki kalabalığa görünür hâle getirdim. Burası daha soğuktu, duman berrak havayla karışıyordu. Aşağıda, bir grup insan Mint'in cesedini çevrelemişti ve arkalarından koşan itfaiyecilerin bağırıışlarını görmezden geliyorlardı. Mezunlar Toplantısı kalabalığının bir kısmı geçitten korku içinde kaçıyordu. Ama geri kalanı —çoğunluğu— bana büyülenmiş gibi bakıyordu. Kırmızı yüzlü, sarı saçları arkasından dalgalanan, kulenin en tepesinde duran kanlı kız; suçlu ve meydan okuyan kız...

Kalabalıkta nefesler tutulmuştu. Kollar kaldırılarak parmaklar beni işaret etti. “*Onu itti,*” diye bağırdı biri, bana gelecek kadar açık ve yüksek sesle.

Tüm dünyanın önünde, işte buradaydım: *Jessica Miller, “kötü adam.”*

Sirenler gürültüyü kesti ve kuş bakışıyla göz kamaştırıcı kırmızı ve mavi ışıkları gördüm. Polis arabaları bize doğru hızla geliyor, Kızıldeniz gibi kalabalığı ayırıyordu.

Özgürlüğün son bir anı. Ağır basan manolya kokularıyla dolu soğuk havadan derin bir nefes aldım. Kalabalığa baktım ve bu sefer onu gördüm. Tam orada, kenarda, yüzü yukarıya dönük, ağzı sert bir çizgi hâlinde. Neredeyse dengemi kaybediyordum.

Jack.

BÖLÜM 42

MAYIS, İKİNCİ SINIF

Uzun zamandır ilk defa, sadece üçümüz kalmıştık. Film geceleri en sevdiğim şeydi. Heather'ın gizli bir sevgiyle başını salladığını görüp onu mutlu etmek için Caro 2000'lerden hangi filmi seçmiş olursa olsun, kapıyı kilitleyip Caro'nun yatağına kıvrılıp dünyanın geri kalanını diğer tarafta bırakmak, çektiğim sıkıntıya değerd.

Bu gece, birinci sınıfa kadar zamanda geri gitmiş gibiydik. Hiçbir şey karışmadan ve hayatı karmaşıkleştirmeden önce sadece ben, Heather ve Caro...

Pencere açıldı. Gece karanlık ve sessizdi, sıcak esintide ağaç dallarının hafif ıslığı dışında kampüste çıt çıkmıyordu. İkiz yatakta ayak ucunda yayılan Caro, hafif bir sesle horluyor, *Seks Oyunları*'nın jeneriği hâlâ sessizce oynamaya devam ediyordu.

Heather'a yaklaştım ve kafamı omzuna dayadım. Ayaklarımle Caro'nun ayaklarına dokundum ama uyanmadı. Bir nefes aldım. "Bu yılın bitmesini istemiyorum. Keşke sonsuza kadar burada kalabilseydim!"

Heather'ın yanağı başımın üstünü okşadı. "Eğer yaz tatilinde eve gitmek istemiyorsan benimle Cleveland'a gel. Her gece pijama partisi yaparız. Kulüpte yüzeriz, kokteyllerle kafayı bulur, tenis eğitmenleriyle flört ederiz."

Tam olarak demek istediğim şeye çok yaklaşmış olduğu gerçeğini gizlemek için gözlerimi devirdim. “Erkek arkadaşlarımız bu senaryoda var mı?”

Heather güldü. “Jack ve Minty’nin bilmedikleri şey, onlara zarar vermez. Haydi. Yaz tatilinde bir arkadaş istiyorum. Sana stajyer de diyebiliriz ve babam sana ödeme de yapabilir.”

Bu gece eğlenebilmek için görmezden geldiğim her şeyin ağırlığını hissederek inledim. “Yapamam.” Lisansüstü eğitim veren okula gidecek kadar iyi puanlar alacaksam giriş sınavlarına şimdiden çalışmaya başlamalıyım.”

Heather, yatağa uzanıp horlayan Caro’yu kımıldattı. Kollarını kavuşturdu ve ne söyleyeceğini biliyordum. “Jessica Marie Miller, sen ikinci sınıfsın. Bu kelime *sıfır sorumlulukla* eş anlamlıdır. Bunu çok söylediğimi biliyorum ama *gevşe biraz*. Geleceğini düşünmek için iki koca yılın var. Seni her gece deli gibi çalışırken, her sınav için çıldırırken görüyorum. Sefilce görünüyor.”

Kafamı salladım. Kollarımız dokundu, bu da sanki dürüst olabilirmişim gibi beni sıcak ve güvende hissettirdi. “İktisattan yüksek lisans yapmalı ve başkentte çalışmalıyım.” *Babamın planladığı gibi* diye kendi kendime düşündüm ama bunu yüksek sesle söylemedim.

Heather, “Hayallerin çok spesifik ve sıkıcı,” diye şikâyet etti.

Kendi yatağıma geçtim. “Evet, önce Duquette’te mükemmel notlar almam lazım. Sonra yüksek lisansta da mükemmel notlar almalıyım. Sonra belki birazcık yaşayabilirim.” Yeterince çalışırsam bir şansım olacağından emindim. Bu kesinliği kalbimdeki sıcak bir yere tıktırdım.

“Mükemmel, mükemmel, mükemmel,” diye alay etti Heather, daha yakından sarılarak. “Bu kelimeye takıntılısın. Kimsenin gerçekte mükemmel olmadığını biliyorsun, değil mi?”

O kaba düşünce çabucak geldi: *Heather için söylemesi kolay*. Kazanmak konusunda endişelenmesine gerek kalmadan bir şekilde istediği her şeyi kazanmıştı. O, bu kural için bir istisnaydı.

Düşündüklerimi yuttum ve zorunda bırakıldığım bu savunmasızlık konusunda ona gerçeği söylemeye karar verdim. “Ailemi gururlandırmak istiyorum.” Daha fazla üzülerək belirtiriz ki’ler olmayacak. “On yıl sonra geriye dönüp baktığımda her şeyi doğru yaptığımı bilmek istiyorum.” Daha fazla *ikincilik* ya da *sıradanlık* olmayacak.

Heather yer değiştirdi, ben de ona baktım. Tavana bakıyor, Caro’nun yapıştırdığı karanlıkta parlayan yıldızları izliyordu. Caro, gençken sahip olmasına izin verilmeyen şeylere bitip tükenmez bir şekilde takıntılıydı.

“On yıl içinde,” dedi Heather yavaşça, “önemli görünen şeyleri artık hatırlamayacaksın bile. Tamamen farklı önceliklerin olacak. Eminim arkana bakıp üniversitede çok dramatik hissettiren şeylere güleceksin.

Esnedi ve omzuma vurdu. “Elbette yine arkadaş olacağız, bu yüzden on yıl içinde sana bu konuşmayı yaptığımızı hatırlatacağım. Güleceksin. Güven bana.”

Heyecanla bana döndü. “Bekle, aklıma çok iyi bir fikir geldi. Hadi tahmin edelim. Tahmin konusunda çok iyiyimdir. Bundan on yıl sonra ünlü olduğuma dair seninle bir milyon dolara bahse girerim.”

“Nasıl?” diye sordum ama Heather omuz silkti. “Bilmiyorum. Arkeoloji dersini seviyorum. Belki de kadın Indiana Jones olurum. Ya da Hollywood’ın en seksi plastik cerrahı. Ama muhtemelen reality show ünlüsü.”

“Ana dalını İngilizce seçeceğini söylediğini sanıyorum.”

“Buna ilerleyen zamanlarda karar vereceğim. Ne olursa olsun, mükemmel olacağım.” Sırıttı. “Bahse girerim Mint babasının şirketini yönetecek ve Frankie de sekreteri olarak onun için çalışacak.”

Kaderinde güç yatan, izleyeceği yol önüne baştan çizilmiş olan Mint'i düşündüm. Bir emlak imparatorluğunu miras almak; bunun olacağı kesin gibi görünüyordu. Ama sonra Mint'in babası hakkında ne hissettiğini, benimle paylaştığı o gizli utancı düşündüm.

"Mint'in işi devralmasına imkân yok. Ama Mint ne yaparsa yapsın Frankie'nin onu takip etmenin bir yolunu bulacağı konusunda haklısın. Peki ya Coop?" Bahar tatilinde sahilde bana bakışının anısını, adını söylerken duyduğum heyecanı bastırdım.

Heather bumunu çekti. "Coop ya insanları hapisten çıkaran bir avukat olacak ya da kendisi hapse girecek."

Kaşlarımı çattım. "Esrar içmesi onun suçlu olduğu anlamına gelmez." Heather başımı sıvazladı. "Bazen çok tatlısın." Ayak ucumuzda kıvrılmış olan Caro'ya baktı. "Caro film eleştirmeni olmak istediğini söylüyor. Ama bu onun için uygun değil. Hayvan hakları topluluğu başkanı gibi bir şey olacak. Herkesin onu sevmek zorunda olduğu bir iş."

"Heather," diye tısladım, Caro'nun uyanıp duymaması için sesimi alçaltmaya çalışarak.

"Dinle, ne görüyorsam onu söylüyorum. Bu arada Jack de sonunda bir papaz olacak. Georgia'daki bir Güney Baptist kilisesinde. Muhtemelen ailesinin gittiği aynı kiliseye."

"Ah, lütfen," diye alay ettim. "Şimdi aptallık ediyorsun işte."

"Sadece bekle." Heather bana bilmiş bir bakış attı. "Üniversite Jack için bir tatil. Özgür olmak için dört yılı var ama eninde sonunda geri dönmesi gerekecek. Altta her zaman bir iyi kilise çocuğu yatacak. Ailesinin onayını söylediğinden daha fazla önemsiyor."

İhtimali sindirmeye çalıştım. Jack geçici bir erteleme sürecinde miydi, üniversiteden sonra ileri gitmek yerine geriye gitmeye mahkûm muydu? Evanjelik ebeveynleri, katı yaşam tarzları, yargılayıcı kiliseleri hakkında şaka yaparken her za-

man çok kaygısızdı. Alaycı olmak bir şeyleri hafifletmenin, geri dönmek konusunu kendine sorun etmemeye çalışmasının bir yolu muydu?

Heather'a baktım. "Ve bu senin için bir sorun değil mi?"

Homurdanarak, "Jack benimle tanıştığı için şanslı. Hayatının her zaman ilginç olacağını garanti eden benim," dedi. Yatakta döndü. "Ama *sen*! Jessica Miller, joker karakter. Belki gidip Washington'daki sıkıcı işinde bir inek gibi çalışacaksın. Ama bize bir sürprizin olacağına dair bir his var içimde."

"Şşşşş," dedim gizlice heyecanlanmama rağmen. "Mümkün değil."

"Sadece bekle." Heather uzandı ve bana yaklaşıp sarıldı. Başımızı birbirine bastırdık ve pencereden ağaçların gölgelelerine baktık. "Ne olursa olsun mutlu olacağız, tamam mı? Söz veriyorum. O yüzden endişelenmeyi bırak." Elimini tuttu ve sıktı. "Bundan on yıl sonra birlikte dünyanın zirvesinde olacağız. Sen ve ben, herkese tepeden bakıyor, gülüyor ve gülüyor olacağız."

BÖLÜM 43

GÜNÜMÜZ

Polisler omuzlarımdan öne iterek beni öfkeli kalabalığın arasından geçirdi. Kollarım, bileklerim metal kelepçelerle acı bir şekilde bağlanmış olarak arkama bükülmüştü. Birisi “*Katil!*” diye bağırdı ve başka biri bunu tekrarladı. Geri çekilmek yerine, kalabalık yüzleri bana karşı sertleşmiş olarak daha da yaklaştı.

Sadece iki gün önce kurduğum hayalleri düşünmeden edemiyordum: ilgi odağı olmak, parlayan Mezunlar Toplantısı kraliçesi olmak. Şovun yıldızı.

Şimdi hâlime bak!

Omuzlarımı öne doğru eğerek dişlerimi gıcırdattım.

“Geri çekilin,” diye bağırdı arkamdaki polis ve insanlar geçmemiz için isteksizce yer açtılar. Kampüs kaosa bürünmüştü, herkes bağıırıyor ve koşuyor, ambulans ve itfaiye sirenleri yükseliyordu. Kapılar kapatılıp yola çıkmadan önce bir ambulansın arkasında Caro’yu açıkça gördüm.

Caro ve diğerlerinin yanıklar ve duman zehirlenmesinden dolayı tedavileri yapılıyordu. Bense başka bir hikâyeydim. İtfaiyeciler kulenin tepesindeki cehennemi söndürür söndürmez beni dolambaçlı merdivenlerden aşağı sürüklediler ve orada bir polis seliyle karşılandım. Beni yakaladılar ve yan tarafımdan yaralandığımı söylediğimde belli belirsiz bir şekilde tutuşlarını ona göre ayarladılar. Adamı pencereden iten ben

miyim diye sorduklarında evet dedim ve karşı çıkmalarımı, acılarımı görmezden gelerek beni merdivenlerden aşağı ittiler.

Blackwell Kulesi'nin kapılarından çıktığımızda beni neyin beklediğini bilseydim oradan ayrılmayı reddedip yanan odada kalmayı deneyebilirdim.

Gözlerinde korku ve suçlama dolu insan duvarı vardı karşımda. Yüzlerinde şokla yanaklarından yaşlar akan, birlikte üniversiteye gittiğim insanlar... Mint'i öldürmüştüm, altın çocuğu. İnsanlar onun katil olduğunu bilmiyorlardı. Onların gözünde sadece ben katildim.

Kâbus gibi bir sahnenin içindeydim. Ama her şey yoluna girecekti çünkü Caro, Eric ve diğer herkesle ilgileniliyordu. *Her şey güzel olacaktı.*

Polisler etimi sıkıştırarak ellerimi kelepçeleyip yan tarafındaki kesikten çekiştirirken aynı şeyi tekrarlıyordum; kalabalık geçmem için zar zor yol açıyordu, hepsi beni, katili, Blackwell Kulesi'nin cadısını yakından görmek istiyordu.

Şimdi, polisler beni kalan son ambulansa doğru iterken, Frankie'nin rektörün yanında durup kalabalığı coşturmak için bir konuşma yapması gereken Mezunlar Geçit Töreni sahnesini gördüm. Sahne boştu ve balondan yapılmış kemer rüzgârda sallanıyordu. Şaşkınlıktan ağzı açık kalmış olan rektör, etrafındaki çılgınlığa bakakalmıştı: Duquette'in simgesi olan Blackwell Kulesi hâlâ dumanlar içindeydi; yılın olayı Mezunlar Toplantısı, kargaşaya dönüşmüştü.

Rektörü görmek içimde bir şeyleri uyandırdı. Beni öne doğru iten polisle yüzleşmeye çalışarak arkama döndüm. "Heather'ı o öldürdü," dedim aceleyle. "Mint, yerdeki adam. Bana inanmak zorundasınız. Heather Shelby'yi öldürdü ve beni de öldürecekti. Kendi hayatımı kurtarmak için onu ittim. Nefsi müdafaaydı."

Polis beni daha sert itti. "Mazeretlerini avukatına sakla."

Çok geçti; ambulansa gelmiştik ve kapılar açılıp sağlık görevlileri dışarı fırladı. Ama onlar bana dokunmadan önce bir figür kalabalığın arasından çılgınca sıyrılıp öne atıldı.

“Jessica,” diye bağırdı Jack.

Polisler kelepçelerimi açabilsin diye sağlık çalışanları beni çevirdi. Jack’in yüzünü görebilmek için başımı kaldırdım. “Jack, burada ne arıyorsun?”

Jack patlamak üzereymiş gibi görünüyordu. “Ben ne mi... Sen ne arıyorsun? Ne oldu?”

Birden kafama dank etti. Heather’dan haberi yoktu. Dizlerimin bağı çözüldü ve sağlık görevlileri beni yakalayıp dik tuttu. “Jack; Mint, Heather’ı öldürdü. O yaptı.”

Jack dondu. “Mint mi?”

Doktorlar yanımdaki yaraya bakmak için gömleğimi maska ile keserek beni herkese teşhir etti. Ama sorunlarımın en küçüğü buydu. “Onun ben olduğumu sanmış. Peşinde olduğu bendim.”

“Ne? Anlamıyorum.” Jack bana yaklaşmaya çalıştı ama bir polis kolunu Jack’in göğsüne dayayarak onu geri gitmeye zorladı.

Artık kesik yarasını görebildikleri için sağlık görevlileri beni ambulansa götürüyorlardı. Arkama dönüp Jack’le göz göze geldim.

“Her şeyi açıklayacağım,” diye söz verdim, sesimi yükselterek. “İtiraf etti. Sonra beni tekrar öldürmeye çalıştı ve ben onu ittim. Nefsi müdafaaydı.”

Jack, polise karşı mücadele etmeyi bıraktı. Kıpırdamadan durdu, yüzünde şaşkınlık belirmişti. “İşe yaradığına inanmıyorum,” dedi, neredeyse duyamadığım kadar alçak sesle. “Plan gerçekten işe yaradı.”

“Ne?” Görevliler beni sedyeye bağladılar, yarayı temizlemek için kesliğime bir şey bastırdılar, ateş gibi yaktı ama o anda umurumda değildi.

Jack polisin kollarının altından geçerek ambulans kapılarına doğru koştu.

“Sana söyleyecektim,” diye seslendi. “Sen gitmeden önce, barda, seni uyaracaktım. Eric aylardır bana mektup yazıyordu. Bir plan yaptık. Kimseye güvenemeyeceğimi söyledi ve ben—” Jack utanmış görünüyordu. “Şansa bırakmamaya karar verdim. Bir parçam senin yapmış olabileceğini düşünüyordu.”

İki polis Jack’i yakaladı ve onunla boğuştu ama gözleri çaresizce özür dilercesine bana odaklı kalmıştı.

Tanrı ’m. Jack başından beri işin içindeydi. O ve Eric, tüm dünyada Jack’in masum olduğunu düşünen ve Heather’ın gerçek katilinin maskesini düşürmek için Mezunlar Toplantısı’nı kullanmayı planlayan iki insan. Ve Jack neredeyse beni uyarıyor, şüpheli listesinden çıkarıyordu. O zaman daha iyi düşünmüştü.

Başımı geriye eğdim ve o kadar yüksek sesle güldüm ki bu sağlık görevlilerini durdurdu. Bana dikkatle baktılar ama küçücük alanı dolduran sesle aralıksız gülmeye devam ettim.

“Jack,” diye seslendim ambulansın kapıları kapanmadan hemen önce. “İyi içgüdülerin var.”

BÖLÜM 44

LİSEDEN ÖNCEKİ YAZ

Tatlı bir Virginia güneşiyle ve birinin bana gizlice yaklaştığına dair bir hisle —keskin bir insan içgüdüleriyle— uyandım. Onlar saldırmadan önce, yatak odamın parlak bir şekilde aydınlatılmış tavanını algılamama yetecek kadar zamanım vardı.

“Mutlu yıllar,” diye bağırdı babam, yatakta yanıma atarken. “Ah,” diye bağırarak ondan uzağa yuvarlandım.

Güldü. “Biziz.”

Kalbim çarparak başımı kaldırdım. Gerçekten de babam yatağıma uzanmış sırtıyordu ve annem elinde mum alevleri yüzünü aydınlatan bir pastayla kapıda duruyordu.

“Bu babanın fikriydi,” diyerek odaya girdi. “Onu suçla.”

“Sana sürpriz yapmak istedim,” dedi mutlulukla. “Kahvaltıda pasta. Prensesim her gün on dört yaşına girmiyor.”

Onun prensesi. Kelimelerin içi boştu. Onun prensesi olmayı gerçek olamayacak kadar çok istiyordum. Hayat böyle işliyordu, babam ne zaman karanlıkta kalsa bana şu dersi veriyordu: İstemek tehlikelidir. Ne kadar az istersen o kadar güvende olursun. Bugünlerde daha iyiydi, iyi bir yönde ilerliyordu. Öyle olmalıydı çünkü daha önce doğum günümde böyle bir şey yapmamıştı.

İyileştiğini düşünmemek için çok uğraşıyor, çok istemeye çalışıyordum.

Annem pastayı önüme koydu, ben de yatağa daha dik oturdum. “Bir dilek tut,” dedi annem.

Ona ve sonra babama baktım, gözlerimi kapadım ve üfledim. Tüm alevler hafif tatlı, yanmış şeker gibi bir koku bırakarak gri birer dumanın küçük kıvrımlarında kayboldu.

Babam yatakta sıçradı. “Ne diledin?”

“Bunu ona soramazsın,” diye azarladı annem, pastayı masamın üzerine koyarken. “Eğer sana söylerse gerçekleşmez.” Bana döndü. “Pastayı birazdan keseceğim. Önce...”

Sonra, şaşırtıcı bir şekilde annem yatağın diğer tarafına zıplayıp bütün yatağı salladı.

“Ah!” diye bağırdım tekrar. Annem *hiç* oynamazdı. Ne tür bir alternatif evrene uyanmıştım ben böyle?

“Bize söyleyene kadar ona işkence edelim,” diye bir öneride bulundu babam ve yanlarımı gıdıklayarak üzerime oturdu. Annem de ona katıldı, sonrasında nefes nefese bir o yana bir bu yana yuvarlanarak kendimi korumaya çalışıyor, bir çare bulamıyordum.

“Tamam, tamam!” diye bağırdım.

Gıdıklarken birden durdular, babamın elleri çizgi filmlerdeki karakterlerin pençeleri gibi kıvrılmıştı. “Hiçbir şey dilemedim,” dedim.

Annemin yüzü düştü. “Hiçbir şey mi?”

Babam beni yan tarafına aldı. “Bence bu harika bir şey.”

Yatağın kendi tarafında yalnız başına kalan annem kaşlarını kaldırarak ona baktı.

“Prenses, dilek dilemeye gerek duymayacaksın. Kazanacaksın.” Babam ışık saçarak bana baktı. “Bir ay sonra liseye başlıyorsun. Ve o lanet okuldaki en iyi öğrenci olana dek çalışacaksın. Ondan sonra iyi şeyler sana gelecek. Çünkü bunu hak edeceksin.”

“Kes şunu,” dedi annem usulca. Oldukça garip bir ifadeyle babama bakıyordu.

“Ne? Ona bazı şeyleri başarmak için çok çalışmasını söylüyorum. Bu iyi bir ders. Kucağına bir şeyler düşeceğini söylemiyorum. Eğer yeteri kadar yetenekli olursa ve yeterince çalışırsa dünya her şeyi ona getirecektir. Bu daha iyi, değil mi? Ben de buna güveniyorum.” Babam bana daha da sıkı sarıldı, ben de ona izin verdim, yarın yapacağının garantisi olmasa da kendime bunun ne kadar güzel hissettirdiğini düşünmem için izin verdim. “Hadi, sen beni gururlandırıcaksın.”

İstedim. Üzerime bir hırçınlık geldi. *Yapabilirdim*. Eğer sıkı çalışmak ve iyi olmak gerekliyse ben bunları yapabilirdim. Eğer bu bizi güneş ışığında tutacaksa, karanlığı uzak tutacaksa hayatımın her günü bunun için çalışırdım.

“Söz veriyorum,” dedim.

Babam güldü ve alnımı öptü. Annem bir şey söyleyemeden onu da bize doğru çekip benim ortada kalacağım şekilde bizi üç kişilik bir sandviç yaptı, her iki taraftan da bana sarılıyorlardı.

İçimi bir sıcaklık doldurdu. Gözyaşları gözlerime hücum etti.

“Sadece elinden geleni yap,” diye annem saçımın içine doğru fısıldadı. “Yapabileceğin tek şey bu.”

Babam bizi daha da yaklaştırdı. “Benim küçük ailem,” dedi. “Siz ikiniz hayatımdaki en iyi şeylersiniz.”

Annemin gözlerini yakaladım. Gülümsüyor, bana bir sorun olmadığını söylüyordu. “Seni şaşırtmak babanın fikriydi,” dedi saçımın bir telini kıvrırarak.

“Bu sadece başlangıç,” dedi babam. “Bütün gün eğleneceğiz. Hayvanat bahçesini seven *birinin* olduğunu hatırladım.”

Annem gözlerini devirdi. “Sekiz yaşındaykendi. Şimdi on dört yaşında.”

Sadece güldü.

Babamın bu hâli gerçeküstüydü. Bunu nasıl anlamlandıracağımı, diğer versiyonlarla nasıl konumlandıracağımı bilmiyordum. Sonra bir düşünce geldi aklıma: Babam karanlık

yerdeki kızgın adamdı, doğru. Ama belki bir de bu adamdı —beni sevecek parlak ve komik baba. Her zaman birinin ya da ötekinin kesin ve şüphesiz olduğunu düşünmüştüm. Ama belki daha karmaşıktı. Belki aynı anda ikisiydi de.

Beni alnımdan öptü. “Harika şeyler yapacaksın, sana söylüyorum.”

Yüzümü gömleğine gömdüm ve kollarını doladı, sanki ortada benimle sepet yapıyormuş gibi. Eğer bu yükseliş sona ererse ve karanlık onu yine yutarsa, belki de tüm umutlar kaybolmazdı. Belki babamın bu hâlini yanımda tutmanın bir yolunu bulabilirdim. O zaman ne kadar kötü olursa olsun şu anda nasıl olduğunu hatırlayabilirdim. Belki de öyle olmasa bile bu kişi olmaya devam edebilirdi. Belki o zaman benim kalabilir, kollarımda sıcak ve somut kalabilir, mutlu ve canlı kalabilirdi. Günün birinde öyle olmasa bile...

BÖLÜM 45

GÜNÜMÜZ

Beşi birden hastane yatağımın etrafında durup beni izlerken ıslak yanaklarla uyandım. Beni yatağa bağlayan kelepçeleri şingirdatarak yeni dikilmiş olan yan tarafımı acıyla çekiştirip geriye doğru sıçradım.

“Sakin ol,” dedi Jack, korkmuş bir hayvanı yatıştırıyormuş gibi ellerini uzatarak. “Seni korkutmak istememiştik. Konuşmamız gerek.”

İki günümü bu yatakta yatarak, beyaz duvarları izleyerek, Coop’un arkadaşı olduğuna ve beni hapse girmekten uzak tutacağına yemin eden, hızlı konuşan bir avukata tek kelimelik cevaplar vererek geçirmiştım. İki gün boyunca yerel haberleri zaplayıp durmuştım, önce Blackwell Kulesi’nin Ölümcül Kadını, Mezunlar Toplantısı’nın Katil Kraliçesi hikâyesinin kesintisiz bir yayını —birisinin sosyal medyanın derinliklerinden bulup çıkardığı son derece kötüleyici, ifademin karanlık ve bağlamdan kopuk olarak felaket habercisi gibi olduğu bir fotoğrafım yanıp yanıp sönüyordu. Ve sonra yüz seksen derecelik bir dönüşle verilen *Son Dakika Haberleri: Heather Shelby Faili Meçhul Davasında Şok Edici Gelişmeler*; Mint’in profesyonel bir vesikalığı ve sonra Heather’ın dayanılmaz derecede genç görüntüsüyle kameraya sırtıttığı bir fotoğrafı dönüp duruyordu. Telefonum olmadan, kimseden tek bir kelime

duymadan, hangi cehennemde olduklarını, ne yaptıklarını merak ederek iki gün geçirmiştım.

Dün gece, sonunda onları görmekten vazgeçmişim. Kendi seçimlerimi yaptığımı ve sonuç olarak çok uzun bir süre yalnız kalacağımı kabullenerek uykuya dalmışım. Belki de sonsuza kadar.

Ve işte o zaman oldu. Gecenin bir saatinde bulmacanın son parçası yerine oturdu ve Heather'ın öldüğü gecenin tüm detaylarını hatırladım. Ama "hatırladım" -bu doğru değildi, değil mi? Bu hafta sonundan sonra daha iyi biliyordum.

Parçalar baştan beri içimdeydi, aydınlık ve karanlıktan oluşan bir örtü; ama yıllarca bakmayı reddetmişim, altındaki karanlık çürümeyi görmek için taşları çevirmeyi reddetmişim. Vücudum bana ilk ne zaman doğruyu söylemeye çalışmıştı? Blackwell'de Mint'in ne yaptığını itiraf ettiği ve benim de aynılığın yürek burkan sancısını hissettiğim an mıydı? Eric onu pencereden dışarı ittiğinde ve kendimi Eric'in yerine koyma dürtüsüyle adrenalinle dolup taşıtığım da mıydı? Ya da maket platformdan atlayıp kalabalığın arasından bacaklarımı bir suçluluk duygusuyla hareket ettirerek koştüğüm da mıydı?

Cevap her neyse iki gün yalnız kaldıktan sonra kafamda anıyla uyanmış ve beşinin de bana baktığını fark etmişim. Ve benim ilk düşüncem şuydu: *Buradalar çünkü biliyorlar*. Az önce kara delikten, gölden şişmiş bir ceset gibi çıkardığım her korkunç, suçlayıcı ayrıntıyı biliyorlardı ve cezalandırıldığımı görmeye gelmişlerdi.

"Polis seni suçlamayacak," dedi Coop sessizliği doldurarak. Sadece bakakalmışım, kalbim çarpıyordu. "Bu sağlam bir nefsi müdafaa vakası ve Davis —avukatın— maharetini konuşturuyor. Muhtemelen bir ya da iki gün sonra gitmekte özgür olacaksın."

Coop'un yüzü, Frankie ve Eric'in yüzü gibi, ateşten dolaşı hâlâ pembe ve parlaktı. Konuştuğu sırada elini neredeyse bilinçsizce Mint'in onu göğsünden yaraladığı yerin üzerinde

gezdirirdi. Ama ifadesi tarafsızdı —sanki iş ciddiyetinde olmak için çabalıyormuş gibiydi. Her birinin yüzüne daha da yakından baktım. Yüzlerinde saklanan suçlayıcı bakışlar, ne yaptığını biliyoruzlar yoktu. Sakinleştirdim. Bilmiyorlardı. Ama elbette bilmiyorlardı; nasıl bilebilirlerdi? Frankie kravatını düzelitti. Jilet gibi dikilmiş mavi bir takım elbise giymişti, ESPY ödül törenine gidiyormuş gibi görünüyordu. “Hepimiz polisler için aynı hikâyeyi anlattık. Mint ve Heather, ateş, onu nefsi müdafaa için ittiğin.”

Bir an ağır bir sessizlik oldu, sonra Jack öne çıktı ve sesini alçalttı. “Burada açıkça konuşabiliriz. Gardiyanın olan polis sigara içmeye gitti.”

Jack, Eric, Coop ve Frankie beni acımasızca inceledi. Kolları göğsüne sıkıca bağlanmış olan Caro benimle göz göze gelmiyordu. Daha dik oturdum ve gözlerimi kırıştıtırıp kırıştırdım. Biriken gözyaşlarımı sildim. “Courtney nerede?”

“Rehabilitasyonda,” dedi Coop. “Ailesi geldi ve onu oraya götürdüler. Görünüşe göre aşırı stres, aldığı haplardan dolayı kötü sonuçlar doğuruyormuş. Bu yüzden Blackwell’de bayılmış. Olayı örtbas etmeye çalışıyorlar.”

“İyi şanslar,” diye mırıldandı Eric. “Sonsuza dek gömülü kalmayacak.” Bir tehdit ya da uyarı gibiydi söyledikleri. Dili mi ısırıldım ve demir tadı ağızma yayıldı.

“Courtney, Mint’i cehenneme kadar takip edebilir, umurunda değil,” dedi Caro birden. “Yaptıklarından, Heather’a ilaç vermesinden sonra.”

Odada soğuk bir rüzgâr esti. Kelimeler sertti ama belki de en sert kısmı bunları Caro’nun söylemesiydi. Bir keresinde, belki ikinci, belki de üçüncü sınıfta sinirlendiğimde ona söylediğim bir şeyi hatırladım: *Caro, biraz sert ol, yoksa dünya seni çiğneyecek.*

Evet, o da sertleşmişti. Ama biz onu kırdıktan sonra.

Frankie, Caro’ya bakarak dikkatle konuştu. “Courtney’nin saklanması falan medyanın Mint’le ilgili yaptığı korkunç ya-

yınlardan dolayı belki de iyi bir şeydir. Halkla ilişkiler elemanımın numarasını annesine verdim ama ünlü bir katilin karısı olduğunda yapabileceğin çok şey var.”

Ona baktım. “Herkes Mint’in Heather’ı öldürdüğünü biliyor mu?”

Frankie başını salladı. “Önce polislere söyledik, sonra gazetecilerle konuştuk.”

“*Journal*’a gittik ve Heather’ın davasını on yıl önce ele alan muhabiri bulduk,” dedi Jack. Yüzü karardı. “Bunu benim yaptığımı oldukça ikna olmuş olan muhabire. Beni lekeleyen ve o eski hikâyeleri asla aklamayan o muhabir. Dostum, adam beni gördüğüne acayip şaşırdı.”

“Buraya sohbet etmeye gelmedik,” diye tersledi Caro. “Hadi işimize bakalım.”

Jack ona bir bakış attı. “Doğru.” Sesi alçaldı. “Blackwell’de neler olduğunu bilen tek kişi biziz. Bunu mezarlarımıza götüreceğimize yemin etmeliyiz. Polisler gerçek hikâyeyi öğrenirse Eric uzun bir süre uzaklara gidebilir. İnsan öldürmeye gelince kanunlar oldukça siyah ve beyazdır, kız kardeşini önce o öldürmüş olsa bile.”

Kanun benim için ne derdi?

“Polisler dizüstü bilgisayarımı ele geçirdiği anda, içinde yapmış olduğum tüm araştırmalarla birlikte, önceden tasarlanmış güçlü bir davaları olacağından söz etmiyorum bile,” dedi Eric.

Onu incelemeye başladım. Sanki her şey belli belirsiz bir eğlenceymiş gibi sesi kuruydu. Kardeşinin ölümü çözüldüğüne, katilini elleriyle öldürdüğüne göre ne hissediyordu? Huzur mu yoksa boşluk mu? Yüzü günlerdir uyumamış gibi gergindi. Bütün hayatı boyunca aradığı cevapları bulmuştu. Hâlâ huzursuz muydu?

Eric, “Hepiniz bana sormadan önce, evet, Jack ve bende hepinizle ilgili dosyalar var,” dedi. Eliyle gözlerini ovuşturdu. “Ve bunların hiçbirisi iyi şeyler değil.”

Frankie, Coop ve Caro neredeyse fark edilmeden ondan uzaklaştı. “Bu dosyaları silmeyi planlıyor musunuz?” diye sordu Coop.

Eric, Jack’e omzuyla dokundu. “Onun kararı. O lanet bilgilerin çoğunu tedarik eden oydu. Bilirsiniz, sizi neyin rahatsız ettiği, kusurlarınızın neler olduğu, kimi kıskandığınız gibi hakkınızda ufak bilgiler. Parçaları bir araya getirmek konusunda bana yardımcı oldu.”

Kısasa kısastı bu sanırım. On yıl boyunca Jack’i suçlamış ve Eric’i görmezden gelmiştik. Karşılığında itiraf etmemizi sağlamak için bir plan hazırlamışlardı.

Jack, elini Eric’in omzuna dayadı. “Dosyaları sileceğiz. Bu bir ateşkes. Bir anlaşma. Kimse Eric’i hapiste ya da sırlarınızdan herhangi birinin sızdırılmış olduğunu görmek istemez.”

Sırlarımız. Arkadaşlarıma baktım. Tüm yakınlığımıza, gözlemleyebildiğimi sandığım her şeye rağmen hâlen çoğu şeyi kaçırmıştım. Onları gerçekte ne kadar iyi tanıyordum?

Caro ters bir şekilde, “Jessica’nın Mint’in ölümünün tüm suçunu üstlenmesine izin vereceğime yemin ederim,” dedi. “Şimdi gidebilir miyim?”

“Ben de yemin ederim.” Coop’un gözleri Caro’ya doğru kaydı ama Caro bakışlarını dikkatle başka yöne çevirdi.

“Tek kelime etmeyeceğim,” diye söz verdi Frankie. “Ve bunu mezarıma götüreceğime yemin ederim,” dedi Jack.

Hepsi bana bakıyor, bekliyordu. “Bendim,” diye fısıldadım. “Ben yaptım.” Kelimeleri söylemek sarhoş ediciydi. Neredeyse gerçek bir itirafa yakındı.

Eric gözlerini kapatarak başını salladı. “Teşekkür ederim.”

Caro doğruldu. “Benden bu kadar. Şu andan itibaren Doğu Evi Yedilisi ile hiçbir şey yapmak istemiyorum. Hayatım boyunca sizi; bu deli, korkunç insanları bir daha görmek istemiyorum.” Bakışını Coop’a çevirdi. “Hiçbirinizi.”

Caro odadan çıkmak üzere harekete geçti, sonra dönüp bana baktı. Karanlık gözleri yüzümde delikler açıyordu. Aniden hastane yatağına zincirlenmiş bir suçlu sanık olduğumun farkına vardım. “En üzücü kısmı ne bilmek ister misin?” Sesi artık kızgın değildi. Tehlikeliydi. “Şimdi bile, bugüne kadar, hayatımın aşkı olduğunu düşünüyordum. Üniversitedeyken hep hayallerinden bahsederdin. Harvard aşağı, başkent yukarı... Peki benim hayalimin ne olduğunu bilmek ister misin? Sen. Bir en yakın arkadaş.”

Gözlerim yandı. Caro’nun sesi yumuşadı. “Senin için her şeyi yapardım. Ama artık öyle değil.”

Tek bir özür sözcüğü bile söyleyemeden Caro döndü ve odadan dışarı fırladı ve hepimiz onun arkasından bakakaldık.

Bir saniyeliğine Coop’la göz göze geldim. Derin bir nefes aldı. “Benim de gitmem gerek,” dedi. “Polis seni resmen temize çıkardığında Davis sana haber verecek.”

“Coop, bekle-” Kelepçelerle mücadele ederek oturdum ama o beni görmezden geldi, saçını düzelterek odadan çıkan Caro’yu takip etti.

Afallamış bir şekilde oturdum. Riske girmiş ve ikisini de kaybetmiştim.

Jack boğazını temizledi. “Caro ne düşünürse düşünsün, senin bir kahraman olduğunu düşündüklerini bilmelisin.”

“Ne? Kim?”

Gülümsedi. “Herkes. Kendini kurtaran ve arkadaşının katilinin intikamını alan kız.”

“Blackwell Kulesi’nin Ölümcül Kadını olduğumu sanıyordum.”

Frankie burnunu çekti.

“*Journal* gerçek hikâyeyi yayımladıktan sonra,” dedi Jack, “hemen protestolar başladı. Tanımadığımız biri lazım olursa diye kefaret parayı toplamak için bir Go Fund Me hesabı açtı. Yirmi dört saatten daha kısa sürede de hedefe ulaşıldı.”

“Biri neden böyle bir şey yapsın ki?”

Jack bana inanamayarak baktı. “Çünkü neredeyse eski erkek arkadaşın tarafından öldürülüydün. En iyi arkadaşlarından birini öldüren adam tarafından. Kendini onların gözlerinden gör. Hayatını kurtarmak için yapabileceğin tek şeyi yaptın. Sen kurban ve kahramansın. Kimse seni parmaklıklar ardında görmek istemez.”

Kendini onların gözlerinden gör. Hayatım boyunca istediğim tek şey buydu. Kim olduğumun yansımasını görebilmek. Sonsuza dek gerçeği bilmek. *Kurban Jessica, kahraman Jessica. Olağanüstü Jessica.* Ama herkes yanılıyordu. Artık bunun doğru olamayacağını biliyordum.

Eric elleriyle yüzünü ovuşturdu ve derin bir nefes aldı. “Bu bana, ailemin Heather için adaleti sağladığından dolayı teşekkür ettiğini hatırlattı.”

Bunun yanlış olduğu gerçeği yakıcıydı. Eğer Heather’ın ailesi tüm gerçeği bilseydi...

“Onlara Mint’i iten kişinin sen olduğunu söyleyecek misin?”

Eric geri döndü. “Belki. Bilmiyorum. İki yıl önce, hayatımı mahvettiği için Heather’ın ölümünü araştırmayı bırakmamı söylediler. Gerçeği asla bilemeyeceğimizi kabul etmeye hazırlardı. Ben değildim. Bu bir ayrıma neden oldu.” İçini çekti. “Kanıtlamayı isteyeceğimi düşünmüştüm ama şimdi, sadece yorgunum. Sanki yıllardır uyumamışım gibi geliyor.” Boğazını temizledi. “Onları havaalanından almam gerekiyor. Mint soruşturması sırasında bizzat burada olmak istediler. Telefonda sesleri... gençleşmiş gibi geliyordu. Onlara gelişmeleri söylediğimde. On yıl yok olup gitmiş gibiydi. Belki de bunun tadını çıkarmalarına izin vermeli ve işleri karmaşıktırmamalıyım.”

“Ama şimdi ne yapacaksın?”

Bana yorgun bir bakış attı. “Mezunlar Bürosu’ndan istifa edeceğim öncelikle. Kuzey Carolina’dan defolup gideceğim.

Ondan sonrasını bilemiyorum. Heather hep seyahat etmek isterdi...”

Jack’e döndü ve elini uzattı. “Hayatını cehenneme çevirmek için yaptığım onca şeyden sonra bana yardım ettiğin için teşekkür ederim. Sana borçluyum.”

Jack, Eric’in elini görmezden geldi ve kollarını onun boynuna sardı. “Bana inandığın için teşekkürler.”

Eric, Frankie’ye başını salladı ve bana ve beni yatağa bağlayan kelepçelere son bir bakış attı, derin bir nefes aldı ve kapıdan çıkıp gitti.

Ne söyleyeceğime, Eric hakkındaki endişelerimi nasıl ifade edeceğime dair kendimle çatışıyordum fakat ben bir şey söylemeden önce Frankie aniden konuşuverdi: “*Today Show*’a katılacağım.”

Jack gözünü kırptı. “Ne?”

Frankie’nin yanakları kızardı. “NFL’de eş cinsel olmak hakkında konuşmak için. Geçit töreni sırasında, ben—”

Jack elini salladı. “Gördüm.”

Anlık bir sessizlik oldu. Frankie derin bir nefes aldı, ben de aldım.

Jack gözünün kenarından ona baktı. “Seninle gurur duy-dum.”

Frankie’nin yüzüne yavaşça bir gülümseme yayıldı. “En iyi kısmını bilmek ister misin?”

“Dur tahmin edeyim. Twitter takipçi sayın bir gecede yarım milyon kişi arttı?”

Frankie kaşlarını çattı. “Bu işle ilgili bir karar değildi, Jack. Yapma lütfen.”

Burada olmamam gerektiğine dair yoğun bir hisse kapıldım.

“Şüphecililiğim fırsat vermiyor Frankie. Bu gibi davranışları kazanmış oldum. Özellikle de konu sen olunca.”

Aralarında bir şey geçerek uzun süre birbirlerine baktılar. Sonra Jack'in yüzünde hafif bir gülümseme belirdi ve gözlerini devirdi. "Pekâlâ Frank. Söyle bana. En iyi kısmı ne?"

"Babam benimle *Today Show*'a geliyor."

"Öyle mi?" diye ağızımdan kaçırdım.

Frankie başını salladı, hâlâ Jack'i izliyordu. "Ona söylemek hiç de düşündüğüm gibi değildi."

Jack yutkundu. "İyi. Sevindim."

"Jack, öyle düşündüğüm için üzgünüm—"

Jack başını salladı. "Hey, Frankie? Yapma."

Frankie itiraz etmek istiyor gibiydi. Ama bir saniye sonra sadece başını salladı. "Anlıyorum." Bakışlarını bana kaydırды. "Sanırım ben de gitmeliyim. Dayan Jess."

"Şovu izleyeceğim," dedim. "Hapiste olmadığımı varsayarsak tabii."

Bana zayıf bir biçimde gülümsedi, Jack'e son bir bakış attı ve kaybolmadan önce neredeyse kapının genişliği kadar olan omuzlarıyla odadan çıktı.

Jack yatağımın üstüne çöktü ve iç çekti. "Şükür. Yalnızız." Kelepçelerimi işaret etti. "Bunun nasıl bir his olduğunu biliyorum. Unutma, arkandayım."

Jack Carroll, baştan sona çok iyi biriydi. Kimse onun yanında olmamış olsa da bir cinayet soruşturmasında yanımda olmaya razıydı.

"Hey," dedi, sanki aklımı okuyabiliyormuş gibi. "Kısa bir süreliğine benim cinayet işleyebileceğimi düşündün, ben de bir süreliğine senin cinayet işleyebileceğini düşündüm. Bu bizi ödeşmiş kılar."

Jack tüm gerçeği bilmiyordu, bu yüzden neler yapabileceğimi gerçekten bilmiyordu ama yine de başımı salladım. "Arkadaşlar başka ne içindir?"

"Erkek arkadaşlarıyla tanıştırmak için olduklarını duydum. Will burada. Onunla tanışmak ister misin?"

Kelepçeleri çekiştirip ağzımdan çıkmak üzere olan küfre direndim. “Onu mu getirdin? Geçmişî ayrı tutma fikrine ne oldu?”

Jack’in gözleri başımın üstündeki duvara bakıyordu. “Eric ve ben bu planı ilk yaptığımızda pek de iyimser değildim. Burada olamayacağımı biliyordum elbette ama Eric’in bunu başaramayacağından, sizi konuşturamayacağından endişelendim.”

“Aslında oldukça etkili bir sorgulayıcıydı.”

“Her ne kadar ummak ve hayal kırıklığına uğramak istemesem de normal bir öğrenci gibi nihayet buraya geri geldiğim hayallerini kurmaya başladım. Erkek arkadaşıma kampüsü gezdirdiğimi, Crimson tezahüratları yaptığımı, Frothy Monkey’den eski kahve siparişimi aldığımı. O hayalin gerçekleşmesini istediğime karar verdim.”

“Ve işte buradasın.”

Jack bir anlığına sessizdi. “Hâlâ bunu yapanın Mint olduğuna inanamıyorum.”

“Ben inanıyorum. Ama nasıl açıklayacağımı bilmiyorum.”

Jack bana baktı. “Onu en iyi sen tanıyordun.”

“Hayır. Görünüşe göre kimse Mint’i tanımıyormuş.”

Bir süre sessiz kaldık. Sonra Jack üzgün bir şekilde gülmüseddi.

“Heather burada olsaydı ne derdi hayal edebiliyor musun?”

“Bana bu hastane elbisesinde berbat görüldüğümü söylerdi.”

“Davasını çözme zamanının gelip de geçtiğini söylerdi. Ve eğer onu unutursak bizi öldüreceğini.”

“Onu sevdiğimi bilmeni istiyorum,” dedim tok bir sesle. “Lütfen bildiğini söyle.”

“Biliyorum Jess. Ben de sevdim.”

Jack eğildi ve omzuma elini koydu. “Dinle. Gitmeden önce, Coop’la aranızda neler olup bittiğini bilmediğimi söy-

lemek istiyorum -neden burada kalmak ve suçlamaları düşürmek için savaşmak üzere her şeyi bıraktığını-”

“Öyle mi yaptı?”

“Ve bir gün, bunu soracağım.” Jack omzumu bıraktı ve doğruldu. “Ama bugünlük bunu erteliyorum.”

Jack’le barışmak, kaygı ve suçluluğun ikiz zehirleri için panzehir almak gibiydi. Buna olan ihtiyacım neredeyse fiziksel olacak kadar yoğundu. Bu nedenle o anda ikinci bir yemin ettim. Sadece kendime, sessiz bir yemin: Yaşadığım sürece gerçekte ne yaptığımın tüm detaylarından ne Jack’e ne de başka birine bahsedecektim.

Bir gün sonra, beni Blackwell Kulesi’nden yanmış ve kanlar içinde bir hâldeyken sürükleyerek çıkaran polis memuru, hastane yatağındaki kelepçelerimi çıkardı.

“Suçlama olmayacak,” diye homurdandı.” Gitmekte özgürsün.”

Bileğimi ovaladım. “Teşekkür ederim.”

Gözlerini kısarak bana baktı. “Bana kalsaydı parmaklıklar ardında olurdu ve masum olup olmadığına jüri karar verirdi. Ama sanırım bu sefer kamuoyu kazandı.”

Beni yataktan kaldırdı. Sendeledim ve denge için yatağa tutunarak bir adım attım.

“Kıyafetler sandalyede. Koridorun aşağısındaki kadınlar tuvaletinde üstünü değiştir.” Polis bana baktı. “Hayranlarını bu hâlinle selamlamak istemezsin.” Hızla uzaklaşırken kaşlarımı çattım, sonra omuz silktim ve —Tanrı’ya şükür— Jack tarafından yakınlardaki bir Target mağazasından satın alınan kıyafetleri aldım ve giyinmeye gittim.

Özgürdüm. Giyinip yüzümü yıkarken durmaksızın ellerim titredi. Beni tutan hiçbir şey kalmamış bir hâlde hastane koridorlarından geçip ön kapıdan çıktım. Ayaz sonbahar havasında derin bir nefes aldım.

Sonra bağırıları duydum. Otoparkın karşısında bir grup muhabir hastanenin giriş kapısını birer şahin gibi izliyordu. Bugün serbest bırakılacağımı öğrenmiş olmalıydılar. Bana doğru koşup kameralarını hazırlayan fotoğrafçılardan her bir klik sesiyle çıkan parlak ışık toplarıyla gözlerim kamaşarak olduğum yerde donup kaldım. Gazeteciler sorular sormaya başladılar:

“Jessica! Jessica, aklanma konusunda ne hissediyorsun? Üniversitedeki sevgilini camdan itip öldürmek nasıl hissettirdi? Heather Shelby’yi öldürdüğü iddiaları hakkında ne düşünüyorsun? Ailesinin senin bir intikam meleği olduğun konusundaki söylemleriyle ilgili cevabın nedir?”

Arkamı döndüm, onları geçmenin bir yolunu aradım ama etrafımı sarmış, yolumu kapatmışlardı. *Tanrı ’m*, asla kurtulamayacaktım. Burada tuzağa düşmüş, meraklı sorularının merhametine kalmıştım. Yaramı tutarak geriye doğru tökezledim. Bir motorun gürlleme sesiyle muhabirlerin soruları kesildi. Bir serap gibi Coop bir motosikletin üzerinde otoparktan çıkagelmış, muhabirleri önünden çekilmeye zorluyordu. Tam önümde kayarak durdu ve kaskının camını kaldırdı. “Bin.”

Koşup motosikletin arkasına atlayıp bana uzattığı kaskı takmadan önce beynimin çözülmesi biraz zaman aldı. Motoru çalıştırdı ve bizi döndürdü. Gürültüden dolayı biz uzaklaşırken gazetecilerin ağızlarını açtıklarını ve bağırdıklarını duymaktan ziyade daha çok görebiliyordum.

Hızla otoparktan çıkıp sokağa döndük ve önceleri ders çalıştığım kafeleri, kova kova bira içtiğimiz barların teraslarını, milyon kez yürüdüğüm üç şeritli sokakları geçtik. Her şeyin başladığı yer olan Doğu Evi’ni, ardından her şeyin bittiği Bishop Binası’nı, şehir kapısını bir çırpıda geçtik. Sonra gerçekten şehirden uzaklaştık, sokaklar daha az kalabalık, daha geniş ve daha kırsal hâle gelmeye başladı. Rüzgâr, kaskın altındaki saçlarımı kırbaçlıyor, tenime soğuk soğuk vuruyordu ama umurumda değildi. Kaçmıştık.

Tarım arazilerinin arasında on dakika daha ilerledikten sonra Coop motosikleti yavaşlattı ve bir ağaç korusunun yakınına çekti. Winston-Salem, hastanede kaldığım süre boyunca parlak bir renge bürünmeye başlamıştı. Coop'un önüne park ettiği ağaçlar kızıl kahve ve yanık turuncu yapraklar döküyorlardı.

Motosikletin destek ayağını açtı, uzun bacağını üzerinden geriye attı ve kaskını çıkarıp koyu saçlarını serbest bıraktı. Midem guruldayarak ben de aynısını yaptım. Serin havaya rağmen boynumun terlediğini hissettim. Ne diyecekti? Nereden başlamalıydım?

Coop kaskını yere koyup ayaklarının altından çıkan çıtırdama sesleriyle ağaçlara doğru yürüdü. Ben de peşinden ilerledim. Sonunda durup, bana dönüp, sırtını bir ağacın gövdesine yasladığında aramızdaki mesafenin her bir santiminin tetikte ve canlı olduğunu hissettim.

Saçını yüzünden geriye attı. "Artık kelepçe yok."

"Teşekkür etmem gereken kişinin sen olduğunu duydum."

"Üniversitede bana çok fazla suçlu olduğum için asla avukat olamayacağımı söylediğin zamanı hatırlıyor musun? İroniyi anlamak için birkaç dakikamızı ayırmalı mıyız?"

Kollarımı kavuşturdum. "Espri anlayışın her zamanki gibi kusursuz bir şekilde zamanlanmış."

"Bu işte ustayım."

"Yine bir motosikletin var."

Omuzlarını silkti. "Kiraladım. Bilmiyorum, burada olmak benim için çok nostaljik."

Beklemediğim anda yukarı baktı ve gözlerinin parlaklığına hazırlıksız yakalandım. "Cidden. Nasılsın?"

"İyiyim." Mint'in, cam parçasıyla yaraladığı göğsüne uzandım ama ona dokunmadan önce durdum. "Sen?"

Coop elini benimkinin üzerine koydu ve göğsüne bastırdı. Ceketinin soğukluğunu parmaklarımda hissettim. "Sadece bir çizik."

Elimi geri çektim. Bir parçam cevaptan korksa bile sormak zorundaydım. “Caro’yla durumlar nasıl?”

Cevabın ne olacağını biliyordum: *Barıştık ve o otele geri döndü, vedalaşıp ona dönmemi bekliyor. Ya da: Kendimi onun merhametine bıraktım ve beni affetti. Ya da: Greenville’de evde, düğünümüzü planlıyor ve ben de yarım kalan işleri bitiriyorum.*

Gözlerimi kapattım.

“Onu duydun. Hayatının geri kalanında Doğu Evi Yedilisi ile ilgili hiçbir şey yapmak istemiyor. Hastaneden çıkıp doğruca ailesinin evine gitti.”

Şaşkınlıkla gözlerimi açtım. “Bizden nefret ettiğini biliyorum —ama ya senden?”

Coop’un gözleri, onları kapatıp eliyle yüzünü bastırmadan önce cevabı vermişti. “Gerçekten sıçıp batırdım.”

“Hayır, batırmadın.” Bir adım yaklaştım. “Blackwell’de söylediklerimle her şeyi mahveden benim. Ne kadar üzgün olduğumu anlatamam. Bencilceydi. Onunla konuşacağım, söz veriyorum. Ona tek taraflı olduğunu söyleyeceğim. Sen de söyleyebilirsin. Bir şeyler hisseden sadece benim. Sadece bir yanlış anlama.”

Coop ellerini indirdi. “Onunla konuştum. Ona nasıl hissettiğimi anlattım.”

Soğuk bir esinti saçlarımı havalandırdı. Kollarımı göğsüme sardım. “Peki sonra... onunla konuşmalı mıyım? Her şeyi düzeltmek için?”

Nedense bu Coop’u kızdırdı. Aramıza mesafe koyarak ağaçtan uzaklaştı. “Biliyor musun, Eric için kendini feda etmen artık büyük bir kahraman olduğunu düşündüğüm anlamına gelmiyor.”

Ağzım açık kaldı. “Bunu hiç söylemedim. Ben kahraman değilim.”

“Haklısın, değilsin.” Coop hızla uzaklaştı, sonra durdu. Bana dik dik baktı. “Seni on sekiz yaşımdan beri tanıyorum.

Seni herkesten daha yakından izledim. Ne düşündüğümü bilmek ister misin?”

Kafamı salladım ama o konuşmaya devam etti.

“Sen, Jessica Miller, bir narsistsin. Her zaman kibirli, dar görüşlü ve egolarıyla hareket eden biri oldun. Baba figürüyle ilgili sorunların ve en başta da benimle olmak üzere berbat bir ilişki geçmişin var. Korktuğun için her zaman güvenli yolu seçiyorsun. Örneğin, kurumsal şirketteki o saçma sapan işin. Her şeyi mükemmelleştirmek için çok uğraşıyorsun çünkü bir şeyleri hak etmenin tek yolunun bu olduğunu düşünüyorsun —neyi hak edeceksin? Sevgiyi mi? Hatta yaşamı mı? Ve tüm dünyanın bildiği şekliyle üniversitedeki oda arkadaşımı pencereden ölüme ittin. Her nasıl oluyorsa, açıkçası anlamadığım nedenlerden dolayı, suçu üstleniyorsun.”

Belki Winston-Salem’de olmaktan, tanıdık örüntülere dönmüş olmaktan; belki de stresten; ya da belki Coop’un rahatsız edici gerçeklerine her zaman bu şekilde tepki vermiş olduğum için. Düşünmeden onu ittim. Geriye doğru sendeledi.

“Tebrikler,” dedim. “Eski rekorunu kırmayı başardın. Bu bana şimdiye kadar söylenen en kötü şeydi. Benden bu kadar nefret ediyorsan neden—”

Coop omuzlarımı tuttu. “Bitirmeme izin ver. Ayrıca cesur-sun, zekisin ve gerçeksin. Diğer insanları o kadar çok seviyorsun ki bu acı veriyor. Kendini feda ediyorsun, çabalıyorsun, çabalıyorsun ve asla pes etmiyorsun.”

“Coop—”

“Korkunçsun ve mükemmelsin ve seni seviyorum, tamam mı? Her zaman sevdim. Birinci sınıfta sana bir kez baktım ve mahvoldum. Caro yüzünden bunun yanlış olduğunu biliyorum. Ama öyle ya da böyle *her zaman* yanlıştı. Asla doğru zamanı olmadı. Ve Tanrı’m, asla şimdikinden daha kötü bir zamanlama olmamıştı. Ama artık gerçeklerden saklanamam. Benimle yanlış olan şeyi yap Jess. Söz veriyorum, seni mutlu edeceğim. Seni hayatımın sonuna kadar seveceğim. Her şekil-

de seveceğim; bunu çok uzun zaman önce kabullendim. Ama lütfen. Benimle bunu yap.” İşte yine karşımdaydı, benden her şeyi istiyordu. *Yine* karşımdaydı, o radikal seçim: iyi olmak ya da mutlu olmak. Tanrı’ya şükür doğru olanı yapmak için bir şansım daha olmuştu.

On yıllık özlemle öptüm onu; parmaklarımı saçlarının arasından geçirerek ve bunu yapmanın, defalarca toplayıp düzelttiği saçlarına, dokunamadan taranmasını izlediğim saçlarına dokunabilmenin şaşkınlığıyla öptüm. Beni kucakladı ve ağaca yaslandık. Bacaklarımı beline sardım ve çenesini kavradım. Bu sefer aç olan, yeterince yaklaşamayan, tenini yeterince hissedemeyen bendim.

Geri çekildim. “Seni seviyorum. Seni Myrtle Plajı’nda da seviyordum ve seni Blackwell’de bulduğum o gün de seviyordum ve mezuniyette seni reddettiğimde de seviyordum. Seni hep sevdim.”

“Biliyorum,” dedi Coop ve beni tekrar öptü. “Hadi.” Beni yere indirdi. “Gidelim.”

“Nereye?”

“Bilmiyorum. Sadece bu şehirde seninle özgür olmak istiyorum. Eskiden bunun hayalini kurardım.”

Motosiklete doğru yürüdük ve arkasına oturup kollarımı beline doladım. “Senin hayallerini kendiminkilerden daha çok sevdim.”

Motor kükredi ve yola çıktık; beni evimdeymişim gibi hissettiren Kuzey Carolina manzarasını oluşturan tarım arazileri, kıpkırmızı ağaçlar ve önümüzde uzanan mavi gökyüzünden başka bir şey yoktu. Arkamıza baktım. Çok uzaklarda, Blackwell Kulesi’nin tepesi hâlâ görülebiliyordu. Ama biz uzaklaşıyorduk ve o gittikçe küçülüyordu.

Artık güvendeydim. Coop’la yapayalnızdım ve o beni seviyordu. Ben de yanağımı sırtına dayadım ve gözlerimi kapatarak son yapboz parçasını, hikâyenin son bölümünü hatırlamama izin verdim. Unutabileyim diye hatırlamalıydım.

Neredeyse anında o geceye, Coop'un dairesinden kaçtıktan bir saat sonrasına dönebilmişim. Çaresizce eve gitmek istiyordum. Hâlen babam, Harvard ve Dr. Garvey hakkındaki itiraflarımdan, Coop'un patlayıp bana *bir şeyler yap, kahretsin Jessica, bundan kolayca sıyrılmaz* diye bağırmasından dolayı sersemlemiş bir hâldeydim. Tek istediğim, gecenin daha da fazla zarar vermeden bitmesini sağlamak, dinlenmekti.

Bishop binası şükürler olsun ki boştu, herkes Sevgililer Balosu'ndaydı ya da sadece sevgililer günü olduğu için dışarıda partiliyordu. Asansörde duvarların beni tutmasına izin vererek köşeye çöktüm, kapılar açıldığında koridordan tökezleyerek ilerleyip süitime ulaştım. Her yer simsiyahtı. Oturma odasında bir şeye takıldım, küfrettim, sonra odamın kapısını açtım ve yatağıma ilerledim. Şansım yaver giderse koca bir yüzyıl boyunca uyanmaz ve şansımı yeni insanlarla deneyebilirdim. Yorgana uzandım, sonra dondum. Orada, küçük bir ay ışığı hüzmesinde gerçeküstü bir görüntü vardı: beyaz çarşafların üzerinde keçeleşmiş, yapışkan ve kırmızı, yolunmuş sarı saçlar.

Bir an için şaşkına dönmüştüm. Sonra korku kalbimde bir çatlak oluşturdu. Daha fazla ışık girsin diye perdeyi çektim.

Ve çılgılığı bastım.

Heather. Benim yatağımdaydı, her yer kan içindeydi.

Geriye doğru tökezleyip bacaklarımın onun yatağına çarptığını hissettim. Düştüm ve bakakaldım, Öğrenci İşleri'nden aldığım, onun zaferini ilan eden dosya hâlâ elimdeydi. Hareket edemiyordum ve ağzım sanki sessizce, çılgılık atıyordum gibi geniş bir O şeklini almıştı. Tek bir kasımı dahi hareket ettiremiyor, doğru düzgün düşünemiyordum. Oturdum ve baktım, çok garip bir şekilde sanki uzuvlarım buz bloklarıyla kaplanmış gibi soğuk hissediyordum.

Heather ölmüştü.

Bunu düşünür düşünmez gözlerini kırptı.

Boğazımda bir çığlık daha düğümlenmiş bir şekilde ayağa fırladım. Yüzü döndü ve beni gördü.

“Jess.” Sesi; Tanrı’m, sesi mahvolmuştu, çok zayıf ve duyamayacağım kadar kısıktı. Sadece vücudundaki ay ışığıyla parlayan, kan sızdıran kesiklere bakabiliyordum. Gözlerim yaşlarla doldu. “Yardım et.” Gözlerimi kııptım.

“Lütfen... Jess. Bana yardım et.”

Heather’ın nefesi kesildi ve —yüzüme bir tokat inmiş gibi— kendime geldim. “*Aman Tanrı’m!* Heather, elbette. Çok üzgünüm, yardım bulacağım, gidiyorum, hemen şimdi.”

Dönüp kapıya koştum, hızla açtım ve süitten çabucak çıktım. Asansörün düğmesine basıp çılgına dönmüş gibi hissederek bekledim. Gece vardiyasında çalışan birinci kattaki yöneticiyi bulmaya gidebilirdim. Onlarda telefon vardı. Acil servisi arayabilirlardı.

Asansör kapıları açıldı ve içeri koştum, lobi katının düğmesine bastım. Asansör aşağı inmeye başladı.

Kafanı asansörün duvarına yasladım ve gözlerimi kapattım, arkadaşımın yatağında kanlar içinde yattığı hâli gözümün önüne geldi. En karanlık düşüncelerimin tezahürüydü: Heather Shelby, her şeyi kazanan, her zaman istediğim şeyleri elde eden kız bana yardım için yalvarıyordu. Her nefesi kısa ve hırıltılıyken bana yalvaran gözlerle bakıyordu.

Katların numaraları asansör ekranında geriye doğru azalmaya başladı: *on yedi, on altı, on beş.*

Heather, bursu kazanan kız. Rüyamı çalan kız. Ölümün kıyısındaydı.

On dört, on üç, on iki.

Babamı gururlandırmak ve onu kurtarmak için yaptığım her şey —hiçbiri yeterince iyi olmamıştı. Sadece lisede ya da üniversitede değil, hayatım boyunca. Çok çalışmaya, doğru şekilde yapmaya çalıştım ama etkisi olmadı. Ya hayat adaletsizdi ya da dikkate değer değildim. Yüzüme bakan bu gerçeklerden başka bir şey yoktu.

On bir, on, dokuz.

Ve şimdi bu delilik. Bu beklenmedik korku. Hikâyenin seyrindeki bu yeni değişim. İçim öfke, keder ve korkuyla doldu. Ve sonra hatırladım. Amber Van Swann ve seks kaseti. Madison ve test.

Sekiz, yedi, altı.

Bazen parmağını kaldırmana gerek bile yoktu. Bazen hiçbir şey yapmazdın ve istediğin şeyi elde ederdin.

Beş, dört, üç.

Belki de tam olarak istediğin şeyi değil. Ama en azından kalbinin en karanlık köşesinde yatanları değil. Elbette peşinde olduğun, kimsenin ölümü değildi. Ama terazi eşitlenmiş, denge geri gelmişti. Her zaman birinciliği çalan kız, oyun alanından çıkarılmıştı.

İki.

Bir.

Asansör kat zilini çaldı ve kapılar açıldı.

Hissiz bacakların üzerinde boş lobiye doğru yürüdüm ve yöneticinin ofisine doğru döndüm. Tam köşedeydi, kapısı kapalıydı, panjurları çekilmişti ama çatlaklardan, ışık yandığı görünüyordu. Sonra ön kapılara baktım. Camın hemen dışındaki karanlık geceye...

Şimdiki benliğim hafızada yankılanarak suçluluk ve kedere bulanmış bir soru sordu. *Ben ne yapmıştım?*

Ama elbette bacaklarımın beni hangi yöne götürdüğünü biliyordum.

Gözlerimi açtım. Coop ve ben yolda uçuyorduk, rüzgâr binlerce buzdan iğne gibi batıyordu. Ve işte olmuştu. Yaptığım en korkunç şey, on yılımı kaçarak ve eşit ölçüde kovalayarak geçirdiğim şey... O gece Heather'ı bulmuş ve onu ölüme terk etmiştim.

Korkakça ve bencilce davranmıştım; sarhoştum ve şoktaydım. Şimdi onu bulduğum zaman onu kurtarmak için ya-

pılacak hiçbir şeyin kalmadığını biliyordum ama mesele bu değildi. Mesele, seçimimi yapmış olmamdı.

Ve böylece nihayet gerçek ortaya çıkmıştı. Karar ortadaydı. İstisnai olmayı hatta vasat olmayı geçtim. İyi bir insan değildim. Mint gibi bir katil değildim ama ondan sadece birkaç ton daha iyiydim. Şimdi görebiliyordum ki, hatırlamama izin vermememe rağmen, her zaman bunu telafi etmeye çalışmıştım. Çok uğraşarak, fazlası için geri dönerek, eski borçları ödeyerek, eski yanlışları düzelterek, suçu üstlenerek... teraziye dengelemeye çalışıyordum. Kendi adaletimi dağıtıyordum.

Belki de gerçekten yapmıştım. Bak şimdi neredeydik: Heather'ı öldüren, beni aldatan Mint ölmüştü ve yaptıkları tüm dünyaya ifşa olmuştu. Kraliçe Courtney, bir katilin karısı oluvermişti, internet şöhreti cehenneme dönmüştü ama en azından yardım alıyordu. Yeri geldiğinde Mint'e karşı koyan Frankie bir kahramandı, büyük bir hayal gücüyle yaşıyordu. Jack, tüm suçlamalardan aklanmış, adını temize çıkarmıştı. Caro'nun nihayet âdeta taptığı insanlarla, bizimle işi bitmişti. Bir gün beni affedeceğini umuyordum. Bunu gerçekten de yapabilecek bir insandı. Ama affetmezse o da sorun değildi. Aslında, muhtemelen daha iyiydi. Sonuncu ve en önemli olarak da Coop, sevdiğim adam, nihayet benimdi.

Sonuçta ne Mezunlar Toplantısıydı ama!.. Ne büyük bir zafer! Hayatımda bir kez olsun, her şey gerçekten çok iyi gidiyordu.

Coop arkaya uzandı ve bacağımı sıktı. "Sadece sürüyorum," diye bağırdı, "benzin bitene kadar. Beğendiğin bir şey görürsen beni durdur."

Ona yaklaştım ve gözlerimi kapadım.

Artık süslü bir işim, temiz bir sicilim ya da kusursuz bir ünüm yoktu. Babam da yoktu, paylaştığımız rüya da. Arkadaşlarıma ihanet etmişim, hem de hepsine farklı şekillerde. Mühim değildi.

Çünkü beni iyisiyle kötüsüyle seven biri vardı.

Ve *onu* geri almıştım. Göğsümde biriktiğini hissedebiliyordum. On yıldır peşinde olduğum şey, beni tekrar tekrar geçmişe çeken şey. Özgürlük. Vahşi, lezzetli, derin bir özgürlük; sınırlandırılmamış uçsuz bucaksız bir dünya, önümde yeni beliren hayatım. Her şey olabilirdi.

Coop ve ben hiçbir yere gitmeden yolda ilerliyorduk ve işte oradaydı, kalbimde tıngırdıyordu, damarlarımı dolduruyordu, *sonunda, sonunda, sonunda*: o eski sihir.

Hak ettiğim şeyi asla bulmamayı umdum.

OKUMA GRUBU REHBERİ

1. Jessica, Mezunlar Toplantısı sırasında kendini sınıfın *en başarılı* üyesi olarak kanıtlamak konusunda çok kararlı. Neden kendini kanıtlama ihtiyacı duyuyor? Kendinizi başkalarıyla, özellikle de mezun olduğunuz sınıftaki insanlarla veya uzak sosyal medya arkadaşlarıyla karşılaştırmanın tehlikelerini nasıl yorumlarsınız?
2. Jessica, Jack'i "inkâr edilemez derecede *iyi*" olarak tanımlar ve kendisinin iyi olabileceğini düşünmek konusunda zorlanır. Sizce gerçekten tümüyle iyi bir insan diye bir şey var mıdır? Bu kitaptaki karakterlerden herhangi biri iyi insan tanımına uygun mudur?
3. Jessica'nın babası, çocuğunun sıra dışı olmasını istemek konusunda yalnız değil. Bu tür talepleri çocuklara yüklemenin sonuçları nelerdir? Jessica'nın aykırı biri olduğunu düşünüyor musunuz ya da çok başarılı öğrenciler ebeveynlerinin beklentilerini yönetmek konusunda endişeleniyorlar mıdır?
4. Jessica ve Coop, arkadaşlarının paylaştığı ayrıcalıktan yoksun oldukları için bir bağ kuruyorlar. Bu ayrıcalık olmadan uyum sağlama stratejilerini karşılaştırın.
5. 2008'deki Phi Delta Kardeşliği ya da NFL Frankie'ye göre LGBTQIA+ üyelerini destekleyen yerler değil. Frankie'nin bu tutumları yönlendirme girişimleriyle il-

gili izleniminiz neydi? Onun yerinde olsaydınız siz ne yapardınız?

6. Jessica ve Caro, seks kasetini sızdırmak konusunda “kız dayanışması” hakkında tartışıyorlar. Kız dayanışması hakkında ne düşünüyorsunuz? Sizce bunu ihlal ettiler mi? Ne zaman?
7. Courtney küçümseyerek Doğu Evi Yedilisi’nin birbirlerine oldukça takıntılı olduklarını ve neredeyse birbirlerine âşık olduklarını düşünüyor. Bu arkadaşlık seviyesi kitap boyunca nasıl gelişir? Bu tür bir arkadaşlık sağlıklı mıdır?
8. “Olması gereken” ifadesi kitap boyunca bir silah olarak nasıl kullanılıyor? Kimi incitiyor?
9. İlişkileri ortaya çıktığında Dr. Garvey için ne gibi sonuçlar olmasını beklerdiniz? Garvey’ninki gibi durumlarda hoca olma pozisyonu öğrencilere karşı nasıl işlemektedir?
10. Mint’in öfkesinin gelişimini açıklayın. Birisinin onu davranışları konusunda uyarıda bulunabileceği bir an oldu mu hiç? Öfkesini daha sağlıklı bir şekilde nasıl yönlendirebilirdi?
11. Doğu Evi Yedilisi’nin her biri Heather’ın ölümü konusunda suçluluk duyuyor. Bu suçlulukla nasıl başa çıktıklarını karşılaştırın. Katilin yanı sıra, içlerinden herhangi birinin de suçlanması gerektiğini düşünüyor musunuz?
12. Kitabın sonunda Jessica’nın seçimine nasıl bakıyorsunuz? Gidişatını nasıl değerlendiriyorsunuz?

YAZARLA BİR SOHBET

Jessica'nın üstün başarılı olmaya çalışma tavrı çok tanıdık. Hedeflerinize ulaşmak için çabalarırken dengeyi korumak adına herhangi bir kişisel stratejiniz var mıdır?

Denge benim için tanıdık bir durum değil aslında. Muhtemelen sevgili okuyucularımın ona nasıl ulaşabileceğime dair verecekleri bazı tavsiyelerden faydalanabilirim. Fikirler veya hedefler tarafından tüketilme eğilimindeyim; kendimden çok şey bekliyorum ve sonraki adımlar ile başarılar konusunda oldukça sabırsızım. Ama bununla barıştım. Ben güçlü ve hırslı bir kadınıam.

Benim sırrım takıntılarımın kafamın arkasında bir uğultu olarak var olmasına izin vermek; bu, iş toplantıları sıkıcı hâle geldiğinde gün boyunca geri dönüp ilgilendiğim bir şey. Beni gece gündüz körükleyen bir ateşe, yanmamı engelleyen, beni iten bir şeye dönüşüyor. Belki de hepimizin hissettiği o büyük, aç isteği zihnimde sürekli bir uğultu seviyesine düşürebildiysem dengem var demektir? Kesinlikle Jessica gibi etrafta koşturup istediğim şeyleri güvence altına almak için vahşi, yıkıcı yollara başvurmuyorum. Apaçık bir şekilde bu tür şeyleri hayal etme kapasitem olsa bile! Sanırım benim tavsiyem arzunuzun ateşini beslemeniz, her gün ona yönelmeniz ve onunla arkadaş olmanız; böylece ikiniz de birbirinize zarar vermezsiniz...

Hedeflerden bahsetmişken, kitap boyunca “başarısızlık” ile çakışan birçok “başarı” vakası var. Örneğin, Jessica tüm özel lisansüstü hedeflerinde başarısız olduğunun farkındayken danışmanlık kariyerinde oldukça başarılı hissediyor. Eninde sonunda sizi farklı bir başarıya götüren herhangi bir başarısızlık örneğiniz var mıdır?

Cesurca bir şey söyleyeceğim: Hayatımda denediğim neredeyse her şeyde başarısız oldum. En azından işleri beklediğim gibi yapamadım. Aslında, bu kitabı gerçekten istediğim bir şeyi başaramayıp bunun ezikliğinden sonra yazmaya başladım. Bu kitap başarısızlıktan doğdu.

Keder ve öfkeyle kendi kendimi yiyip şunu düşündüm: *Ya başarısızlığın serbest bıraktığı bu acımasız duyguları, istediğimi elde etmek için her şeyi yapabileceğimi hisseden bu versiyonumu bastırmak zorunda değilsem?* Bir adım geri atıp kendime sormaya başladım: *Neden hayal kırıklığı yüzünden bu kadar çılgınca, bu kadar çaresiz hissediyorum?* Peki ya bu duyguları bastırmayan ama onları en karanlık noktalara kadar araştıran bir kadın olsaydı?

Jessica’nın özelliği, bir yandan çoğu insanın bakıp “Sende çok şey var” diyebileceği ayrıcalıklı bir kadın olması. Başarılı bir kadın. Bir yanı bunu kabul eder (ve bu sözleri duyarsa bu kelimeleri birer ödül gibi parlatır). Ama öte yandan, kendi kişisel bakış açısında, anlam yüklediği şeylerde istediği şekilde başarılı değil. Kitabın başında anlamla başarının onun için — babası için ya da Mint için ya da büyük ölçekte tüm dünya için değil, kendisi için— nasıl bir şey olduğunun farkına varabilecek kapasitede olduğunu sanmıyorum. Diğer insanların başarı versiyonlarıyla savaşması ve kendi versiyonlarını keşfetmesi kitap boyunca sürüyor —ve sonunda, onun başarılı olmasını isteyip istemediğinizden bile emin olamıyorsunuz!

Bir anlığına akademisyen kimliğime bürünmem gerekirse şunu söyleyebilirim ki Jessica’nın en başta en büyük kusu-ru kapitalist, ataerkil sistemi toptan, sorgusuz sualsiz kabul

etmesi. Başarının ne anlama geldiğine dair neoliberal fikirle o kadar derinden şartlandırılmış ki: her şeyde en iyi olmak zorunda; değerli olmak için hayatının her alanında birinciliğin bu karmaşık olmayan, anlaşılmas versiyonunu başarması gerekiyor. Bu oldukça çirkin bir inanç sistemi çünkü en nihayetinde diğer insanlar üzerinde güç ve hâkimiyet elde etmekle ilgili; hayatında almak ve vermek olgularına yer yok. Jessica'nın ölümcül kusuru, bu inanç sisteminin babasında olduğu gibi insanlara ne kadar kötü davrandığını görmesi ve hâlâ her şeye gönülden razı olması; aslında, neredeyse sonuna kadar bu amaca hizmet etmek için kendini şekilden şekle sokuyor.

Jessica'nın aksine, başarısızlığın normal olduğunu, tek bir doğru yol olmadığını ve kendime başarılı olduğumu söylersem puf diye gerçekleşeceğini kabul etmek için çok çalıştım. Kendi hayatımdaki değerın karar vericisi benim. Nihayetinde başka kimin görüşü önemli ki?

Jessica kendini ve başkalarını “iyi” veya “kötü” olarak düşünmeye çalışır. Sizce insanlar sadece birinden biri olabilir mi? Kitap karakterlerinin aynı kurallara uyduğunu düşünüyor musunuz?

Kimsenin iyi ya da kötü olduğunu sanmıyorum —bence hepimizin bir dizi olasılığı var ve koşullarımız bizden bazı şeyleri çekiyor, bizi baştan çıkarıyor, zorluyor ya da bize emrediyor. Bu etkileşimler, çoğu zaman davranış biçimimiz daha çok bir alışkanlık meselesi olana kadar zaman içinde somutlaşan davranış kalıpları oluşturuyor.

Bence kendi içimizde ve birbirimizin içinde bir dizi olasılığın farkında olmamız, hikâye anlatıcılığını bu kadar zorlayıcı bulmamızın sebebidir. Aksi takdirde kötü diyebileceğimiz insanlardaki iyiliğin izini sürmek, iyi görünen insanlardaki kötülüğü ortaya çıkarmak istiyoruz. Hepimiz karmaşıklıkla rımızı kitap karakterleri aracılığıyla keşfetmeye açız, bu bakımdan aynı kurallara uyduklarını düşünüyorum (en azından

ilginç olanlarına!). Kitap karakterlerinin sahip oldukları imkân iyi ve kötü eğilimlerimizin en uç sınırlarını, çoğumuzun paçayı kurtaramayacağı aşırılıkları keşfedebilmeleridir. Yani bu yüzden, bir kitap okumak bir deneyin aşamalarını izlemek gibidir: Kendi içimdeki bazı olasılıklara eğilirsem neler olabilir?

Karakterlerin çöküşünü izlemek eğlenceli olsa da üzerlerine baskı yapan travmaların, güvensizliğin, toksik arkadaşlıkların ve onları etkileyen beklentilerin ağırlığını vurguluyorsunuz. Üniversite öğrencilerine veya bu ağırlığın altında ezilen herhangi birine tavsiyeniz var mı?

Benim tavsiyem, kendi tecrübelerimden zorlukla öğrenmiş olduğum bir şey, bu nedenle herkes için doğru olmayabilir. Bununla birlikte, yaptığım en önemli şey, artık kendimden ya da başıma gelen herhangi bir şeyden utanmamak için çabalamak. Tavsiyem budur: Utancı ve suçluluğu bırakın. Utanç; endişe, uykusuzluk, öfke gibi birçok başka şey olarak ortaya çıkabilir, kendini gösterebilir, bu nedenle kendinizi ve hissettiğiniz ağırlığı gerçekten keşfetmek için zaman tanıyın. Kendinize bir kitap karakterine bakacağınız şekilde bakın, hayat hikâyenizi bir araya getirin ve sizi şekillendiren, arzularınızı ve eylemlerinizi şekillendiren, iyi ve kötü olan birçok olayı düşünün. Kendi karmaşıklığınızda kendinizi görün, sonra kendinize ilginç, karmaşık bir karaktere vereceğiniz lütuf ve bağışlamayı bahşedin.

Cinsel travma ile mücadele eden kişiler; hissettiğiniz gibi hissetmek için kendinize izin verin. Dünya tarafından basılanmayın ya da susturulmayın. Öfke doluysanız öfke dolu olun. Gerekirse dünyayı durdurmak için kendinize zaman tanıyın. Kim olduğunuzun karmaşıklığı içinde sevildiğinizi ve yalnız olmadığınızı bilin.

Üniversitede keşfettiğim en iyi şey, ücretsiz danışmanlığa erişebiliyor olmamdı. (Bu lisansüstü eğitim için de geçerli.)

Ne güzel bir imkân! Nasıl hissettiğiniz hakkında başkasıyla konuşmak, iyileşmektir.

Tüm karakterlerinizin sırları olduğunda, onları nasıl tanıyacaksınız? Yazmaya başlamadan önce onların başarısızlıklarını ve mazeretlerini belirlediniz mi yoksa ilerledikçe rollerin gidişatına göre mi karar verdiniz?

İnsanların sırları onları tanımanın en iyi yoludur! Aslında karakterlerimin her birine böyle başladım -tam olarak hayatı noktalardan girdim. Herhangi bir kitap yazmadan önce ve özellikle bu kitap için bir ton karakter ve ilişki haritalaması yapıyorum. Her karakterin kim olduğu hakkında sayfalarca yazdım -sadece yüzeysel şeyleri değil; daha da önemlisi kendilerini nasıl gördüklerini, kalplerinin en derinliklerinde ne istediklerini, istediklerini elde etmelerinin önüne çıkan şeyleri ve istedikleri ellerinden alınırsa hayatlarını nelerin dağıtacağını yazdım. Sonra birbirleriyle ve özellikle Heather ile olan ilişkilerinin haritasını çıkardım (Jessica ve Mint; Mint ve Caro; Frankie ve Coop vb.). Heather'ın her birini makul şüpheliler hâline getirecek şekilde nasıl tehdit edebileceğini anlamaya çalışıyordum; bu yüzden Heather en çok istedikleri ve kaybetmekten en çok korktukları şeyle bağlantılı olmalıydı.

Karakterlerimi nelerin harekete geçirdiğini bildiğimi hissettiğimde, olay örgüsüne dönüyorum. Olay örgüsü, mantıksal ve genellikle organik bir şekilde karakterlerin en büyük korkularından ve en derin arzularından ve bunların birbirleriyle nasıl etkileşime girdiklerinden ortaya çıkar. Ve evet -mazeretler ve zaman çizelgelerinin çok titiz bir hesabını tutuyorum! Aslında öncesinde kendim için bu kısımları daha detaylı bir şekilde yazıyorum, bu yüzden her sahneyi sayfada açıkça yazandan daha fazlasını bilerek yazıyorum. Umarım bu daha büyük bir ruh hâline ve gerginliğe katkıda bulunur.

Bastırılmış anıları, motivasyonları, güvensizlikleri çözdükten sonra her şeyi nasıl böyle sade tuttunuz?

Her karakterin kim olduğunu ve birbirleri ve kendileri hakkında nasıl hissettiklerini hayal etmek için zaman ayırdığım karakter odaklı ön yazılarım sayesinde, karakterlerimin içini dışını bildiğimi hissettim. *In My Dreams I Hold a Knife*'ı yazmaya başladığımda, her bir karakter sanki hikâyelerini özümsemişim arkadaşlar gibiydiler. Ön yazım sürecinden sonra, bölüm bölüm son derece titiz bir olay örgüsü yazdım, farklı hikâyeleri renklerle kodladım, böylece olay örgülerinin bir arada örüldüğünü tam anlamıyla görselleştirebildim.

Bu kitapta pek çok karanlık nokta var. Tek bir karakteri sırlardan ve dehşetten koruyabilecek olsaydınız bu kim olurdu?

Amber Van Swann, başına gelenlerin bir zerresini bile hak etmedi. Geçinmesi en kolay insan olmasa da Heather da hak etmedi. Ben bu iki karakteri korurdum. Diğer herkes ya dertlerini kendileri başlarına açtı ya da bir uyandırma çağrısına ihtiyaçları vardı.

Bir yazar olarak psikolojik gerilime ilgi duymanıza sebep olan nedir? Ya da bir okuyucu olarak?

Bir okuyucu olarak bir psikolojik gerilim romanını elime aldığımda, tek bir şey istiyorum: *Bana kim olduğumu söyle -henüz kendimde göremediğim kısımları*. Tabii ki diğer şeyler için de okuyorum: Bir gizeme kapılmak ve yanıtları ortaya çıkarmak için yakıcı bir arzu hissetmek, şaşırmanın hazzı, dilin güzelliği ve temponun heyecanı. Ama beni gerçekten çeken, karakterlerin karanlık, heyecan verici, yüksek riskli, duygu yüklü olaylara verdikleri tepkileri görme açlığı. Ben olsam ne yapardım? Karakterin hangi yönleri beni etkiliyor ya da itiyor? Daha da iyisi, kitap sadece bir birey olarak benim hakkımda değil, daha kapsamlı olarak bizler hakkında ne söylüyor?

Bir yazar olarak, hem basit hem de tarif edilmesi zor olan bir nedenden dolayı bu türe ilgi duyuyorum: Anlatacak bir açlığım olduğunda psikolojik gerilim romanları yazıyorum; içimde yanan bir şey olduğunda ve onu sayfalara dökmek için neredeyse takıntılı bir aciliyet hissettiğimde. Bana göre psikolojik gerilim bir itiraf türü ve yazarken kamburlaşarak, daha hızlı nefes alıp vererek ve kalbim çarparak yazmaya meyilliyim. Psikolojik gerilim romanı yazmak, gerçeği sayfalara yazana kadar bozulmayacak bir büyü'nün etkisi altına girmek gibidir.

Yazma rutininiz var mı? Sayfanın başına oturup koca bir romanı bir araya nasıl getirirsiniz?

Ben rutinler kraliçesiyim. Onları seviyorum. Her gün aynı yerde, aynı ritimlerle yazıyorum. Ben spontan bir yaratık değilim! Ama bunun üretkenliğime yardımcı olduğunu düşünüyorum. Her gün olabildiğince insanca yazmaya çalışıyorum, bu yüzden sabah ilk kahvemi koyduktan sonra ve diğer işime başlamadan önce yazıyorum. İş günü biter bitmez romanıma geri dönüyorum ve sonra akşam saatleri uçuyor ve şarap zamanı geliyor (ve umarım kocam akşam yemeğini hazırlıyor). Genelde kendimi en azından yemek yemek için kurgusal dünyamdan çıkarabiliyorum ama sonra gözlerim bulanıklaşıp kendimi yatağa sürükleyene kadar yazmaya devam ediyorum. Neyse ki o anda dünyada en sevdiğim şey olan yatakta kitap okumama imkân verecek şekilde kendimi toparlıyorum.

Bugünlerde ne okuyorsunuz?

Bu bir zaman kapsülü olacak çünkü ben okumaya doyamayan bir okuyucuyum ve farklı türlerde haftada yaklaşık iki ila üç kitap bitiriyorum. Şu anda, Zaina Arafat'ın yazdığı *You Exist Too Much*, Naoise Dolan'ın *Exciting Times*, Sarah Addison Allen'ın *Garden Spells* ve Syed Masood'un *More Than Just a Pretty Face* kitaplarını okuyorum. Hepsi mükemmel.

Ama benim devamlı okuduklarım şiidir: herhangi bir zaman Richard Siken'in *Crush*'ını ve Terrance Hayes'in *American Sonnets for My Past and Future Assassin* adlı şiirlerini yeniden okuduğumu görebilirsiniz. Siken ve Hayes beni bitiriyor.

-

TEŞEKKÜR

Hayatım boyunca hatta yazmaktan kaçtığım yıllar boyunca bile bir yazar oldum, bu yüzden bana yol gösteren, bana yardım eden, öğreten ve bana ilham veren birçok kişiye teşekkür borçluyum.

Öncelikle, harika editörüm Shana Drehs'e bu kitapla bağlantı kurduğu ve sezgileriyle kitabı daha iyi hâle getirdiği -ve çok sevimli bir insan olduğu ve birlikte çalışması çok keyifli biri olduğu- için teşekkür ederim. Ayrıca yetenekli, zarif Sourcebooks ekibime de teşekkürler: Jessica Thelander, Diane Dannenfeldt, TK.

Menajerim Melissa Edwards'a, şampiyonum ve savunucum olduğun için teşekkür ederim. Ayrıca her kitaba yaptığın gibi bu kitabı da sezgilerinle güçlendirdin. Benim yanımda olman dünyalara bedel. Seni memnun etmek için çalışmalarımın niş moda referansları yazmayı asla bırakmayacağım. Lütfen sevgimi bu şekilde gösterdiğimi bil.

Bu kitaptaki potansiyeli gördükleri için harika film/TV ajansım Addison Duffy'ye teşekkür ederim. Birlikte harika şeyler yapacağımız için heyecanlıyım.

İlk taslakları okuyan ve beni yönlendiren inanılmaz yazarlara teşekkür ederim. Ann Fraistat, yetenekli bir yazar ve eleştirmen ortağı olmanın ötesinde keyifli birisin. Lyssa Smith, geri bildirimlerin bu kitabı sadece daha güçlü kılmakla kalmayıp aynı zamanda buna inanmaya değer olduğunu his-

setmemi sağlayan bir insan güneşisin. Ve beni yerden kaldıran ve omuzlarımı silkeleyip işe geri dönmemi sağlayan Maria Dong: bu kitap fikrini düşünmeme yardım ettiğin, yazmamı teşvik ettiğin ve inanılmaz bir editör ve arkadaş olduğun için teşekkür ederim. Ann, Lyssa ve Maria, kitaplarınızın elime ulaşması için sabırsızlanıyorum.

Keskin sezgileri, harika editör gözü ve nezaketi için Jon Reyes'e çok teşekkür ederim.

Lindsey Frydman ve Katie Beers'dan ders alma fırsatı verdiği için Pitch Wars'a teşekkür ederim. Lindsey ve Katie, bana zamanınızı, ilginizi, bilgeliğinizi ve desteğinizi verdiniz ve bu süreçte beni çok daha iyi bir yazar hâline getirdiniz. Arkadaşlarım ve akıl hocalarım olduğunuz için çok minnettarım.

Tez jüri başkanım Lisa Siraganian'a: Beynim üzerinde yarattığınız etkiyi size anlatamam. Beni daha iyi bir düşünür ve yazar hâline getirdiniz ve sonsuza dek en çok örnek aldığım kişi olacaksınız. İşte sizi etkilemeye çalışmakla geçen bir ömür, bir kitap. (Bu özlü şeyleri şimdi söyleyebilirim çünkü lisansüstü eğitimim bitti!) Zekâsı ve beynim üzerindeki etkisi bakımından Lisa'nın yanında yer alan Katharine Boswell'e: Sen harika bir yazar ve bilginsin ve seninle arkadaş olmak sadece işimi değil, beni de daha iyi yönde değiştirdi. Bütün kitaplarım senin için.

Ashley O'Brien'a, Madeleine Hook'a, Maggie Winterfeldt Clark'a, Sarah Parker'a ve Anastasia Pawlicki'ye en iyi arkadaşlarım olduğunuz ve gençlik hâllerim, korkunç kısa hikâyelerimi dinlemek yaptığınız daha havalı şeylerden sizi mahrum etmiş olsa bile yazma hayallerimi desteklediğiniz için teşekkür ederim. Bugün olduğum kişinin büyük bir kısmını şekillendiren sizlersiniz.

Harika meslektaşlarıma teşekkür ederim. Yazmamı her zaman desteklemiş olmanız benim için bir hediye. Size iş arkadaşlarımdan yanı sıra arkadaşlarım da diyebildiğim için minnettarım: Hannah Sawyer, Helen Spencer, Leila Walsh, Step-

hanie Getman, David Hebert, Evan Mintz, Rhiannon Collette, Jennifer Sizemore, Jennifer Reyes, Adrienne Faraci, James Cadogan, Stephanie Akhter, Jeremy Travis, Sebastian Johnson, Julie James, Asheley Van Ness ve Catie Bialick (Yaşasın Winsteadies!).

Jeff Cohen, en iyi patron olduğun gerçeğini yansıtan kendi repliğin var. İşte, şimdi basılıyor, yani artık geri dönüş yok. Cidden, bana öğrettiğin ve güç verdiğin için teşekkür ederim.

Harika kardeşlerime: Hayatım boyunca kendiliğinden en iyi arkadaşlara sahip olduğum için çok minnettarım. Büyürken hayal gücümün yükünü taşıdığınız için teşekkür ederim. Müdahalelerime rağmen gurur duyduğum insanlara dönüştünüz. Mallory Winstead, sen benim ahretliğim ve en çok hayran olduğum sanatçısın. Ryan Winstead, sen harika bir kardeş ve arkadaşsın; bana bu kitabı sevdiğini söylediğin an, bundan bir şey çıkabileceğini düşündüğüm andı. Taylor Winstead, mesajıma cevap ver. Sadece dalga geçiyorum. Her zaman havalı olan sendin; bu havalı görünüşün altında, büyürken fantastik romanlar üzerine kafa yoran bir çocuk olduğun gerçeğine değer veriyorum. Hepinizi çok seviyorum.

Hayatımda bu kadar sevgi dolu ve önemli bir etkisi olan amcam Russell Graves'e: Bana sanatçı olduğumu söyleyen ilk kişi sendin. Beni gördüğün ve sevdiğin için teşekkür ederim. Duygular karşılıklı.

Melissa ve Ron Winstead -anne ve baba- ömür boyu verdiğiniz sevgi ve destek için teşekkür ederim. Sizin çocuğunuz olmanın ne kadar harika olduğunu veya kendimi ne kadar şanslı hissettiğimi anlatabilmek için yeterli alan yok. Benimle bu yolculukta olduğunuz ve en büyük şampiyonum olduğunuz için teşekkür ederim. Ayrıca başardım! Yani haklıymışsınız.

Büyükannem Marsha Rodman'a: Keşke bunu okuyabilseydin. Birlikte kitapları konuşabilirdik, biliyorum. Seni sonsuza kadar seveceğim.

Son teşekkürüm kocam Alex Sobey'e. Bu kitap sensiz var olamazdı. Ben sensiz var olamaz, en azından şu anda olduğum kişi olamazdım. Sen ve ben birlikte büyüdük ve köklerimiz birbirine karıştı. Kaç kitap yazacak olursam olayım, aşk hikâyemiz her zaman benim için bir başyapıt olarak kalacak.

